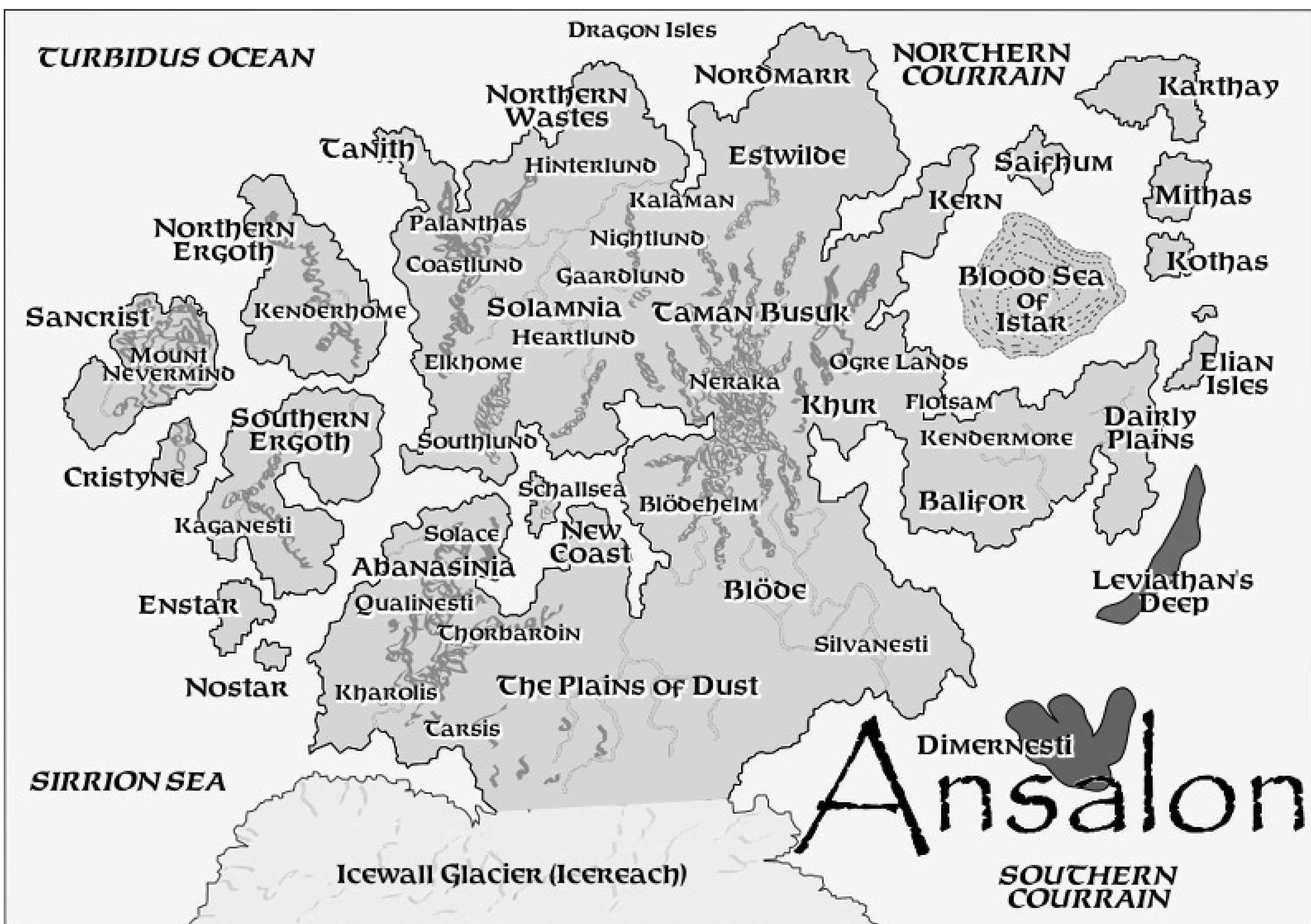

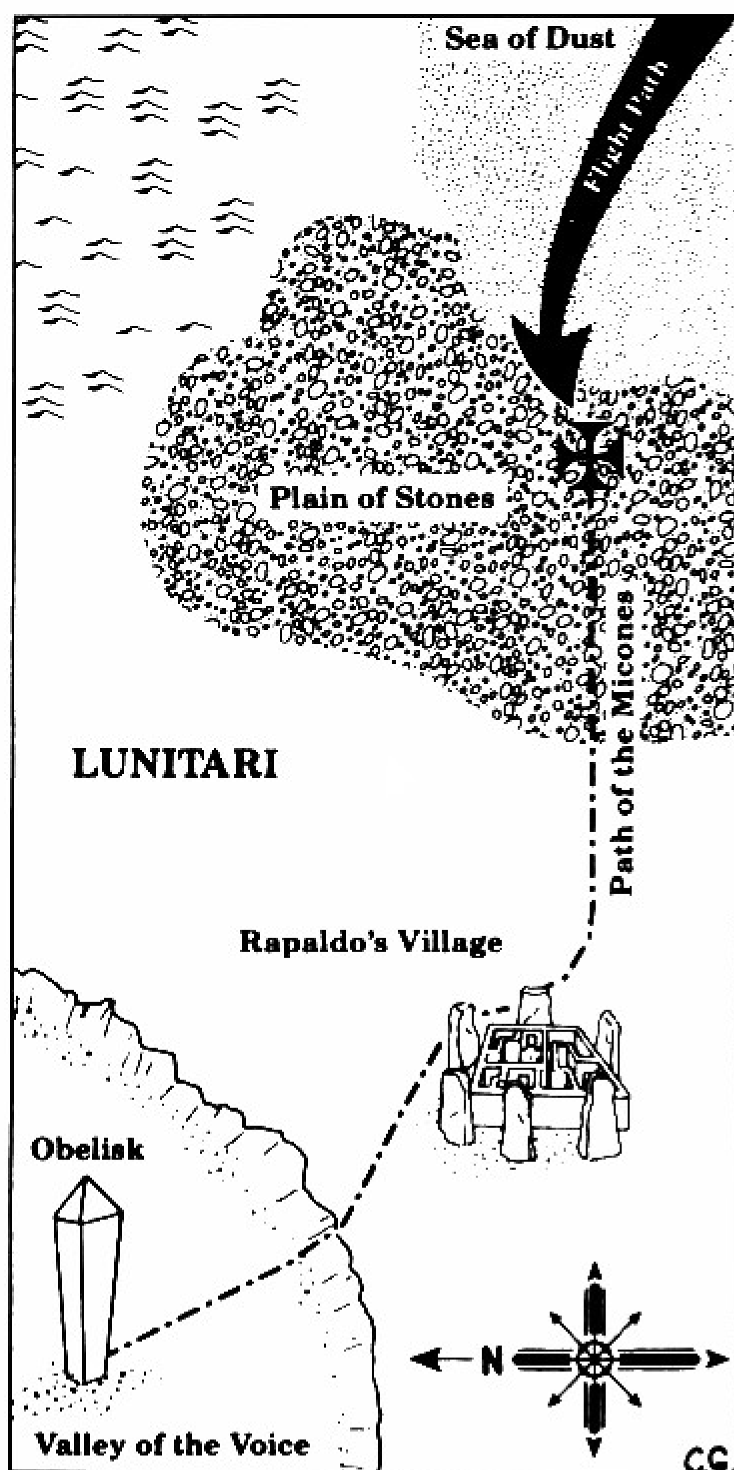
Başlangıçlar - 1. Kitap

KARANLIK VE IŞIK

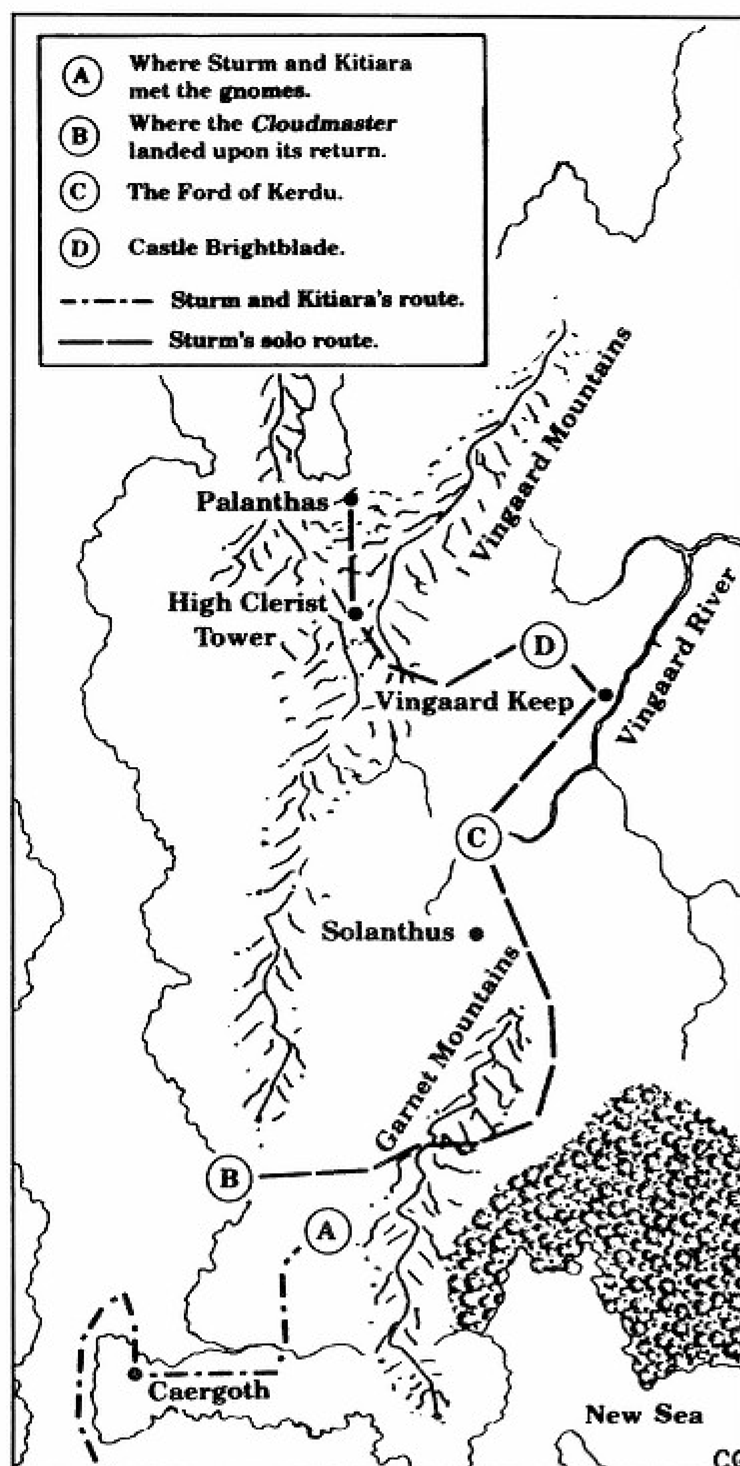
Paul B. Thompson
Tonya R. Carter

Ansalon
Turbidus Ocean
Dragon Isles
Northern Courrain
Karthay
Nordmarr
Northern Wastes
Tanith
Hinterlund
Estwilde
Saifhum
Mithas
Kern
Kalaman
Northern Ergoth
Palanthas
Nightlund
Blood Sea of Istar
Kothas
Coastlund
Gaardlund
Sancrist
Kenderhome
Solamnia
Taman Busuk
Mount Nevermind
Heartlund
Elkhome
Ogre Lands
Elian Isles
Neraka
Southern Ergoth
Khur
Flotsam
Dairly Plains
Kendermore
Southlund
Cristyne
Schallsea
Blödehelm
Balifor
Kaganesti
Solace
New Coast
Abanasinia
Leviathan's Deep
Enstar
Blöde
Qualinesti
Thorbardin
Silvanesti
Nostar
The Plains of Dust
Kharolis
Tarsis
Dimernesti
Sirrion Sea
Icewall Glacier (Icereach)
Southern Courrain

Sea of Dust
Flight Path
Plain of Stones
Path of the Micones
LUNITARI
Rapaldo's Village
Obelisk
N
Valley of the Voice
C.G.

A Where Sturm and Kitiara met the gnomes.
B Where the Cloudmaster landed upon its return.
C The Ford of Kerdu.
D Castle Brightblade.
Sturm and Kitiara's route.
Sturm's solo route.
Vingaard Mountains
Palanthas
High Clerist Tower
Vingaard Keep
Vingaard River
Solanthus
Garnet Mountains
Caergoth
New Sea
CG

BAŞLANGIÇLAR

BİRİNCİ KISIM

KARANLIK VE IŞIK

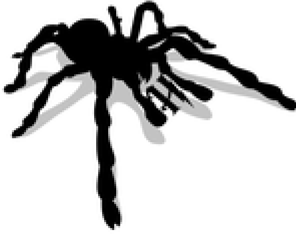
Paul B. Thompson ve Tonya R. Carter

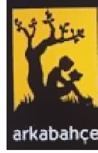
İNGİLİZCE'DEN ÇEVİREN: ALİ ALP

KAPAK RESMİ: JEFF EASLEY

TARAMA: Anonim

E-KİTAP: spiderh

EJDERHA MIZRAĞI DESTANI

BAŞLANGIÇLAR
Birinci Kısım

KARANLIK VE IŞIK
Paul B. Thompson ve Tonya R. Carter

Yapıtın Özgün Adı
DRAGONLANCE® PRELUDES I • VOLUME I: DARKNESS AND LIGHT
İlk Basımı: A.B.D., TSR Inc. Eylül 1989

Kapak Resmi: Jeff Easley

Düzelti ve Yayına Hazırlık: Hakan-Özlem ALPİN

Dizgi – Baskı: Güzel Sanatlar Matbaası A.Ş.

ISBN: 978-975-85182-27

Birinci Baskı: Nisan 2003

ARKABAHÇE YAYINCILIK

Şakayık Sokak, Buket Apt. No:39/2 Teşvikiye – İSTANBUL
Tel: (0212) 246 70 68 Fax: (0212) 246 69 77

E-Kitabı Düzenleyenin Notu

Kitabın çevirisi çok kötü bir durumdaydı ve önceki Ejderha Mızrağı kitaplarının çevirisi göz önüne alınmadan üstünkörü bir şekilde yapılmıştı. Öyle ki çevirmen çoğu kelimenin anlamını sözlükteki ilk anlamını direkt olarak alarak kullanmış, cümlede nasıl geçtiğini hiç önemsemememişti bile. Amerikan ölçü birimleri de aynen kullanılmış, bize aşina olan ölçü birimlerine çevrilmemişti.

Ejderha Mızrağı gibi değerleri bir seriye yakışmayan bu çevirinin bu kitabın değerini düşürmesine gönlüm elvermedi. Bu yüzden de kitabın pek çok yerinde düzeltmelerde bulunmak ve bazı yerleri baştan çevirmek durumunda kaldım.

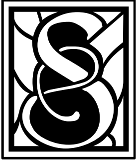
Umarım çıkan sonuçtan memnun kalırsınız.

Herkese keyifli okumalar dilerim...

spiderh

- I -
Ayrı Yollar

onbahar Solace'ı neşeli renklere bürümüştü. Her veranda, her pencere kırmızı, turuncu ve sarı çiçeklerle bezenmişti. Solace'daki dükkanlar ve evler yosunlu toprağın üzerindeki vallen ağaçlarının kalın dalları arasına yerleştirilmişti. Bu orman kentinde meydanlar bulunuyordu. Bu meydanlarda her hafta ya bir pazar, ya da bir panayır kurulurdu.

Bu parlak öğleden sonrada üç kişi, iki adam ve bir kadın, güneşle aydınlatılmış meydanda duruyordu. İki kılıç bir öne bir arkaya gidip geliyor, güneş ışığı üzerlerine vurduğunda adeta alev saçıyorlardı. İki figür temkinli hareketlerle birbirinin çevresinde dönüyor, yalın kılıçlarıyla ani saldırı başlatacaklarmış gibi hareketler yapıyorlardı. Üçüncü bir figür geride durmuş izliyordu. Güçlendirilmiş çeliğin birbirine çarpışıyla iki kılıç buluşmuştu.

"İyi karşılama!" dedi seyirci Caramon Majere. "Çok güzel bir savuşturma, Sturm!"

Kahverengi bıyıkları aşağı sarkan uzun boylu genç adam mırıldanarak teşekkür etti. Oldukça meşguldü. Rakibi öne fırladı, göğsüne doğru bir hamle yaptı. Sturm Brightblade gelen hamleyi bloke etti ve pozisyonunu koruyarak geriye çekildi. Darbeden kıl payı kurtulmuştu.

Sturm'ün düşmanı dengesini kaybederek sallandı. Bacakları birbirinden epey ayrılmıştı.

"Sakin ol, Kit!" diye seslendi Caramon. Üvey kız kardeşi bir dansçının zarafetiyle toparlandı. Deri çizmeli ayaklarının topuklarını birleştirdi ve Sturm'ü bir hedef olarak kabul etti.

"Şimdi, dostum," dedi. "Sana para için dövüşmek sayesinde edindiğim beceriyi göstereceğim."

Kitiara kılıcının ucuyla havada küçük daireler çizdi. Sturm bu ölümcül hareketleri izlerken, Caramon da ağzı açık bir şekilde seyrediyordu. On sekiz yaşında olmasına rağmen yetişkin bir erkek görünümündeydi, ama içinde hâlâ küçük bir çocuk vardı. Vahşi ve pişkin Kitiara onun idolüydü. Kitiara alelade on adamdan daha cesur ve atılgandı.

Caramon olduğu yerden Kitiara'nın kılıcının ucundan çıkan her çentiği görebiliyordu. Kılıç sık ve ustaca cilalanmaktan dolayı parlıyordu. Buna karşılık Sturm'ün kılıcı o kadar yeniydi ki, kabzası hâlâ demircideki alevin mavisini üzerinde barındırıyordu.

"Sağına dikkat et," dedi Caramon. Sturm boştaki eliyle uzun eyer kaşının üzerini kapattı ve tıpkı bir Solamniya

Şövalyesi gibi Kitiara'nın hamlesini bekledi.

"*Hai!*" Kitiara tek bacağı üzerinde döndü ve kılıcıyla havayı boylamasına kesti. Kitiara pozisyon alırken, Caramon nefesini zor tutuyordu. Sturm kımıldamadan bekledi, Kitiara'nın kılıcı açısını korursa yolu Sturm'ün boynunda son bulacaktı. Caramon gözlerini kapattı ve sert bir çelik sesi duydu. Kendini aptal gibi hissederek gözlerini tekrar açtı.

Sturm hiçbir kurnazlığa başvurmadan hamleyi savuşturdu. O ve Kitiara kılıçlarının uçları birbirlerine kilitlenmiş bir şekilde durdular. Kitiara'nın bileği titredi. İleri bir adım attı ve kılıcını tuttuğu kolunu boşta kalan eliyle destekledi. Sturm bu kez onun gardını zorladı. Kitiara'nın yüzü solgunlaştı, sonra kıpkırmızı kesildi. Caramon bu bakışı biliyordu. Bu dostane karşılaşma Kitiara'nın hoşlanmadığı bir şekle bürünüyor ve onu sinirlendirmeye başlıyordu.

Öfkelenen Kitiara mecburen pozisyonunu değiştirdi ve Sturm'ün iri cüssesi ve gücü karşısında inledi. Kılıcının kabzası düştü. Sturm'ün yeni kılıcının düğmeli sapı Kitiara'nın çenesine sürtündü.

Kitiara soluk soluğa kalarak bu mücadeleyi bitirdi. İki kılıç da yeşil çimlere saplandı.

"Yeter," dedi kız, "Birayı ben alacağım. Beni bu şekilde savuşturacağını bilmeliydim! Haydi, Sturm, Otik'in ürettiği en iyi içkiden birer maşrapa içelim."

"Kulağa hoş geliyor," diye karşılık verdi Sturm. Kılıcını bıraktı ve geriye doğru bir adım attı, zor nefes alıyordu. Tam hareket ettiğinde Kitiara kılıcını Sturm'ün ayak bilekleri arasına sapladı. Sturm'ün ayakları dolaştı ve

sırtüstü çimenlerin üzerine düştü. Kılıcının elinden fırlamasından bir saniye sonra, Kitiara kılıcını onun boğazının üzerinde tutarak tepesinde duruyordu.

"Dövüş her zaman bir spor değildir," dedi Kitiara. "Gözlerini dört aç ve kılıcını elinde sıkıca tut dostum, bu şekilde daha uzun yaşarsın."

Sturm kılıcın üzerinden Kitiara'nın yüzüne baktı. Teri kara buklelerini yüzüne yapıştırmıştı ve koyu renk dudakları da sertçe birbirlerine kenetlenmişti. Dudakları yavaşça aralanıp orantısız bir gülümseme ortaya çıkarttı. Silahını kınına koydu.

"Bu kadar mahzun bakma! Bir dostun seni yere yıkması, bir düşmanın seni devirmesinden daha iyi bir derstir." Kitiara elini uzattı. "Flint ve Tanis, Otik'in bütün birasını bitirmeden gitsek iyi olacak."

Sturm, Kitiara'nın elini yakaladı. Eli sıcaktı, ancak uzun eldivenlerden ve kılıç saplarından dolayı duyarsızdı. Kitiara, Sturm'la burun buruna gelene kadar onu yerden kaldırdı. Bir baş boyu daha uzun ve yaklaşık yirmi kilo daha ağır olsa da, Sturm hâlâ Kitiara'nın yanında kendini acemi bir genç gibi hissediyordu. Ama Kitiara'nın parlak gözleri ve alımlı gülümseyişi endişesini kovuyordu.

"Bir dövüşçü olarak nasıl başarılı olduğunu şimdi anlıyorum," dedi Sturm ve kılıcını almak için öne doğru eğildi. Kılıcını kılıfına koydu. "Ders için sağol. Bir dahaki sefere ayaklarımı birbirinden daha ayrı tutacağım!"

"Daha sonra bana hareketlerinden bazılarını öğretir misin Kitiara?" diye sordu Caramon hevesle. Caramon maceraperest kız kardeşinin verdiği küçük bir kılıç

taşıyordu. Kitiara onu katıldığı birçok savaş alanının birinden almıştı. Çok az sayıda kişiye nasip olan maden işçiliğini bilen Flint Fireforge. Caramon'un kılıcının güney Qualinesti'de yapılmış olduğunu söylemişti. Sadece bunun gibi ipuçlarıyla arkadaşları maceralarının Kitiara'yı nerelere götürdüğünü biliyorlardı.

"Neden olmasın? Dövüşün adil olmasını sağlamak için tek elimi arkaya bağlarım." Caramon sert bir yanıt vermek için ağzını açtı, ama Kitiara onun dudaklarını eliyle kapadı. "Şimdi hana gidelim. Eğer bir an evvel bira içmezsem perişan olacağım."

* * * * *

Son Yuva Hanı'nı destekleyen büyük vallen ağacına vardıklarında, arkadaşları Flint'i rampanın altında otururken buldular. Cüce, büyük yumru ellerine batmış olan çalı çırpıları bir bıçakla kazıyordu.

"Hmm, tek parça halinde gelmişsin," dedi Flint, Sturm'e bakarak. "Ne yalan söyleyeyim, başını kolunun altında taşıyarak geleceğini düşünmedim değil."

"Bana olan güvenin muazzam," diye karşılık verdi genç adam yüzünü ekşiterek. Kitiara durdu ve kolunu Caramon'un geniş omuzlarına doladı.

"Kendine dikkat et, yaşlı cüce. Ustamız Sturm'ün eşine zor rastlanan güçlü bir kolu var. Çağ dışı şövalyelik kurallarına bağlı kalmamayı öğrendiğinde–"

"Onur hiçbir zaman çağ dışı değildir," dedi Sturm.

"Seni kılıcım çenene dayalıyken sırtüstü yere indirdim. Eğer sen–"

"Başlama!" diye bağırdı Caramon. "Eğer onur üzerine bir atışma daha duyarsam sıkıntıdan ölebilirim!"

"Tartışmayacağım," dedi Kitiara, kardeşinin kıçını tokatlayarak.

"Bizimle gel, Flint, Kitiara ısmarlıyor," dedi Caramon. Yaşlı cüce bodur ayaklarının üzerine kalktı, kucağından aşağı beyaz ağaç kıymıkları döküldü. Kıyafetlerini düzeltti ve bıçağını tozluklarının arasına soktu.

"Sana bira yok," dedi Kitiara, Caramon'a annelere özgü bir sertlikle. "İçmek için yeterince büyük değilsin."

Caramon, Kitiara'nın kolunun altından kurtuldu ve Sturm'e doğru koşarak, "Artık on sekiz yaşındayım, Kit," dedi.

Kitiara'nın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "On sekiz mi? Emin misin?" Kitiara'nın '*küçük*' kardeşi Sturm'dan yaklaşık üç santim daha uzundu.

Caramon ona nefretle baktı. "Tabii ki eminim. Sadece sen benim yetişkin bir erkek olduğumu farketmedin."

"Sen bir bebeksin!" diye bağırdı Kitiara, kılıcıyla eline vurmaya başladı. "Biraz daha konuşursan seni dizime yatırıp döverim!"

"Ha!" Caramon güldü. "Beni yakalayamazsın!" diyerek merdivenlerden hızla koşmaya başladı. Kitiara kılıcını yerine koydu ve onun arkasından fırladı. Caramon'un uzun bacakları dik basamakları hızla tırmandı. O ve kız kardeşi

kahkahalar atarak ağaç gövdesinin içinde gözden kayboldular.

Flint ve Sturm daha yavaş adımlarla ilerlediler. Hafif bir esinti ağacın içinde hışırdadı ve renkli yaprakları basamakların üzerine döktü. Sturm diğer ağaç evlerdeki dallara baktı.

'*Birkaç hafta içinde başka yerleri degörebileceğiz,*' diye derin derin düşündü.

"Evet," dedi Flint. "Şimdi yolda olmamak çok garip. Ben senin yaşından daha fazla bir süreyi, her yılın ilkbahar-sonbahar aralığında Abanasinya'nın yollarında ticaret için katedip durdum, evlat."

Sturm başını salladı. Flint'in gezici maden işçiliğinden emekliye ayrılması hepsini şaşırtmıştı.

"Şimdi her şey geçmişte kaldı," dedi Flint. "Şimdi ayaklarımı uzatma zamanı, belki de gül yetiştiririm." Sturm yaşlı cücenin bahçeye gül dikmesini o kadar alışılmamış buldu ki, bu düşünceden kurtulmak için başını sallaması gerekti.

Hanın asıl mekanına girmek üzerelerken Sturm parmaklıkta durdu. Flint onu beklemeden birkaç adım daha attı. Sonra Sturm'e doğru bakarak, "Ne oldu, evlat? Bana bir şey söylemek üzereydin."

Flint hiçbir şeyi kaçırmamıştı.

"Ben gidiyorum," dedi Sturm. "Solamniya'ya. Gidip mirasımı arayacağım."

"Peki ya baban?"

"Eğer ondan kalan bir iz varsa, onu bulacağım."

"Bu uzun bir yolculuk ve tehlikeli bir arayış olabilir," dedi Flint. "Ama seninle gidebilmeyi isterdim."

"Boşver." Sturm parmaklıkların yanından yürümeye başladı. "Bu benim arayışım."

* * * * *

Sturm ve Flint hanın kapısına vardıklarında elma çöplerinden oluşmuş bir engelle karşılaştılar. Gözlerindeki yapışkan meyve parçalarını silmeye çalışırlarken oda kahkahalarla çınladı.

"Bunun sorumlusu olan haylaz kim?" diye gürledi Flint. On dörtten büyük olmayan, beceriksiz, kızıl kıvırcık saçlı bir genç kız cüceye bir havlu uzattı.

"Otik yeni bir elma şarabı yaptı, ve artıklardan kurtulmak zorundaydılar," dedi kız özür dileyen bir sesle.

Sturm yüzünü sildi. Kitiara ve Caramon barda oturmuş, deliler gibi kıkırdıyorlardı. Barın arkasında hanın sahibi olan Otik başını iki yana sallıyordu.

"Burası birinci sınıf bir han," dedi. "Eğer muzipliklerinize devam edecekseniz dışarı çıkın!"

"Saçmalık!" dedi Kitiara. Barın üzerine bir madeni para fırlattı. Caramon gülmekten dolayı yaşaran gözlerini sildi ve dik dik oraya baktı. Bu altın bir paraydı ve bunlardan çok az sayıda görmüştü.

"Bu senin sinirlerini yatıştırır, ha, Otik?" dedi Kitiara.

Uzun boylu, yakışıklı bir adam masasından kalktı ve bara yaklaştı. Hareketleri oldukça zarifti: çıkık elmacık kemikleri ve altın rengi gözleri elf soyundan olduğunu belli ediyordu. Adam parayı eline aldı.

"Sorun nedir, Tanis?" diye sordu Kitiara. "Daha önce hiç altın görmedin mi?"

"Bunun kadar büyük bir parayı görmedim," diye karşılık verdi bir yarımelf olan Tanis Yarımelf. Parayı döndürdü. "Nerede yapılmış?"

Kitiara maşrapasını bardan aldı ve içti. "Bilmiyorum," dedi. "Maaşımın bir parçası. Neden soruyorsun?"

"Üzerindeki yazı Elf dilinde. Bana kalsa Silvanesti'de basılmış olduğunu söylerdim."

Sturm ve Flint parayı incelemek için geldiler. Üzerindeki yazı Flint'e göre kesinlikle Elf dilindeydi. Bu paranın Anasalon'la tamamen ilişkisi kesilmiş olan Silvanesti'den çıkıp da nasıl bu kadar batıya gelebildiği büyük bir merak konusu olmuştu.

"Yağma," dedi odanın köşesinden bir ses.

"Ne dedin, Raist?" diye sordu Caramon. Hanın büyük odasındaki bir köşede soluk bir figür görünüyordu. Bu figür, Caramon'un ikiz kardeşi olan Raistlin'di. Her zamanki gibi tozlu tomarlarının arasında çalışıyordu. Ayağa kalktı ve topluluğun yanına yürüdü, hanın vitrayından içeri giren ışık solgun yüzünü hafifçe aydınlattı.

"Yağma," diye tekrar etti. "Hırsızlık, yağmacılık."

"Kelimenin ne anlama geldiğini biliyoruz," dedi Flint sertçe.

"Paranın Silvanesti'den çalındığını ve sonra Kit'in paralı asker yüzbaşısının kasasına girdiğini ima ediyor," dedi Tanis.

Parayı elden ele geçirdiler ve teker teker onu ellerinin içinde evirip çevirip ağırlığını bütünüyle hissettiler. Para maddi değerinden çok, uzak yerlerden, büyülü bir halktan bahsediyordu.

"Ben de bakayım," dedi barın altından gelen ısrarlı bir ses. Küçük, cılız bir kol Caramon ve Sturm'ün arasında belirdi.

"Hayır!" dedi Otik, parayı Tanis'in elinden alarak. "Ne zaman bir kender eline para alsa, o paraya bir elveda öpücüğü verebilirsiniz."

"Tas!" diye bağırdı Caramon. "Geldiğini görmedim."

"Bütün bu süre içinde odadaydı," dedi Tanis.

Tasslehoff Burrfoot da bütün ırkının bireyleri gibi akıllı ve küçüktü. En küçük yerlerde saklanabilirdi ve kendisinin '*meraklı*' olarak adlandırdığı eli uzunlardandı.

"Herkese bira," dedi Kitiara, "şimdi kredim iyi." Otik dizili maşrapaları büyük bir sürahi ile doldurdu ve tüm dost grubu odanın ortasında bulunan büyük yuvarlak masanın yanına gittiler. Raistlin de beklenenin aksine tomarları başına dönmek yerine onlarla birlikte kaldı.

"Şimdi hepimiz buradayken," dedi Tanis. "biri bir şeyin şerefine kadeh kaldırmalı."

"İşte. Kit'in şerefine, ziyafeti verenin!" dedi Caramon, kilden yapılmış, elma şarabıyla dolu maşrapasını kaldırdı.

"Bunun için altını verenin şerefine," diye karşılık verdi kız kardeşi.

"Onu basan elflerin şerefine," diye önerdi Flint.

"Her koşulda elflerin şerefine içerim," dedi Kitiara. Maşrapasının üzerinden Tanis'e gülümsedi. Tanis'in zihninde bir soru oluştu, ama onu söyleyemeden önce Tasslehoff taburesinin üzerine çıktı ve diğerlerinin dikkatini üzerine çekmek için elini salladı.

"Ben Flint'e içelim derim," dedi Tas. "Bu onun Afet'ten beri yolda olmayışının birinci senesi."

Masada bir kahkaha koptu, ve yaşlı cücenin yüzü kızardı. "Seni hayvan yavrusu," diye gürledi. "Benim kaç yaşında olduğumu sanıyorsun?"

"O kadar fazla sayamaz," dedi Raistlin.

"Peki, yüz kırk üç yaşındayım, ve buradaki her adamı, her kadını ve her kenderi dövebilirim," dedi Flint. Masaya sert bir yumruk attı. "Denemek isteyen var mı?"

Hiç kimse gönüllü olmadı. Yaşına ve ufak tefekliğine rağmen Flint'in güçlü kasları vardı ve çok iyi bir dövüşçüydü.

Kadehlerini kaldırdılar ve neşe içinde öğleden akşama kadar içtiler. Çakırkeyif hallerini üzerlerinden atmak için Otik'in büyük akşam yemeklerinden biri ısmarlandı. Bir süre sonra masa yavru güvercinler, geyik eti, ekmek, peynir ve Otik'in ünlü kızarmış patateslerinden oluşan büyük tabaklarla dolmuştu.

Yemek yiyenlere kızıl saçlı kız servis yapıyordu. Caramon kemirdiği tavuk kemiklerini kızın önlüğünün cebine koydu. Kız da ona sıcak patateslerden birini omuzuna düşürerek karşılık verdi. Caramon sandalyesinden acı içinde kalktığında, kız da hızla Otik'in mutfağına kaçtı.

"Bu lanet olasıca da kim?" diye sordu Caramon, patatesi giysi kolundan çıkartmak için kıvranırken.

"Otik'in koruması altında," dedi Raistlin. "Adı Tika."

* * * * *

Gece ilerledi. Hanın diğer daimi müşterileri gelip gitti. Geç olduğunda Otik, Tika'ya dostlarının masasına mum yakıp koymasını söyledi. Akşamın erken saatlerindeki neşeli sohbet durgunlaşmış, yerini daha düşünceli bir sohbete bırakmıştı.

"Yarın gidiyorum," dedi Kitiara. Güneş yanığı yüzü mum ışığında altın rengine büründü. Tanis onun yüzünü inceledi ve eski sancıların geri geldiğini hissetti. Kitiara çok cazibeli bir kadındı.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Caramon.

"Sanırım kuzeye," diye karşılık verdi Kitiara.

"Neden kuzeye?" diye sordu Tanis.

"Özel nedenlerim var," dedi Kitiara, ama gülümsemesi net yanıtını yumuşattı.

"Seninle gelebilir miyim?" dedi Caramon.

"Hayır, gelemezsin, kardeşim."

"Neden?"

Kitiara üvey erkek kardeşleri arasında oturuyordu, Raistlin'e baktı. Caramon'un bakışları Kitiara'dan ikiz kardeşine yöneldi.

Elbette ki, Raistlin'in ona ihtiyacı vardı. İkiz olmalarına karşı birbirlerine çok benzemiyorlardı. Caramon cana yakın genç bir ayıcıkken, Raistlin çalışkan bir hayaletti. Çok sık hastalanırdı ve cüsseli, kavgacı tipleri kendine düşman etmek gibi garip bir alışkanlığı vardı. İkizlerin doğumundan sonra anneleri eski gücüne hiçbir zaman ulaşamamıştı, bu yüzden Kitiara genç Raistlin'in sağlığı için uğraşıp durmuştu. Şimdi kardeşine göz kulak olma sırası Caramon'daydı.

"Ben de gidiyorum," dedi Sturm. "Kuzeye." Kitiara'ya baktı.

"Oo," dedi Tasslehoff. "Kuzey sıkıcı. Oradaydım. Şimdi gidilecek yer doğu. Doğuda görülecek çok şev var– şehirler, ormanlar, dağlar–"

"Delinecek cepler, '*ödünç alınacak*' atlar," dedi Flint.

Kender alt dudağını kemirdi. "Eğer bir şeyleri bulmakta iyi isem bu benim suçum değil."

"Bir gün yanlış insanı bulacaksın, ve bunun için seni asacaklar."

"Kuzeye gitmem gerek," dedi Sturm. Öne doğru eğildi, elini çenesine koydu. "Solamniya'ya geri gidiyorum."

Herkes ona baktı. Sturm'ün ana vatanından sürgün ediliş hikayesini biliyorlardı. Solamniya sakinleri şövalye lordlara karşı ayaklandıklarından bu yana on iki sene geçmişti.

Sturm ve annesi sadece hayatlarını kurtarabilmişlerdi. Şövalyeler hâlâ kendi ülkelerinde aşağılanıyorlardı.

"Sağ kolunu iyi kullanabilir misin?" diye sordu Kitiara. Sorusu herkesi hayrete düşürmüştü.

"Seni yolundan alıkoymak istemem," dedi Sturm, soruya farklı bir şekilde yaklaşarak.

"Kuzey kuzeydir. Doğuya, güneye ve batıya gittim."

"İyi o zaman. Senin yanımda olmaktan gurur duyarım."

Sturm yüzünü Kitiara'dan Tanis'e çevirdi. "Peki ya sen, Tan?"

Tanis tabağının içine iri bir ekmek parçası fırlattı. "Ben de kendi kendime bir yolculuk yapma konusunu düşünüyordum. Özel bir yer yok, sadece gitmediğim birkaç yere bir seyahat. Yolculuğumun beni kuzeye götüreceğini sanmıyorum." Kitiara'ya baktı, ama onun bakışları Sturm'ün üzerindeydi.

"Fikir bu," dedi Tasslehoff hevesle. Sağ eli kürk yeleğinin içine girdi ve düz, bakır bir diskle birlikte çıktı. Diski parmaklarının arasında dolandırdı. Bu parmaklarını çevik tutmak için arada sırada yaptığı bir egzersizdi. Ama bu pratiğe ihtiyacı yoktu. "Haydi doğuya gidelim. Tanis, sen ve ben."

"Hayır." Kısa cevap kenderin küçük elinin üzerindeki bakır diskin hareketini durdurdu. "Hayır," dedi Tanis bir kez daha, bu sefer daha kibardı. "Bu yalnız çıkmam gereken bir yolculuk."

Masa tekrar sessizdi. Sonra Caramon'dan gelen büyük bir hıçkırık masayı tekrar kahkahaya boğdu.

"Özür dilerim!" dedi Caramon, Kitiara'nın maşrapasına uzandı. Caramon'un eli maşrapaya uzanırken, Kitiara onun bileğine kaşığıyla vurdu. Caramon elini hızla geri çekerken. "Uff!" diye yakındı.

"Eğer bir daha denersen daha beteriyle karşılaşırsın," dedi Kitiara. Caramon sırıttı ve yumruğunu sıktı.

"Enerjini sakla, kardeşim," dedi Raistlin. "Ona ihtiyacın olacak."

"Nedenmiş o, Raistlin?"

"Hazır herkes yolculuk yapma kararı almışken, ben de benimkini açıklasam iyi olacak."

Flint güldü. "Sen yolda iki gün bile geçiremezsin."

"Muhtemelen geçiremem." Raistlin uzun parmaklarını büktü. "Eğer kardeşim benimle gelmezse."

"Nereye ve ne zaman?" diye sordu Caramon, bir yere gideceği için sevinmişti.

"Nereye olduğunu şimdi söyleyemem," dedi Raistlin. Soluk mavi gözleri neredeyse hiç dokunmadığı tabağına kilitlendi. "Uzun ve tehlikeli bir yolculuk olabilir."

Caramon ayağa zıpladı. "Ben hazırım."

"Otur aşağı," dedi Kitiara, kardeşinin yeleğini çekiştirdi. Caramon taburesinin üzerine oturdu.

Flint büyük bir of çekti. "Beni terk ediyorsunuz," dedi. "Bu mevsim tek bir teneke bile parlatmayacağım, ve bütün dostlarım kendi yollarına gidiyorlar." Tekrar içini çekti, üstelik o kadar güçlü çekti ki, mumların alevi titredi.

"Seni yaşlı ayı," dedi Kitiara. "Kendine acıyorsun. Solace'da tek başına kalmak zorundasın diye bir yasa yok. Yük olabileceğin akrabaların yok mu?"

"Evet," diyerek ekledi Tasslehoff, "gri sakallıyı ziyaret edebilirsin, yani gri saçlıyı demek istiyorum, yaşlı anneyi."

Cüce bu hakaret karşısında köpürdü. Flint'e yakın oturan Caramon ve Sturm kızgın cücenin yanından hızla uzaklaştılar. Flint maşrapasını sertçe masaya vurdu, biranın bir kısmı Tasslehoff'un yüzüne sıçradı. Kenderin burnundan bira damlıyordu ve birazı da kahverengi saçlarının topuzuna bulaşmıştı. Tasslehoff biranın gözlerine sıçrayan kısmını sildi.

"Hiçkimse benim annemle alay etmedi!" dedi Flint.

"Bir defadan fazla, her neyse," dedi Tanis ağırbaşlılıkla.

Tas da giysisinin koluyla yüzünü sildi. Kendi boş maşrapasını aldı ve onu gülünç bir miğfer gibi kolunun altına koydu. Saygınlığının azaldığını varsayarak, el kol hareketi yapmaya başladı ve, "Şimdi bir düello yapmalıyız," dedi.

Kitiara neşe içinde. "Senin yanında olacağım, Tas," dedi.

"Ben Flint'in tarafındayım!" diye bağırdı Caramon.

"Silahları kim seçiyor?" diye sordu Tanis.

"Flint'e meydan okundu, bu onun seçimi," dedi Sturm gülümseyerek.

"Ne olacak, yaşlı ayı? On adımda elma çöpleri mi? Kepçeler ve tencere kapakları mı?" diye sordu Kitiara.

"Bira maşrapaları dışındaki her şey," dedi Tas imalı bir şekilde, kendini beğenmiş duruşu her zamanki sırıtışıyla yer değiştirmişti. Gülüşü Tıka gelene kadar durmadı.

"Hiştt! Hişşt, geç oldu! Sessiz olur musunuz?" diye fısıldadı Tika.

"Biri seni tokatlamadan işine bak," dedi Caramon, Tika'ya dönüp bakmadan. Tika da Caramon'un taburesinin arkasına doğru geçerek ona kaba yüz hareketleri yapmaya başladığında, diğerleri ona güldü. Caramon şaşırmıştı.

"Bu kadar komik olan nedir?" diye sordu.

Tika, Caramon'un kemerinden hançeri marifetli bir şekilde çıkarttı. Hançeri başının üzerinde sanki Caramon'u sırtından bıçaklayacakmış gibi yüzünü buruşturarak kaldırdı. Gülmekten gözyaşları Kitiara'nın yüzünden akmaya başlamış, Tas da taburesine çökmüştü.

"Ne?" diye bağırdı Caramon. Sonra başını çevirdi ve Tika'yı görüp yüzünü ekşitti. "Aha!" dedikten sonra onu arkasından kovalamaya başladı. Kız yandaki masaların etrafından hızla dolandı. Caramon onun arkasından iskemleleri devirerek ve tabureler arasında tökezleyerek koşturuyordu.

Otik elinde bir lambayla mutfaktan çıktı. Gece kıyafeti çok salaştı ve seyrek beyaz saçları komik püsküller şeklinde duruyordu. "Bu şamata da ne? Kimse burada uyuyamayacak mı? Tika, neredesin kızım?" Kızıl saçlı kız bir

masanın kasnağından etrafa bakıyordu. "Onları susturman gerekiyordu, partiye katılman değil."

"Bu adam beni kovalıyordu." O sırada mumla aydınlatılmış kalasları incelemekle meşgul olan Caramon'u işaret etti.

"Odana git." Tika pişmanlıkla orayı terk ederken Caramon'a son kez sırıttı ve dilini çıkarttı. Caramon ardından koşturmaya yeltenirken de hançerini ona fırlattı. Hançer Caramon'un sadece birkaç santim uzağında bir yere saplandı. Tika mutfağın sallanan kapıları arasında gözden kaybolmuştu.

Otik yumruklarını kalçalarının üzerine koydu. "Flint Fireforge! Senden bunu beklemezdim. Sen daha iyisini bilecek kadar yaşlısın. Ve sen, Usta Sturm; senin gibi terbiyeli bir yoldaş gece alemi yapmaktan çok daha iyi şeyler olduğunu bilmek zorundadır."

Flint oldukça mahcup gözüküyordu. Sturm ise sağ işaret parmağıyla uzun bıyığını düzeltti ve hiçbir şey söylemedi.

"Geri kafalı bir yaşlıymış gibi bakma," dedi Kitiara. "Tika çok eğlenceliydi. Ayrıca, bu bir veda partisi."

"Karınlarında dört varil bira olan herkes için her şey eğlencelidir," diye gürledi Otik. "Kim gidiyor?"

"Hmm, herkes."

Otik mutfağa geri döndü. "Tamam, ama tanrılar aşkına sessiz gidin!" dedi ve gözden kayboldu.

Caramon masaya döndü. Esnedi ve, "Bu Tika, Solace'daki en çirkin kız. Yaşlı Otik'in onu evlendirmesi için büyük bir çeyiz hazırlaması gerekecek!"

"Hiç bilemezsin," dedi Raistlin mutfağa doğru bakarak. "İnsanlar değişir."

* * * * *

Ayrılma zamanı gelmişti. Daha fazla oyalanmak için ortada bir neden yoktu. Bunu sezen Tanis birbirine kenetlenmiş elleriyle ayağa kalktı ve "Biz dostlar ayrılsak da, iyi dileklerimiz zamanla ya da mesafeyle küçülemez. Ama kalplerimizdeki daireyi daim tutmak için tekrar bir araya gelmeliyiz, her yıl bu günde, bu handa."

"Peki ya gelemezsek?" diye sordu Sturm.

"O zaman beş yıl sonra, bu gece burada bulunan herkes Son Yuva Hanı'na gelecek. Ne olduğu önemli değil. Bunu kutsal bir ant olarak kabul edelim. Bu andı benimle kim içiyor?"

Kitiara taburesini arkaya itti ve sağ elini masanın ortasına koydu. "Bu andı içerim," dedi. Gözleri sımsıkı Tanıs'in üzerinde kilitlenmişti. "Beş yıl."

Tanis elini Kitiara'nın elinin üzerine koydu. "Beş yıl."

"Onurum üzerine ve Brightblade hanesinin adına," dedi Sturm ağırbaşlılıkla, "Beş sene sonra dönmeye ant içiyorum." Kılıç kullandığı elini Tanis'in elinin üzerine koydu.

"Ben de," dedi Caramon. Geniş avucu Sturm'ün elini tamamen kaplamış, görüntüden silmişti.

"Eğer yaşıyorsam burada olacağım," dedi Raistlin, sesinde onda az rastlanır bir hareketlilik vardı. Zarif elini kardeşinin elinin üzerine koydu.

"Ve ben de! Burada hepinizi bekliyor olacağım!" Bunu söylerken Tasslehoff masanın üzerine çıkmış ve küçük elini Raistlin'in elinin yanına koymuştu, ikisinin elleri de Caramon'un geniş elinin üzerinde kaybolmuştu.

"Bir sürü saçmalık," diye homurdandı Flint. "Beş yıl sonra ne yapacağımı şimdiden nasıl bileyim? Bir handa oturup birkaç keratayı beklemekten çok daha önemli bir işim olabilir."

"Haydi, Flint. Hepimiz ant içiyoruz," dedi kender.

"Hmm." Yaşlı cüce eğildi ve yaşlı ve çalışmaktan yıpranmış ellerini diğerlerinin elleri arasına uzattı. "Tekrar buluşana kadar Reorx sizinle olsun," dedi. Cücenin sesi titrediğinde arkadaşları onun çok duygulandığını anlamışlardı.

Flint'i masada yalnız bıraktılar. İkizler gitmişti. Tanis, Kitiara ve Sturm merdivenlere yöneldi. Tasslehoff da onlara katılmıştı.

"İyi geceler diyeceğim," dedi Sturm, Tanis'e bakarak.

"Elveda değil." El sıkıştılar. "Kit, atım nalbantta bağlı. Benimle orada buluşur musun?"

"Tamamdır. Benim atım da orada. Yarın güneş doğarken?" Sturm başını salladı ve etrafa bakınarak Tas'ı aradı.

"Tas?" diye seslendi. "Nereye gitti? Ona hoşçakal demek istiyordum."

Tanis yukarıyı işaret etti. "Sanırım o da çıktı." Sturm başını salladı ve serin gecenin içine ilerlemeye başladı. Tanis ve Kitiara da büyük ağaçlarda şarkı söyleyen cırcır böcekleri eşliğinde oradan ayrıldı.

"Benimle yürür müsün?" diye sordu Tanis.

"İstediğin yere," diye cevap verdi Kitiara.

Yaklaşık on adım attıktan sonra Kitiara. Tanis'in koluna girdi. "Bir fikrim var," dedi Kitiara kurnazca.

"Nedir?"

"Bu gece benimle kalmalısın. Birbirimizi tekrar görene kadar aradan beş yıl geçebilir."

Tanis durdu ve kolunu Kitiara'nınkinden çekti. "Kalamam," dedi.

"Ah, peki neden? Benden bir dakika bile ayrı kalamadığın zamanlar çok geride kalmadı."

"Evet, senin uzakta geçirdiğin ve sana para ödeyen herkese eşlik ettiğin vakitlerden arta kalan zamanlarda."

Kitiara çenesini kaldırdı. "Yaptığım şeyden utanmıyorum."

"Utanmanı beklemiyorum. Konu şu, gittikçe seninle benim çok farklı dünyalara ait olduğumuzu farkettim, Kit. Hiçbir zaman uzlaşamayacak dünyalara."

"Sen ne diyorsun?"

"Sen gittiğinde doğum günüm oldu. Kaç yaşında olduğumu biliyor musun? Doksan yedi. Doksan yedi yaşında, Kit! Eğer bir insan olsaydım, her tarafı buruşmuş bir yaşlı olurdum. Ya da ölü."

Kitiara, Tanis'in ince yapısına dikkatle baktı. "Sen ne buruşuksun, ne de yaşlı."

"Sorun da bu! Damarlarımdaki elf kanı beni insan hayatından çok daha uzun yaşatıyor." Tanis ileriye doğru birkaç adım attı ve Kitiara'nın ellerini tuttu. "Bu sırada sen yaşlanıp öleceksin, Kit!"

Kitiara bir kahkaha attı. "Bırak da bunun için ben endişeleneyim!"

"Endişelenmeyeceksin. Seni tanıyorum, Kit. Gençliğini bir fırtınanın içindeki mum gibi yakıyorsun. Sen önemsiz bir savaş lordu için savaşta öldürülebilecekken benim sensiz hayatıma devam ederken neler hissedeceğimi nasıl bilebilirsin? Bu sona ermeli, Kit. Bu gece. Burada ve şimdi."

Karanlık olmasına ve beyaz ay Solinari, vallen ağaçlarının kalın dalları arasına saklanmış olmasına rağmen Tanis, Kitiara'nın yüz ifadesinden incindiğini görmüştü. Bu ifade yüzündeydi, ama sadece bir an için. Sonra Kitiara ifadeyi yüzünden sildi ve kendini gülümsemeye zorladı.

"Belki de benim için de aynı şey geçerli," dedi. "Hiçbir zaman bağlı kalmayı sevmedim. Zavallı annem öyleydi, hiçbir zaman kendine ne yapacağını söyleyecek kocası olmadan hayatını sürdüremezdi. Bu benim tarzım değil. Ben babama çekmişim. Rüzgarın içinde yanıyorum, değil mi? Varsın olsun! Sana teşekkür etmeliyim, Tanthalus Yarımelf, gerçeğe ayna tuttuğun için–"

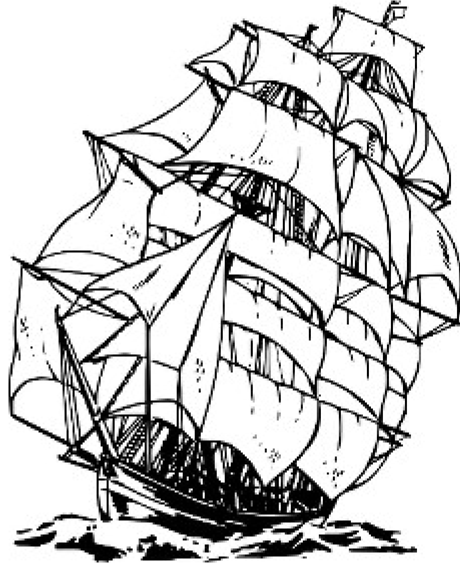
Tanis, Kitiara'nın uzun ve sıkıcı konuşmasını bir öpücükle kesti. Bu yanağa konan zarif, kardeşçe bir öpücüktü. Kitiara öfkeyle baktı.

"İstediğim bu değil, Kit!" dedi Tanis büyük bir üzüntüyle. "Bu, olması gereken şey."

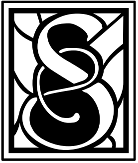
Kitiara ona bir tokat attı. Bir savaşçı olduğu için Kitiara'nın tokadı hafif bir tokat değildi. Tanis sendeledi ve elini yüzüne koydu. Ağzının kenarında bir miktar kan belirdi.

"Sevimli jestlerini kendine sakla," diye bağırdı Kitiara öfkeyle. "Onları bir sonraki sevgiline sakla, tabi eğer bulursan! O kim olacak, Tanis? Safkan bir elf bakiresi mi? Ama hayır, elfler seni melez olduğun için hor görür. Kendine bir kız versiyonunu bulman gerek." Kitiara, Tanis'i yalnız bırakarak uzaklaştı. "Onu hiçbir zaman bulamayacaksın!" Kitiara karanlığın içinden bağırıyordu. "Hiçbir zaman."

Cırcır böcekleri Kitiara'nın bağırışlarıyla susmuştu. Daha sonra tekrar ötmeye başladılar. Ama şarkıları karanlığın içinde tek başına duran Tanis'e hiçbir huzur vermiyordu.

- 2 -
Yüksek Zirve

turm nalbandın dükkanına vardığında gökyüzü hâlâ mor renkteydi. Nalbant Tirien dükkanını bir vallen ağacının içine kurmuştu. Tirien'in dükkanına giden dolambaçlı rampa genişti ve atlar için kuvvetlendirilmişti. Tirien'in yüzü demirhane alevleri üzerine eğilmekten kızarmış ve nalbant çekicini kullanmaktan kollarıyla omuzları kaslanmıştı. Nalbant yatağından çok erken kalkmıştı ve şövalye oraya vardığında işinin başındaydı.

"Sturm!" diye bağırdı. "İçeri gel, delikanlı. Ben de birkaç nalı sıkılaştırıyordum." Tirien'in Mercot adındaki yardımcısı harlı fırından bir sivri uçla birlikte bir çift maşa aldı. Çarpık nalı Tirien'in örsünün üzerindeki oluğa yerleştirdi ve kaslı nalbant nala iki kez vurdu. Mercot düzleşmiş nalı bir su

kovasının içine hafifçe salladı. Sudan bir yılan tıslamasına benzeyen bir ses duyuldu ve buhar çıktı.

"Atıma ihtiyacım var, Tirien," dedi Sturm.

"Tamam. Mercot, Usta Brightblade'in atını getir."

Çocuğun gözleri faltaşı gibi açıldı. Çevrelerinde uçuşan is halkaları çocuğun şaşkınlıktan gözleri açılmış bir baykuşa benzemesine neden olmuştu.

"Kestane renginde ve kısırlaştırılmış olanını mı?"

"Evet, ve çabuk ol!" dedi Tirien. Sonra Sturm'e dönerek devam etti, "Onu istediğin gibi hazırladım. İyi bir at."

Mercot, Brightbalde'in atı Tallfox'u alt platforma getirirken Sturm borcunu ödedi. Sturm, Tallfox'u bir Quekiri kabile üyesinden sadece birkaç hafta önce satın almıştı ve hâlâ atın huylarını öğreniyordu.

Uyku tulumunu ve çantasını sırtlayarak Mercot'un atını getirdiği rampaya doğru yürümeye başladı. Tirien'in çekici tekrar çalışmaya başladı, bükülmüş demir parçalarını at nallarının sivri kısmı haline getiriyordu.

Sturm erzaklarını Tallfox'un her iki yanına eşit bir şekilde paylaştırdı. Su şişesini doldurduğunda, "Geç kaldın," diyen bir ses işitti. Kitiara çatı saçağının altındaki bir köşede duruyordu. Kulaklarına kadar kırmızı bir battaniyeye sarılmıştı.

"Öyle mi?" diye sordu Sturm. "Güneş henüz doğuyor. Sen buraya ne zaman geldin?"

"Saatler önce, burada uyudum," dedi Kitiara, battaniyesini üzerinden atarak. Hâlâ önceki akşam giydiği kıyafetler

içindeydi. Kollarını gerdi ve sırtını hareket ettirdi.

"Tanrıların aşkına neden burada uyudun?" diye sordu Sturm. "Benim seni unutup, sensiz gideceğimi mi düşündün?"

"Hayır, senin yüzünden değil, asil dostum. Sadece burası uyumak için iyi bir yer gibi gözüktü. Bunun yanı sıra Pira'nın tamir isteyen bir ayakkabısı vardı."

Sturm, Tallfox'u yere çökertti. Atın eyerine oturdu ve arkadaşını bekledi. Kitiara rampadan kahverengi, beyaz benekli ve gayet garip görünüşlü bir dişi hayvanla indi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Kitiara, Sturm'un arkasından giderken.

"Sadece yolculuk için büyük, ateşli bir aygır tercih edeceğini düşünmüştüm," diye karşılık verdi Sturm. "Bu–hmm, ilginç hayvan sana hiç yakışmıyor."

"Bu '*ilginç hayvan*', senin atın bir kemik yığınından ibaret olduğunda hâlâ sabit adımlarla yürüyor olacak," dedi Kitiara. Rahatsız uykusu Kitiara'nın Tanis'den ayrıldıktan sonraki mizacını değiştirmemişti. "Pira ile birlikte altı sefere katıldım ve o beni her zaman eve geri getirdi."

"Özür dilerim."

* * * * *

Solace'ın dışına çıkıp, doğudan kuzeye yöneldiler. Yeni doğan güneş Solace'ın etrafındaki tepeleri yırtıyor, havayı ısıtıyordu. Sturm ve Kitiara kurutulmuş sığır eti ve suyla basit bir kahvaltı ettiler. Güzel şafak daha da güzel bir sabaha dönüştü ve Kitiara"nın ruh hali düzelmeye başladı.

"Yolda mutsuz olamam," dedi. "Yapacak ve görecek çok şey var."

"Aynı zamanda da tetikte olmalıyız," dedi Sturm. "Handaki yolcuların etrafta dolaşan eşkıyalardan bahsettiklerini duydum."

"Peh. Yaya köylüler eşkıyalardan korkmakta haklılar, ama konu silahlı ve binekli iki savaşçı olduğunda, korkması gerekenler hırsızlar!" Sturm arkadaşının düşüncesini nazikçe onayladı, fakat gözlerini ufukta, elini de kılıcının kabzasında tutmaya devam etti.

Takip ettikleri rota oldukça basitti. İkili Solace'ın tepelerini geçtikten sonra, kuzeybatıya dönecek ve sahile doğru gideceklerdi. Schallsea Boğazı'nın kıyılarında Zaradene adında küçük bir balıkçı limanı vardı. Kitiara ve Sturm oradan kolaylıkla güney Thelgaard'da bulunan Caergoth'a geçebilirlerdi. Caergoth'un kuzeyinde ise varmak istedikleri yer olan Solamniya bulunuyordu.

Planları buydu. Ama planlar, bilge büyücü Arcanist'in söylediği gibi, kuma çizilen figürler gibidir: kolay yapılır ve kolay bozulurlar.

* * * * *

Abanasinya'nın ormanları ve tepeleri katedilen millerle incelmişti. Kitiara geçmiş maceralarını anlatarak vakit geçiriyordu.

"Beni ilk kiralayan Mikkian'ın Yağmacıları'ydı. Çok kötüydüler. Mikkian. Lemish'in aşağı tabakasından bir serseriydi. Her zaman bir göz, bir kol ya da kulağının yarısı gibi vücudunun bir kısmını savaşlarda kaybetmek gibi kötü

bir şansı vardı. Çok çirkin ve cimriydi! Onun kampına yürüdüm, kılıç kullanmadaki ustalığımdan emindim. O günlerde bir erkek gibi davranmaya çalışıyordum yoksa belalılar bana karşı birlik olurdu," dedi Kitiara.

"Paralı asker olarak kiralanmak için ne yapmak gerekiyor?"

"Mikkian'ın çetesinde bunun bir tek yolu vardı: onun adamlarından birini öldürmek. Mikkian'ın maaş bordrosu çok doluydu ve bir başkası için yer açmak ona göre değildi." Kitiara. Mikkian'la ilgili anıları karşısında burnunu buruşturdu. "Aşağılık piç! Piyadeler büyük bir çember oluşturdular ve baltalı bir adamıyla beni o çemberin içine itelediler. Adamın adı neydi? Öldürdüğüm ilk adam. Trigneth miydi? Yoksa Drigneth mi? Her neyse, buna benzer bir isim. Biz de karşı karşıya geldik, baltaya karşı kılıç. Adil bir dövüş değildi. Çemberin ortasında durmak zorundaydık, yoksa Mikkian'ın adamları hançerlerini ya da mızraklarının uçlarını bize batıracaklardı. Trigneth –yoksa Drignet miydi– bir oduncu gibi dövüştü, doğrarcasına balta sallıyordu. Bana hiç dokunamadı. Ona düz bir vuruş indirdim, tam boynundan." Sturm'e baktı. Şövalye şok olmuş gibiydi.

"Ne kadar zaman Mikkian'ın çetesiyle beraber kaldın?" diye sordu Sturm en sonunda.

"On iki hafta. Takar'a yakın surlarla çevrili bir şehri kuşattık ve Mikkian sonunda onsuz yapamayacağı bir parçasını kaybetti." Sturm bir kaşını kaldırdı. "Başını," dedi Kitiara. "Bu yağmacıların sonu oldu. Bütün çete o olaydan sonra dağıldı, adamlar yağmaya ve öldürmeye başladı. Kent halkı ayaklanıp savaşmaya başladı ve bütün haydutları

şehirden sürdüler. Şanslıydım," Kitiara ağzını çarpıtarak gülümsedi.

Kitiara'nın bu tip çok hikayesi vardı, hepsi de heyecanlı ve hemen hemen kanlıydı. Sturm'ün kafası karışmıştı. Kitiara'yı yaklaşık iki senedir tanıyordu ve onu anlamaktan çok uzaktı. Bu güzel ve parıltılı kadın zeka ve çekicilikten nasibini epeyce almıştı. Ama yine de en birincil dereceden basit savaş atmosferi ona fazlasıyla hitap etmekteydi. Sturm onun gücüne ve kurnazlığına hayran olduğunu itiraf etmek zorundaydı, ama Kitiara'dan biraz da korkuyordu.

Yol bir patikaya ulaştı ve birkaç mil sonra da kumlu bir çam çoraklığına dönüştü. Hava durgun ve nem yüzünden ağırdı. O gece çorak alanda kamp kurdular, rüzgar onlara denizin kokusunu taşıyordu. Çam budaklarından buruk ve dumanlı bir kamp ateşi oluştu. Kitiara ateşi beslerken Sturm atlara su verdi. Sonra loş ateş ışığına geri döndü ve kumun üzerine oturdu. Kitiara ona soğuk bir koyun eti parçası uzattı. Sturm biberli eti kemirirken Kitiara sırtüstü uzandı, ayağını ateşe doğru uzattı ve başını uyku tulumunun üzerine koydu.

"Paladin orada," dedi Kitiara. "Görüyor musun?" Eliyle gökyüzünü işaret ediyordu. "Paladin, Mishakal, Branchala," dedi, sırayla takımyıldızların isimlerini söylüyordu. "Gökyüzünü bilir misin?"

"Çocukken eğitmenliğimi yapan Vedro bir astrologdu," dedi Sturm. Kitiara'nın sorusuna tam olarak cevap vermemişti. Gözlerini kaldırdı. "Tanrıların isteklerinin yıldızların ve gezegenlerin hareketleriyle çözümlenebileceği söylenir."

"Hangi tanrılar?" diye karşılık verdi Kitiara aylakça.

"Tanrılara inanmıyor musun?"

"Neden inanayım? Son zamanlarda dünya için ne yaptılar? Ya da benim için?"

Sturm, Kitiara'nın onu kasten kızdırdığını söyleyebilirdi, bu yüzden konuyu değiştirdi. "Oradaki grubun adı ne?" diye sordu. "Paladin'in karşısındakinin?"

"Takhisis. Karanlığın Kraliçesi."

"Oh, evet, Ejderha Kraliçe." Karanlığın hakimini görmeye çalıştı, ama ona göre bu sadece saçılmış olan yıldızlardan ibaretti.

Solinari'nin beyaz küresi ufkun üzerine yükseldi. Onun ışıltısında kum tepecikleri ve ıssız çamlar gündüzki halleri düşünüldüğünde soluk hayaletler gibiydi. Bir süre sonra gökyüzünün ortasında kırmızı bir parlaklık belirdi.

"İşte bunu biliyorum," dedi Sturm. "Lunitari, kırmızı ay." "Ergoth'lulara göre Luin. Goodlund'da ise Kızıl-Göz."

"Bir ay için garip bir renk, ne dersin?" dedi Kitiara.

Sturm kemirilmiş koyun kemiğini bir kenara fırlattı. "Aylar için belirlenmiş kesin renkler olduğunu bilmiyordum."

"Uygun olan beyaz ya da siyahtır. Kırmızının bir anlamı yok." Kitiara başını kaldırdı ve böylece Lunitari tam olarak görüşüne girdi. "Neden kırmızı olduğunu merak ediyorum."

Sturm uyku tulumuna dayandı. "Tanrılar ona böyle olmasını emretmiş. Lunitari tarafsızlığın, nötr büyünün ve illüzyonun ikametgahı. Vedro onun renginin tanrılar için kurban edilen insanlardan geldiği teorisini üretmişti." Sturm bunu söylerken tedbirliydi. "Diğer filozoflar ise kırmızı rengin

Ejderha Mızrağı'nın ilk şövalyesi olan Huma'nın kalbini simgelediğini iddia ediyor."

Sturm'un arkadaşından gelen tek cevap sessizlikti.

"Kit?" dedi alçak sesle. Sesine karşılık olarak gölgelerin içinden bir hışırtı geldi. Kitiara uyumuştu.

* * * * *

Zaradene gri beyaz bir sahil üzerine kurulmuş bir köydü. Çeşitli ebatlarda yaklaşık elli ev bulunuyordu ve bu evlerin her birinden ikiden fazla hikaye çıkmazdı. Sturm ve Kitiara köye doğru giden dik yokuşlu kum tepelerinden geçtiler. Yol üzerinde kum içine gömülmüş, sivri kazıkların arasından yol bulup geçmek zorunda kalmışlardı.

"Bir kirpi," dedi Kitiara. "Süvariye karşı bir savunma. Köylüler kısa bir süre önce baskına uğramış. Kazıkların arkasında kan lekeli küçük bir siper var."

Sturm ve Kitiara köyün ana yolu olan kumlu patikayı takip ederken, Zaradene köylülerinin yüzlerinde hiç de dostane bir ifade yoktu. Somurtkan gözler ve çalışmaktan aşınmış ellerin yumruk halinde sıkılması sanki her yerdeydi.

Kitiara atının dizginini çekti ve Üç Balık adındaki bir hanın önünde atından indi. Garip beyaz direkler ve kalaslar tahta fıçıların arasına konulmuştu. Sturm, Tallfox'u direklerden birine bağladı. Bu direk uzun zaman önce ölmüş devasa bir deniz yaratığına ait bir kemikti.

"Sence neydi?" diye sordu Sturm, Kitiara'ya merakla.

Kitiara kemiğe baktı ve, "Belki de bir deniz yılanıydı. Gel, İçeride gemiciler vardır."

Üç Balık hanı sabahın erken saatleri olmasına rağmen sürekli müşterileri tarafından doldurulmuştu. Kitiara'nın yaklaştığı ilk adam, "Paralı Askerler!" diye gürledi ve Kitiara'nın ayağına tükürdü. Kitiara kılıcını çekti, ama Sturm onun bileğini yakaladı.

"Birini öldürürsen hepsiyle savaşmak zorunda kalacağız," diye fısıldadı. "Sabırlı ol. Boğazları geçmek için tekneye ihtiyacımız var."

Yarım düzine kaptanla konuştularsa da hepsi tarafından terslendiler. Kitiara öfkelenmiş, Sturm şaşırmıştı. Daha önce de deniz yolculuğu yapmıştı ve denizciler yanlarına birkaç yolcu almaktan hoşlanırlardı. Balık tutup kazanacaklarından ya da kargonun ödediği paradan çok daha fazlasını önermişlerdi, üstelik güvertede çok az yer kaplayacaklardı.

Zaradene denizcileri neden bu kadar düşmanca davranıyorlar, diye merak etti Sturm.

Bara yöneldiler. Kitiara bira istedi, ama bütün bar Nostar'ın siyah şarabıyla doluydu. Sturm acı şaraptan bir yudum aldıktan sonra kadehi bir kenara fırlattı. Susuz kalmak daha iyi, diye düşündü.

Kitiara, Silvanesti paralarından birisini pis barın üzerine fırlattı. Han loşluğuna rağmen, altının parlaklığı barmenin gözünü almıştı. Barmen, Sturm ve Kitiara'nın durduğu barın sonuna geldi.

"Bir şey mi istiyorsunuz?" dedi adam. Tıraşlı kafasında ter parlıyordu.

"Bilgi," dedi Kitiara. "Yalnızca biraz bilgi."

"Bu kadar altına istediğiniz kadar bilgiye sahip olabilirsiniz."

Barmen yağlı paçavrasını kolunun altına tıktı. Sturm paçavranın mı, yoksa barmenin gömleğinin mi daha pis olduğunu merak etti.

"Burada ne oldu?" diye sordu Kitiara.

"Burada paralı askerleri sevmezler. On gece önce atlılar köye saldırdı. Kaptıkları her şeyi götürdüler, bunların içinde kadın ve çocuklar da var."

"Onlar kimdi?" diye sordu Sturm. "Rütbeleri var mıydı?"

"Bazıları onların gerçekte insan olmadıklarını söylüyor," dedi barmen. "Bazıları sert, koyu renk derileri olduğunu ve–" Barmen etrafa dikkatlice bakıp, kimsenin onları dinlemediğinden emin oldu. "–ve bazıları da kuyrukları olduğunu söylüyor."

Sturm başka bir soru sormaya çalıştı, ama Kitiara onu bir bakışıyla durdurdu. "Caergoth'a gitmemiz gerekiyor," dedi Kitiara. "Zaradene'den biri bizi yanına alır mı?"

"Bilmiyorum. Baskında çoğu büyük kayıplar verdi. Sizi denize götürürken boğazlarınızı kesebilirler."

Barmen iğrenç içkisini hazırlamak için tekrar yerine döndü.

Sturm odayı inceledi. "Bundan hoşlanmadım," dedi. "Kuyruklu çapulcular mı? Bunlar ne tür bir canavar olabilir?"

"Başkasının mırıldanmalarını bu kadar ciddiye alma," dedi Kitiara. "Solace'ın güvenli göklerinden uzaklaştıkça daha da vahşi ve garip hikayeler duyacaksın." Kitiara, Nostar

şarabını ağzını ekşitmeden yudumladı. "Kel kafalı bir konuda haklı: bu odada bir tane bile dostumuz yok."

Arkalarından gelen bir ses şöyle dedi: "Bundan emin olmayın, canlarım."

Sturm ve Kitiara sese doğru döndü. Adam Kitiara'dan yaklaşık bir kafa kısaydı, keskin hatları ve temiz, çocuksu bir yüzü vardı, bunlar elf ırkının işaretleriydi. Kitiara bir an Tanis'i en son gördüğü haliyle düşündü. Dudaklarında kan ve tokat iziyle kızarmış yanağıyla Kitiara'ya şaşkınlık içinde bakarken onu yeniden görür gibi oldu.

"Tirolan Ambrodel, hizmetinizde." Adam eğildi. "Gemici, harita yapımcısı, mücevher yontucusu ve kavalcı." Tirolan, Kitiara'nın eline uzandı ve dudaklarına doğru götürdü. Eli öpmedi, alnının üzerine koydu. Kitiara gülümsedi.

Sturm kendisini ve Kitiara'yı tanıttıktan sonra, "Bizi Caergoth'a götürecek bir taşıt bulabilir misiniz, Usta Ambrodel?"

"Kolaylıkla, efendim. Benim gemim. Yüksek Zirve, bu limanda ve kargo yükü var. Sadece iki kişi misiniz?"

"Biz ve iki at. Az yükle seyahat ediyoruz," dedi Kitiara.

"İki yolcu ve iki at, her biriniz için beş altın isterim."

Sturm bu yüksek fiyat karşısında afalladı, ama Kitiara küçümseyen bir tavırla kahkahayla gülmeye başladı. "İkimiz için sana dört altın vereceğiz," dedi.

"İki kişi için sekiz," diye önerdi Tirolan.

"Beş," dedi Kitiara. "Ve Silvanesti altınıyla ödeyeceğiz."

Tirolan Ambrodel'in kaşları ince burnuna doğru düştü. "Eli'nin gerçek altını mı?"

Kitiara barın üzerindeki madeni parayı aldı ve gemicinin yüzüne doğru tuttu. Tirolan dikkatle ve oldukça heyecanla elf altınına uzandı. Parayı tuttu, onu okşadı ve parmak uçlarını silik yazıt üzerinde gezdirdi. "Çok güzel," dedi. "Bu paranın beş yüzyıldan daha eski olduğunu biliyor musunuz? Doğu'nun Efendileri ormanın içlerine çekilip, bütün dünyayla olan ilişkilerini kesmeden önce basıldı. Bunlardan kaç tanesini et ya da şarap için harcadınız?"

"Bende bir düzine vardı," dedi Kitiara. "Şimdi ise beş tane var. Eğer bizi Caergoth'a taşırsan hepsi senin."

"Tamamdır!"

"Ne zaman gidiyoruz?" diye sordu Sturm.

"Gelgit ilk ay doğuşuyla çekilir. Gümüş ay, denizi berraklaştırdığında demirimizi sudan çekeriz! Ve yol almaya başlarız."

Tirolan parayı belindeki süet keseye koydu. "Şimdi, beni takip edin. Sizi Yüksek Zirve'ye götüreceğim."

Sturm barın üzerine birkaç madeni para bıraktı ve bardan çıktılar. Tallfox'u ve Pira'yı Zaradene'nin sokaklarında ilerletip, Tirolan'ın gösterdiği yolu takip ettiler. Nereye gitseler insanlar onlara yüzlerini çeviriyorlardı. Yaşlı bir kocakarı Tirolan yanından geçerken kötü şansa karşı bir büyü mırıldandı.

"Yerliler oldukça batıl inançlı," dedi Tirolan. "Bu günlerde yabancı olan her şey ve her kişi tehlikeli olarak kabul ediliyor."

Sturm arkasına dönerek, şehrin yükseklerinde bulunan kum tepelerinin üzerindeki kazıklarla oluşturulmuş daireye baktı.

"Korkmak için nedenleri var," dedi.

* * * * *

Zaradene'de tek bir virane iskele vardı. Sturm yamulmuş kalasların Tallfox'un ağırlığını taşıyıp taşıyamayacağını merak etti, ama Tirolan onu iskelenin güvenli olduğu konusunda rahatlattı.

"Atlardan daha ağır olan kargo her gün bu iskelenin üzerinden geçiyor," demişti.

"Gemin nerede?" diye sordu Kitiara.

"Gemim burnun ötesinde, orada."

"Neden o kadar uzağa demirledin?" diye sordu Sturm.

"Gemim ve tayfam Zaradene'de pek sevilmez. Ne zaman buraya uğramamız gerekse, derin sulara demirleyip yerlilerle aramızda çıkacak belalardan uzak durmaya çalışırız."

Geniş, kabuğa benzeyen bir mavna iskeleye bağlanmıştı. Dışarıda uykuya dalmış olan adamın yüzü yırtık bir şapkayla örtülüydü. Tirolan mavnaya zıpladığında adam irkilerek uyandı.

"Bu senin gemin mi?" dedi Tirolan yüksek ve neşeli bir sesle.

"Oh, evet."

"O zaman onu çalıştır, adamım. Bütün hafta için yeterli olacak parayı kazanabilirsin."

Atlar borda iskelesine getirildi. Kitiara, Pira'yı sakinleştirmek için onunla konuştuktan sonra kısrak sorun çıkartmadan sallanan mavnaya girdi. Diğer tarafta ise Tallfox sorun çıkartıyordu.

Sturm dizginleri yumruklarının arasına doladı ve korkmuş hayvanı geminin içine sürüklemeye çalıştı.

"Hayır, hayır, bunun yolu bu değil," dedi Tirolan. Dar filika küpeştesine atladı ve çeviklikle borda iskelesinin ucuna yürüdü, "İzin verir misiniz, Usta Brightblade?" Sturm isteksizce dizginleri ona verdi. Tallfox, Tirolan'ın narin elleri boynuna hafifçe vurmaya başladığı an sakinleşmeye başladı.

Tirolan atın sakinleşmesi için onunla konuştu. "Senin gibi güçlü biri bu ufak gemi yolculuğundan mı korkuyor? Ben korkmuyorum. Senden daha iyi miyim? Daha cesur muyum?" Sturm'un ve Kitiara'nın şaşkın bakışları arasında Tallfox başını enerjik bir şekilde salladı ve horuldandı. "Sonra," diye devam etti Tirolan sakin ve rahatlatıcı bir ses tonuyla, "aşağı adım at ve arkadaşlarının yanındaki yerini al." Kestane rengindeki at zarafetle mavnanın içine adım attı ve sessizce Pira'nın yanında durdu. Kuyrukları geminin sallanışıyla uyumlu bir şekilde oynuyordu.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Kitiara.

Tirolan omuzunu silkti. "Hayvanlarla iyi anlaşırım."

İskeleden uzaklaştıktan sonra, gemici yıpranmış bir yelken açtı. Mavna sallanan balıkçı teknelerinin ve birkaç büyük

tüccar gemisinin arasından geçti. Gemi buruna kadar olaysız bir şekilde yol aldı. Sonra rüzgar durdu ve gemici temizliğinin başına geri döndü.

Koyu arduaz ve çivıt rengindeki bulutlar güneydeki ufku kapladı. Denizin mavi ve yeşil renginin üzerinde Yüksek Zirve'nin beyaz rengi duruyordu. Geminin şekli Zaradene limanındaki diğer gemilere benzemiyordu. Aşağıdan yukarı dimdik bir çizgi yükseliyor, keskin başı yüksek pupaya ulaşıyordu. Yüksek gemi direği de beyaza boyanmıştı ve açık havada yeşil bir flama direğin üzerinde dalgalanıyordu.

"Benim gemim," dedi Tirolan gururla. "Güzel, değil mi?"

"Daha önce hiç beyaz gemi görmemiştim," dedi Sturm.

"Çok güzel," dedi Kitiara. Çaktırmadan Sturm'a kaşlarını çattı. Geminin içinde atlarının arasına sıkışmışlardı. "Gittikçe daha da garipleşiyor," diye fısıldadı Kitiara. "Bir elf kaptan, yerel halktan çekinme, diğer gemilerden uzağa demirlenmiş garip bir beyaz gemi. Bunda göze çarpandan çok daha fazla sıradışı şey var. Ne kadar altınım olduğuna dair yalan söylediğim için mutluyum."

"Sana katılıyorum. Tallfox'u cezbettiği yol doğal değildi. Sanırım bir büyü kullandı," dedi Sturm. Ona göre, Solamniya geleneğinde büyü kullanımından daha kötü bir şey yoktu.

Kitiara elini Sturm'un omuzuna koydu ve, "Kılıcını el altında tut," dedi.

"Her şey yolunda mı?" diye seslendi Tirolan omuzunun üzerinden.

"Yolunda," dedi Kitiara. "Oh, gemin büyükmüş!"

Şimdi gemiden yaklaşık yüz metre uzaktaydılar ve manzaralarının tamamını Yüksek Zirve kaplıyordu. Beyaz gemi dalgaların içinde süzülüyordu. Güverte ve donanım bölümü boştu, ama geniş bir merdiven siperin üzerinden sarkıyordu. Tirolan bir iple mavnayı Yüksek Zirve'ye bağladı.

"Hey, oradakiler, canlarım! Kendinizi gösterin," diye güzel sesiyle bağırdı Tirolan. Geminin durgunluğu çıplak ayak sesleri ve bağrışmalarla bozuldu. Atik denizcilerden oluşan, hepsi keskin yüz hatlarına sahip ve sakalsız olan bir topluluk güverteye döküldü.

Sturm kendini coşkulu ellerle yukarı çekilerek güvertede buldu. Kitiara da gülümseyen dört denizci tarafında taşınarak Sturm'ü takip etti. Kitiara kahkahalarla gülüyordu, adamlar onu Sturm'ün yanına koydular.

Beyaz saçlı bir denizci, saçları aklarla dolu olmasına rağmen oldukça genç görünüyordu. Tirolan'a yaklaştı ve eğildi. "Hey, Kade Berun!" dedi Tirolan.

"Hey, Tirolan Ambrodel!"

"İçeri getirilecek iki güzel atımız var, Kade. Bununla ilgilenir misin?"

"Atlar! Atları en son–" Kade Berun, Sturm ve Kitiara'ya baktı, "–evden ayrıldığımızda görmüştüm."

Garip bir dilde emirler vermeye başladı ve enerjik denizciler mavnaya yukarıdan bakan parmaklığa doğru koştular. Tallfox ve Pira'ya büyük bir hayranlıkla baktılar. Gevezelik kesildi.

"Bir kordon atın," diye seslendi mavnadaki gemici. "Koşum takımlarını bağlayacağım, siz de onları yukarı çekebilirsiniz!"

Yüksek Zirve'nin mürettebatı söyleneni yaptıktan kısa bir süre sonra atlar geminin içindeydi. Hızla batan güneşin altında denizciler hızlı çalışıyorlardı ve bir süre sonra Yüksek Zirve yola çıkmak için hazırdı.

Muhteşem yeşil renkteki bir kumaştan oluşan yelken yükseltilmişti. Yüksek Zirve kıpırdandı ve Abanasinya burnundan uzaklaşmaya başladı. Tirolan dümene geçerek geminin burnunu Schallsea Boğazları'nın dalgalarına doğru sürdü.

Kitiara siyah deri yeleğini çıkarttı. Esinti ince keten giysisini kıpırdatmıştı. Gözlerini kapattı ve parmaklarını siyah kısa bukleleri arasında dolaştırdı. Gözlerini açtığında, Sturm'ü kara kara düşünürken yakaladı.

"Neşelen!" dedi Kitiara, Sturm'ün sırtına vurarak. "Rüzgar elverişli ve Tirolan işini biliyor gibi, çabucak Caergoth'da olacağız."

"Öyle sanıyorum," diye karşılık verdi Sturm. "Ama endişelenmekten kendimi alamıyorum. Bu sularda son kez yolculuk yaptığımda bir çocuktum. Gemide büyü vardı ve olaylar annem ve benim için yolunda gitmemişti."

"Ama üstesinden geldiniz, değil mi?"

"Geldik."

"O halde sakin ol! Sen bir şövalyesin ama törensel düşünce senin haklı mirasını geri isteyecek. Belki bunun farkında değilsin, ama Solamniya'da da bir ailem var."

"Uth Matar'lar mı?"

Kitiara başını salladı. "Babam bizi terk ettiğinden beri onlarla irtibata geçmedim. Seyahatlerimin hiçbirinde, hiçbir zaman Solamniya Ovası'nı geçmedim. Kuzeye gitme fikrini dile getirdiğinde, oraları keşfetmek için iyi bir zaman olduğunu düşündüm."

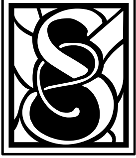
Kitiara bir kaşını kaldırdı. "Uth Matar'lar da bir şövalye soyu, biliyorsun."

"Hayır, bilmiyordum." Sturm gerçekte Kitiara hakkında çok az şey bildiğinin farkına varıyordu.

Kitiara onu duygularıyla başbaşa bırakarak aşağı gitti. Sturm çenesindeki kayışı kaydırdı ve miğferini çıkarttı. Boynuzlar kirlenmişti, bu gece onları parlatmak zorundaydı. Şimdi ise yapması gereken miğferini göğsünün üzerine koyarak deniz melteminin uzun, karışık saçları arasından geçmesine izin vermekti.

- 3 -
Kesik Kafa

elam, Kaptan Tirolan," dedi Sturm, parlak sabah güneşinde gözlerini kırpıyordu.

"Selam, selam, Sturm Brightblade! Caer burnuna müthiş bir hızla çabucak ulaştık. İyi dinlendiniz mi?"

"İyi sayılır. Neden limandan bu kadar uzağa demirledik?" diye sordu Sturm.

Kade, kaptanına bol, başlıklı bir palto uzattı. "Bu şehrin halkı elflerden Zaradene'dekilerden de daha az hoşlanır. Adamlarımdan biri birazdan sizin için getirttiğim bir mavnayla burada olur," dedi Tirolan.

"Kit'e geldiğimizi haber vereyim."

Kamara kapısının kilidini kaldırıp içeriye girdiğinde Kitiara'nın uyandığını ve giyiniyor olduğunu gördü. Kırmızı ve mavi renkte güzel nakışlarla işlenmiş keten bir giysi geniş omuzlarında salınıyordu. Ata binmek için giydiği fitilli kadife pantolonunu, bol Ergothic[1] tarzı bir pantolonla çoktan değiştirmişti. Sturm ona bakmaktan kendini alamıyordu.

"Neredeyse hazırım," dedi kadın. "Şehir nasıl gözüküyor?"

Sturm yutkundu ve, "Şehrin bir ya da iki mil dışındayız. Tirolan, Caergoth'daki elflere karşı olan tutumdan

korkuyor. Keşif için kıyıya kürek çekerek çıkacak ve ben de onunla gidiyorum."

"İyi." Kitiara kılıç kuşağını kaldırdı ve onu kalçalarının üzerine yerleştirdi. "Ben de hazırım."

Dördü birlikte atları kütük ve halatların yardımıyla indirdi. Kade boyacı tahtasını tuttuğu sırada Tirolan, Sturm ve Kitiara kayığın içine indi. Yardımcı kaptan onları denizle buluşturdu ve Tirolan kürekleri çekmeye başladı.

Bunaltıcı bir sabahtı, hiçbiri daha önce bu kadar sıcak görmemişti, sanki suyun üzerinde sıcak bir su buharı asılı duruyordu.

Tirolan sisli kıyıya doğru kürek çekerken hiçkimse konuşmadı. Caergoth büyük bir limandı ve yaklaştıkça tekne sayısı artıyordu. İleri geri seferler yapan tek kişilik ufak kayıklar ve yassı tekneler, kotralar ve sandallar, balık, yengeç ve deniztarağı yüklüydü; daha büyük kayıklar büyük ticaret gemilerinden ana limana mallar taşıyorlardı.

Tirolan kollarını yorulmaksızın öne ve arkaya sallıyor, büyük gemilerin arasından usta manevralarla geçiyordu. Kitiara, Ergothic kargo gemisinin dik tarafını görmek için boynunu kaldırdı. Yün kasketli dört denizci parmaklığın üzerinden eğilip Kitiara'yı ıslıkladılar.

Kitiara neşeyle elini salladı ve Sturm'e, "Eğer her biriyle kılıçlarımız karşı karşıya gelseydi, ne kadar cesur olduklarını görebilirdim," dedi.

Büyük gemilerin arasından kurtulduktan sonra üçü birden rıhtıma çekilmiş çok garip bir gemi farketti. Gemi büyük ve kare şeklindeydi, iki yanında da yük arabasının

tekerleklerine benzeyen bir şey vardı. Kısa gemi direği çok kalındı ve direğin ucunda bir ateş yanıyor gibi gözüküyordu. Ayrıca çirkin gemiden pis bir duman yükseliyordu.

"Dünya aşkına, bu nedir?" diye sordu Tirolan.

Yaklaştıkça, ağır bir kordonun geminin sancak tarafına dolandığını gördüler. Geminin yanına bir mavna yanaşmıştı ve üzerinde de iki devasa tahta sandık vardı. Tirolan'ın filikası kadar büyük olan üçüncü bir sandık, yavaşça garip geminin güvertesine yükleniyordu.

"Düşecek," dedi Tirolan. "İzleyin."

Kordon sallandı ve böylece sandığın kargo ağına bağlı olduğunu ortaya çıkarttı. Küçük biçimlerin oluşturduğu topluluklar faydasızca sandığın ağırlığına karşı hareket edip durdu. Ağ sarktı, sandık bağlarından kurtuldu ve yüklü mavnayı sıyırıp geçerek suyun içine düştü. Bir grup küçük insan yüksek sesle bağırmaya başlayarak bir kenara yuvarlandı. Tirolan yüksek sesle güldü.

"Bilmeliydim," dedi. "Gnom'lar."

Sturm küçük insanları sadece yaygın rivayetlerden tanıyordu. Onlar tenekeci, garip aletlerin mucitleri ve bitmek tükenmek bilmeyen teorilerin tüccarlarıydılar. Büyüyü hor gören gnom'lar, Krynn'deki en gayretli teknolojistlerdi. Yüzyıllardır gnom'lar ve Solamniya Şövalyeleri, büyünün işleyişine güvenmemeye başladıklarından beri birbirlerine yardımcı olmaktaydılar.

Tirolan, gnom gemisinin kıçı etrafında kürek çekti. Kitiara geminin kıçında, yan tarafında ve pruvasının altında

bulunan bitmek bilmeyen harfleri işaret etti– bunlar geminin adını belirtiyordu. Kıçta bulunan yazı şöyle diyordu, *Hidrodinamik Basınç ve Hafif Hava Buharlaşma İlkesine Göre, Ünlü Mucit Polinom-Kesirleri-Uyurken-Söyleyen-Adam Tarafından İcat Edilmiş, Dişlilerin En Hünerli Sistemi Tarafından Kontrol Edilen* ve benzeri ifadelerle uzayıp gidiyordu.

"Bir el atsak mı?" diye sordu Sturm.

"Eğer ıslanmak istiyorsan," dedi Kitiara.

Mavnada bulunan gnom'lar kendilerini denize düşürmekte başarılı olmuştu. Tirolan kürek çekmeye devam etti.

"Sandıkta ne olduğunu merak ediyorum," dedi Sturm, gnom şamatasının yanından geçerken.

"Kimbilir? Yeni bir makine, belki de elma çekirdekleri," dedi Tirolan. "İşte rıhtım."

Elf kaptan küreklerini denizden çıkartırken filika da rıhtıma yanaşmıştı. Sturm borina halatını bir koç boynuzuna geçirdi ve üçü birlikte küçük merdivenden rıhtıma tırmandı.

Rıhtımda kargoları boşaltmak veya yüklemek için kullanılan büyük bir kaya parçası ve halat takımı sayesinde atlarını kolayca rıhtıma, oradan da sahile çıkarttılar.

"Şimdi nereye?" diye sordu Sturm.

Bir sürü dükkan ve han rıhtımın üzerinde sıralanmıştı, onların arkasında büyük ambarlar bulunuyordu.

"Sizi bilmiyorum arkadaşlar," dedi Kitiara etrafına bakarak, "ama ben açlıktan ölüyorum."

"Bekleyemez misin?" diye sordu Sturm.

"Neden bekleyeyim ki?" Kitiara kılıç kemerini düzeltip yürümeye başladı, atını da arkasından sürüklüyordu. Tirolan'la Sturm onu isteksizce takip etti.

* * * * *

Hiçbir belli nedeni olmaksızın Sert Kafa adında bir hanı seçti. Atını dışarı bağladı, kapıyı iterek açtı ve orada durarak odayı incelemeye başladı. Figürler loş boşluğun içinde kendi halinde kıpırdanıyordu. Garip, pis bir koku kapının dışına sürüklenmekteydi.

"Ouh!" dedi Tirolan. "Bu insan kokusu değil."

"Hadi, Kit, bu bize göre bir yer değil." Sturm, Kitiara'yı dirseğinden yakalayıp sürüklemek istemişti. Ama Kitiara bunu geri çevirerek kolunu kurtardı ve hanın içine girdi.

"Çorak yollardan ve rahat gemilerden sıkıldım," dedi Kitiara. "Burası ilginç bir yer gibi gözüküyor."

"Dikkatli ol," diye fısıldadı Sturm, Tirolan'ın sivri kulağına. "Kit iyi bir arkadaştır, ama aylardır Solace'da sürdüğü sakin hayat onu atılgan yaptı." Tirolan göz kırptı ve Kitiara'yı takip etti.

Görünüşe göre Sert Kafa'da bir bar yoktu, içeride sadece masalar ve tezgahlar bulunuyordu. Kitiara odanın ortasına yakın bir masaya doğru caka satarak yürüdü ve ayaklarından birini iskemlenin arkasına attı.

"Barmen!" diye bağırdı. Karanlığın içindeki kafalar ona doğru döndü. Sturm gölgelerin içinde parlayan bir çiftten

fazla göz gördü. Bu gözler kırmızıydı, nalbandın fırınındaki kömürler gibi.

Sturm ve Tirolan canları sıkkın bir şekilde oturdular. Bücür, sakar bir yaratık Kitiara'nın kolunun altında belirdi. Delik bir körük gibi hava üflüyordu ve verdiği her nefes şapşallığını dışa vuruyordu.

"Uhh?" dedi sakar yaratık.

"Bira," dedi Kitiara sertçe.

"Uh-uh"

"Bira!" dedi tekrar Kitiara sesini biraz daha yükselterek.

Yaratık vücudunun üst kısmını olumsuz bir tavırla salladı.

Kitiara masanın üzerine vurdu. "Hanın özel yemeğinden de getir," dedi.

Bu sözler karşısında yaratık olumlu bir hırıltı çıkarttı. Hizmetçi güçlükle ilerlemeye başladı.

"Çok çabuk!" diye bağırdı Kit ve yaratık elinden geldiği kadar hızla ilerlemeye başladı.

Hanın gölgeleri içinden bir şey yükseldi. Sturm'den yarım baş uzun ve onun genişliğinin en az iki katıydı. Ayaklarını sürüyen azman, masalarına yaklaştı.

"Burası size göre bir yer değil," dedi azman. Sesi derin ve boştu.

"Bilmiyorum," dedi Kitiara kendinden emin bir şekilde, "bundan daha kötülerinde de bulunmuştum."

"Burası size göre bir yer değil," diye tekrar etti azman.

"Belki de gitmeliyiz," dedi Tirolan hızla. "Başka bir sürü han var." Elf kapıya doğru baktı, kapıyla aralarında olan mesafeyi hesaplıyordu.

"Çoktan siparişimi verdim. Otur."

Azman eğildi ve bir yemek tabağı kadar büyük olan dört parmaklı elini masanın üzerine koydu. Elleri kuru ve pulluydu. "Gidin, ya da sizi ben göndereyim!" dedi azman.

Tirolan ayağa fırladı. "Sorun çıkartmaya gerek yok–"

Yaratık diğer kolunu uzattı ve elfi göğsünden yakaladı. Tirolan geriye sendeledi. Kapüşonu başından düşerek elf özelliklerini ortaya çıkarttı. Odanın içinde ortak bir nefes alma sesi duyuldu. Bu kısık ses Sturm'ün ensesindeki tüyleri diken diken etmeye yetmişti.

"Kurtrah!" dedi tehditkar yaratık.

Sturm ve Kitiara düzgün ama hızlı bir şekilde ayağa kalktılar. Kılıçlar kılıflarından çekildi. Tirolan da kısa bir elf kılıcı çıkarttıktan sonra, üçü sırt sırta vererek birbirlerine yaklaştı.

"Bizi neyin içine sürükledin?" diye sordu Sturm, kılıcını kendini koruyacak şekilde tutarken.

"Sadece biraz eğlenmek istedim," diye karşılık verdi Kitiara. "Sorun nedir, Sturm? Sonsuza dek yaşamak mı istiyorsun?"

Üç bacaklı bir tabure karanlığın içinden fırladı. Sturm onu kılıcıyla bir kenara savurdu. "Sonsuza kadar değil, ama birkaç sene daha fena olmazdı!"

Karanlığın içinde bir yerde bir çelik parıldadı.

"Kapıya doğru hareket edin," dedi Tirolan. "Burada savaşmamız gereken bu şeylerden epey var." Kilden bir maşrapa kirişte parçalandı ve parçaları üzerlerine düştü. "Ve onları çok zor görebiliyorum!"

"Bir ya da iki mum olsaydı çok güzel olurdu," diye belirtti Kitiara.

Gölgelerin içinden büyük bir figür Kitiara'ya doğru yönelmişti. Yaratık, Kitiara'nın ayası genişliğinde bir kılıç kullanıyordu, ama Kitiara vuruşunu savuşturarak geri çekildi ve sonra karanlığın içine daldı. Kitiara kılıcını ucunun ete saplandığını hissettiğinde ona saldıran da ulumaya başlamıştı.

"Mum mu? Bundan daha iyisini yapabilirim!" dedi Tirolan.

Kendi etrafında döndü ve kılıcını masalarının tam ortasına sapladı. Hızla Elf dilinde bir şarkı söylemeye başladı. Kılıcı kırmızı renkte parlamaya başladı.

Bu sırada iki yaratık Sturm'e yaklaşıyordu. Şövalye onların çok ağır olan silahlarına vurdu; çok fazla ses çıkartıyor ama hiçbir şey beceremiyordu. "Tirolan, sana ihtiyacımız var!" diye bağırdı.

Elf şarkı söylemeye devam etti. Kısa kılıcı şimdi neredeyse bembeyazdı. Masanın üzerinden dumanlar çıkıyordu. Bir süre sonra da masa alev aldı.

Düşman ateşin ilk parlaklığıyla göze çarptı. Sekiz taneydiler, iri ve kaslı kertenkeleye benzeyen bu yaratıklar kalın pelerinler giymişlerdi. Işık onları sersemleştirmişti, bu yüzden birkaç adım geri çekildiler. Kitiara bir savaş çığlığı attı ve saldırdı. Uzun boylu düşmanının vuruşundan

kurtulduktan sonra kılıcının sivri ucuyla yaratığın koluna vurdu. Büyük kılıç yere düşmüştü. Kitiara silahını iki elinin arasına aldı ve düşmanın göğsünün derinlerine dek sapladı. Yaratık öfke ve acı içinde öğürürken, pençeli elleriyle Kitiara'yı yakalamaya çalıştı. Kitiara toparlandı ve tekrar kılıcını sapladı. Yaratık bir kez daha inleyerek yüzüstü düştü.

Sturm ise, iki yaratıkla savaşıyordu. Yanan masa odayı dumanla doldurduğundan dolayı yaratıklar güçlükle nefes alıyor ve sürekli geri çekiliyorlardı. Sturm'ün sağında bulunan Tirolan'ın durumu iyi değildi. Elf yeni soğumuş kılıcını eline almış olmasına

rağmen kısa silah işe yaramaktan çok uzaktı. Sadece çeviklikteki becerileri onu parçalara ayrılmaktan koruyordu.

Bir patlamanın ardından yaratıklar hanın kapısına üşüşüp, kapıyı paramparça ettiler. Alevler masanın ayaklarından çabucak yanmaya başlayan kuru zemine sıçradı.

"Dışarı, dışarı!" diye bağırdı Sturm. Kitiara hâlâ kavga ediyordu, bu yüzden Sturm onu ancak yakasından çekerek dışarıya çıkarttı.

"Siz gidin! Ben hallederim!" Kitiara, Sturm'e bir dirsek attı. Sturm bu vuruşu durdurarak Kitiara'yı sarstı.

"Beni dinle! Burası senin gözlerinin önünde yanıyor! Dışarı çık!" diye bağırdı Sturm. Kitiara isteksizce razı oldu.

Pencerelerden dalgalanan duman meraklı Caergoth'luları sokağa dökmüştü. Tirolan, Sturm ve Kitiara sokağa fırladı.

Sturm olayları izleyen kalabalığa göz gezdirdi, ama garip kertenkele yaratıklar çoktan gitmişti.

Üçlü birbirlerine yaslanıp ciğerlerine kaçan dumanı öksürdü. Sturm yavaş yavaş etraflarındaki kalabalığın sessizliğinin farkına vardı. Kafasını kaldırdığında hepsinin Tirolan'a baktığını farketti.

"Elf," dedi biri, bunu söylerken sanki kelime lanetliymiş gibi vurgulamıştı.

"Şehrimizi yakmaya çalışıyor," dedi bir diğeri.

"Her zaman sorun yaratıyorlar,'* dedi üçüncüsü.

"Gemiye geri dön," diye fısıldadı Sturm, Tirolan'a. "Ve arkanı kolla."

Kitiara, Tirolan'a ücretini verdi, ama elf paranın sadece yarısını aldı. Elf denizci, Kitiara ve Sturm atlarına binerken gemisine doğru yola koyuldu. Sonra durdu, döndü, ve Kit'e mor renkte bir mücevher fırlattı. Bu araya sıkıştırdığı göz kırpması Kitiara'yı gülümsetmişti. "Bir hediye," söylediği tek şeydi. Ve üçlü ayrıldı.

- 4 -
Mor Bir İpucu

itiara ve Sturm körfeze yukarıdan bakan kum tepelerine doğru yol alıyordu. Buradan Yüksek Zirve uzaktan bir oyuncakmış gibi gözüküyordu. Elfin gemisine son kez baktıktan sonra atlarının başını ülkenin içine çevirdiler.

Bir müddet sonra Caergoth'un duvarlarının dışındaki yola ulaşmışlardı. Yolun üzerine yayılmış marketlerden ve tüccarlardan ekmek, et, kuru meyve ve peynir satın aldılar.

Yol doğuya dönmüş bir ok gibi dümdüz ilerliyordu. Kubbeli ve taşlarla döşenmiş olan yol, Afet dönemi öncesinden kalan birkaç umumi yapıdan biriydi. Kitiara ve Sturm yolun ortasında yanyana ilerliyordu. Yolun en azından ilk on mili yürüyen yolcularla doluydu. Ama öğle vaktinde yolun ortasında yapayalnızdılar.

Çok az konuşmuşlardı. Kitiara sonunda. "Caergoth yolunda neden hiçbir yolcunun olmadığını merak ediyorum," diyerek sessizliği bozdu.

"Ben de aynı nedenden ötürü kendi kendime hayrete düştüm," dedi Sturm. "Boş bir yol, kötü bir işarettir."

"Savaş ya da hırsızlar boş yollara dört bir yönden saldırır."

"Savaş hakkında hiçbir söylenti duymadım, bu yüzden diğeri olmalı."

Zırhlarını ve miğferlerini giymek için yolun kenarında durdular. Gerçi Solamniya'ya bu kadar yakınken herhangi bir tehlikeyle karşılaşacaklarını hiç zannetmiyorlardı.

Ürkütücü yalnızlık günün sonuna kadar devam etti. Arada sırada bir yük arabasının yanmış kalıntıları ya da öldürülmüş at ve sığırların beyazlaşmış kemikleri arasından geçiyorlardı. Kitiara kılıcını eyerinin yanında tutuyordu.

Günün sabahki curcunasından yorulmuşlardı ve erkenden kamp yapmaya karar verdiler. Yoldan yaklaşık yüz metre ötede, meşelerle çevrili güzel bir açıklık buldular. Tallfox'la Pira ot ve saman yemeleri için bir kazığa bağlanmıştı. Sturm bir pınar bularak su getirdi, bu sırada Kitiara da ateşi yaktı. Yemekte domuz pastırması ve ateşte pişirilmiş sert bisküvi vardı. Karanlık bastığında ateşe daha çok yaklaştılar.

Duman yıldızlara doğru döne döne yükseliyordu. Aylar gökyüzündeydi. Solinari ve Lunitari. Ruhlar duman gibi göklere yükseliyor, diye düşündü Sturm.

"Sturm."

Kitiara'nın sesi onu düşünden uyandırmıştı. "Evet?"

"Dönüşümlü olarak uyumamız gerek."

"Haklısın. Ah, ilk nöbeti ben tutacağım, tamam mı?"

"Bana uyar." Kitiara uyku tulumuyla kamp ateşinin etrafında dolandı. Tulumu Sturm'ün yanına serdi ve yattı. "Gümüş ay battığında beni uyandır," dedi.

Sturm dizinin yanındaki koyu buklelere baktı. Deneyimli asker Kitiara bir süre sonra uykuya dalmıştı. Sturm ateşi

besledi ve bacak bacak üstüne atarak kılıcı kucağında oturdu. Kitiara o ara bir kez kımıldanarak yavaş iniltiler çıkarttı. Sturm çekinerek onun saçlarına dokunduğunda, Kitiara da ona daha çok yaklaşarak karşılık verdi. Ve kafası Sturm'ün ayak bilekleri üzerine gelene kadar ona sokuldu.

* * * * *

Sturm bezginliğin üzerine çöktüğünü hiç hissetmemişti. O an uyanıktı ve kamp ateşiyle önünde yatan Kitiara'yı izliyordu, ancak bir sonraki an bildiği tek şey yerin üzerinde yüzüstü uzandığıydı. Ağzının içinde çamur vardı, ama bir nedenden dolayı onu tüküremiyordu. Daha da kötüsü, görünüşe göre hareket de edemiyordu. Bir gözü toprağın içine gömülmüştü. Diğer gözünü muazzam bir güç sarf ederek açabildi.

Ateşin hâlâ yanmakta olduğunu gördü. Ateşin etrafında birkaç çift bacak vardı, bu bacaklar bezlerle bağlanmış güderi tozluklar giyiyordu. Garip, rahatsız edici bir koku duyuluyordu, sanki yanmış deri ya da saç kokusuna benziyordu. Kitiara yanındaydı, sırtüstü yatıyordu ve gözleri kapalıydı.

"Yemek dışında '*hiçbir şey*'," dedi cızırtılı bir ses. "Bu çantanın içinde gereksiz yiyecekten başka hiçbir şey yok!"

"Ben! Ben!" dedi daha tiz bir ses. "Parayı ben buldu!"

Bir çift ayak Sturm'ün gözünün önünde yavaşça yürümeye başladı. "Paralar nerede?" Bir metal sesi duydu. Kitiara'nın son Silvanesti paralarından biri yere düştü. Tiz sesli, "Ai!" dedi ve elleriyle ayakları üzerine çömeldi. Sonra Sturm onların kim, daha doğrusu ne olduklarını gördü.

Hiç şüphe yoktu. Sivri kafalar, köşeli hatlar, gri cilt, kırmızı gözler– bunlar goblin'lerdi. Koku da onların kokusuydu. Sturm ayağa kalkmak için bütün gücüyle çabaladı, ama sanki sırtına kurşun çubuklar yerleştirilmişti. Bağlı olmadığını görüyor ve hissedebiliyordu. O an kendisine ve Kitiara'ya büyü yapılmış olduğunu anladı. Ama büyüyü yapan kimdi? Goblinler yarım akıllılıklarıyla tanınırdı. Büyü yapmak için gerekli olan konsantreden yoksundular.

"Atışmayı bırakın ve aramaya devam edin," dedi düzgün bir insan sesi.

İşte! Goblinler yalnız değildi!

Katı, sıska eller Sturm'ün sol kolunu yakalayıp onu sırt üstü çevirdi. Tek gözü açık olan Sturm iki haydudun yüzüne bakıyordu. Biri siğilliydi, diğeri ise ön dişlerini kaybetmişti. Diğeri başarısız bir asılma girişiminden dolayı boynunda yara izleri taşıyordu.

"Ai! Gözü açık o!" diye cıyakladı siğilli olan. "O görüyo!"

Yaralı yüzü olan çirkin, çatallı bir hançer çıkarttı. "Ben ilgilenirim," dedi. Çaresizce yerde yatan Sturm'e vurmadan önce, başka bir haydut kesik kesik uludu. Diğerleri hızla onun yanında seğirtti.

"Buldum! Buldum!" Goblin coşku içindeydi. Bulduğu şey Tirolan'ın Kitiara'ya vermiş olduğu ok başı şeklindeki ametistti. Kitiara taşın oyulmuş noktalarına bir ip geçirerek boynuna takmıştı. Taşı bulan onu yukarı kaldırdı ve arkadaşlarından uzağa zıpladı. Diğerleri soluk mor taş için onu tokatlayıp, pençelediler.

"Onu görmeme izin verin," dedi adam. Dans eden goblin, durdu ve pişmanlık içinde ametisti ateşin ötesindeki gölgelere götürdü.

"Döküntü," dedi adam. "Defolu bir kristal parçası."

Ok başı havanın içinden bir kavis yaptı. Sturm ve Kitiara'nın arasındaki toprağa düştükten sonra Kitiara'nın miskin ve açık avucuna sekti. Goblinler onu geri almak için koşuşturdu.

"Bırakın onu!" diye emretti adam. "Değersiz."

"Güzel, güzel!" diye itiraz etti siğilli. "Ben saklayacak."

"Bırak dedim! Ya da değneğimi mi elime almalıyım?"

Sturm'ün dört adet olduğunu tahmin ettiği goblinler büzüşerek geri çekilirken, çok hızlı ve anlaşılmaz bir biçimde konuşmaya başladılar.

"Paraları ve atları alacağız. Gerisini bırakın," dedi haydutların insan elebaşı.

"Peki ya kılıçlar?" dedi yaralı yüzü olan. "Bu iyi kalite bir demir." Sturm'ün kılıcını görmesi için liderine uzattı.

"Evet, senin için fazla iyi. Onu al. Tüccar Lovo'da iyi para eder. Kadınınkini de al."

Siğilli, Kitiara'ya doğru sıçradı. Kitiara'nın kolunu yana doğru tekmeledi ve onun altında duran kılıcı almak için eğildi. Bunu yaptığında Kitiara onun ayak bileğini yakaladı.

"Ne?" dedi siğilli goblin.

Kitiara goblinin ayağını birden çekti ve goblin gürültüyle yere düştü. Bir sonraki an Kitiara elinde kılıcıyla ayaktaydı. Siğilli hançerini yokladı, ama hiçbir zaman yerinden çıkartmadı. Tek bir vuruşla Kitiara onun çirkin yüzünü uzağa fırlattı.

"Yakalayın onu! Yakalayın onu, sizi sefil yaratıklar! Üçe karşı bir!" diye bağırdı adam gölgelerin içinden.

Yaralı yüzlü omuzundan kanca uçlu bir silah çıkartarak saldırdı. Kitiara kullanışsız silahı bir vuruşla anında savuşturdu.

Diğer iki goblin onun arkasında dolanmayı denediler. Kitiara da geri döndü, bu şekilde ateşi de arkasına almıştı. Sturm kendisini çaresiz bırakan büyüye lanetler okuyordu.

Bir goblinin ayağı sağ kolunun çok rahat uzanabileceği bir noktaya geldi, ancak o Kitiara'ya yardım etmek için tek parmağını bile oynatamıyordu.

Aslında Kitiara'nın yardıma ihtiyacı var gibi de gözükmüyordu. Yaralı yüzlü kancasıyla saldırdığında, Kitiara kancayı kopartmıştı. Goblin kısalmış silahına aptallıkla bakarken Kitiara kılıcını ona sapladı. "Şimdi ikiye bir!" dedi. Kamp ateşinin üzerinden zıplayarak kalan iki haydudun arasına girdi. Goblinler korku içinde feryat ederken hançerlerini düşürdüler. Kitiara bir tanesine darbe indirdi. Son goblin ise açık alanın ucuna doğru koşturdu. Ancak Sturm onun da meşelerin arasında öldüğünü duydu. Ortalıkta hâlâ bir takım sesler mevcuttu– koşan ayaklar, yüksek sesle nefes alma, ve acı feryadı.

"Kaçabileceğini sandın, ha?" dedi Kitiara. Saklanan büyücüyü yakalamış ve kamp ateşinin yanına geri

getirmişti. Büyücü, Sturm'ün yaşının iki katında, zayıf ve eski püskü gri bir pelerin giyen bir adamdı. Sanatının gereçleri belinin üzerine giydiği kemerinden sarkıyordu: bir değnek, bir ot torbası, kurşun ve bakır nazarlıklar. Kitiara büyücünün bacaklarına vurduğunda, adam Sturm'ün yanına çökmek zorunda kalmıştı.

"Arkadaşımdaki büyüyü boz," dedi Kitiara.

"Ben– Ben yapamam."

"Demek yapmayacaksın!" Kitiara adamı kılıcıyla dürttü.

"Hayır, hayır! Nasıl yapacağımı bilmiyorum! Büyüyü nasıl bozacağımı bilmiyorum." Adam utanmış gibi gözüküyordu. "Daha önce hiç felce uğratan bir büyüyü bozmamıştım. Goblinler sonunda her zaman onların boğazlarını keserdi."

"Çünkü sen öyle yapmalarını emrederdin!"

"Hayır! Hayır!"

Kitiara konuşmaya devam etti. "Bir hayduttan daha kötü olan tek şey aptal, zayıf bir haydutturur."

Kitiara kılıcını omuzuna kaldırdı. "Benim bildiğim, büyüyü bozacak tek bir yol var."

Kitiara haklıydı. Büyüyü kullanan öldüğünde, Sturm'ün üzerindeki uyuşukluk da ortadan kaybolmuştu. Sturm doğrularak oturdu, sertleşmiş olan sırtını ovuşturuyordu.

"Tanrılar aşkına, Kitiara, çok acımasızsın!" dedi Sturm. Kampın etrafına bakındı, alan şimdi kanlı bir savaş meydanını andırıyordu. "Hepsini öldürmek zorunda mıydın?"

"Minnettar olman lazım," dedi Kitiara. Kılıcını ölü büyücünün pelerinine sildi. "Neşe içinde boğazlarımızı keseceklerdi. Bazen seni anlamıyorum, Sturm."

Sturm goblinin çatallı hançerini hatırladı ve şöyle dedi, "Bu noktada haklısın. Ama bu pis büyücüyü öldürmek de pek onurlu bir davranış değildi."

Kitiara kılıcını kılıfına koydu. "Bunu onur için yapmadım," dedi. "Sadece gerekeni yaptım."

Eşyalarını haydutların dağıttığı yerlerden topladılar. Sturm, Kitiara'nın ametist kolyeyi aldığını gördü. "Bak," dedi Kitiara. "Berrak."

Sturm ateşin ışığında, bir zamanlar mor olan taşın şimdi sıradan, şeffaf bir kuvars olduğunu gördü. "Bu her şeyi açıklıyor," dedi Sturm. "Ametist elinin içine düştüğünde kımıldayabildin, değil mi?"

Işık Kitiara'nın yüzüne vurdu. "Bu doğru. Onu giysimin üzerinde ve zırhımın altında taşıyordum–"

"Tenine dokunduğunda, felce uğratan büyü bozuldu. Büyünün yok olması taşın üzerindeki bütün rengi aldı. Taş şimdi sadece ok başı şeklinde bir kuvars parçası."

Kitiara ipi başından geçirdi. "Onu eskisi gibi saklayacağım. Tirolan muhtemelen taşı bana verirken hayatlarımızı kurtarabileceğinin farkında değildi."

Eşyalarını toparladılar, Sturm meşelerin etrafındaki ölü odun parçalarını topladı ve ateşin üzerine yığdı. Alevler yükseldi. "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Kitiara.

"Ölüleri yakmak için odun yığını hazırlıyorum," dedi Sturm. Bu cesetleri bu şekilde bırakamayız."

"Onları akbabalara bırak."

"Bu yaptığım saygının dışında bir şey. Kötü büyücüler, bunun kadar alçakları bile, yaşayanları avlamak için zombi olarak geri dönme gibi kötü bir alışkanlığa sahiptirler. Onları ateşin üzerine koymama yardım et ve tehditlerini bütünüyle ortadan kaldıralım."

Kitiara bu fikri onayladı ve goblinlerle elebaşlarını alevlere teslim ettiler. Sturm korların üzerine toprak fırlattıktan sonra o ve Kit atlarına bindiler.

"Büyü hakkında bu kadar şeyi nereden biliyorsun?" diye sordu Kitiara. "Onu her şekliyle hor gördüğünü sanıyordum."

"Görüyorum," diye karşılık verdi Sturm. "Büyü dünyadaki düzenin altını kazan en büyük şeydir. Sihirli güçlerin cazibesi olmadan erdem ve onurla yaşamak yeterince zor. Ama büyü var ve hepimiz onunla başetmeyi öğrenmeliyiz. Ben kendi adıma, kardeşinle birçok konuşma yaptım ve kendimi korumak için gerekli olan bazı şeyleri öğrendim."

"Raistlin'den mi bahsediyorsun?" diye sordu Kitiara.

Sturm başını salladı.

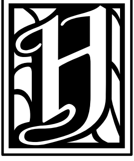
"Onun büyü hakkındaki konferansları hep uykumu getirir," dedi kadın.

"Biliyorum," dedi Sturm. "Uykuya korkunç bir hızla dalıyorsun."

Atlarını yeni doğan güneşe doğru çevirdiler ve yollarına devam ettiler.

- 5 -
Bulutların Efendisi

aydutların saldırısından sonraki gün bunaltıcı derecede nemliydi. Tallfox ve Pira'nın başları sarkıp, yürüyüşleri bocaladığı için sık sık su içmeye ihtiyaçları olmuştu. Yolun her tarafından görülen meyvelik ve tarlaların bulunduğu bir alana girdiler. Kitiara ve Sturm önce üzerlerindeki zırhları çıkarttı, öğle vakti Kitiara üstündeki giysisini gevşeterek ipleri belinin etrafına bağladı. Böylece serinlerken, bir incir korusunda öğle yemeği için durdular.

"Yeşil olmaları çok kötü," dedi Kitiara, olgunlaşmamış bir inciri dalından kopartırken. "İncirleri severim."

"Eğer meyveliğin sahibine yediğinin parasını ödemezsen onun seninle aynı coşkuyu paylaşacağından şüpheliyim," dedi Sturm. Büyük bir bisküvi yedi ve boş midesini kuru meyve ve peynirle doldurdu.

"Oh, haydi. Sen hiç elma ya da armut aşırmadın mı? Çiftçi seni direnle{2} kovaladığında bir tavuk çalıp onu ateşte pişirmedin mi?"

"Hayır, asla."

"Ben yaptım. Ve hayatta çok az şey espriyle tatlandırılmış bir yemek kadar tatlıdır." Kitiara incir dalını bıraktı ve ağacın altında oturan Sturm'e katıldı.

"Hiçbir zaman esprili küçük hırsızlıklarının çiftçiye yapacağı etkiyi düşünmedin, değil mi, Kit? Onun ya da ailesinin sen yemeklerini aşırdığın için bir geceyi aç geçirebileceklerini?"

Kitiara'nın tüyleri diken diken oldu. "Muhabbetin çok hoş, Efendi Brightblade. Ne zaman midene giren yemek için çalıştın? Hiçbir zaman fakir olmamış bir lordun oğlu için fakir insanların hakları hakkında konuşmak çok kolay."

Sturm öfkesi geçene kadar içinden saydı. "Çalıştım," dedi kısaca. "Annem, hizmetçisi Carin ve ben Solace'a on iki yıl önce geldiğimizde yanımızda sadece biraz para vardı. Ama sonra o para bitti ve biz de darboğaza girdik. Annem aşırı gururlu bir kadındı ve yardım dilenemezdik. Bayan Carin ve ben masaya yemek koyabilmek için Solace'da garip işlerde çalıştık. Anneme hiçbir zaman söylemedik."

Kitiara'nın asabi tavrı yumuşadı. "Ne yaptın?"

Sturm omuzunu silkti. "Okuyup yazabildiğim için Yazıcı Derimius'un yanına girdim, tomarları ve el yazmalarını kopyalıyordum. Sadece haftada beş gümüş parçası kazanmakla kalmıyor, aynı zamanda her tür şeyi okumak zorunda kalıyordum."

"Bunu hiç bilmiyordum."

"Tanis'le Derimius'un dükkanında bu dönemde karşılaştım. Flint için sakladığı büyük bir defter getirmişti. Tanis defterin son sayfalarına mürekkep dökmüştü ve Derimius'un o sayfaları yeni Parşömenlerle değiştirmesini istiyordu. Tanis on altı yaşındaki bir çocuğun gri bir kaz tüyüyle bir şeyler yazmakla meşgul olduğunu gördü ve bana yöneldi. Konuştuk ve arkadaş olduk."

Bu açıklama uzaktan gelen bir gök gürültüsüyle noktalandı. Bunaltıcı hava batıda mavi-siyah bulutların toplanmasına neden olmuştu. Bulutlar hızla doğuya hareket ediyordu. Sturm yemeğini ağzına tıkarak ayağa sıçradı. Ağzı ekmek ve peynirle doluyken bir şeyler mırıldandı.

"Ne?" dedi Kitiara.

"– atlar. Atları emniyette tutmalıyız."

Bulutların arasından çıkan bir şimşek haydutları hakladıkları tepelere vurdu. Rüzgar hızla eserek, Sturm ve Kitiara'nın gözlerini tozla doldurdu. Tallfox ve Pira'yı incir ağcına bağladılar ve hızla battaniyelerine sarılarak onları yağmura karşı bir kalkan olarak kullandılar. Kitiara yolun aşağısından onlara doğru yaklaşan yağmuru görebiliyordu. "İşte geliyor!" dedi kadın.

Fırtına bütün şiddetiyle incir ağaçlığının üzerine boşaldı. Yağmur battaniyelerin üzerinden kafalarına vurmaya başlamıştı. Sturm ve Kitiara sadece saniyeler içinde sırılsıklam olmuştu Yağmur ağaçların arasında birikerek alçak yerleri suyla doldurdu. Bu suyun bir bölümü Kitiara'nın ayak parmaklarının üzerine kadar çıkmıştı.

Tallfox buna dayanamıyordu. Doğanın bu oyunundan huzursuz olan hayvan, çifteler atmaya ve kişnemeye başlamıştı. Korkusu genellikle duygusuz olan Pira'ya da bulaşmıştı, her iki at da iplerini kopartmaya çalıştılar. Bir şimşek korudaki en uzun ağaca düştü ve ağaç milyonlarca alevli parçaya bölündü. Korkudan çılgına dönen atlar bu esnada iplerini kopartıp dört nala koşmaya başladı. Tallfox doğuya, Pira ise kuzeye yöneldi.

"*Arkalarından!*" diye bağırdı Sturm kargaşanın içinden.

O ve Kitiara kendi atlarının arkasından koştular. Tallfox uzun bacaklı bir sürat koşucusuydu ve düz bir çizgi üzerinde ilerliyordu. Pira ise bir uzun mesafe engelli koşucusuydu. İncir ağaçlarının arasında onlarca kez yön değiştirerek farklı yerlere koşup duruyordu. Kitiara onun arkasında bocalamıştı, o sırada atının en hoşuna giden yönü olan çevikliğini lanetliyordu.

Kovalamaca meyvelik olan küçük bir vadide son buldu. Kitiara çamurlu su birikintisinin içine çöktü. "Pira!" diye bağırdı.

"Pira, seni bezelye beyinli yaşlı at, neredesin?" bağırmasının sonunda elde ettiği tek şey bir ağız dolusu suydu. Ata ait bir iz bulabilmek için küçük vadinin her yerine dikkatle bakındı. O sırada şimşeğin yarattığı ışıkla Kitiara garip bir şey görmüştü. Bu, köşeli siyah bir şekildi, bir savaşçı kalkanına benziyordu. Bulutlara karşı duran bir karaltıydı ve yerden yaklaşık bir buçuk metre yükseklikteydi. Sersemletici ışık gözden kaybolmuştu ama Kitiara da kalkanın altından uzunlamasına yerde yatan çizgiyi çoktan görmüştü. Kadın ilerlerken neyle karşılaşacağını bilmiyordu.

Tallfox sahibini çoktan geride bırakmıştı, ama Sturm atının çamur içinde bıraktığı izleri takip edebiliyordu. Büyüyen sedir ağacı fidanları meyveliğin sonunu kapatmıştı. Bir atın geçmesine müsait tek bir açıklık vardı ve Sturm da Tallfox'un izini burada buldu. Sık ağaçların içine daldı. Atının gittiği yöne doğru olan fidanları kırarak ilerliyordu.

Şimşek doğal olmayan bir şekilde hâlâ aktifti. Buluttan buluta sıçrıyor, çarpıyordu. Uzun bir sekme Sturm'un gözlerinde bir şaşkınlık yarattı: devasa bir kuş fırtına

rüzgarının içinde çırpınıyordu. Kuş oradan oraya sallanıyor, ama hiç uçmuyordu. Çakan başka bir şimşekle Sturm bunun nedenini anladı. Biri kuşun ayaklarını iple bağlamıştı.

Kitiara sert bir çamur tepesine tırmandı. Saçları başına yapışmış ve kıyafetleri sanki bir ton su yutmuş gibiydi. Tepenin üstünden geniş açıklığı görebiliyordu. Pira'dan hiçbir iz yoktu. Ama görecek çok fazla şey vardı.

Açıklığın ortasında Kitiara'nın daha önce hiç görmediği bir şey duruyordu. Bu şey her tarafında deri yelkenler bulunan büyük bir gemiyi andırıyordu. Bir gemi direği yoktu, ama pruvası uzun ve sivriydi, üstelik bir kuş gagası şeklinde oyulmuştu. Alt kısımlarında dişliler vardı. Geminin üzerinde, ağla bağlanmış büyük bezden bir torba bulunuyordu. Büyük bir yumurta şeklindeki torba rüzgarda sanki canlıymış gibi kıvranıyordu. Bir küçük adam sürüsü gemiye benzeyen şeyi kuşatmıştı. Arkalarında uzun bir çift sırık yerden yukarı kalkmıştı. Bu dört sırığın tepelerinden aşağı ipler sarkıtılmış ve iplerin sonunda Kitiara'nın görmüş olduğundan da çok '*savaşçı kalkanı*' duruyordu.

Aynı anda alanın diğer köşesindeki sedir ağaçlarının arasından Sturm gözüktü. Şeye bakakaldı. Hiçbir şey söylemeden ona doğru ilerledi. Parlak bir şapka ve uzun bir palto giyen küçük adam Sturm'ü selamladı.

"S-selamlar ve tebb-rikler," dedi neşeyle.

"Merhaba," dedi sersemlemiş Sturm. "Burada neler oluyor?"

Sturm konuşurken çakan bir şimşek kazıkların üzerine bağlanmış kuşlardan birinin ipine isabet etti– Kitiara bu

kuşları kalkan olarak algılamıştı. Mavi-beyaz renkte bir ateş kazığa doğru ilerlemeye başladı. Sonra kazıktan yere doğru gemiye benzeyen şeye ulaşana kadar ilerleyip kayboldu. Gemi dişlileri üzerinde sallandı, sonra durdu.

"Y-yapmak mı? Imm, iş, g-gördüğün gibi," dedi küçük adam. Adam başındaki şapkayı arkaya ittiğinde, Sturm onun solgun gözlerini ve kalın beyaz kaşlarını gördü ve onun bir gnom olduğunu anladı. "Çok m-muhteşem bir fırtına. Çok ş-şanslıyız!"

Kitiara garip görünüşlü aracın etrafında dolaştı, kendini sakınarak belli bir mesafede kalıyordu. Çok parlak bir şimşek sayesinde Sturm'ü küçük ahbabıyla konuşurken gördü. Ellerini dudaklarının etrafına koyarak, "Sturm!" diye bağırdı.

"Kit!"

Kitiara, Sturm'ün yanına gitti. "Atları buldun mu?"

"Hayır, sana doğru koştuklarını umut ediyordum."

Kitiara büyük daireler çizerek kollarını salladı. "Bir hendeğin içine düştüm!"

"Bunu görebiliyorum. Ne yapacağız?"

"Aha," dedi gnom. "Siz i-ikinizin taşıma a-araçlarınızı kaybettiğinizi mi a-anlıyorum?"

"Bu doğru," dedi Sturm ve Kitiara aynı anda.

"Ne t-tesadüf! Belki de birbirimize yardım edebiliriz."

Gnom tekrar şapkasını aşağı indirdi. Paltosunun üzerine ufak bir su birikintisi döküldü. "Benimle g-gelecek misiniz?"

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Sturm.

"Şu a-an için, bu h-havadan uzağa," dedi gnom.

"Buna varım!" dedi Kitiara.

* * * * *

Gnom onları geminin sol tarafına giden bir rampaya yöneltti.

Giriş ışıltılı, parlak bir şekilde aydınlatılmıştı, sıcak ve kuruydu. Rehberleri şapkasını ve paltosunu çıkarttı. Irkı arasında yetişkin bir erkekti, güzel beyaz bir sakalı ve pembe renkte kel bir kafası vardı. Sturm ve Kitiara'ya havlu verdi. Bu havlular gnom'lar için yapılmış olduğundan Sturm ve Kitiara için bir el havlusundan büyük değillerdi. Sturm ellerini ve yüzünü kuruladı. Kitiara üzerindeki çamurlardan kurtulduktan sonra havluyu burarak bir eşarp gibi başına bağladı.

"Beni t-takip edin," dedi gnom. "A-arkadaşlarım bize so-sonra katılacaklar. Şimdi şimşeği t-toplamakla meşguller."

Bu şaşırtıcı açıklamadan sonra, gnom onları iki garip mekanizmanın arasındaki uzun ve dar yola doğru yöneltti. Bütün çubuklar, manivelalar ve dişli çarklar ya demirden ya da pirinçten ustaca yapılmıştı. Rehberleri küçük bir merdivenden tırmanmaya başladı.

Girdikleri üst güverte küçük kabinlerle ortadan ikiye ayrılmıştı. Kancalardan hamaklar sarkıyordu; türlü türlü kutu, sandık ve büyük cam damacanalar her adımda karşılarına çıkıyordu. Sadece geçidin ortasındaki dar bir yol yürümek için boştu.

İkinci bir merdivenden tırmanarak güvertenin ortasına yapılmış barınağın içine girdiler. Duvarlarda lombarlar[3] vardı ve Sturm yağmurun hâlâ onları kamçıladığını görebiliyordu. Güverte barınağı iki büyük odaya bölünmüştü. Girdikleri ön oda geminin dişli yuvasını andırıyordu. Birçok cam panoyla anlamsızlaştırılan dümen tekerleği pruvanın[4] sonuna yerleştirilmişti. Yerden ve tavandan her çeşit kaldıraç fışkırıyordu. Rakım, Hava Hızını Belirten ve Kahvaltıdaki Keklerdeki Kuru Üzümlerin Yoğunluğu gibi adlarla etiketlenmiş garip ölçü aletleri bulunuyordu.

Kitiara kendilerini tanıttı. Gnom'un gözleri Sturm'ün eski bir Solamniya ailesinin oğlu olduğunu duyunca faltaşı gibi açıldı ve sevecen bir tavırla gülümsedi. Her zaman meraklı olan gnom'lara özgü bir şekilde onun geçmişini soruşturmaya başladı. Kitiara ise, gnom'un bu araştırmasını başka bir tarafa yönelterek yolculuklarından, amaçlarından ve atlarını kaybetmelerinden bahsetti.

"B-belki ben y-yardımcı olabilirim," dedi gnom. "Benim adım Anlaşılması-En-Güç-Teknik-Açıklamaların-O-Ortasında-Uy- Uygun Biçimde-Kekeleyen'dir."

Sturm gnom isimlerinin uzunluğunu bildiği için onun sözünü kesti. "Lütfen! Gnom ırkından olmayanlar seni nasıl çağırıyor?"

Gnom içini çekti, ve çok yavaş bir şekilde. "Sık sık '*Stutts*" olarak ç-çağrılırım, gerçek a-adımın en yetersiz haliyle."

"Özlülüğün erdemine sahip," dedi Sturm.

"Ö-özlülük, benim sevgili şövalyem, bilgiyi sadece kendi u-uğurları için sevenler için bir erdem değildir."

Stutts kalın parmaklarını karnının üzerine koydu. "Size bir p-poziyon önermek isterdim, eğer bu şartlar altında kabul ederseniz."

"Nasıl bir pozisyon?" diye sordu Kitiara.

"İş a-arkadaşlarım ve ben bugün buraya Caergoth'dan geldik." Caergoth limanındaki garip gnom gemisi ikilinin zihninde canlandı. "Solamniya'nın bu krallığına g-geldik çünkü buradaki hava, şiddetli gök gürültülü fırtınalarıyla ünlü."

Sturm kuruyan bıyığını parmaklarıyla ovuşturdu. "Bir fırtına mı arıyordunuz?"

"K-kesinlikle. Şimşek m-makinemizin onarımı için çok önemli." Stutts gülümsedi ve sandalyesinin koluna hafifçe vurdu. "G-güzel değil mi? Adı B-Bulutların Efendisi."

"Ne işe yarıyor?"

"U-uçuyor."

"Oh, tabii ki," dedi Kitiara kahkaha atarak. "Siz gnom'lar çok beceriklisinizdir. Peki bunun benim ve Sturm'la ne ilgisi var?"

Stutts'un küçük yüzü büyük bir utançla pembeleşti. "Imm, k-kötü b-bir şansa denk geldik. Görüyorsunuz, biri ağırlığın optimal oranını hesaplarken, Bulutların Efendisi'nin tamamının gelişmiş hidrasyon durumunun hesabında bir hata yapmış."

"Ne dedin?"

"Çamura s-saplandık," dedi Stutts, tekrar pembeleşerek.

"Sizi oradan çıkartmamızı mı istiyorsunuz?" diye sordu Kitiara.

"Bunun karşılığında biz de sizi m-memnuniyetle Krynn'de gitmek istediğiniz yere uçurabiliriz. Enstar, B-Balifor ya da uzaklardaki Karthay'a–"

"Solamniya Ovaları'na doğru yola koyulmuştuk," dedi Sturm. "Gitmek istediğimiz yer orası."

Kitiara, Sturm'un kaburgasına bir dirsek attı. "Bu deliyle ciddi olarak konuşmuyorsun, değil mi?" diye fısıldadı Kitiara dudağının kenarından.

"Gnom'ları tanırım," diye cevap verdi Sturm. "İcatları şaşırtıcı derecede düzgün çalışır."

"Ama ben–"

Stutts ayağa zıpladı. "Bunu daha sonra tartışmak isterim. Size ilk önce temizlenmeyi, güzel bir y-yemek yemeyi ve sonra bir karara varmayı önerebilir miyim? Gemide daha önce hiç görmediğinizi düşündüğüm bir arıtma tesisimiz var."

"Bundan eminim," diye mırıldandı Kitiara.

Yıkanmayı ve gnom'larla yemek yemeyi kabul ettiler. Stutts dümenin bulunduğu yerin tavanından sarkan bir ışık zincirini çekti. Derinden gelen bir AH – OO – GAH! sesi uçan geminin içinde yankılandı. Yağlı kıyafetler içinde ve kalın kızıl kaşlı genç bir gnom belirdi.

"K-konuklarımıza arıtma tesisini göster," dedi Stutts. Kalın kaşlı gnom bunun karşılığında garip bir şeyler mırıldanmaya başlamıştı.

"Hayır, şimdi z-zamanı değil," dedi Stutts.

Kalın kaşlı tekrar fısıldadı.

"Her zaman bu şekilde mi konuşur?" diye sordu Kitiara.

"Evet, iş arkadaşını–" Stutts telaffuz etmesi beş dakika süren gnom adını söyledi.

"–konuştuğumuz d-dilin kuşların şarkılarından türediği teorisini ileri sürüyor. Siz ona kısaca–" Stutts durdu ve cıvıldayıp, öten kalın kaşlı arkadaşına baktı. Sonra sözüne devam etti, "–Birdcall diyebilirsiniz."

Birdcall, Sturm ve Kitiara'yı alt güverteden geminin kıçına götürdü. Orada fısıldamalar ve el hareketleriyle koridorun diğer tarafındaki iki küçük odayı işaret etti. Kapıların üzerinde şu açıklamalar yazıyordu:

Hızlı ve Hijyenik Arıtma Tesisi

Uçan Gemi Bulutların Efendisi için Hidrodinamik Usta ve Ustabaşları Ve Boşver Dağının Çırakları Tarafından Temin Edilmiştir.

On İkinci Kat
Sancrist / Ansalon / Krynn

Sturm kapıdan Kitiara'ya baktı. "Çalıştığına inanıyor musun?" diye sordu.

"Bunu anlamanın bir tek yolu var," diye karşılık verdi Kitiara. Başına sardığı kirli havluyu çıkartıp yere attı. Kapıya doğru yürüyerek geçti ve kapıyı ardından yavaşça kapattı.

Temizlenme tesisinin duvarlarındaki çiniler yazılarla kaplanmıştı. Kitiara elle yazılmış bu yazılara yan gözle baktı. Yazılardan bazıları yana, bazıları aşağıdan yukarı doğruydu. Yazının büyük bir bölümü yıkanmanın uygun ve bilimsel prosedürünü anlatıyordu. Yazılan bazı şeyler saçmalıktı– Kitiara, "*Kuru üzümlerin mükemmel bir kekteki yoğunluğu on altıdır,*" yazan bir bölüm okudu. Ve yazıların bazıları kabaydı: "*Bu tesisin mucidi gübre beyinliymiş.*"

Kitiara dış kıyafetlerini çıkarttı ve onları uygun ince bir hasır sepetin içine kovdu. Yükseltilmiş bir tahta platformun üzerine çıktı. Berbat, ıslığı andıran bir sesle başının üzerinde duran borudan su akmaya başladı. Bu olay Kitiara'yı şaşırttı, suyun fışkırdığı yere elini koydu. Ama hemen sonra solundaki duvardan su fışkırmaya başladı. Kitiara bunu da parmağıyla kapattı, ancak sonra gerçek patırtı başladı.

Yüzünden akan çamur ve suyla birlikte, Kitiara arkasından gelen bir gıcırdama sesi duydu. Fışkıran suları durdurmaktan vazgeçerek kendi etrafında döndü. Duvardaki kare şeklindeki çinilerden biri büyük bir sesle yana kaydı, bu açıklıktan beliren eklemli bir metal çubuk Kitiara'nın üzerine doğru gelmeye başladı. Çubuğun bitiminde koyun postundan bir yastık hızla dönüp duruyordu. Çubuğun üzerine yerleştirilmiş dişliler ve makaralar koyun pöstekisinin dönmesini sağlıyordu.

"Kılıçsız olmak için ne kadar da mükemmel bir zaman!" dedi Kitiara yüksek sesle. Çubuk sallanarak ona doğru yaklaştı.

Karar verme zamanıydı Kitiara bu meydan okumayı kabul ederek boruları serbest bıraktı. Su fışkırmaya başladı, Kitiara'nın vücudundaki çamur temizleniyordu. Kitiara dönen koyun postuyla boğuşmaya başlamış ve onu iki eliyle sıkıca tutmuştu. Makaralar sızlandı, ipler tıngırdadı.

Kitiara sonunda çubuğun ilk eklemini kırmakta başarılı oldu. Su kesildi. Böylece kalan su yerdeki deliklere damlarken Kitiara rahat soluk alarak ayakta duruyordu. Kapı vuruldu.

"Kit?" diye seslendi Sturm. "İşin bitti mi?"

Kitiara cevap vermeden önce, tavandan başının üzerine ağırca olan bir giysi parçası düştü. Kitiara bağırdı ve görünmeyen düşmanına yumruklar sallamaya başladı, ama vurabildiği tek şey havaydı. Kitiara başının üzerindeki giysiyi kaldırdığında bunun bir havlu olduğunu gördü. Kurulanarak havluya sarındı. Sturm da koridordaydı, o da Kitiara gibi kuru bir havluya sarınmıştı.

"Ne yer!" dedi Sturm, Kitiara'nın onu daha önce hiç görmediği kadar sırıtarak.

"Stutts'a birkaç çift lafım olacak!" dedi Kitiara.

"Sorun nedir?"

"Orada saldırıya uğradım."

Tam o sırada Stutts belirdi. "Bir s-sorun mu var?"

Kitiara öfkesini kusmak üzereydi, ama Stutts onunla konuşmuyordu. Gnom telaş içinde ilerleyerek duvarın içinde bulunan bir panoyu açtı. Panonun içinde oldukça perişan görünen bir gnom üç bacaklı bir tabureyle yatıyordu. Gnomun bel hizasında bulunan bir tabelada, *Arıtma Tesisi Numara 2 - Döner Yıkama Aleti* yazıyordu.

"Dövüştüğüm şey bu muydu?" dedi Kitiara.

"Öyle gözüküyor," dedi Sturm şaşırmış bir şekilde. "Zavallı dostumuz sadece işini yapıyordu. Koyun postu tıpkı bir sabun bezi gibi, sadece dostumuz keselemeyi senin için yapıyor."

"Kendi kesemi kendim yapabilirim, teşekkürler," dedi Kitiara yüzünü ekşiterek.

Stutts yüzünü giysi koluyla kuruladı. "Bu olanlar ç-çok üzüntü verici, Bayan Kitiara sizden mekanizmalarımıza z-zarar vermemenizi istemek zorundayım. Şimdi Aerostatikler Loncası'na b-beş kat daha uzun bir rapor yazmak zorunda kalacağım."

"Gözüm onun üzerinde olacak," dedi Sturm gnom'a. "Kit'in anlayamadığı şeylerden çekinme huyu vardır."

Birdcall koridordan dehşetle şakıyarak geldi. Stutts'un gözleri parladı. "Oh, g-güzel. Y-yemek zamanı."

* * * * *

Gnom'lar güvertenin arka kısmında yemeklerini yiyordu. Tavandan okyanusta seyreden gemilerdeki gibi sarkan uzun, tahta bir masa vardı, ama gnom'lar denizcilerin bu düzenini sandalyelerini de tavandan sarkıtarak daha da geliştirmişti. Gnom'lar neşe içinde oradan oraya dolanıyordu. Bu yüzden Sturm ve Kitiara masaya oturmak için dar zincir salıncaklarına tıkışmak zorunda kaldılar.

Yemekte fasulye, jambon, lahana, kek ve tatlı elma şarabından oluşan sıradan bir menü vardı. Stutts, gnom'lar gemide bilimsel olarak yemek pişirme eğitimi almadıklarından dolayı Sturm ve Kitiara'dan özür diledi. Halbuki savaşçılar bu kadarı için bile onlara çok müteşekkirdi.

Gnom'lar yemeklerini hızla ve hiç konuşmadan yediler (çünkü böylesi daha pratikti). Eğilmiş, on kel kafa sadece tabaklara çarpan kaşık seslerine eşlik ediyordu, ki bu biraz sinir bozucuydu. Sturm boğazını temizledi ve, "Sanırım kendimizi tanıtmalıyız–" dedi.

"Herkes kim olduğunuzu biliyor," dedi Stutts kafasını kaldırmadan. "Siz t-temizlenirken bir bildiri g-gönderdim."

"O zaman sen de bize tayfanı tanıtabilirsin," dedi Kitiara.

Stutts'un başı yukarı kalktı. "Onlar t-tayfa değil. Biz i-iş arkadaşlarıyız."

"Özür dilerim!" dedi Kitiara gözlerini döndürerek.

"A-affedildiniz." Stutts tabağındaki son fasulyeleri de kaşıklayarak hızla ağzına götürdü. "Ama eğer ısrar ediyorsanız..." Gnom sallanan taburesinden kaydı ve yemek yiyen gnom dizisinin arasında yürüdü. Her iş arkadaşı hakkında ayrıntılı bilgiler verdi ve '*gnom ırkından olmayanların*' onları çağırabileceği kısa isimlerini söyledi. Sturm da bütün bunları zihnindeki listede damıttı: Birdcall– motordan sorumlu mekanik amir; Wingover– Stutts'un sağ kolu, makineyi uçurmakla görevli; Sighter– gökbilimci ve göksel denizci; Roperig– ip, kordon, tel, giysi ve benzer şeylerin uzmanı; Fitter– Roperig'in çırağı; Flash– şimşeği toplayan ve depo eden gnom; Cutwood– marangozculuk, tahta işi ve bütün metal olmayan parçalarda görevli; Bellcrank– metal işçilerinin amiri ve kimyager; Rainspot, hava tahmincisi ve unvanı fizikçi.

"Bunu, hımm, yani makineyi nasıl yaptınız?" diye sordu Sturm.

"Bu Yaşam Araştırmamın bir parçası," dedi Wingover, ortalama gnom boyundan daha uzun ve atmacaya benzeyen bir bumu olan küçük adam. "Bütün ve mükemmel bir hava gemiciliği, benim amacım bu. Uçurtmalarla uzun yıllar süren deneyimlerin ardından, çok seyreltilmiş havayı keşfetmiş olan dostumuz Bellcrank'la tanıştım. Bu hava uygun bir torbanın içine koyulduğunda uçar ve diğer nesneleri de taşır."

"Mantıksız," dedi Sighter. "Hafif hava olarak adlandırılan bu hava bir saçmalık!"

"Yıldızları inceleyeni dinle," dedi bıdık Bellcrank küçümseyerek. "Caergoth'dan buraya nasıl uçtuğumuzu sanıyorsun, ha? Büyüyle mi?"

"Kanatlar bizi destekledi," diye karşılık verdi Sighter ateşli bir şekilde. "Kaldırma oranlan açıkça gösteriyor ki–"

"O hafif havaydı!" diye sertçe karşılık verdi, Bellcrank'ın yanında oturan Rainspot.

"Kanatlar!" diye bağırdı masanın Sighter'ı destekleyen tarafı.

"Hava!" diye diretti Bellcrank'ın yandaşları.

"Arkadaşlar! A-arkadaşlar!" dedi Stutts, sessizliği sağlamak için ellerini kaldırarak. "Yolculuğumuzun a-amacı bilimsel kesinlikle Bulutların Efendisi'nin y-yeteneklerini saptamaktır. V-veriler kesinleşene kadar teoriler üzerinde tartışmamız çok gereksiz."

Gnom'lar somurtkan yüzlerle sessizliğe gömüldüler. Yağmur taneleri masanın üzerine denk gelen çatı penceresine damlıyordu. Düşmanca sessizlik şaşırtıcı derecede uzun bir süre daha devam etti. Sonra Rainspot gözlerini karanlık pencere camlarına kaldırdı ve, "Yağmur duruyor," dedi. Birkaç saniye sonra yağmurun sesi tamamıyla kesildi.

"Bunu nasıl bildi?" diye sordu Kitiara.

"Bu konuda farklı teoriler var," dedi Wingover. "Şu sıralarda bile Sancrist adasında bir komite arkadaşımızın bu yeteneği hakkında çalışmak üzere toplanıyor."

"O buradayken onun üzerine nasıl çalışabilirler?" diye merak içinde sordu Sturm. Ama duymazlıktan gelindi.

"Burnu," dedi Cutwood.

"Burnu mu?" diye sordu Kitiara.

"Rainspot'un burun deliklerinin büyüklüğü ve açısı yüzünden. O hava basıncındaki ve nemdeki değişiklikleri sadece nefes alarak saptayabiliyor."

"Saçma!" dedi Roperig.

"Saçma!" diye yineledi, gnom'ların en küçüğü ve en genci olan ve Roperig'in yanında oturan Fitter.

"Kulakları," diye devam etti Roperig. "O, yağmur bulutlardan aşağı inmeyi durdurduğunu duyabilir."

"Tam bir saçmalık!" konuşan tekrar Sighter'dı. "Herhangi bir aptal bile bu işi yapanın onun saçları olduğunu görebilir. O havadaki nem azaldığında saç köklerinin açıldığını hissedebiliyor–"

Sighter'ın karşısında oturan Bellcrank masadan bir kek fırlattı ve o da gidip rakibinin çenesine isabet etti. Flash ve Fitter düşen keke saldırıp içini açtılar.

"On iki. On üç, on dört," diye saydı Flash.

"Ne yapıyor?" diye sordu Sturm.

"Kuru üzümleri s-sayıyor," diye karşılık verdi Stutts. "Bu onun şimdiki projesi: dünyadaki keklerin içinde bulunan ortalama kuru üzüm oranını belirlemek."

Kitiara yüzünü elleri arasına daldırdı ve inledi.

* * * * *

Yemek felaketi sona erdi ve gnom'lar çimenlikte bulunan ekipmanlarını sökmek için uçan gemiyi terk etti. Kitiara ve Sturm kamp kurdukları incir korusuna doğru olan uzun yürüyüşlerine yarayacak ve oradaki giysilerini almak için

onları idare edecek kuru giysiler giydiler. Fırtına dinmişti ve yıldızlar bulutların arasındaki gediklerden kendilerini gösteriyordu.

"Doğru şeyi mi yapıyoruz?" diye sordu Kitiara. "Bu gnom'ların bütün ayakkabıları bağlı değil."

Sturm çamurun üzerine yatan garip makineye baktı. "Genel olarak sağduyudan yoksunlar, ama yorulmaz ve yaratıcılar. Eğer bizi Solamniya"nın yüksek ovalarına bir gün içinde götürebilirlerse, o zaman ben de onların çamurun içinden çıkmalarına yardımcı olmakta bir sakınca görmüyorum."

"Bu şeyin uçabildiğine inanmıyorum," dedi Kitiara. "Uçtuğunu hiç görmedik. Bildiğimiz tek şey fırtınanın onu buraya uçurduğu."

Kamplarından geriye kalan şeylerin yanına ulaşıp, dağılan eşyalarını toplamaya başladılar. Kitiara, Pira'nın eyerini omuzuna kaldırdı. "O ata lanet olsun," dedi. "Al, yetiştir ve sonra o iplerini gevşettikten sonra bir daha arkasına bile bakmasın. Bahse girerim ki şimdi Garnet'a giden yolun yarısına ulaşmıştır."

"Korkarım ki Tallfox onun için oldukça kötü bir esin kaynağıydı. Tirien onun ürkek olduğu konusunda beni uyarmıştı."

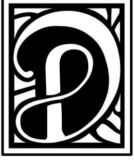
"Belki de Tallfox'unki iyi bir fikirdi," dedi Kitiara.

"Neden ki?" dedi Sturm.

Kitiara ıslak uyku tulumunu eyerin üzerine attı. "Eğer gnom'lar iddia ettikleri şeylerin yarısını yapabilirse, biz de fırtınada kaçmış olmayı dileyebilecek hale gelebiliriz."

- 6 -
1081 Saat 29 Dakika

aha yükseğe! Daha yükseğe! Kirişi yerine sokun!" Sturm gnom'ların uçan gemisinin hantal ağırlığı karşısında homurdandı. O ve Kitiara, gnom'ların itirazlarına karşın yaptıkları kaba kaldıracın üzerinde ıkındılar. *Bitmemiş kaldıraçlar!* diye itiraz etmişti gnom'lar. Bellcrank herhangi bir gnom'un ağır nesneleri kaldırmak için bundan on kat daha iyi bir alet icat edebileceğini iddia etti. Tabi ki, komite yerel tahtaların basıncını analiz etmek ve aynı zamanda geminin kaldırılması gereken uygun noktayı hesaplamak durumunda kalacaktı.

"Hayır," diye ısrar etmişti Kitiara. "Eğer geminizi çamurdan çıkarma konusunda bizden yardım istiyorsanız, o zaman biz bunu kendi yöntemlerimizle yaparız."

Gnom'lar omuzlarını silkti ve kel kafalarını ovuşturdu. İnsan değil mi, her şeyi en kaba yoluyla yapmaya kalkışacaklarına emin olabilirdiniz.

Gnom'lar birkaç büyük kaya parçasını geminin gövdesi üzerine yuvarladı. Bunlar dayanak noktası olacaktı. Sturm ve Kitiara geminin seviyesini ayarladıktan sonra gnom'lar kısa, kalın kereste kirişleri kuvvetlendirmek için yukarı doğru ittirdi. Bu ağır ve terletici bir işti, ama fırtınadan sonraki öğle vakti itibariyle uçan gemi sonunda omurgasının üzerindeydi.

"Bir sorun," dedi Wingover.

"Şimdi ne var?" diye sordu Kitiara.

"İniş takımının dönmesi için sert bir yüzeye sahip olması gerek. Bu yüzden bir platform inşa etmek gerekebilir. İşte; ben ne kadar ezilmiş taş ve harca ihtiyacımız olacağını hesaplamıştım–"

Kitiara gnom'un elindeki kağıdı kaptı ve yırttı.

"Daha önce yük arabalarını çamurdan çıkartmıştım," dedi, "tekerleklerin altına saman ya da ince dal koyarak."

"İşe yarayabilir," dedi Sturm. "Ama bu şey çok ağır."

Sturm gnom'ları önemli (ama gerçekte tamamen gereksiz olan) '*geliştirme*' işlerinin başından ayırıp, onları hemen ağaçlardan rüzgarla düşmüş dalları ve çalıları toplamaya gönderen Stutts'la konuştu. Toz kavanozları ve içinde zehirli sıvıların bulunduğu küçük şişeleriyle meşgul olan Bellcrank hariç bütün gnom'lar toplandılar.

"İlk görevimin başına geri dönmeliyim, hafif hava üretimine," dedi Bellcrank, bir varilin içinden demir eğe talaşlarını dökerek. "Hava torbası dolduğunda geminin hafiflemesine yardımcı olacak."

"Sen bunu yap," dedi Kitiara. Seyretmek için gövdenin üzerine yaslandı. Yorucu işlerden hoşlanmazdı. Çalışmak aptallar ve köylüler içindi, savaşçılar için değil.

Gnom'lar yetersiz sayıda çalıyla geri gelmişti. "Siz dokuzunuzun getirdiği şey sadece bu kadarcık mı?" dedi Sturm gözlerine inanamayarak.

"Roperig ve Sighter ne tür dal getireceğimiz konusunda ortak bir fikre varamadılar ve biz de iş ahlakı açısından, ikisinin seçtiği dallardan hiçbirini getirmedik," dedi Wingover.

"Wingover," dedi Sturm suçlayıcı bir şekilde, "lütfen Roperig ve Sighter'a ağaç türünün hiçbir önemi olmadığını söyle. Biz sadece dişlilerin üzerinden geçeceği kuru bir şeyler istiyoruz."

Uzun boylu gnom elindeki dal demetini bıraktı ve arkadaşlarını tekrar ormana götürdü. Bu sırada Bellcrank, Bulutların Efendisi'nin hava torbasını şişirmek için Kitiara'nın yardımını alıyordu. Geminin yanındaki toprağın üzerine bir buçuk metre yüksekliğinde, kilden büyük bir küvet oluşturdu. Tozlaştırılmış demiri ve diğer metal kırıntılarını bu küvetin içine dökerek kenarlara istiflenenleri de düzleştirdi.

"Biraz ileride eğil! dedi Kitiara'ya ve Kitiara bir bira varilinin üzerindeki kubbeli tahta bir kapağın yanına eğildi. Bellcrank eklem yerinin içine uzun yağlı, deri bir ip soktu. "Sıkı olmalı," diye açıklama yaptı, "yoksa hafif hava dışarı sızar ve torbayı doldurmaz."

Kitiara gnom'u yukarı yükseltti ve onu varilin üzerine oturttu. Bellcrank bir burguyla büyük bir şişe mantarını varilin tepesine tıkadı.

"Bana hortumu uzat," dedi gnom.

"Bunu mu?" diye sordu Kitiara, çadır bezinden gevşek bir ruloyu elinde tutarak.

"Kesinlikle."

Kitiara onu gnom'a uzattı ve gnom onu tahta vananın boynuna bağladı.

"Şimdi," dedi Bellcrank, "demir sülfat lazım!"

Uzun çimenlerin arasında üç tane büyük damacana duruyordu. Kitiara içlerinden birini almak için öne doğru eğildi.

"Off!" diyerek güçlükle soludu. "Bir varil bira gibi!"

"Konsantre demir sülfatı. Onu dökmemeye dikkat et, seni çok kötü yakabilir."

Kitiara ağır damacanayı küvetin yanına koydu.

"Benden bu şeyi onun içine dökmemi beklemiyorsun, değil mi?"

Bellcrank. "Tabii ki hayır! Bu yorucu görevi ortadan kaldıran çok etkili bir icadım var. Bana Mükemmel Ağızsız Sifonu uzatır mısın?"

Kitiara etrafa bakındı ama Mükemmel Ağızsız Sifona benzeyen hiçbir şey göremedi.

Bellcrank kısa ve kalın parmağıyla işaret etti. "Şu, oradaki, körüğe benzeyen parça. Evet."

Kitiara gnom'a Mükemmel Ağızsız Sifonu uzattı. Bellcrank körüğün gagasını damacananın içine koyarak sapı ayırdı. Damacanadaki kötü kokulu kahverengi sıvı bir miktar kadar battı.

"Orada!" dedi gnom zaferle. "Borularda emme yok. Akıtma yok." Gagayı daha önce şişe mantarının bulunduğu varilin

içindeki deliğe itti ve demir sülfatı boşalttı. "Ha, ha! Gnom bilimi bir kez daha cehaletin üstesinden geldi!"

Bellcrank boşaltımı, Kitiara, Mükemmel Ağızsız Sifonunun demir menteşelerinden sızan buharı görene kadar dört kez daha tekrarladı.

"Bellcrank," dedi Kitiara çekinerek.

"Şimdi değil! İşlem başladı, ve uygun adımlarla devam etmek zorunda!"

"Ama sifon–"

Sifonun menteşesindeki delikten sızan demir sülfat, Bellcrank'ın ayakkabısına sıçradı. Bellcrank dikkatsizce elindeki sifonu fırlatarak tek ayağının üzerinde zıplamaya ve çaresizce ayağındaki ayakkabıyı çıkarmaya çalıştı. Demir sülfat ayakkabısının üzerindeki şerit tokayı ikiye ayırırken, Bellcrank kuvvetli bir vuruşla ayakkabıyı ayağından fırlatmıştı. Ayakkabı ormandan dönmekte olan Fitter'ın burnunu sıyırıp geçti.

"Oh, Reorx," dedi Bellcrank üzüntüyle. Mükemmel Ağızsız Sifon buharlı parçalardan oluşan bir yığındı artık.

"Boş ver," dedi Kitiara. Kollarını demir sülfat damacanasının etrafına doladı ve ayaklarını dikkatlice yere indirdi. "Hayhop!" diye hırıldadı ve damacanayı Bellcrank'ın bulunduğu yere kaldırdı. Gnom damacananın ağzını çevirdi ve bir müddet sonra buruk sıvının sabit buharı hafif hava jeneratörünün içine dökülüyordu.

Varilden hava torbasına giden hortum şişti. Sarkan torba dolmaya ve büyümeye başladı. Bir süre sonra bütün ip ve halat donanımı gerginleşmişti. Torba gerilen iplere karşı

genleşmeye başladı. Bellcrank'ın işaretini takiben Kitiara ağır damacanayı indirdi.

Sturm diğer gnom'larla birlikte pruvanın yanına geldi. "Dişliler çalılarla dolu," dedi.

"Torba hafif havayla dolu," dedi Bellcrank.

"Sırtım beni öldürecek," dedi Kitiara. "Sırada ne var?"

"U-uçuyoruz," dedi Stutts. "Bütün arkadaşlar uçuş pozisyonlarına!"

* * * * *

Stutts, Wingover ve iki insan güvertedeki bölüme doğru ilerledi. Diğer gnom'lar de parmaklığın üzerine dizildiler.

Safrayı salın!" diye bağırdı Wingover.

"S-safrayı salın!" Stutts bir lombardan seslendi.

Gnom'lar parmaklığın üzerinde duran uzun, sosise benzeyen çantaları kaldırdılar. Uçlar açıldı ve kum döküldü. Gnom'lar kumu yan taraflara dağıtırken kendi gözlerine de kaçırmaktan geri kalmadılar. Bu olay Sturm güvertenin ayakları altında oynadığını hissedene kadar devam etti. Kitiara iri iri açtığı gözleriyle, dişli haznesinin etrafında dolanan pirinç parmaklığı gnom'ların omuz hizasına kadar kaldırdı.

"Ön kanatları açın!" diye bağırdı Wingover.

"Ö-ön kanatlar açılacak!" diye karşılık verdi Stutts. Kendisi kadar uzun olan bir kaldıraca dayanarak onu ileri itti. Bir çatırtı, bir çığlık ve Kitiara'yla Sturm'un geminin gövdesi üzerinde yayılmış şekilde gördükleri deri '*yelkenler*' uzun,

zarif yarasa kanatlarına benzeyen birer kanata dönüştü. Sıska kaburgaları kaplayan keçi derisi, soluk kahverengi ve yarı saydamdı.

"Ö-ön kanatları açın," dedi Stutts.

Rüzgar kanatları doldurdu ve geminin pruvası üç ya da beş santim kadar yükseldi.

"Arka kanatları açın!"

"Arka k-kanatlar açılacak!"

Biraz daha geniş ve büyük olan deri kanatlar güverte barınağının kıç tarafında açıldı.

"Kuyruğu takın!"

Güvertedeki gnom'lar uzun bir direği geminin kıçına mengenelediler. Roperig ve Fitter direğin üzerine tırmanarak makaraları kancaya bağladı. Yelpaze şeklinde ve keçi derisinden yapılmış bir dizi kaburgayı yaydılar. İşleri bittiğinde, Bulutların Efendisi salınıyor ve yerden yükseliyordu.

Wingover bir haberleşme borusunun kapağını kaldırdı.

"Merhaba, Birdcall, orada mısın?"

Tiz bir ıslık cevap verdi.

"Flash'a motoru çalıştırmasını söyle."

Bir cızırtı ve yüksek bir çatırtıdan sonra güverte ayaklar altında titredi. Wingover pirinç bir halkayı hızla döndürdü ve diğer bir uzun kaldıracı da fırlattı. Devasa kanatlar aynı

anda yavaşça havaya kalktı. Bulutların Efendisi'nin yerle ilişiği kesilmişti.

Kanatlar alçaldıkça içe doğru kıvrılıyordu. Uçan gemi öne doğru yalpalayarak tekerlekleri çamurdan kurtulmuş, dağılmış çimlerin üzerinde zıplıyordu. Kanatlar tekrar çırpındı, üstelik bu sefer daha hızlıydılar. Wingover dümeni iki küçük eliyle yakalayarak asıldı. Dişli, gnom'un üzerine salındı, pruva yukarı fırladı, kanatlar çılgınca kanat çırptı ve Bulutların Efendisi masmavi öğleden sonra gökyüzünün içine taşındı.

"Yaşasın! Y-Yaşasın!" dedi Stutts, aşağı yukarı zıplayarak.

Bulutların Efendisi yükselmeye devam etti. Wingover tekerleği öne doğru indirdiğinde pruva alçaldı. Kitiara bağırırken dengesini de kaybetmişti. Sturm onu yakalamak için tırabzanı bıraktı, ama o da düştü. Kaldıraçlardan birine doğru yuvarlanarak onu yerinden oynattı ve aniden kanatların hareketini durdurdu. Bulutların Efendisi sallandı ve yere doğru alçalmaya başladı.

Korkunç dehşeti yaşamaya birkaç saniye kalmıştı. Sturm kendini kaldıraçtan kurtarmaya çabalarken onun üzerinde sürüklendi. Gergin deri, havayı tokatlarken kanatlar şarkı söylüyor gibiydi. Stutts ve Kitiara, düğümlenmiş bir halde odanın arkasına yuvarlandılar. Wingover gemiyi titreterek sabitleştirdi.

"Sanırım yolcular dişli haznesini terk etmek zorunda," dedi Wingover. Sesi korkuyla titriyordu. "En azından iniş takımlarınızı bulana dek."

"Aynı fikirdeyim," dedi Sturm. Elleri ve dizleri üzerinde kalarak kapının kolunu tuttu ve güverteye doğru emekledi.

Kitiara ve Stutts da onun ardından süründüler.

Güvertedeki telaşlı rüzgar kuvvetliydi, ama tırabzanı sıkıca tutup ona yaslanan Kitiara rüzgarı dayanılabilir bulmuştu. Kanatlar yukarıdan aşağıya uygun bir ahenkle gevşedi. Kitiara yavaşça bacaklarını düzleştirerek yan tarafına baktı.

"Savaşın Büyük Efendisi!" diye haykırdı. "Millerce yukarıda olmalıyız!"

Stutts kendini parmaklığa kaldırdı ve başını çevirdi. "O kadar y-yüksekte değiliz," diye belirtti. "Hâ-hâlâ yerin üzerinde gölgemizi görebilirsin."

Bu doğruydu. Ağaç tepelerinin üzerinde oval bir şekil vardı. Sighter küçük dürbünüyle belirmiş ve gnom rakımlarının tam olarak 2145.8 metre olduğunu duyurmuştu.

"Emin misin?" diye sordu Kitiara.

"Lütfen," dedi Sturm, "sözlerini ciddiye al."

"Nereye gidiyoruz, Sighter?" diye sordu Kitiara.

"Direkt olarak doğuya. Altımızdaki Lemish Ormanı. Birkaç dakika içinde, Yeni Deniz'in üzerinde olmalıyız."

"Ama orası şu an bulunduğumuz yerden yetmiş mil uzaklıkta," dedi Sturm. Güvertede oturuyordu. "Gerçekten bu kadar hızlı uçuyor muyuz?"

"Gerçekten uçuyoruz ve daha da hızlı gideceğiz," dedi Sighter, öne doğru ilerledi, küçük dürbünü aşağıdaki dünyayı incelerken bir gözüne yapışmış gibi duruyordu.

"Bu muhteşem!" dedi Kitiara. Rüzgarın içinde kahkahaları duyuluyordu. "Bunu yapabileceğinize hiç inanmamıştım,

ama yaptınız. Bunu sevdim! Whistler'a gidebildiği kadar hızlı gitmesini söyle!"

Stutts da çok heyecanlanmıştı, onunla hemfikirdi. Dişli haznesine tekrar girmek için döndü. Sturm ona seslendiğinde gnom olduğu yerde durdu.

"Neden doğuya gidiyoruz?" diye sordu Sturm. "Neden kuzeye değil de doğuya. Solamniya Ovaları'na?"

Stutts, "Rainspot bu doğrultuda hava akımının olduğunu hissettiğini s-söylüyor. Onun içinden geçmenin güvenli olmayacağını h-hissetti." Stutts dişli haznesinin içinde kaybolmuştu.

"Sturm, şuna bak!" dedi Kitiara. "Bu bir köy! Evlerin damlarını ve tüten bacaları– ve sığırları görebilirsinz! Aşağıdaki insanlar bizi görebiliyorlar mı diye merak ediyorum? Onların başlarının üzerinden hızla ilerleyip, ta-ta diye borazan çalmak çok komik olmaz mıydı! Onlara on yıllık korkuları bir anda yaşatmak!"

Sturm hâlâ güvertede oturuyordu "Ayağa kalkmak için henüz hazır değilim," dedi utangaçça, "bilirsin, hiçbir zaman yüksekten korkmadım. Ağaçlar, kuleler, dağ zirveleri beni hiç rahatsız etmedi. Ama bu..."

"Bu muhteşem bir şey, Sturm. Parmaklığa tutun ve aşağı bak."

Ayağa kalmalıyım, diye düşündü Sturm. Prensip, şövalyenin korkuyu onur ve cesaretle karşılamasıdır. Ancak Solamniya Şövalyeleri bir hava yolculuğunu hiç hesaba katmamışlardır herhalde.

Kit'e korkmadığımı göstermeliyim. Böylece Sturm parmaklığı sıkıca kavradı. Babam. Lord Angriff Brightblade, korkmazdı dedi kendi kendine, alçak bir setle karşılaşıp topukları üzerine yükselirken.

Kanı Sturm'un kulaklarına basınç yaptı. Kılıcın gücü, savaşın disiplini o anda ona çok az yardımda bulunuyordu. Bu çok zorlu bir sınamaydı. Bir bilinmeyendi.

Sturm ayağa kalktığında altındaki dünya çözülen bir kurdele gibi döndü. Ufukta Yeni Deniz'nin mavi suları parıldıyordu. Kitiara görebildiği kayıklar hakkında saçmalıyordu. Sturm derin bir nefes aldı ve üzerindeki korkuyu tıpkı pis bir giysiyi üzerinden çıkarır gibi attı.

"Muhteşem!" diye tekrar haykırdı Kitiara. "Sana söylüyorum, Sturm, gnom'lar hakkında bütün söylediklerimi geri alıyorum. Bu uçan gemi muazzam! Bununla istediğimiz her yere gidebiliriz. Her yere! Ve bu aletlerden oluşmuş filosu olan bir generalin neler yapabileceğini bir düşün. Hiçbir duvar yeterince yüksek olamaz. Hiçbir ok burada sana ulaşamaz. Krynn'in tamamında uçan gemilere karşı direnebilecek bir yer yok."

"Bu dünyanın sonu olur," dedi Sturm. "Şehirler yağma edilir ve yakılır, çiftlikler mahvedilir, insanlar katledilir– Afet kadar kötü olur."

"Her şeyin karanlık tarafını görmekte üstüne yok," dedi Kitiara.

"Daha önce de oldu, biliyorsun. Krynn'in ejderhaları, büyük Huma, Ejderha Mızrağı'nı kullanıp, hasımları onları yok edene kadar iki defa dünyaya gökyüzünden boyun eğdirmeye çalıştılar."

"Bu uzun zaman önceydi. Ve insanlar ejderhalardan farklı," dedi Kitiara. Sturm bundan bu kadar emin değildi.

Cutwood ve Rainspot bir merdivenden dişli haznesinin çatısına tırmandı. Oradan büyük bir uçurtma fırlattılar. Uçurtma kanatlardan gelen rüzgarla tıpkı yeni yakalanmış bir alabalık gibi çırpınmaya başladı.

"Siz ikiniz şimdi ne yapıyorsunuz?" diye seslendi Kitiara.

"Yıldırım için test," diye karşılık verdi Cutwood. "Bulutların içinden onun kokusunu alıyor."

"Bu tehlikeli değil mi?" dedi Sturm.

"Eh?" Cutwood elini kulağına götürdü.

"Demek istediğim, bu–"

Sturm sözünü bitirmeden parlak beyaz, çatallı bir şimşek uçurtmaya isabet etti. Güneşin parlamasına ve havanın açık olmasına rağmen, yanlarında bulunan buluttan çıkan şimşek uçurtmayı bir kül yığınına dönüştürmüştü. Üstelik şimşek uçurtmanın ipinden aşağı inmeye devam ederek pirinç merdivene sıçradı. Bulutların Efendisi yalpalamıştı; kanatlar bir çırpışı kaçırdı, ancak hemen ardından ritimlerine geri döndüler.

Kavrulmuş Rainspot'u yemek odasına taşıdılar. Gnom'un yüzü ve elleri isten kapkaraydı. Ayakkabıları ayaklarından fırlamış, çorapları da ayakkabılarıyla birlikte gitmişti. Yeleğindeki bütün düğmeler de erimişti.

Cutwood başını Rainspot'un göğsüne koydu. "Hâlâ nefes alıyor," diye belirtti.

Geminin AH – OO – GAH! şeklindeki alarmı duyuldu ve konuşma borusundan, "Bütün arkadaşlar ve yolcular derhal makine odasına gelsin," anonsu duyuldu. Stutts ve diğer gnom'lar arkalarından gelen insanlarla birlikte kapıya doğru yöneldiler.

Stutts durakladı. "P-peki ya o?" gnom bilinçsizce yatan Rainspot'u gösterdi.

"Onu taşıyabiliriz," dedi Sighter.

"Bir sedye yapabiliriz," dedi Cutwood, sedyenin şeklini çizmek için ceplerinde kağıt ve kalem aradı.

"Bunu ben yapacağım," dedi Sturm tartışmayı sona erdirmek için ve küçük adamı kolları arasına aldı.

* * * * *

Makine odasında geminin bütün mürettebatı toplanmıştı. Sturm, Wingover'ı da orada görünce telaşlandı. "Geminin dümenini kim kullanıyor?" diye sordu.

"Tekerleği bağladım."

"Arkadaşlar ve yolcular," dedi Flash, "Makinedeki bir arızayı bildirmek için izin istiyorum."

"Rica etmene gerek yok," dedi Roperig. "Bildirmene izin vereceğim."

"Kes sesini," dedi Kitiara. "Ne kadar kötü?"

"Onu kapatamıyorum. Şimşeğin vuruşu '*açık*' konumundaki düğmeleri kaynaştırmış."

"Bu o kadar kötü değil," dedi Sighter. Birdcall da hemfikir olduğunu belirten bir şekilde şakıdı.

"Ama sonsuza dek havada uçamayız," dedi Kitiara.

"Aslında hayır," dedi Flash. "Yaklaşık, hmm, altı buçuk hafta uçma gücümüz olduğunu tahmin ediyorum."

"Altı hafta!" diye bağırdı Sturm ve Kitiara aynı anda.

"Bin seksen bir saat, yirmi dokuz dakika. Tam saniyeleri de birazdan bulabilirim."

"Kollarımı tut, Sturm; yoksa gidip şunu boğazlayacağım!"

"Sus, Kit."

"Kanatları çözemez miyiz? Bu bizi alçaltır," dedi Roperig.

"Evet ve çarptığımızda güzel, büyük bir delik oluşturur," dedi Bellcrank yüzünü ekşiterek.

"Hmm, ne kadar büyük bir delik olurdu merak ediyorum." Cutwood parşömeninden rastgele bir sayfa açtı ve üzerinde hesap yapmaya başladı. Diğer gnom'lar de etrafında toplanarak ona aritmetikte yaptığı yanlışları düzeltmeyi önerdiler.

"Şunu hemen kesin!" dedi Sturm, Kitiara'nın yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Gnom'lar Sturm'e hiç aldırış etmeyince, şövalye Cutwood'un elinden yapmaya giriştiği hesaplamaları kaparak aldı. Gnom'lar yarı gevezelik ederek dağıldılar.

"Bu kadar akıllı olan dostlar nasıl bu kadar mantıksız olabilirler? İçinizden biri bile doğru soruyu sormadı. Flash, makineyi tamir edebilir misin?"

Flash'ın gözleri meydan okumayla parıldadı. "Yapabilirim! Yapacağım!" Cebinin birinden bir çekiç, diğerinden de bir somun anahtarı çıkarttı. "Haydi, gel Birdcall, işe başlayalım!"

Mekanik amiri neşe içinde öttü ve Flash'ın adımlarının peşine düştü.

"Wingover, şimdiki gibi uçmaya devam edersek nereye gideriz?" diye sordu Sturm.

"Kanatlar '*tırman*' konumuna ayarlı, bu da havada daha da yükseleceğimiz anlamına geliyor," diye karşılık verdi Wingover. Gnom gaga burnunu kırıştırdı "Hava soğuyacak ve incelecek; bu yüzden akbabalar ve kartallar sadece bu yüksekliğe kadar uçabiliyor. Kanatları çok küçük. Bulutların Efendisi'nin bunun gibi bir problemi olmamalı."

"Herkes sık giyinmek zorunda kalacak" dedi Sturm.

"Bizim kürklerimiz var," dedi Kitiara, sinirini kontrol altına alarak. "Gnom'ların ne giyebileceklerini bilmiyorum."

"Ehm! Ehm!" Roperig farkedilmek için elini salladı, "İp dolabında bulunan malzemelerden Kişisel Isınma Aletleri yapabilirim."

"Güzel, sen bununla ilgilen." Roperig ve çırağı kafa kafaya vererek hızla işlerinin başına koştular. Fitter o kadar dikkatle dinliyordu ki bir makine parçasının altına ve kapı kirişinin içine yürüdü.

Rainspot inledi. Sturm heyecan içinde yaralı gnom'dan müteşekkil yükünü unutmuş, onu tek kolunun arasında bir ekmek gibi tutmuştu. Gnom öksürerek inledi. Sturm onu usulca güverteye bıraktı. Rainspot'un yaptığı ilk şey

uçurtmasını sormak oldu. Cutwood onun nasıl kaybolduğunu anlatırken Rainspot'un gözleri yaşlarla dolmuştu. Yaşlar yanaklarından süzülürken oraya bulaşmış olan islerin üzerimde temiz izler bıraktı.

"Bir şey daha, Wingover," dedi Kitiara. "Havanın inceleceğini söyledin. Bunun her yüksek dağ tepesinde gerçekleştiği gibi olacağını mı ima ediyorsun?"

"Kesinlikle öyle."

Kitiara ellerini kalçalarının üzerine koydu ve, "Bir keresinde bir süvari birliğini yüksek Khalkist Dağları'ndan geçiriyordum. Hava soğuktu, üşüdük, daha da kötüsü kulaklarımız kanadı. En ufak çabada baygınlık geçiriyorduk ve başımız korkunç derecede ağrıyordu. Ning adında bir şaman içmemiz için bir iksir hazırladı ve bu bizim yolculuğumuzu rahatlattı."

"İlkel bir şamanın b-büyüyle yapabildiğini, bir gnom t-teknolojiyle yapabilir–" dedi Stutts.

Sturm makine odasının lombarından kararmakta olan gökyüzüne baktı. Kırağı damlacıkları çoktan dış camların üzerini örtmeye başlamıştı.

"Kesinlikle böyle olmasını diliyorum, dostum. Hayatlarımız buna bağlı olabilir."

- 7 -
Hidrodinamikler

üverte sessizdi. Sturm sancaktan pruvaya doğru yürüdü. Sighter, milin üzerinde duran bir teleskop indiririrken, Sturm da etrafa bakmak istedi. Kalın kürk mantosu, başlığı ve parmaksız eldivenleriyle hareket etmek kolay değildi, ama Sturm bunun bütün vücudunun zırhla kaplı olmasından daha kötü olmadığına karar verdi.

Bulutların Efendisi sabit bir şekilde yukarı tırmanırken, kanat çırpma sesleri ürkütücü bir şekilde duyuluyordu. Uçan geminin içinden geçerken parçaladığı yumuşak beyaz bulutlar, güvertede ve çatıda bir kar örtüsü oluşturmuştu. Bulutun bulunduğu katmanı geçtikten sonra kanatların üzerindeki hızla akan hava akımı karı ortadan kaldırmıştı.

Büyük buhar sütunları etraflarında duruyor, mavi ve beyaz renkteki kalın sütunlar ayların ışığında mermer kadar sert gözüküyordu. Sturm, Sighter'ın teleskobuyla bu büyük bulut kulelerini inceledi, ama görebildiği tek şey donmuş bir havuz kadar düz ve durgun olan yüzeylerdi.

Bir saati aşkın bir süredir etrafta hiç gnom görmemişti. Wingover dümen tekerleğini tekrar bağlamıştı ve bütün gnom'lar geminin altında icatları üzerinde çalışmak için ortadan kaybolmuşlardı. Sturm zaman zaman ayaklarının altından gelen büyük patlamalar ve çarpma seslerini duyuyor ya da hissediyordu. Tilki kürkünün içine iyice

gömülmüş olan Kitiara yemek odasına gitmiş ve şekerleme yapmak için masanın üzerine uzanmıştı.

Sturm teleskobu sivri pruvanın üzerinde bıraktı. Solinari bulutların içindeki iki dar ve derin koyağın arasında parlıyor, uçan gemiyi gönderdiği ışınlarla gümüşlendiriyordu. Sturm bulutlara bakarken içlerinde bir yüz, bir yük arabası ve bir at şekli gördü. Çok güzellerdi, ama inanılmaz derecede yalındı. Şövalye o anda kendini dünyadaki tek kişiymiş gibi hissetti.

Soğuk ağır kıyafetlerinin içine işlemişti. Sturm kanını kıpırdatmak için elleriyle kollarına vurdu, ancak bu fazla işe yaramadı. Sonunda dondurucu görev yerini bırakıp yemek odasına geri döndü. Uyumakta olan Kitiara'nın geminin sallanışıyla olan ahengini seyretti. Sonra garip bir koku, bir şeyin kokusunu aldı.

Duman– Bir şey yanıyordu.

Sturm öksürdü ve burnunu kırıştırdı. Kitiara kımıldadı. Ayağa kalktığında garip hayaletin içeri girdiğini gördü. Hayalet, teneke ve ipten yapılmış bir korkuluğu andırıyordu, ama bu korkuluğun kafasında camdan bir kavanoz ve sırtından gelen bir duman vardı.

"Merhaba," dedi hayalet.

"Wingover?" dedi Kitiara.

Küçük korkuluk yaklaşıp, başındaki kavanozu çıkarttığında Wingover'ın atmacaya benzeyen yüz hatları belirmişti. "Roperig'in buluşu hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Ona Arıtılmış Kişisel Isınma Aleti, Numara III adını verdi."

"Numara III mü?" dedi Sturm.

"Evet. İlk iki prototipi başarılı değildi. Zavallı Fitter'ı şeyinde hmm... neyse, yemek süresince bir süre ayakta durmak zorunda kalacak. Bu Numara I. Numara II, Roperig'in bütün favorilerini yok etti, aslında onu Mükemmel Gözlem Kaskı üzerinde yapışkan kullanmaması konusunda uyarmıştım."

Wingover kollarını uzattı ve bir daire çizdi. "Görüyor musunuz? Roperig uzun bir iç çamaşırı takımına aralıksız bir ip bobini dikti, sonra bütün kostümü su ve hava geçirmemesi için vernikledi. Bütün ısı buradaki teneke sobadan geliyor." Wingover sırtına monte edilmiş minyatür göbek sobayı göstermek için arkasını döndü.

"Büyük bir donyağı mumu dört saatlik bir ısı sağlıyor ve bu teneke şeritler de ısıyı bütün giysiye dağıtıyor." Wingover sonunda kollarını indirdi.

"Çok yaratıcı," dedi Kitiara kısaca. "Makineyle ilgili bir şey yapıldı mı?"

"Birdcall ve Flash hasarın nedeni konusunda ortak bir fikre varamıyorlar. Birdcall hatanın Flash'ın yıldırım şişeleri yüzünden kaynaklandığı konusunda ısrar ediyor, Flash ise makinenin '*açık*' konumundayken kaynaştığını söylüyor."

Kitiara içini çekti. "Bu ikisi neyi tamir edecekleri konusunda tartışırlarken, biz gökyüzünden de öteye fırlayacağız."

"Şimdi bulunduğumuz yüksekliğe başka bir şey uçabilir mi?"

"Başka bir uçan geminin bu yüksekliğe gelmemesi için hiçbir neden yok. Bu aerodinamik bir yeterlilik sorunu." Bir ya da iki kez üzerine dokundu ve, "Sanırım bir ejderha bu kadar yükseğe çıkabilir. Eğer hâlâ varolduklarını kabul edersek, durum bu," diye ekledi.

"Ejderhalar?" dedi Sturm.

"Ejderhalar istisnai bir durum tabii ki. Gerçekten çok büyük olanlar, Kırmızılar ya da Altın Renkliler çok yüksek rakımlara erişebilir."

"Ne kadar yükseğe?"

"Biliyorsunuz ki, 45 metre, bazen daha fazla uzunlukta kanatları var," dedi Wingover konferansından haz alarak. "Eminim ki on beş metre ve kırk beş ton gelen bir hayvan üzerine dayalı bir hesaplama yapabilirim– ancak doğal olarak öyle çok yükseklere de uçamazlar–"

"Şimdi içerisi de donuyor," diyerek gnom'un sözünü kesti Kitiara, bir bardağın buzla kaplanan yüzeyini tırmalayarak. Bardağın temizlediği noktasına hohladığı bir nefes sonunda cam aniden süt beyaz rengine büründü.

Stutts aşağıdaki merdivenden başını uzattı, ama Kişisel Isınma Aleti merdivene takıldığından kendi kurtarmak için birkaç mücadele vermek zorunda kalmıştı.

"Her şey yo-yolunda mı?" diye sordu.

"Kontroller düzgün," diye karşılık verdi Wingover. "ama hâlâ yukarıya gidiyoruz. Yükseklik ölçme kadranı infilak etti, bu yüzden Sighter ne kadar yükseklikte olduğumuzu hesaplamak zorunda kalacak."

Stutts ip yaralarıyla kaplı ellerini birleştirdi. "M-mükemmel! Bu onu çok mutlu edecek."

Gnom'ların lideri ses borusuna eğildi, "Ş-şimdi şunu dinleyin! Sighter d-dişli haznesine!"

Saniyeler sonra küçük gökbilimci, merdivenin son basamağında tökezleyip, yüzüstü düşerek belirmişti. Kitiara ayağa kalkması için ona yardım etti ve onun neden bu kadar beceriksizce davrandığını anladı. Gnom kavanoz-kaskını, yüzünü uzun sakallarıyla örtecek şekilde giymişti. Stutts ve Kitiara uğraşıp kavanozu çıkarttılar. Kavanoz pek çok ses arasında çıkmıştı.

"Reorx adına," dedi Sighter güçlükle soluyarak. "Sakallarımın beni boğazlamaya çalıştığını düşünmeye başlıyordum!"

"Usturlabını g-getirdin mi?"

"Ne zaman onsuz oldum ki?"

"O zaman çatının üzerine g-git ve yıldızları incele. Tam po-pozisyonumuzu bilmemiz gerek."

Sighter parmaklarını çıtlattı. "Sorun değil!"

Yemek odasından geçerek, güverte haznesinden çıktı. Aşağıdan onun çatı üzerinde gezinen ayak seslerini duyuyorlardı.

"Uh-oh," dedi Wingover, ileri doğru bakarak.

Sturm, "Nedir o?" dedi.

"Bulutlar yaklaşıyor. Bak!"

Bulutlardan oluşan bir kanyonun içine gelmişlerdi. Wingover dümeni sıkıca bağlamış olsa bile yine de bir bulut yığınının içine dalacaklardı. "Eni iyisi Sighter'a söyleyeyim," dedi Sturm.

Çatıdaki gnom'a bağırmak için kapıya doğru yöneldi. Kapıyı açtığı anda Bulutların Efendisi parlak, beyaz bir sis duvarının içine girdi.

Tipi, Sturm'un burnunun dibinde belirmişti. "Sighter! Sighter, aşağı gel!" diye bağırırken, yoğun kar yağışı Şövalyenin etrafında dolanıyordu. Dondurucu sis tabakası o kadar kalındı ki, Sturm burnunun ilerisini göremiyordu. Gidip Sighter'ı almak zorunda kalacaktı.

Merdivene doğru giderken yolda iki kere kaydı. Pirinç basamaklar buzla kaplanmıştı, ama Sturm hançerinin sapıyla onları temizledi. Çatının yüzeyini temizlediğinde buz gibi hava yüzünü iğnelemişti. "Sighter!" diye seslendi. "Sighter!"

Çatının üzeri ayakta durmak için çok kaygandı, bu yüzden Sturm elleri ve ayakları üzerinde ileri doğru emekledi. Başlığı ve mantosunun arasında toplanan karlar eriyerek boynundan içeriye aktı. O anda Sturm'ün eli kaydı, şövalye neredeyse çatının sağ tarafına kadar yuvarlanmıştı. Diğer yanda güverte olmasına rağmen, Sturm yuvarlanıp çok çok aşağılara düşeceği gibi korkunç bir fikre kapılmıştı. Cutwood da onun düştüğünde ne kadar büyüklükte bir delik oluşturacağını hesaplayacaktı.

Eli buzla kaplanmış bir çizmeye çarptığında Sturm yukarıya baktı. Sighter görevi başındaydı, usturlap bir gözüne yapışık duruyordu ve yaklaşık bir santim karla kaplanmıştı. Kar tanecikleri ayaklarının etrafında sürükleniyordu.

Sturm, Sighter'ın ayakkabıları arasındaki buzu kazımak için hançerini kullanmak zorunda kaldı. Kişisel Isınma Aleti Numara III, sönmüş ve işlevini yitirmiş olmalıydı, zira gnom soğuktan kaskatı kesilmişti. Sturm küçük adamın ayaklarını kaptı ve çekti–

"Sturm! Sturm, neredesin?" diye bağırıyordu Kitiara.

"Yukarıdayım!"

"Ne yapıyorsunuz? Sen ve Sighter bir yerleriniz donmadan içeri girin!"

"Sighter için artık çok geç. Neredeyse onu gevşettim–bekle, işte burada!" Sturm kaskatı kesilmiş gnom'u çatıdan Kitiara'nın kollarına sarkıttı. Daha sonra övgüye değecek bir çeviklikle merdivenden inip, içeri girdi.

"Brr! Ben de Brightblade Kalesi'ndeki kışların soğuk olduğunu düşünürdüm!" Rainspot'un donmuş Sighter'ı iyileştirme çabası içinde olduğunu gördü. "Nasıl?" diye sordu Sturm.

"Soğuk," dedi Rainspot. Tahta bir cımbızla Sighter'ın sakalının ucundan tuttu. Hızlı bir bilek hamlesiyle Sighter'ın sakalının yarısı kopmuştu.

"Canım, canım," dedi Rainspot, şefkatle dilini şaklatarak. "Canım, canım." Hâlâ Sighter'ın ellerinin asılı duran ve gözüne dayadığı usturlaba uzandı.

"Hayır!" diye bağırdı Kitiara ve Sturm birlikte. Aleti gevşetmeye çalışmak, muhtemelen Sighter'ın gözünü de onunla birlikte çıkarabilirdi.

"Onu aşağı g-götür ve erit," dedi Stutts. "Y-yavaşça."

"Biri ayaklarından tutmak zorunda," dedi Rainspot. Stutts içini çekerek yardım etmeye koyuldu.

"S-sakalını kopardığını görünce çok s-sinirlenecek," dedi.

"Canım, canım. Belki de ucunu ıslatırsak sakalı tekrar yerine takabiliriz."

"Ap-aptallaşma. Hiçbir zaman t-tam olarak yerine oturtamazsın."

"Roperig'den biraz tutkal alabilirim–"

Gnom'lar güvertenin aşağılarına doğru gözden kayboldular. Tam o esnada Sturm ve Kitiara büyük bir çarpma sesi duydular ve ikisi de zavallı Sighter'ın ucuz, kil bir vazo gibi parçalar halinde kırılmış olduğunu düşünerek koşturdu. Ancak, hayır, Stutts güvertedeydi, Sighter başının üzerinde duruyordu, ancak Rainspot ayakları basamaklara takılmış bir biçimde baş aşağı sarkıyordu. "Canım, canım," diyordu. "Canım, canım."

Kahkahalarla gülmekten kendilerini alamadılar. Tekrar Krynn'in sert toprakları üzerinde yürüyüp yürüyemeyeceklerinin endişesiyle geçirilen uzun sürelerden sonra bu onlara çok iyi gelmişti.

İlk önce Kitiara gülmeyi durdurdu. "Bu çılgınca bir beceriydi, Sturm," dedi.

"Ne?"

"Şu gnom'u kurtarmak. Sen de donabilirdin ve Sighter kadar kolay eriyemeyeceğin konusunda bahse girerim."

"Doktorum Rainspot olursa asla."

Sturm'un şaşkın bakışları altında, Kitiara onu kucakladı. Bu arkadaşça bir kucaklamaydı, Kitiara şövalyeyi tökezletecek biçimde onun sırtına vurdu.

"İçinden çıkıyoruz! İçinden çıkıyoruz!" diye bağırdı Wingover. Kitiara şövalyeyi bırakıp, gnom'un yanına koştu. Gnom, beyaz örtü uçan geminin üzerinden kalktıkça neşe içinde aşağı yukarı zıplıyordu. Bulutların Efendisi kar fırtınası içinden açık havaya çıkmıştı.

Önlerinde aşağıdan bakıldığında hiç bu kadar büyük görünmeyen geniş kırmızı bir küre duruyordu. Aşağıda ise, ayın ışığıyla kırmızıya boyanmış bulut kütlesinden başka bir şey yoktu. Yıldızlar her tarafta parlıyordu. Bulutların Efendisi kırmızı küreye doğru uçuyordu.

"Hidrodinamikler," dedi Wingover. Bu gnom'ların en büyük yeminleriydi. Ne Sturm, ne de Kitiara bunun üzerine konuşacak bir şey bilmiyordu.

Kitiara'nın ağzı açık kaldı. "Ne oluyor?" dedi en sonunda.

"Eğer hesaplamalarım doğruysa, ki öyle olduğundan eminim. Bu Lunitari, Krynn'in kırmızı ayı," dedi Wingover.

Sighter ambar ağzında belirmişti. Saçlarından sular damlıyordu ve kesilen sakalı konuştuğunda hızlı hızlı hareket ediyordu.

"Doğru! Kar fırtınasından önce bunu keşfetmiştim. Evden bin yüz kilometre uzaklıktayız artık ve dosdoğru Lunitari'ye gidiyoruz."

- 8 -
Kırmızı Ay'a Doğru

emi mürettebatı yemek odasında toplanmıştı. Sighter'ın duyurusuna karşı olan tepkiler farklıydı. Ancak genel olarak gnom'lar bu duyuru karşısında neşeli, insanlar ise şaşkındı.

"Nasıl Lunitari'ye gidiyor olabiliriz?" diye sordu Kitiara. "O sadece gökyüzündeki kırmızı bir nokta!"

"Oh, hayır," dedi Sighter. "Lunitari, tıpkı Krynn ile diğer ay ve gezegenler gibi göksel büyük, küresel bir cisim. Çapının 5632 kilometre ve Krynn'den de uzaklığının en azından 241 bin kilometre olduğunu tahmin ediyorum."

"Bu beni aşar," dedi Sturm bitkin bir şekilde. "Nasıl bu kadar yükseğe uçabildik? En fazla iki gündür gemideyiz."

"Aslında, bu yükseklikte zaman tahmini yapmak zor. Uzun zamandır güneşi görmedik, ama ayların ve yıldızların konumunu göz önüne alırsak, elli dört saattir yerden yukarıda olduğumuzu söyleyebilirim," dedi Sighter masanın üzerinde birkaç karalama yaparak. "Ve kırk iki dakika."

"Başka r-raporlar var mı?" diye sordu Stutts.

"Kuru üzümlerimiz tükendi," dedi Fitter.

"Ve de unumuz, domuz pastırmamızla, soğanlarımız," diye ekledi Cutwood.

"Yemekler için olan bu telaş niye?" diye sordu Kitiara. Birdcall hiç de kuş sesini andırmayan bir şekilde ciyakladı.

"Ne söyledi?"

"Fasulyeler. Altı çuval kuru beyaz fasulye," dedi Roperig.

"Peki ya makine?" diye sordu Sturm. "Nasıl tamir edeceğinizi buldunuz mu?"

"Cık-cık-cık."

"Hayır diyor," diye tercüme etti Bellcrank.

"Şimşek şişeleri oldukça iyi iş görüyorlar," diye, belirtti Flash. "Benim teorime göre soğuk, cılız hava kanatlara daha az direnç yüklüyor, bu yüzden makine bu kadar çok çalışmak zorunda değil."

"Saçma!" dedi Bellcrank. "Bu benim hafif havam. Bütün bu kanat çırpışları uçuşumuzu engelliyor. Eğer bu aptal kanatları çözseydik Lunitari'ye yarı zamanda varmış olurduk."

"Aerodinamik budalalık! O büyük torba sadece büyük bir köstek!"

"Kesin şunu!" dedi Sturm. "Bu gülünç tartışmalar için vaktimiz yok. Ben Lunitari'ye vardığımızda ne olacağını bilmek istiyorum." On çift gnom gözü birden şövalyeye çevrildi ve gözler kırpıldı. Bunu beni sinirlendirmek için hep birlikte yaptılar, diye düşündü Sturm. "Evet?"

"Yere ineriz?" dedi Wingover.

"Nasıl? Motorlar kapanmaz."

Oda şiddetle düşünen gnom'ların uğuldamalarıyla doldu.

Roperig titremeye başladı. "Tehlike içindeki bir gemi sığ bir yere sürülürse ne olur?" diye sordu Roperig heyecanla.

"Çarpar ve batar," dedi Bellcrank.

"Hayır, hayır! Dışarı bir çapa atar!"

Sturm ve Kitiara gülümsedi. Burada anlayabilecekleri bir şey konuşuluyordu. Şimşek şişelerini ve hafif havayı boşver– bir çapa fırlat!

"Bir çapamız var mı?" diye sordu Fitter.

"Birkaç tane şu boyutta kancamız var," diye karşılık verdi Wingover, ellerini bir ayak kadar açarak. "Bulutların Efendisi'ni durdurmazlar."

"Büyük bir tane yaparım," dedi Bellcrank. "Eğer birkaç merdiven ve demir parçasını sökersek…"

"Ama ya makineyi kapatmazsak?" dedi Sturm. "Dünyadaki hiçbir çapa bizi durduramaz."

Kitiara başını kaldırarak, Stutts'a öfkeyle baktı. "Buna ne diyeceksin?" diye sordu.

"Bir çapa y-yapman n-ne kadar sürer?" diye sordu Stutts.

"Yardımla, belki üç saat," dedi Bellcrank.

"Ne zaman Lunitari'ye v-varacağız?" diye sordu Stutts, Sighter'a dönerek.

Sighter masanın bir köşesinden diğerine kadar bir şeyler karaladı. "Görünüşe göre, Lunitari'ye beş saat ve on altı dakika sonra varacağız."

"Flash ve B-Birdcall makine üzerinde çalışmaya devam edecek o halde. Eğer b-başka bir yol yoksa, karaya oturmadan önce ma-makineyi parçalamak zorunda kalabiliriz."

Gnom'lar şaşkınlık çığlıklarıyla ayağa kalktılar. İnsanlar da karşı çıktılar.

"Eğer makineyi parçalarsak, eve nasıl döneriz?" diye sordu Kitiara. "Sonsuza kadar Lunitari'de yalnız başımıza kalırız."

"Eğer ç-çarparsak, L-Lunitari'de bundan daha uzun bir süre kalırız ve bundan çok daha az zevk duyarız," dedi Stutts. "Ö-ölürüz."

"Fitter ve ben çapa için bir kablo yapacağız," dedi Roperig, aşağılara doğru ilerlerken.

"Güverte bölmesini battaniyeler ve yastıklarla dolduracağım," dedi Cutwood. "Bu şekilde, çarptığımızda, hmm, yani indiğimizde bizi destekleyen bir şeyler olur."

Sturm ve Kitiara yemek odasında kalırken, gnom'lar görevleri başına döndü. Ayın kırmızı geniş yüzeyi tavan penceresinden görülebiliyordu. İkisi birlikte Lunitari'ye baktılar.

Sturm, "Başka bir dünya. Nasıl olduğunu merak ediyorum," dedi.

"Kim bilebilir ki? Gnom'lar belki sana teorilerini söyler, ben sadece bir savaşçıyım," dedi Kitiara. İçini çekti. "Eğer orada terkedilmiş bir şekilde kalırsak, umarım dövüşecek kavgalar buluruz."

"Dövüşler her zaman bulunur. Her yerin kendine göre iyisi ve kötüsü vardır."

"Oh, kimin için dövüştüğüm benim için önemli değil. Dövüş benim erdemim. Elinde bir silah ve yanında iyi bir kader arkadaşın olduğunda yanlış yapmazsın." Kalın eldivenli elini Sturm'un elinin içine koydu. Sturm onun bu hareketine karşılık verdi, ama Kitiara'nın sözlerinin neden olduğu endişeyi üzerinden kovamadı.

* * * * *

Gnom'lar heyecanlandıklarında ürkütücü bir enerjiye sahip olmuşlardı. Bellcrank kısadan da az sayılabilecek bir sürede, geminin çeşitli yerlerinden topladığı metal parçalarıyla dört uçlu devasa bir çapa yapmıştı. Çapaya ağırlık eklemek için Bellcrank, merdiven basamaklarını, kapı tokmaklarını, yemek odasındaki kaşıkları, kapı menteşelerini ve sadece tehditle yıldırdığı Wingover'ın kontrol düğmelerinin yarısını almıştı.

Roperig'le Fitter ise, işe yarar ve sağlam bir kablo yapmıştı. Aslında ilk yaptıkları kablo da Bellcrank'ın çapanın içine oyduğu matafyondan{5} geçmek için çok kalındı ve oraya uymamıştı. Cutwood yemek odasını yastık ve battaniyelerle doldurmuştu ve bu yüzden dişli haznesinde yürümek çok zorlaşmıştı.

Geçen her saatle birlikte Lunitari gözle görülür bir şekilde büyüyordu. Ay, hiçbir özelliği olmayan kırmızı bir küreden, koyu kırmızı dağ dorukları, mor vadileri ve geniş kızıl ovaları olan bir yere dönüştü. Stutts ve Wingover bitmek bilmeyen bir şekilde aya kırmızı rengin neden bu derece

hakim olduğunu tartıştılar. Ama her zamanki gibi hiçbir sonuca varamadılar.

Kitiara, Krynn'i terk ettiklerinden beri yukarı doğru uçuyor olmalarına rağmen, şimdi nasıl düz bir şekilde Lunitari'ye doğru gittiklerini sorma hatasında bulundu.

"Bu göreceli bir konu," dedi Wingover. "Bizim '*yukarımız*' Lunitari'nin aşağısında ve Lunitari'deki '*aşağı*' ise yukarıda olacak."

Kitiara parlatmak ve ucunu keskinleştirmek için çıkarttığı kılıcını kenara koydu. "Yani demek istiyorsun ki, eğer Lunitari'den aşağı bir taş atarsam, taş yukarı uçacak ve sonunda Krynn'in üzerine düşecek?"

Wingover hiçbir şey söylemeden üç kez ağzını açıp kapattı. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi gittikçe büyüdü.

Sonunda Kitiara, "Ayın üzerinde biz ayakta nasıl kalacağız? Evlerimizin üzerine düşmez miyiz?"

Wingover hastalanmış gibi gözüktü. Stutts ise kahkaha koyverdi. "Sizi K-Krynn'in bereketli topraklarında tutan b-basınç, Lu-Lunitari'de normal şekilde yürümemizi sağlayacak."

"Basınç mı?" diye sordu Sturm.

"Evet, hava b-basıncı. Havanın ağırlığı vardır, biliyorsunuz."

"Anlıyorum," dedi Kitiara. "Ama havayı yerinde tutan şey nedir?" İimdi hasta gibi görünme sırası Stutts'daydı.

Sturm sonunda onları bilimsel kararsızlıklarından kurtarmıştı. "Orada birilerinin olup olmayacağını merak ediyorum," dedi.

"Neden olmasın?" dedi Wingover. "Eğer hava kalınlaşır ve daha sıcaklaşırsa, Lunitari'de oraya gayet uyum sağlamış bir halkla karşılaşabiliriz."

Kitiara biley taşını kılıcının üzerinde gezdirdi ve "Garip," diyerek derin derin düşündü, "bizim gibilerinin ayın üzerinde yaşadığını düşünmek. Yukarı– aşağı baktıklarında neler gördüklerini merak ediyorum, bizim dünyamıza?"

Birdcall güvertenin altından ıslık çaldı. Bellcrank merdivenin yarısını ortadan kaldırmıştı, bu yüzden cıvıldaşan gnom kendisini yukarı itmek için bir basamağa erişemiyordu. Stutts'la Sturm açık ambar ağzından aşağı eğilerek gnom'u yukarı çektiler. Birdcall uzun süre cıvıldarken, Stutts da onun dediklerini tercüme etmişti.

"O ve F-Flash'ın karaya çıkmamızdan önce makineyi durdurmak için bir yol bulduklarını söylüyor. Ana güç kablosunu otuz metre yukarıdayken k-kesecekler ve kanat çırpışlarını da z-zamanlayacaklar. Böylece kanatlar süresi uzatılmış pozisyonlarında ki-kilitli kalacaklar. Bu şekilde de karaya süzülerek ulaşabiliriz."

"Peki ya kalmazlarsa?"

Birdcall parmakları bitiştirilmiş elini yukarı uzattı. Elini diğer elinin ayasına daldırdı, iki el birbirine değdiğinde gnom bir çarpma sesi çıkartmıştı.

"Denemekten başka seçeneğimiz yok gibi." Diğerleri de onu onayladı. Birdcall aşağıdaki güverteye atladı ve makinesine doğru hızla ilerledi. Roperig ve Fitter geminin kuyruğunun yanındaki güvertede çapayla kabloyu birleştirdiler. Cutwood, Sighter ve Rainspot ise, en değerli malları olan aletlerini ve kuru üzümlerin keklerdeki oranları hakkındaki

tüm çalışmaların yazılı olduğu büyük defteri paketlemiş ve yemek odasındaki yastıkların arasına gömmüşlerdi.

"Ne yapabilirim?" dedi Sturm, Wingover'a.

"Söylediğimizde çapayı fırlatabilirsin."

"Ben de bir şey yapabilirim," dedi Kitiara.

"Neden makine dairesine gidip Flash'la Birdcall'a yardım etmiyorsun? Aynı anda hem makineyi kullanıp hem de kabloyu kesemezler," dedi gnom.

Kitiara kabzası çenesine gelene dek kılıcı kaldırdı. "Bununla mı kesecekler?" dedi.

"Kesinlikle."

"Tamam." Kitiara kılıcı kılıfına geçirdi ve kısaltılmış merdivene doğru yöneldi. "Kablonun kesilmesini istediğiniz zaman, bu çılgın boruya vurun," dedi Kitiara. "Bu benim işaretim olacak."

"Kit," dedi Sturm alçak sesle. "Paladin eline yol göstersin."

"İlahi bir yardıma ihtiyacım olacağından şüpheliyim. Kablodan daha kalın şeyleri de kesmiştim!" Kitiara ağzını çarpıtarak gülümsedi.

* * * * *

Manzarada artık Lunitari'den başka hiçbir şey yoktu. Wingover rotayı değiştirmese bile ay başlarının üzerinden aşağı batıyormuş gibi görünüyordu. Dakikalar geçtikçe kırmızı manzara ufkun her yerine yayıldı. Az sonra hava gemisi yukarıdaki mor gökyüzünün ve alttaki kırmızı toprağın üzerinde uçuyordu.

Rakım ölçüsü yeniden çalışıyordu. "Yetmiş– yüz elli metre."

"Temas için dört dakika," dedi Wingover.

Bir dizi sivri uçlu dağ zirvesi yanlarında parıldadı. Wingover gemi dümenini sol iskele tarafına çevirdi. Sancak tarafındaki kanatlar sivri uçlara hafifçe vurdu. Bulutların Efendisi daha uzağa karina edildi{6}. Yemek odasından vurma ve bağırma sesleri geldi.

"Vhoa-oh-oh-oh!" diye bağırdı Wingover. "Daha fazla çarpma geliyor!"

Pruva yüksek doruğa çarpıp onu koparttı. Kırmızı bir çakıl ve toz bulutu dişli haznesinin pencerelerine çarptı. Wingover çılgınca düğmeleri itti ve dümeni çevirdi. Uçan geminin önce başı, sonra da kıçı yukarı kalktı. Sturm öne arkaya sendelerken, kendini bir tasın içinde takırdayan bir bezelye gibi hissetmişti.

Zirveler derin koyaklarla bölünmüş düz, küçük dağlar ortaya çıkaracak şekilde geride kalmıştı. Gemi yaklaşık üç yüz elli metre alçaldığında Sturm kapıyı açtı. Eriyen buzlar dışarıdaki güvertenin üzerinde akıyordu.

"Kıç tarafına gidiyorum!" dedi Sturm. Wingover cevap olarak hızla başını salladı.

Wingover, Bulutların Efendisi'nin yönünü değiştirdiği anda Sturm kapıdan dışarı adımını attı. Şövalye neredeyse parmaklığın üzerine baş aşağı fırlayacaktı. Kızıl dünya yanlarından sanki yüksek bulutların içinden geçtiklerinden de hızla geçmişti. Sturm başının döndüğünü hissetti, ama baş dönmesi iradesi karşısında yenilmişti. Parmaklıkların üzerinden dişli bölmesinin duvarına doğru zıplarken kıç

tarafına doğru sendeledi. Bu arada yemek odasının lombarlarının birinde garip şekilde çarpılmış bir yüz gözüne ilişmişti. Bu Fitter'dı, şişman, yuvarlak burnu ve kırmızı dudakları pencere camına yapışmıştı.

Çapaya yaklaştıkça rüzgar Sturm'ün yüzünü kamçıladı. Kuyruk eğilmiş ve Wingover'ın kontrolü altında esniyordu. Sturm bir kolunu kuyruğun menteşe direğine doladı ve sıkıca tuttu.

Düz saha hiçbir özelliği olmayan bir ovayla kaplıydı. Koyu kırmızı toprak düz ve engebesizdi. En azından Paladin karmaşık olmayan yüzeyi ile uçan gemiye iniş imkanı sağlamıştı! Sturm dümen direğini bıraktı ve çapayı kollarının arasına aldı. Bellcrank görünüşe göre iyi bir iş başarmıştı. Büyük kanca neredeyse Sturm kadar ağırdı. Sturm çapayı parmaklığa götürdü. Şimdi çok alçaktaydılar. Toprak kan renginde bir mermer yüzeyi andırıyordu.

Hadi yap, Wingover. Boruyu şimdi çal, dedi Sturm kendi kendine.

Çok alçaktaymışlar gibiydi. Unuttu, diye düşündü. Çok alçaktayız. Boruyu çalmayı unuttu! Ya da kendisi onu esen rüzgar ve kalbinin atışı içinde duymayı becerememiş miydi?

Bir sürelik tereddütten sonra, Sturm çapayı fırlattı. Roperig'in bulabildiği her şeyden oluşan –kordonlar, perdeler, giysiler ve gnom iç çamaşırları– çok renkli ip çapanın ardından ilmik ilmik kayıyordu. Roperig yaklaşık otuz üç metrelik bir kablo yaptığını söylemişti, ki bu ihtiyaç duyduklarından da fazlaydı. Çile hızla küçüldü ve bir çatırtıyla tükendi. Ağır hurda metal çapa uçan geminin arkasında süzülüyordu. Sturm çapayı çok erken fırlatmıştı.

Sturm kancanın kırmızı toprağa giderek yaklaşmasını izleyerek öne doğru ilerledi. Dişli bölmesine giden kapıda durarak, çapanın yere çarpınca sıçramasını ve paramparça olmasını bekledi, ama düşündüklerinin her ikisi de gerçekleşmedi. Çapa ayın yüzeyine batarak büyük, derin bir iz bırakmıştı sadece.

Sturm hızla kapıyı açtı. Wingover'ın eli boynuz kordonunun üzerindeydi. "Yapma!" diye bağırdı Sturm. "Aşağıdaki toprak– o kadar sert değil!"

Wingover sanki kordon elini yakmış gibi elini hızla üzerinden çekti. "Sert değil mi?"

"Çapayı attım ve o şimdi sanki suyun içindeymiş gibi sürükleniyor. Eğer inersek, batarız!"

"Zamanımız kalmadı. Yüksekliğimiz şimdi otuz metreden az!"

Sturm parmaklığa giderek, çaresizce yumuşak zemine baktı. Ne yapmalıydı? Ne yapmalıydı?

Kayaları gördü. "Sancak tarafına kır!" diye bağırdı. "Sancakta sert zemin var!"

Wingover dümeni çevirdi. Sağ arka kanat Lunitari'ye dokunmuştu. Tozun içine batmış ve yara almadan çıkmıştı. Sturm havadaki kiri soluyabiliyordu. Kayalar kalınlaşmış ve düz, kızıl tozlu bir ovaya dönüşmüştü.

AA–OO–GAH!

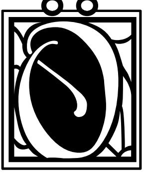
Bulutların Efendisi sanki bir canlıymış gibi titredi. Deri yarasa kanatları zarif bir açıyla kalktı ve oldukları yerde

kalakaldılar. Sturm kendini kapıya doğru fırlatmış ve karnı üzerine düşmüştü. Kafasını elleriyle sımsıkı kapatıyordu.

Dişliler garip sesler çıkartarak döndü, burkuldu. Uçan geminin gövdesi Lunitari'ye değdiğinde, pruva temas için yükselip, silkelendi. Sturm güvertenin üzerinde oradan oraya savruldu. Bulutların Efendisi toz ve taşların arasında derin bir iz bırakmıştı. Sonunda sanki devam etmek için çok yorgunmuş gibi, uçan gemi gıcırdayarak durmuştu.

- 9 -
On Sekiz Kilogram Demir

ldük mü?"

Sturm ellerini başının üzerinden çekti ve başını yukarı kaldırdı. Wingover dümenin dişli parmaklıklarına sıkışmıştı. Kısa kolları göğsü ile dümen arasında kalmıştı. Gözleri sımsıkı kapalıydı.

"Gözlerini aç, Wingover, iyiyiz," dedi Sturm.

"Oh, Reorx, sıkıştım!"

"Dayan." Sturm gnom'un ayaklarını tuttu ve çekti. Wingover sürekli itiraz ediyordu, ama sonunda serbest kaldığında rahatsızlığını bir anda unuttu ve, "Ah! Lunitari!" dedi.

Gnom ve adam güverteye çıktı. Yemek odasının arka kapısı büyük bir gürültüyle açıldı ve diğer gnom'lar da bir yığın halinde dışarı çıktı. Hiçbir şey söylemeden çorak manzarayı incelediler.

Tepelerin oluşturduğu tümsekler bir yana bırakılırsa, Lunitari, ufku kadar dümdüzdü.

Gnom'lardan biri neşe dolu bir kahkaha attı ve hepsi tekrar geminin içine koşuşturdu. Sturm, gnom'ların yastıkların arasındaki aletlerini ve not defterlerini karıştırmasının ve havada uçuşan şeylerin seslerini duyuyordu.

Kitiara, Flash ve Birdcall'la birlikte güvertede belirmişti. Makine dairesinden dışarısını görememişlerdi, lombardan dışarı bakamayacak kadar da meşgullerdi. Kitiara'nın sağ gözünün üzerinde kaz yumurtası kadar bir yara vardı.

"Merhaba," dedi Sturm. "Ne oldu sana?"

"Oh, çarptığımızda başımı bir makine parçasına vurdum."

"Yere indik," diye düzeltti Sturm. "Parçayı kırdın mı?"

Sturm'ün ender olarak gösterdiği bu mizahi yaklaşım Kitiara'yı bir süre sessiz bıraktı. Sonra hayatta kaldıkları için minnettar bir şekilde birbirlerine sarıldılar.

Sancak tarafındaki rampa aşağı düştü ve bütün gnom'lar kırmızı çimenlerin üzerine yuvarlandı.

Kitiara, "Sanırım kendilerine zarar vermeden önce aşağı gidip onlara baksak iyi olur," dedi.

Kitiara ve Sturm onlara katıldığında gnom'ların hepsi kendi ilgi alanlarına yönelmişlerdi bile. Sighter küçük dürbünüyle ufku inceliyordu. Bellcrank ve Cutwood kavanozlarını kırmızı tozla dolduruyordu. Rainspot diğerlerinden ayrı duruyordu, burnunu ve kulaklarını havaya çevirmişti. Bu duruşu Kitiara'ya avlanan bir köpeği anımsatmıştı. Stutts cep defterindeki sayfaları hızla dolduruyordu. Wingover, Bulutların Efendisi'nin üzerinde yürüyor, arada bir kalaslara vuruyordu. Roperig ve Fitter çapa çizgisini inceleyip, gerildiğinde boyunun ne kadar olduğunu ölçtüler. Birdcall ve Flash ateşli bir tartışmaya tutuşmuşlardı. Sturm, '*kanat kavisi karşıtlığı*' gibilerden bir şeyler duyunca oradan hemen uzaklaştı.

Eline bir avuç dolusu Lunitari tozu aldı. Toz lapa lapaydı, kum gibi taneli değildi. Tozlar parmaklarının arasından düşerken bir çıtırtı sesi çıkarttı.

"Benim aldığım kokuyu sen de alıyor musun?" diye sordu Kitiara.

Sturm kokladı. "Toz. Çökecek," dedi.

"Hayır, bu değil. Bu koku almaktan çok bir his, gerçekten. Havada Otik'in en iyi birasına benzer bir titreşim var."

Sturm bir süre konsantre oldu. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

Stutts telaş içinde geldi. "İşte b-başlangıç bulgularım," dedi. "Hava: normal. Isı: s-serin ama soğuk değil. Hiçbir s-su, bitki ya da hayvan izi yok."

"Kitiara havada bir titreşim hissettiğini söylüyor."

"Gerçekten mi? Ben h-hiçbir şey farketmedim."

"Onu hayalinden uydurmuyordum," dedi Kitiara sertçe. "Rainspot'a sorun, belki o farketmiştir."

Hava-bilgini gnom çağrıldığında koşarak geldi ve Stutts ona izlenimlerini sordu.

"Yüksek bulutlar birazdan yok olacak," dedi Rainspot. "Nem çok az. Buraya çok uzun zamandır yağmur yağdığını zannetmiyorum, hiç yağmış mı ondan da emin değilim."

"Kötü haber," dedi Kitiara. "Gemide fazla suyumuz kalmadı."

"Başka bir şey hissediyor musun?" diye sordu Stutts.

"Aslında evet, ama bu bir hava fenomeni değil. Hava her nedense bir enerjiyle dolu."

"Y-yıldırım gibi mi?"

"Hayır." Rainspot yavaşça döndü. "Sürekli, ama kuvveti çok az. Zararlı gibi durmuyor, sadece... orada." Rainspot omuzunu silkti.

"Biz neden hissetmiyoruz?" diye sordu Sturm.

"Siz hassas tipler değilsiniz," dedi Kitiara. "Yaşlı Rainspot ve benim gibi yani." Kitiara ellerini çırptı. "Evet, Stutts, şimdi buradayız, ne yapıyoruz?"

"Keşif. H-haritalar yapın ve yerel şartları inceleyin."

"Burada hiçbir şey yok," dedi Sturm.

"Burası küçük bir y-yer. Krynn'deki Toz Ovaları'na indiğimizi f-farzet. O zaman da Krynn'de k-kumdan başka bir şey yok mu d-diyecektin?" diye sordu Stutts. Sturm böyle diyemeyeceğini itiraf etti.

Stutts mühendislerini çağırdığında, Flash'la Birdcall belirdi.

"Du-durum raporları."

"Yıldırım şişelerinin üçte ikisi boş. Onları tekrar doldurmanın bir yolunu bulamazsak eve gitmek için yeterli gücümüz olmayacak," dedi Flash.

Birdcall da raporunu şakıdığında, Flash onu insanlar için tercüme etmek durumunda kaldı. "Zorlu iniş sırasında makine yerinden gevşemiş diyor. Ama kesilen güç kablosu yamanabilir."

"Bu konuda bir fikrim var," dedi onlara katılan Wingover. "Bu birleşim yerine bir düğme yerleştirirsek, Rainspot'un yıldırımıyla zarar görmüş, kaynaşmış tesisatı baypas edebiliriz."

"Benim yıldırımım!" diye itiraz etti hava gnom'u. "Ne zamandan beri yıldırım yapıyorum?"

"Düğme mi? Ne tür bir düğme?" diye sordu Cutwood. Tartışma sesleri onu ve Bellcrank'ı da oraya sürüklemişti.

"Basit bir bıçak atma düğmesi," dedi Wingover.

"Hah! Amatörü dinleyin! Basit bıçak atmaymış! Asıl gereken tek şey yalıtılmış başlı, döner kutuplu bir düğme–"

Kitiara bir savaş çığlığı atarak kılıcını başının üstünde salladı. Bunu ani ve kolektif bir sessizlik takip etmişti.

"Siz gnom'lar beni delirtiyorsunuz! Neden her göreve birini atayıp, onunla meşgul olmuyorsunuz?"

"Her göreve sadece bir kafa mı?" Sighter şaşırmıştı. "Hiçbir zaman doğru yapılmaz."

"Belki Bellcrank düğmeyi yapabilir," diye önerdi Fitter çekinerek. "Metalden yapılacak, değil mi?"

Herkes ağzı açık bir şekilde ona baktı. Fitter endişeyle Roperig'in arkasına geriledi.

"Harika fikir!" dedi Kitiara. "Mükemmel fikir!"

"Çok fazla yedek metal yok," dedi Wingover.

"Çapadan bir miktar kurtarabiliriz," dedi Rainspot. Diğer gnom'lar ona baktı ve gülümsedi.

"Bu iyi bir fikir," dedi Cutwood.

"Fitter ve ben çapayı çekeriz," dedi Roperig.

Kuyruktan sarkan kalın kabloyu kaptılar ve ilerlediler. Kayaların derin toza geçit verdiği bir buçuk metre kadar açıklığın ilerisindeki çapa bu tozların içine gömülmüştü. Sonra kancanın bir yere takıldığını farkettiler ve gnom'lar ıkınarak çapayı çekmeye başladı.

"Yardım ister misiniz?" diye seslendi Sturm.

"Hayır– uh– yapabiliriz," diye karşılık verdi Roperig.

Roperig, Fitter'ın sırtına vurdu ve gnom'lar ipi omuzları üzerine alarak dönüp, ayakları tozun içine bata çıka çapayı çektiler.

"Çek, Roperig! Haydi– Fitter! Çek, çek, çek!" diye bağırıyordu diğer gnom'lar.

"Bekleyin," dedi Kitiara aniden. "İp aşınıyor–"

Hızla çekilen kablo Fitter'ın arkasından geliyordu. Bükülmüş kumaştaki sicim ve iplikler döndü ve iki gnom farkında olmadan sırtlarını ona dayadı.

"Durun!" Bu, ip parçalanmadan hemen önce Sturm'un ağzından çıkan tek şeydi. Roperig ve Fitter birdenbire yüzlerinin üzerine yere düştüler. Kablonun çapaya bağlı diğer ucu bir yılan gibi kıvrılarak gerisin geri gitti. Bellcrank ve Cutwood onun ardından koştururken, tıknaz kimyager kendi ayağına çelme atmış ve tökezlemişti. Kablonun yırtık pırtık ucu uzanamayacağı bir yere düşmüştü. Cutwood şaşırtıcı bir coşkuyla düşen arkadaşının üzerinden sıçrayarak kaçan ipin peşinden

koştu. Sturm'un şaşkın bakışları altında da onu yakaladı. Cutwood yirmi ya da yirmi beş kilodan daha ağır değildi, ancak çapa yetmiş beş kilo geliyordu. Bu yüzden kırmızı tozun içine batmaya devam ettikçe Cutwood'u da kendisiyle beraber çekiyordu.

"Bırak gitsin!" diye bağırdı Sturm. Kitiara ve gnom'lar da ona bağırdı, ama Cutwood çoktan tozun içine girmişti bile.

Diğerlerinin korku dolu bakışları arasında Cutwood devrilmiş ve gözden kaybolmuştu. Marangoz gnom'un yüzeye çıkmasını beklediler, ama çıkmadı.

Bellcrank ayağa kalktı ve taş zeminin üzerinde birkaç adım attı. Durması için ona bağırdılar. "Sen de gidersin!" dedi Kitiara.

"Cutwood," dedi Bellcrank çaresizce. "Cutwood!"

Hareketsiz tozun içinde bir dalgalanma oldu. Toz bulandı ve içinden kıpkırmızı bir çakıl çıktı. Çakıl yavaşça bir kafaya, sonra da omuzlara, kollara ve bücür bir gövdeye dönüştü.

"Cutwood!" diye bağırdı herkes.

Gnom ileri gitmek için çabaladı ve bel hizasına geldiğinde, herkes gnom'un pantolonun normalden iki kat daha büyümüş olduğunu farketmişti. Beli ve bacakları Lunitari'nin tozuyla kaplanmıştı.

Cutwood katı zemine adım atarken bir bacağını kaldırıp, sallamış ve içinden bir yığın çakıl düşmüştü.

Bellcrank tozlu arkadaşını kucaklamak için koşturdu. "Cutwood, Cutwood! Kaybolduğunu düşündük!"

Cutwood kocaman bir hapşırıkla arkadaşına karşılık verdi. Bu da Bellcrank'ın üzerini tozlandırmış ve onun da hapşırmasına neden olmuştu. Sonra bu hapşırık Cutwood'u bir kez daha hapşırttı. Bu karşılıklı hapşırmalar bir süre daha devam etti. Sonunda Sighter ve Birdcall, Tozsuz Yüz Filtreleri (mendilleri) ile onların yardımına koştu.

Hapşırık nöbeti geçtiğinde Cutwood ağlayıp sızlanmaya başladı, "Çorap askılarım kırıldı."

"Neyin?" diye sordu Bellcrank, burnunu çekerek.

Cutwood sönmüş pantolonunu yukarı çekti. "Çapa beni içeri sürükledi. Beni aşağı çektiğini biliyordum, ama bütün metal hurdalarımızın gitmesine izin veremezdim. Sonra çorap askılarım kırıldı. Onları yakalamaya çalıştım ve ip ellerimin arasından kayıp gitti."

Gnom içini çekti. "En iyi çorap askılarım."

Roperig, Cutwood'un bol pantolonunu çekiştirerek etrafında yürüdü. "Bana pantolonunu ver," dedi.

"Niçin?"

"Yapısal test yapmak istiyorum. İçinden bir icat çıkabilir."

Cutwood'un gözleri büyüdü. Hızla pas lekeli pantolonunu çıkarttığında uzun mavi fanilası ile kalmıştı.

"Brrr! Bu soğuk bir ay," dedi. "Gidip kendime başka bir pantolon alacağım, ama ben gelene kadar bir şey icat etme!" Cutwood hâlâ omuzlarında bulunan tozlarla Bulutların Efendisi'ne doğru hızla yol aldı.

Sturm, Kitiara'yı bir kenara çekti. "Burada önemli bir sorun var," dedi kısık sesle. "Makineyi tamir etmek için metale

ihtiyacımız var ve bütün hurdalarımız bir toz gölünün içinde kayboldu."

"Belki Bellcrank uçan gemiden biraz daha kurtarmayı başarabilir," dedi Kitiara.

"Belki, ama geminin şu anki durumunu berbat etmeyeceği konusunda ona güvenmiyorum. İhtiyacımız olan şey daha fazla metal."

Cutwood'un pantolonunu sanki hayatlarının buluşuymuş gibi incelemekte olan gnom'lara baktı. Arada bir gnom'lardan biri başını çevirip hapşırıyordu.

"Oh, Bellcrank? Lütfen biraz buraya gelir misin?" dedi Sturm.

Gnom aceleyle ilerledi. Durdu, üzeri yağ ve kimyasal madde lekeleriyle dolu bir mendil çıkartarak yüksek sesle burnunu sümkürdü. "Evet, Sturm?"

"Bana makineyi onarmak için ne kadar metale ihtiyacın olduğunu söyle."

"Bu yapacağım düğmenin tipine bağlı. Çift atışlı, döner kutup–"

"Her koşulda, en az ne kadara ihtiyacın olacak?"

Bellcrank bir süre dudağını kemirdi ve, "On bir kilo bakır ya da on beş kilo demir. Bakırla çalışmak demirden daha kolay olur, biliyorsunuz, ve–"

"Evet, evet," dedi Kitiara telaşla. "Fasulyelerden başka on beş kilo olan bir şeyimiz yok."

"Fasulyeler işe yaramaz," dedi Bellcrank.

"Peki. Sadece biraz metal bulmak zorunda kalacağız." Sturm etrafına baktı. Yüksek bulutlar incelmeye başlamıştı ve karaya çıktıklarından beri süregelen alacakaranlık artık parıltı saçıyordu.

Krynn'i ısıtan güneş gökyüzünde daha da yükseliyordu. Bu yönü doğu olarak kabul edince (uygun bir şekilde), kuzeye doğru uzanan uzak tepeleri görebiliyorlardı.

"Bellcrank, demir maden cevherini görsen tanır mısın?" diye sordu Sturm.

"Tanır mıyım? Ben her maden cevherini tanırım!"

"Onu eritebilir misin?"

Sturm'un aklındaki fikri gnom da kavramıştı, bu yüzden kocaman gülümsedi. "İyi bir kavram, dostum. Gnom'lara layık!"

Kitiara, Sturm'un sırtına vurdu. "Şu haline bak," dedi. "Havada birkaç gün geçirdik ve sen bir gnom gibi düşünmeye başladın."

"Espriye aldırma. Şu tepelerde herhangi bir metal olup olmadığını öğrenmek için yapacağımız yolculuğu organize etmeliyiz."

Bellcrank haberleri paylaşmak için arkadaşlarının yanına koşturdu. Neşe haykırışları düz ovanın üzerinde dolanıyordu. Bulutların Efendisi'nin rampasından aşağı inen Cutwood harekete geçen arkadaşları tarafından kuşatıldı ve onlarla birlikte içeri taşındı. Her zamanki gibi gnom'ların coşkusunu ifade eden çarpma ve kırma sesleri duyulmaya başlamıştı.

Kitiara başını salladı. "Şu yaptığına bir bak şimdi."

* * * * *

İlk tartışma kimin uzun ve zor yolculuğa gideceği ve kimlerin uçan gemiyle birlikte kalacağı konusunda ortaya çıktı.

"Herkes gidemez," dedi Sturm. "Sahip olduğumuz yiyecek ve su bize bu uzun yolculuk sırasında yetmeyecek."

"Ben ka-kalacağım," dedi Stutts. "Bulutların Efendisi be-benim sorumluluğumda."

"Peki, dostum. Stutts'la kim kalacak?" Gnom'lar Sturm dışında her yere; mor gökyüzüne, yıldızlara, ayakkabılarına baktılar.

"Kalan her kimse gemide çalışacak."

Birdcall kabulünü belirten bir şekilde cıvıldadı. Onun onayladığını duyan Flash, "Oh, peki, boş ver! Yıldırım şişelerini benden başka kimse anlamıyor. Ben de kalacağım."

"Ben geride kalacağım," diye önerdi Rainspot. "Araştırma konusunda çok fazla şey bilmiyorum."

"Ben de," dedi Cutwood.

"Kendinize gelin," diye karşı çıktı Kitiara. "Hepiniz kalamazsınız. Rainspot, sana ihtiyacımız var. Açık havada olacağız ve eğer fırtına çıkacak olursa bunu önceden bilmeye ihtiyacımız olacak."

Gnom sırıttı ve Kitiara'nın yanına gitti. Kitiara'ya neşeli bir şekilde bakarak, birinin ona ihtiyaç duymasından dolayı

mutlu olduğunu belirginleştirdi.

"Gemiye göz kulak olmak için üç kişi yeter herhalde," dedi Sturm. "Diğerleri eşyalarını toplasın. Yanınıza taşıyabileceğinizden fazla şey almayın." Bütün gnom'lar coşkulu bir şekilde başlarını sallayarak onayladılar. "Yemek yedikten sonra, hepimiz biraz uyuyacağız ve sabaha dinç bir şekilde başlayacağız."

"Sabah ne zaman?" diye sordu Bellcrank.

Sighter üç ayaklı sehpasını yayarak teleskobunu yerine yerleştirdi. Gökyüzünü inceledi, tanıdık yıldızları arıyordu. Dikkatli bir araştırmadan sonra. "On altı saat. Belki de daha fazla. Söylemesi zor," diye duyurdu. Teleskobun kapağını kapattı.

"On altı saat!" diye yineledi Kitiara. "Neden bu kadar fazla?"

"Lunitari, gökyüzünde Krynn'le aynı yerde durmuyor. Şimdi evimiz olan dünyanın gölgesi üzerimizde. Ondan sıyrılana kadar

elde edebileceğimiz tek ışık bu."

"Yapacak bir şey yok," dedi Sturm. En genç gnom olarak daimi mutfak işleriyle görevlendirilmiş olan Fitter'a dönerek. "Yiyecek ne var?" dedi.

"Fasulye," dedi Fitter. Kalan son domuz pastırmalarıyla servis edilen haşlanmış fasulye akşam yemekleriydi ve kahvaltılarının da o olacağı kesindi.

* * * * *

Sturm uçan geminin sarkan gövdesi altında eğilerek fasulyeyle dolu çanağını temizledi. Yemeğini yerken toz ve taşların ötesinde yatan şeyi hayal ediyordu. Gökyüzü siyah değil, mordu; ufuktaki parlaklık da kırmızı şarap rengindeydi. Her şey kırmızı rengin tonlarına bürünmüştü–toz, kayalar; yediği beyaz fasulyeler bile soluk pembe gibiydi. Lunitari'nin tamamı böyle mi acaba, yani cansız mı, diye merak etti.

Kitiara sallana sallana yürüyordu. Ağır kürkünün önünü onu daha az rahatsız etmesi için açmıştı. Ceketi ve tozlukları kalça hizasındaydı, kılıcını Ergoth'luların sık sık yaptıkları gibi sol omuzunun üzerine atmıştı. Kılıcın bu şekilde durması bacaklarına daha rahat bir hareket imkanı veriyordu.

"Güzel, ha?" dedi, Sturm'ün yanına gelerek.

"Fasulye fasulyedir," diye karşılık verdi Sturm, fasulyeleri kaşığının içinden tekrar kaseye dökerek. "Daha kötüsünü de yemiştim."

"Ben de. Silvamori kuşatmasında birliklerimin menüsü haşlanmış çizme çorbası ve ağaç yapraklarıydı. Ve biz kuşatanlardık."

"Şehirdeki halk nasıl üstesinden geldi?" diye sordu Sturm.

"Binlercesi kıtlıktan öldü," dedi Kitiara. Anı onu dertlendiriyormuş gibi gözükmüyordu. Sturm fasulyelerin ağzının içinde ezildiğini hissetti.

"Ölen onca kişi için pişmanlık duymuyor musun?" diye sordu.

"Aslında duymuyorum. Eğer bin kadarı daha telef olsaydı, kuşatma daha erken sona ererdi Ve kader arkadaşlarımdan çok daha azı ölmüş olurdu."

Sturm kaşığı kasesine bırakarak ayağa kalktı ve yürümeye başladı. Bu tepki karşısında şaşıran Kitiara, "Doydun mu? Fasulyelerini bitirebilir miyim?" dedi.

Sturm durdu, sırtı Kitiara'ya dönüktü. "Evet, hepsini yiyebilirsin. Katliamlar benim iştahımı kaçırıyor." Rampaya çıktı ve Bulutların Efendisi'nin içine doğru yürüyerek gözden kayboldu.

Kitiara'nın yüzü öfkeden hızla kızarmıştı. O kim olduğunu sanıyordu? Genç Usta Brightblade onun savaşçı kimliğini nasıl böyle aşağılardı?

Kitiara'nın sıktığı yumruğu arasında tuttuğu kaşık birden çatırdamıştı. Parçalar parmaklarının arasından döküldü. Parçalara dikkatle bakarken, öfkesi ortaya çıktığı gibi çabucak kaybolmuştu.

Kaşık, sertliğiyle bilinen kül odunundan yapılmıştı. Ama Kitiara'nın başparmağını koyduğu yerden dümdüz kırılmıştı. Kadının kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. Odunda bir kusur olmalı, diye düşünüyordu.

- 10 -
İlk Lunitari Keşif Yolculuğu

irkaç saatlik uykudan sonra gnom'lar yüklendikleri aletlerin, kıyafetlerin ve diğer döküntülerin altında ezilir bir halde gemiden çıktı. Kitiara, Roperig ve Fitter'ın dört tekerlekli bir el arabasını çektiklerini gördü.

"Siz ikiniz, orada ne var?" diye sordu.

Roperig arabayı durdurmak için topuklarının üzerine bastı. "Birkaç gerekli şey," dedi. Sol omuzunun üzerinde o kadar kalın bir ip vardı ki, kafasını çevirip arkaya bile bakamıyordu.

"Çok gülünç. Bu zamazingoyu nereden buldunuz?"

"Fitter ile ben yaptık. Tamamen tahtadan, görüyor musun? Metal yok." Roperig arabanın arkasını tekmeledi.

"Tahtayı nereden buldunuz?" dedi Kitiara.

"Oh, geminin birkaç iç duvarından söktük."

"Acı çeken büyük tanrılar! Bu yolculuğa çıkmamız iyi bir şey. Yoksa siz gnom'lar çok geç olmadan bütün gemiyi azar azar sökeceksiniz!"

Kaşifler Bulutların Efendisi'nin girişinin altında toplanmıştı. Gnom'lar kendilerini sevdiren istekli halleriyle sanki bir resmi geçitteki onur muhafızları gibi dizilmişti.

Durumlarının tatsızlığına rağmen, Sturm kaçık, becerikli küçük adamlara gülmekten kendini alamıyordu.

"Stutts benden uçan gemiyi tamir etmek için olan arayışı, dolayısıyla tepelere yaptığımız bu yolculuğu yönetmemi istedi ve hepiniz de benim yönetimime uymayı kabul ettiniz. Benim, ah elbette dostum Kitiara da benimle aynı sorumluluğa sahiptir. Onun bu gibi harekatlarda dikkate değer bir deneyimi var ve hepimiz onun istekleri doğrultusunda hareket etmeliyiz."

Kitiara onun iltifatlarına aldırış etmeyerek geminin gövdesine yaslandı ve bir eli kılıcında etrafa umarsızca bakındı.

"Sighter tepelere olan uzaklığın yirmi dört kilometre olduğunu tahmin ediyor. Oraya güneş doğduğunda ulaşmamız lazım, bu doğru değil mi?"

Sighter giysisinin üzerine karalanmış sayılara baktı. "Altı saatte yirmi dört kilometre; evet, bu doğru."

Sturm kafasını eğip '*birliklerine*' baktı. Söyleyecek başka hiçbir şey bulamıyordu. "Peki, hadi gidelim öyleyse," dedi mahcup bir şekilde. Bu bir lider olarak yaptığı ilk konuşma için çok fazlaydı.

Fitter ve Roperig geçici el arabalarının etrafında koşturuyor, uzun kolları ön ve arkadaki hazır dirseklere oturtuyorlardı. Bellcrank ve Cutwood kolun önünde duruyor, Roperig ve Fitter ile birlikte kıç pozisyonunu ayarlamaya çalışıyorlardı.

"Bir dört-gnom-gücü araştırma arabası," dedi Wingover hayranlıkla.

"İşaret I," diye ekledi Rainspot.

"İlerleyin," dedi Kitiara sabırsızca. Ve İlk Lunitari Keşif Yolculuğu daha fazla merasim olmadan başladı.

Stutts, Birdcall ve Flash arkadaşları ilerlerken, onlara güvertenin çatısı üzerinden el salladılar. Bulundukları yüksek yerden Bulutların Efendisi leylak rengi akışkan gölgelerin içinde yolcuların görüşünden kaybolduğunda bile onları izlemeye devam etmişlerdi.

* * * * *

Kitiara su matarasını kavrulmuş dudaklarına götürdü. Krynn'in serin, tatlı suyu dudakları arasından aktı. Sadece bir yudum– diye düşündü. Sahip olduğun sadece bu iki galonun sekizde biri.

Sturm uzun ve güçlü adımlarıyla iyi bir ritim yakalamıştı. Kürk başlığını, kaliteli Solamniya demiri ve derisinden yapılmış, şakaklardan çıkan iki pirinç boynuzu bulunan savaş miğferiyle değiştirmişti. Peş peşe ilerleyen gnom'ların sağ tarafında yer alıyordu. Solda ve bir adım geride olan Kitiara ise, kendisini hemen hiç yormayacak kolay, hesaplı bir tempodaydı.

Hiç durmadan yaklaşık iki saat ilerlediler. Sturm bir mola verdiğinde el arabasının üzerindeki gnom'lar yüksek sesle buna itiraz ettiler. İlerlemeyi tek bir celsede bitirmek istiyorlardı, ama Sturm mola vermek için diretti. Biraz sonra tepelere ulaşacaklardı.

El arabasını arkalarına alarak bir daire şeklinde oturdular. Kitiara, Sturm'dan epey uzağa oturmuştu. Şövalye derin bir of çekti. Savaşçı kadın konusunda ne yapmalıydı?

Solamniya Şövalyeleri'nin Prensipleri kadınlara her zaman kibar ve saygılı davranmayı öngörüyordu, kadınların davranışı bunu hak etmese bile. Bu yeterince açıktı. Sturm'un bir savaşçı olarak Kitiara'ya büyük saygısı vardı. Şövalyeyi asıl kaygılandıran, onun manevi gevşekliğiydi. Sturm'un anlayamadığı iki zirveli bir hayat felsefesiyle yaşıyordu, savaşmak ve anlayamadığı bir adanmışlıkla sevmek. Ama bağlılığı neye karşıydı peki? *Bizi düşkünlüğe karşı demirleyen yaptığımız bağlardır,* diye düşündü. O dindarlıkla ve tanrılarla alay ediyor. Adaletten ve onurdan uzak baskınlarda ve vurgunlarda yer almış. O halde Kitiara'nın kalbi nerede yatıyor?

Sturm el arabasına yaslandı. Annesi ve babası ilk karşılaştıklarında nasıl davranmıştı acaba? Her ikisi de gururlu ve bağımsız olmalarına rağmen, birbirlerini çok seviyorlardı. Anne ve babasının Brightblade Kalesi'nin avlusunda birbirlerini en son gördükleri sahne tekrar gözlerinin önüne geldi. Kar yağarken birbirlerini kucaklamışlardı, ama öpüşmemişlerdi.

Kar.

Sturm'un üzerinden o kadar sert ve hızlı bir soğuk hava geçti ki, şövalyenin dişleri titredi. Lunitari'nin kıpkırmızı manzarası gözlerinin önünden akıp kayboldu. Kasvetli bir kar fırtınasının ortasındaydı! Kır tanıdık değildi, ama Krynn olduğunu biliyordu.

Dördü de aynı hat üzerinde ve kar içinde güçlükle ilerleyen dört adam görüyordu. Adamlar eski battaniyelere ve kürklere sarınmıştı ve pelerinlerinin arasındaki boşluktan Sturm onların zırhlarının parıltısını görebiliyordu. Kılıçların

kırılan ıssız, buzlu ormanın içinde ilerlerlerken ayaklarına çarpıp, tıngırdıyordu.

"Sturm? Sturm!"

Sturm gözlerini kırptı ve Kitiara'nın üzerine eğildiğini farketti. "Ne oldu?" dedi bitkinlikle.

"Senin neyin var? Boşluğun içine bakıp, inliyordun. Hasta mısın?" diye sordu Kitiara.

Sturm elini yüzüne koydu. Cildi buz gibi soğuktu! "Bilmiyorum," dedi. "Birdenbire kendimi başka bir yerdeymişim gibi hissettim."

Kitiara'nın ifadesindeki çarpıklık düzledi. "Nerede?" diye sordu.

"Ben– ben bilmiyorum. Krynn'di– bir kar fırtınası ve adamlar vardı. Ağaçların içinde kayboldular." Kafasını toparlamak için başını salladı. "Anlamıyorum."

"Ben de. Rainspot'a sorayım mı?" Hava izleyicisinin tıp hakkında da biraz bilgisi vardı.

"Hayır, şimdi iyiyim." Sturm ayağa kalktı. Lunitari'nin ince, serin havası ona ılık geldi. Derin bir nefes aldı ve verdi. "Haydi, gidelim," dedi.

Gnom'lar ayağa sıçradı ve arabanın yanındaki yerlerini aldılar. Roperig ve Fitter arabayı iterken, Bellcrank'la Cutwood arabayı hareket ettirmek için çekiyordu. Ama molaları sırasında arabanın ağırlığından tekerleklerini süngersi çimenin içine batmıştı. El arabası biraz kıpırdandı, ama tekerlekler dönmeyi reddediyordu.

"Azap çeken tanrılar," diye sızlandı Kitiara. Bellcrank'la birlikte arabanın yanına geldi ve sol eliyle arabanın çekme kolunu yakaladı. "İtekleyin!" dedi. İleri eğildi, kirişler boynunun üzerinde duruyordu ve... Çat! Kol tam Kitiara'nın tuttuğu yerden çatlamıştı. O ve Bellcrank arkaya sendelemişti.

"Yük arabasını kırdı!" dedi Fitter.

"Saçmalık. O kol güçlendirilmiş tahtadan yapılmıştı ve beş santim kalınlığındaydı," dedi Sighter, çatlamış tahtayı eline alarak.

"Kusurlu olmalı," dedi Wingover.

"Yo," dedi Sighter. "Boşver Dağı'nın eteklerindekilere benziyor." Elinde hâlâ kırık kolu tutan Kitiara'ya yan yan baktı. "Onu tek elinle kırdın."

Kitiara hiçbir şey söylemeden kolu iki elinde tutarak ileri uzattı. Dirseklerini içe kırarak, kolu büktü. Tahta büyük bir çatırtıyla kırıldı.

"Bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum," dedi Sturm.

"Ben de öyle!" diye aynı şaşkınlıkla karşılık verdi Kitiara.

"İşte," dedi Bellcrank, Kitiara'nın kırdığı koldan düşen bir parçayı eline alarak. "Tekrar kır."

Parçanın uzunluğu otuz santimden azdı. Kitiara güç kazanmak için dizlerini kullanmak zorundaydı, ama bu kadar kısa uzunluktaki tahtayı bile çatırdattı.

"Burada garip bir şeyler oluyor," dedi Sighter, gözlerini kısarak. "Lunitari'de olduğumuz yirmi saat içinde inanılmaz derecede güçlenmişsin."

"Belki de hepimiz güçleniyoruzdur!" dedi Cutwood. Kolun başka bir parçasını eline aldı ve kırmaya çalıştı. Gösterişli yüzü oldukça morardı, ama tahta çatırdamadı. Sturm'un da içinde bulunduğu diğerlerinin çabaları da güçlerinde herhangi bir gelişmenin olmadığını gösterdi. Kitiara gülümsedi.

"Görünüşe göre bu hediye her ne ise, onun tek mirasçısı sensin," dedi Sturm birden. "En azından bu işe yarayacak. El arabasını kurtarabilir misin?"

Kitiara parmaklarını çıtırdattı ve el arabasının arkasına geçti. Bir elini kargo kutusunun üzerine koyarak arabayı sarstı. El arabası neredeyse Fitter ve Wingover'ı yere düşürecek şekilde sıçramıştı.

"Dikkatli ol," dedi Sturm. "Bu yeni ortaya çıkan güçle baş etmeyi öğrenmelisin, yoksa birilerini incitebilirsin."

Kitiara dinlemiyordu. Hiç durmadan ellerini ve kollarını çalıştırdı, sanki kaslarından yayılan garip bir şekilde artmış gücü hissetmek istiyordu.

"Neden ya da nasıl olduğunu bilmiyorum, ama bundan hoşlandın," dedi Sturm, Kitiara'nın yürüyüşünde yeni bir caka oluştuğunu farketmişti. İlk önce onun garip rüyası (çok gerçekçiydi), şimdi de Kit'in yeni gücü. Kırmızı ayda her şey normal değildi.

* * * * *

Dört saat sonra tepeler menzilleri içindeydi. Tepeler yakınlaştıkça sanki bir devin elleri onları düzleştirmiş gibi garip, yumuşak, yuvarlak bir görüntü ortaya çıkmıştı.

Sturm'un adımları bocaladığında kumandayı Kitiara ele aldı. Sturm yorgundu, fasulye ve sudan oluşan yavan kahvaltısı onun elinden gelenin en iyisini yapmaktan alıkoyuyordu. İlerleyen grup Bulutların Efendisi'nden altı buçuk saatlik mesafeye ulaşırken, Kitiara tepelere ilk ulaşan kişi olmak için başta koşuyordu.

"Kit, bekle! Geri gel!" diye seslendi Sturm. Kitiara el salladı ve koşmaya devam etti.

Gnom'lar el arabasını bir tepenin ayağında durdurdular. Kitiara bağırdı ve tepeden el salladı. Yamaçtan aşağı kaydığında ise Sturm'a çarparak durmuştu. Sturm onun kollarını yakaladı. Kitiara soluk soluğaydı, gülümsedi.

"Yukarıdan boylu boyunca bir yolun uzandığını görebilirsin," dedi soluk soluğa. "Tepeler millerce devam ediyor, ama aralarından geçen geniş izler var."

"Bu şekilde çekip gitmemen gerekir," dedi Sturm. Kitiara'nın yüzündeki gülümseme sönmüştü, kendini Sturm'un kolları arasından kurtardı.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi Kitiara kendinden emin bir şekilde.

Gnom'lar durdukları yere yığılmışlardı. Yokuş yukarı ilerlemek gayretlerini oldukça söndürmüşe benziyordu. Bütün önerilere rağmen, yetersiz sularını hızla içmiş ve bir süre sonra daha fazlası için yakınmaya başlamışlardı.

"Keşke bir pınar bulabilseydik," dedi Wingover.

"Ya da yağmur yağsaydı, battaniyelerimizi yayıp, suyu yakalayabilirdik," dedi Sighter.

"Evet, Rainspot? Yağmur yağması mümkün mü?"

Sırtüstü yatan hava tahmincisi elini halsizce salladı. "Buraya daha önce yağmur yağdığını sanmıyorum," dedi. "Ama Reorx'dan yağmasını dilerim."

Sözlerinin bitimiyle birlikte buğudan daha yoğun olmayan bir buhar demeti aniden bitkin gnom'un üzerinde belirmişti. Buhar genişlemiş, kalınlaşmış ve bir metre genişliğinde küçük beyaz bir buluta dönüşmüştü. Gnom'lar ve insanlar beyaz bulut koyu gri renge dönüşürken hiçbir şey söylemeden seyretmişlerdi. Hareketsiz duran Rainspot'un üzerine tek bir damla düştü.

"Bu komik değil," diye sızlandı. Rainspot'un gözleri kişisel vağmur bulutundan küçük bir sağanak düşmeye başladığı an açılmıştı.

"Hidrodinamikler!" diye haykırdı.

Diğer gnom'lar kendilerinden geçmiş bir şekilde, yuvarlak yüzleri yağmur damlaları onları ıslatırken, küçük bulutun altında toplaştılar. Sturm da yanlarına geldi. Elini bulutun altına uzatıp geri çektiğinde eli sırılsıklam olmuştu. Sonra bulut ne kadar hızlı ve esrarengiz bir şekilde ortaya çıktıysa, aynı o şekilde de yok oluverdi.

"Bu büyü kokuyor–" dedi Sturm.

"Ben bir şey yapmadım," diye diretti Rainspot. "Sadece yağmur yağmasını diledim."

"Belki şimdi sen de dilekleri yerine getirme gücüne sahipsindir," dedi Wingover. "Tıpkı Kitiara'nın güç kazanması gibi."

Gnom'lar bu teoriyi ele aldılar ve zavallı arkadaşlarının etrafında bir istekler bariyeri oluşturdular. Wingover bir kaburga kavurması istedi. Cutwood gevrek elma kilesi istedi. Bellcrank domuz kızartmasıyla elma. Roperig ve Fitter ise kek– tabii ki, kuru üzümlü olacaktı.

"Durun, durun!" dedi Rainspot gözleri yaşlı. Bir anda bu kadar fazla dileğe karşılık veremezdi. Sturm bağrışan gnom'ları onun yanından kovdu. Sadece ağlayan Rainspot'a dikkatle bakan Sighter kaldı.

"Eğer herhangi bir şey dileyebilirsen, geminin onarılması için bir düğme dile," dedi Sighter ağırbaşlılıkla. Diğerleri – buna Sturm ve Kitiara da dahil– bu aklı başında öneri karşısında oldukça şaşırmışlardı.

"Ben– ben makinemizi onarmak için bir düğme diliyorum," dedi Rainspot yüksek sesle.

"Bakırdan yapılmış," dedi Cutwood.

"Demirden," diye homurdandı Bellcrank.

"Hişşt!" dedi Kitiara.

Hiçbir şey olmadı.

"Belki de her defası için aynı formülü kullanmalısın," dedi Wingover. "Yağmuru tam olarak nasıl dilemiştin?"

"Reorx'la ilgili bir şey söyledim." Gnom ırkının yaratıcısı olan Reorx, gnom'ların taptığı tek tanrıydı.

"O zaman bir daha dene ve Reorx'un adını an," dedi Sighter.

Rainspot ayağa kalktı ve konuştu. "Reorx'dan bakır bir–"

"Demir."

"–düğme diliyorum, makinemizi onarmak için!"

Hiçbir şey olmadı.

"İşe yaramazsın," dedi Bellcrank.

"İşe yaramazdan da kötü," diye ekledi Cutwood.

"Kesin sesinizi!" diye gnom'ları azarladı Kitiara. "Denedi, değil mi?"

"Üzgünüm," dedi hava tahmincisi burnunu çekerken. "Umarım tekrar yağmur yağar. O zaman herkes mutlu olur." Bunu söylemesiyle birlikte yeni bir bulut gnom'un üzerinde belirmişti.

Yağmur, Lunitari'nin kırmızı tozunda bir gölcük oluşturmaya başlayarak Rainspot'un üzerine yağıyordu. Yağmur her nedense sanki Reorx, Rainspot'la alay ediyormuş gibi aşağılayıcıydı.

Sonra Rainspot ender görülen bir davranış sergiledi. Çıldırdı. "Gök gürültüsü ve şimşek!" diye bağırdı. Bulut bir kez parıldadı ve cılız bir gök gürültüsü sesi duyuldu.

"Ha, biraz fırtına!" dedi Roperig.

"Bu bir şeyi kanıtlıyor," dedi Sighter. "Rainspot'un gücünün sınırlarını. Yağmur yağdırabiliyor. Hepsi bu."

"İşe yaramaz, işe yaramaz," dedi Bellcrank.

"Kesin sesinizi!" dedi Kitiara. "Rainspot'un yeteneği çok işe yarar." Gnom'lar ona boş boş baktılar. "Suya ihtiyacımız var, değil mi?"

Her zamanki gibi gnom'lar bir kez ateşlendiler mi, yeni bir kavramı insanı çileden çıkaran bir coşkuyla kucaklıyorlardı. El arabasının tahtaları Cutwood'un tokmağıyla parçalanıp, etrafa saçılmıştı Roperig battaniyeleri uzun üçgenler şeklinde yırtarak bunları ortaları delik kalacak şekilde birbirlerine dikti. Battaniyenin uçları tahtaların üstlerine çivilendi. Fitter'in tuval kovaları battaniyenin ortasındaki deliğin altına konuldu.

"Rainspot, ortada otur ve yağmur dile," dedi Wingover. Rainspot arkadaşının sözüne uyduğunda, su uyduruk huni tarafından zaptedilerek hazır bekleyen kovanın içine akıtılmaya başlanmıştı.

Rainspot sırılsıklam olan battaniyenin üzerinde iliklerine kadar ıslanmış ve üstü başı darmadağın olmuş bir şekilde oturuyordu. "Yağmur diliyorum." Bulut ortaya çıktı ve üzerine çiseledi. "Yağmur için dilek." Su kovanın içine aktı. Gnom'lar kovaları değiştirip onların da içlerini doldurdular. "Yağmur," dedi sırılsıklam olmuş yorgun gnom. Zavallı Rainspot bu durumdan hoşlanmıyordu, ama onları susuzluğa karşı olan sancılarına karşı koruması için bol su diledi.

"Kendi payıma düşeni yapmaktan mutluyum," dedi gnom en sonunda battaniyenin üzerinden çekilmesine izin verildiğinde.

"Sıradakinin kim olacağını merak ediyorum," dedi Wingover, ilk küçük vadinin içine doğru ilerlerlerken.

"Ne sırası?" dedi Bellcrank.

"Yeni güçler kazanıyormuşuz gibi gözüküyor," dedi Sighter.

"Kitiara'nın gücü, Rainspot'un yağmur üretmesi. Hepimiz yeni yetenekler kazanabiliriz."

Sturm, Sighter'ın bu iddiasını düşündü. Rüyası (eğer bir rüya idiyse) çok canlıydı. O da esrarengiz sürecin bir parçası mıydı? Neden bu şekilde etkilenmeleri gerektiği konusunda bir neden düşünüp düşünemediğini sordu Sighter'a.

"Söylemesi zor," dedi gnom. "Onlara bunu yapan Lunitari'deki bir şey olabilir."

"Hava," dedi Bellcrank. "Havadaki zararlı madde."

"Saçmalık! Bu tamamıyla yerden yansıyan kırmızı ışınlar yüzünden. Kırmızı ışığın her zaman canlıların üzerinde garip etkileri vardır. Beceriksız-Ama-Meraklı-Çerçeveli-Hafif Renk-Gözlükler-Takan-Doktor tarafından yapılan deneyleri hatırlayın."

"Sus!" dedi Kitiara. Elini kaldırdı. Diğerleri umutla bekledi.

"Hissediyor musun, Rainspot?" diye sordu.

"Evet, bayan. Güneş doğuyor."

Parlak bir yıldız kümesi gökyüzünü batıdan doğuya doğru kapladı. Kırmızı tepelerin zirveleri parladı ve güç algılanan bir ses havayı doldurdu. Bunu hepsi hissetmişti. Güneş ışıkları yamaçlardan gölgeli derin koyaklara doğru ilerledi. Kaşifler manzarayı seyrederken tepelerin yumuşak, süngersi örtüsü kıvrandı. Çimenlerden gümbürtülü sesler geldi.

Çimenler rahatsız edici bir biçimde, kıpkırmızı kilimin üzerinde dönüp kabardılar. Kaşifler hareket eden

çimenlerden sakınmak için etrafta zıplamak zorunda kalmışlardı. Sonra çimenlerin içinden soluk pembe renkte bir mızrak çıktı. Mızrak uzadı ve kalınlaştı, kendini güneş ışığına doğru iterken yavaşça daireler çiziyordu.

"Bu da nedir?" dedi Fitter soluk soluğa.

"Sanırım bir bitki," diye karşılık verdi Cutwood.

Yerin içinden çok sayıda pembe mızrak daha çıkmış ve şarap rengi bitki saplarının üzerine tırmanmıştı. Bir şeyler daha patlayarak değişik bitki örtülerine dönüştüler. Tombul, çıkıntılı toplar yukarı fırlayıp, adeta üflenerek şiştiler. Kıpkırmızı sopalar çimenin içinde gökyüzüne dümdüz uzadıktan sonra, kırık gövdelerinden düzinelerce örümceğe benzer çiçekler çıktı. Kaşiflerin şaşkın bakışları altında üst taraflarında mor benekli zehirli mantarlar ve alt tarafta da ince, sevimli gül yaprakları belirdi. Güneş derin koyağın içinde tamamıyla parladığında, bayırın her köşesi garip, titrek bir yaşam normuyla kaplanmıştı. Sadece koyağın altındaki dar bir yer hızla büyüyen bitkilerden yoksundu.

"Ani bir ağaçlık," dedi Sighter.

"Daha çok ani bir orman," dedi Sturm, önlerindeki patikayı tıkayan şeylere bakarak kılıcını çekti. "İlerlemek için onları kesmek zorunda kalacağız."

Kitiara da kılıcını çekmişti. "Gerçek çelik için hakaret sayılır," dedi, gösterişli bitkilere tatsızlıkla bakarak, "ama yapılması gerek." Kolunu kaldırdı ve sağ taraftaki patikayı engelleyen bitkileri kesti. Artan gücüyle pembe mızrakları ve örümceğe benzeyen sopaları yontmakta hiçbir güçlük çekmiyordu.

O anda Kitiara geriye doğru bir adım attı. Bitkilerden kopup yere düşen parçalar kımıldıyordu.

Kütüklerden kırmızı bir özsuyu sızıyordu ve bu sıvı kanı andırıyordu. Kitiara aynı sıvının kılıcına da bulaştığını farketti. Kılıcını burnuna yaklaştırarak kokladı.

"Birçok savaşta bulundum," dedi. "İnsan, gnom ya da goblin kanlarının kokusunu bilirim." Kılıcını yüzünden indirdi. "Bu da kan!"

Gnom'lar bunun son derece ilginç olduğunu düşünmekteydi. Kanayan kütüklerin yanında toplanıp, kan özsuyundan örnekler aldılar. Bellcrank yerden kırık bir örümcek sopası almıştı. Sopa birden patlamış, ortaya sekiz çiçek çıkmıştı. Bellcrank acı içinde bağırdı. Her küçük çiçek yüzüne bir diken fırlatmıştı.

"Olduğun yerde dur," dedi Rainspot. Bir çift kemik cımbızıyla arkadaşının yüzündeki dikenleri toplamaya başladı.

Gnom'lar on beş kavanoz ve kutuyu Lunitari bitki örnekleriyle doldurmuştu. Sturm ve Kitiara kafa kafaya verip, biraz daha ilerlemeye karar verdiler. Eğer gece olana kadar bir şey bulmazlarsa gemiye geri döneceklerdi.

Kendilerini hazırlayıp, bitkileri yarmaya devam ettiler. Bitkiler inleyip, haykırdı; kesildiklerinde kanayıp, çılgınca etraflarında döndüler.

Bu şekilde bir buçuk kilometre kadar ilerledikten sonra Kitiara, "Bu Valkinord Bataklığı katliamından da kötü!" dedi.

"En azından uzun süre acı çekiyor gibi gözükmüyorlar," dedi Sturm, ama feryatlar ve kan onu mahvediyordu.

Gnom'lar insanların kestiği patikanın içinde ölen bitkileri dürterek, koklayarak ve ölçerek yürümekteydi. Cutwood, "Bir dizi aletten de iyi," dedi.

Açılan yol geniş bir engele ulaşmıştı. Engel alçalmış güneşle iyi bir şekilde gölgelenmişti, orada da büyümekte olan birkaç bitki vardı, böylece Sturm bir mola daha verdi. Kitiara, gnom'ların el arabasından bir kova ödünç alarak onu yağmur suyuyla doldurdu. Suyun içine bir paçavra batırdı ve kılıcının üzerindeki yapışkan kan özsuyunu sildi. Özsuyu kolaylıkla gözden kaybolmuştu. Kitiara paçavrayı Sturm'a uzattıktan sonra, Sturm da silahını temizledi.

"Biliyorsun," dedi Kitiara kılıcının kabzasındaki özsuyundan kalanları silerken, "bir korkak değilim ve kesinlikle kan görünce bayılacak hassas bir bayan da değilim, ama burası iğrenç! Burası nasıl bir dünya ki, bitkiler gözlerinin önünde büyüyor ve kesildiklerinde kanıyorlar?"

"Kılıç tutan kolun nasıl?" diye sordu Sturm. "Nasıl hissediyorsun? Zor nefes aldığını bile farketmedim. Bir de bana bak, yorgunum, senin de olman gerektiği gibi, ağır bir kılıcı garip ormanın içinde bir buçuk kilometreden daha uzun bir yolda sallayıp durduk!"

"Kendimi iyi hissediyorum. Kendimi– güçlü hissediyorum, Güreşmek ister misin?"

"Hayır, sağol," dedi Sturm. "Kırık bir kolu gnom'ların ilaçlarına emanet etmek hoşuma gitmez."

"Seni incitmem," dedi Kitiara alaylı bir şekilde. Kitiara'nın gülümsemesi birden kaybolmuştu. Topuğuyla çimenlerin içinde derin olmayan bir çizgi oluşturdu. "Neden bu kadar endişelisin? Yaşıyoruz, öyle değil mi?"

"Burada garip güçler var. Sende ortaya çıkan bu yeni güç normal değil."

Kitiara omuzunu silkti. "Lunitari benim hayalimdeki cennet değil, ama şu ana kadar hiç de fena durumda değiliz."

Sturm bunun doğru olduğunu biliyordu. Peki o zaman neden böyle bir önsezisi vardı?

"Sadece dikkatli ol, tamam mı, Kit? Sana gelen– özellikle büyük bir hediye gibi gözüken şeyi sorgula."

Kitiara kısa bir kahkaha attı. "Sanki kişisel bir tehlike içindeymişim gibi konuştun. Şeytani yollara sapmamdan mı korkuyorsun?"

Sturm ayağa kalkarak bitkilerin özsuyuyla lekelenmiş suyu kovadan boşalttı. "Tanı olarak korktuğum şey bu." Kovanın içindeki paçavrayı alıp, kuruması için bir taşın üzerine bıraktı ve sonra

Wingover'la konuşmak için uzaklaştı.

Boş kova Kitiara'nın çizmesinin yanında duruyordu. Sturm'ün suyu boşalttığı çimler karanlık ve kaygandı. Tıpkı kana benziyordu. Kitiara burnunu buruşturarak kovayı tekmeledi.

Çizmesinin ucu kumaşı yırttı ve kovayı bir tekmede pembe kırmızı bitki örtüsünün üzerinden uçurarak gönderdi.

- I I -
Gevrek Puding

epelerin arasında dolaşan yol belirgin olarak hiçbir yöne gitmiyordu. Hızla büyüyen bitkilerin arasında maceraperestler için ne sınır taşları, ne de nerede olduklarını hatırlayacak bir işaret vardı. Sturm keserek açtıkları patikadaki bitkilerin onlar geçtikten sonra tekrar büyüdüklerini farketmişti. Kaşifler canlı ormanın dışarıyla olan irtibatlarını hemen hemen yitirmişti.

Sturm en sonunda grubu durdurdu ve kaybolduklarını bildirdi. Sighter çabucak usturlabıyla güneşe bakarak bulundukları enlemi bulmaya çalıştı. Gnom, Sturm'un omuzları üzerinde çıksa da, güneş iyi bir gözlem yapması için çok alçaktaydı ve bunu yapmaya çalışırken sırtüstü yere düşmüştü. Fitter ve Rainspot. Sighter'ı ayağa kaldırıp üzerini temizlediler, çünkü gnom bir toz yığınının içine düşmüş ve üzeri pembe tanelerle kaplanmıştı.

"Faydasız!" dedi Sighter. Taneler burnuna ve ağzına kaçtığından öksürüyordu, sonra toparlandı. "Size söyleyebileceğim tek şey, güneşin battığı."

"Dört ya da beş saatten fazla gün ışığımız yok," diye itiraz etti Wingover.

"Lunitari'nin gökyüzündeki konumu garip," diye açıkladı gökbilimci gnom. Rainspot. Sighter'ın yüzündeki toza nemli

bezle dokunmaya çalıştı, ama Sighter arkadaşının elini itti. "Geceler çok uzun, gündüzlerse çok kısa."

"Henüz bir maden cevheri bulamadık," dedi Bellcrank.

"Doğru," dedi Wingover, "ama aynı zamanda kazmayı da denemedik."

"Kazmak mı?" dedi Roperig.

"Kazmak," dedi Sturm ciddiyetle. "Wingover haklı. Bir nokta seç, Bellcrank, biz de bir şey bulabilecek miyiz diye kazalım."

"İlk önce akşam yemeğini hazırlayabilir miyiz?" diye sordu bıdık gnom. "Karnım çok boş!"

"Bir saatin fazla büyük bir sorun yaratacağını sanmıyorum," dedi Sturm. "Tamam, burada kamp kuracağız, yemek yiyeceğiz, sonra da kazacağız."

Gnom'lar neşeyle dalgın mizaçlarına daldılar. Roperig ve Fitter el arabasını çok basit bir yöntemle boşaltmıştı– arabayı baş aşağı ederek. Fitter hurda yığınının altına gömülmüş ve gözde kil güğümüyle geri gelmişti.

"Akşam yemeği saniyeler içinde hazır olacak!" dedi gözleri Parlayarak. Diğer gnom'lar alaylı bir şekilde bağırdılar.

"Fasulye! Fasulye! Fasulye! Fasulyelerden bıktım," dedi Cutwood. "Fasulyeden, fasulyeden, fasulyeden bıktım, bıktım, bıktım."

"Kapa çeneni, seni budala marangoz," dedi Sighter.

"Ah– ah– ah," diye ikaz etti Kitiara, Cutwood eline bir tokmak alıp, Sighter'ın arkasına parmak uçlarına basarak

yürürken. "Böyle şeyler yok."

Fitter ufak bir balta aldı ve el arabasından bir kalas parçası kopardı. Sturm bunu görerek. "Bu kadar zamandır el arabasının tahtalarını mı yakıyordun?" dedi.

"Tabii ki," dedi gnom. "Başka ne var ki?"

"Neden şu bitkilerden birkaçını yakmayı denemiyorsun?" dedi Bellcrank.

"Çok yeşiller," dedi Wingover. "Hiçbir zaman yanmazlar."

"Elindeki tutuşturucularla bir ateş yak ve yeşil bitkileri en üste koy. Ateş onları kuruttuğunda, yanarlar," dedi Kitiara.

Fitter ve Cutwood yolun üzerini karıştırdılar ve iki kucak dolusu kesilmiş Lunitari bitkisiyle geri geldiler. Bunları arabanın yanındaki yere bıraktılar. Fitter dumanlı ateşin üzerine pembe mızrak bitkilerini koydu. Birkaç dakika sonra boşu boşuna ümit veren bir koku havayı kaplamış, aç grup Fitter'ın etrafını kuşatmıştı.

"Fitter, uğlum, belki inanılmaz, ama bu fasulye tenceresi tıpkı sülün kızartması gibi kokuyor!" dedi Wingover.

"Senin çarkların kayıyor," dedi Roperig. "Bu yeni pişmiş ekmek gibi kokuyor."

"Geyik kızartması," dedi Sturm, burnunu buruşturarak.

"Sosis ve et suyu," dedi Bellcrank, dudaklarını yalayarak.

"Henüz fasulyeleri bile koymadım," dedi Fitter. "ve bana göre de kuru üzümlü kek kokuyor."

"Bunun nedeni onlar," dedi Rainspot, pembe mızrakları göstererek. Bitkilerin alevlere yakın olan bölümleri koyu kahverengi olmuştu. Özsuyu dışarı sızmış ve sapı yol yol sertleştirmişti.

Sighter mızraklardan birini kuru tarafından kaldırdı. Yanmış ucu kokladı ve çok dikkatle ısırdı. Çiğnedikçe, kuşkulu kaş çatışı düzeldi. "Puding," dedi sesinde bir neşeyle. "Gevrek puding, tıpkı annemin her zaman yaptığı gibi."

Gnom'lar diğer mızrakları denemek için birbirlerini ezerek atıldılar. Sturm ilk gruptan bir tane alabilmeyi başardı. Hançeriyle kızarmış bitkiyi ikiye böldü, bir tanesini Kitiara'ya uzattı.

"Ete benziyor," dedi Kitiara, sonra bir ısırık aldı.

"Otik'in kızarmış patatesleri," dedi, şaşırmıştı. "Çok tuzlu."

"Çok eşsiz bir deney," diye bir yorumda bulundu Sighter.

"Bu bitki her birimiz için, en sevdiğimiz yemek tadını veriyor."

"Eğer bu aynı bitkiyse, bu nasıl olabilir," diye sordu Kitiara, coşkuyla elindeki parçayı yerken.

"Benim teorim, sana gücünü, Rainspot'a da yağmur yağdırabilme yeteneğini veren şeyle ilgili olduğu yolunda."

"Büyü mü?" diye sordu Sturm.

"Herhalde, bu mümkün. Herhalde." Bu kelime Sighter'ı huzursuz etmişe benziyordu. "Biz gnom'lar genelde '*büyü*' olarak adlandırılan şeyin sadece evcilleştirilecek başka bir doğal güç olduğuna inanırız."

Geride kalan pembe mızrakların da tümü hızla tüketilmişti.

Gnom'lar cüsselerine göre iyi yiyicilerdi ve yemeği elleri karınları üzerinde, kampın çevresinde yerde yatarak bitirdiler.

"Ne ziyafet!" diye haykırdı Bellcrank.

"En iyilerinden biri," dedi Roperig.

Sturm onların üzerlerinde durdu, yumrukları kalçalarının üzerindeydi. "Siz de yeterince iyisiniz! Şimdi kazmaya kim yardım edecek?"

"Önce şekerleme," diye mırıldandı Cutwood ve rahat bir pozisyon bulmak için kıpırdandı.

"Evet, dinlenmeliyiz," dedi Rainspot. "Yediklerimizi hazmetmek için. Ve kaslarımızı rahatlatmak için."

Kısa bir süre sonra kamp alanı yedi ciğerden gelen çok tiz horlama sesleriyle çınlıyordu.

* * * * *

Güneş tepenin altında hızla batmıştı. Işık azalmaya başlayıp, koyu bir kehribar parıltısına dönüştüğünde bitkiler solmaya başladı. Şimdi sabah güneşinde ortaya çıktıkları kadar büyük bir hızla buruştular. Mızrak uçları kurudu ve düştü. Örümcek çiçekleri kıvrıldı ve toprağın içine battı, toz taşları söndü. Zehirli mantarlar pudra gibi ufalandılar. Yıldızlar gökyüzünde belirdiğinde altlarında bulunan toprakta kırmızı bir tabakadan başka bir şey yoktu.

Kitiara, "Bir süre nöbet tutmayı düşünüyorum. Neden sen gidip, biraz uyumuyorsun. Sonra da sen benim yerime

geçersin," dedi.

"İyi fikir," dedi Sturm. Şövalye bir anda ne kadar yorgun olduğunun farkına varmıştı. Sürekli mucizeler olması hislerini sıkmış ve gün boyu ormanı biçmek onu güçten düşürmüştü. Uyku tulumunu baş aşağı çevrilmiş el arabasının yanına sererek yattı.

Bir Krynn günü boyunca ilerlemişlerdi ve hâlâ maden cevherinden hiçbir iz yoktu. Tepelerden birini kazıp, hâlâ bir maden cevheri bulamazlarsa neler olacağını merak ettiler. Çaresizce tutunabilecekleri bir tek umut vardı: O ve Kitiara hâlâ kılıç ve zırhlarını taşıyorlardı. Gnom'lar bunlardan doğal olarak istedikleri çelik ve demiri elde edebilirlerdi. Ama Sturm bunun en son şansları olmasını diliyordu.

Lunitari'nin havası hiç ısınmamış, hatta giderek daha da soğumuştu. Sturm titreyerek kürklü pelerinini çenesine kadar çekti. Astar kurt kürküydü. O ve Tanis geçen kış bu kurdu Qualinost dağlarında avlamışlardı, üstelik avda çok da iyi iş çıkarmışlardı.

Tanis elindeki yayıyla asla ıskalamayan bir atıcıydı. Sturm okun uğultusunu duydu. Birdenbire kendini Krynn'de buldu, hava soğuk ve bulutlu olmasına rağmen gündüzdü. Ormandaydı ve önündeki ağaçların arasında ilerleyen dört adam vardı. İki adam üçüncü birini omuzları arasında taşıyordu. Sturm daha yakına gidince bunun nedenini anlamıştı, çünkü taşınan adamın uyluğuna bir ok saplanmıştı.

"Haydi, Hurrik! Başarabilirsin!" diyordu lider. Sturm dördüncü adamın yüzünü göremiyordu, ama o adamın diğerlerini teşvik ettiğini duyabiliyordu.

Arkasındaki çalılıkta bir çatırtı vardı. Sturm arkasına döndüğünde ağaçların arasında uçuşan, bulanık beyaz figürler gördü. Kurt derisinden başlıklar giyiyor ve oklar taşıyorlardı. Onların kim olduklarını da biliyordu. Leereach'ın korkunç İz Sürücüleri. Bir bedel uğruna herkesi ya da her şeyi yok edecek avcılar.

"Bizimle kal, Hurrik! Vazgeçme!" diye fısıldadı lider.

"Beni bırakın, efendim," diye karşılık verdi yaralı adam.

Lider adamları ile birlikteydi. "Seni bu kasapların eline bırakmayacağım," dedi.

"Lütfen gidin, efendim. Beni efendilerine vermek isteyeceklerdir, bu da size zaman kazandırır," dedi Hurrik. Zırhının üzerinde kan vardı. Sturm kanın adamın başlığı üzerine bulaştığını görebiliyordu.

Hurrik'i taşıyan iki adam onu bir ağaca yasladı. Onun için kılıcını çektiler ve Hurrik'in parmaklarını kılıcının sapına doladılar. Sturm onun kan kaybından solgunlaşmış yüzünü görebiliyordu.

İz sürenler durmuştu. Kıs kıs gülen bir ses ormanın içine yayıldı. Yırtıcılar yanı başlarına geri dönmüştü. İşaretler öldürmek için yaklaştıklarını bildiriyordu.

Sturm'un hâlâ yüzünü göremediği lider, kemerinden uzun bir hançer çıkartarak yaralı adamın sol eline koydu. "Paladin seni korusun, Usta Hurrik," dedi.

"Sizi de, efendim. Şimdi acele edin!"

Yaralı olmayan üç adam zırhlarının elverdiği ölçüde hızla koşmaya başlamıştı. Hurrik acı içinde kılıcını kaldırdı. Bir

kurdun başı göründü. "Ortaya çıkın," dedi Hurrik. "Ortaya çıkın ve benimle savaşın!"

İz sürücü hiç aldırış etmiyordu. Kendinden emin bir şekilde bir ok aldı ve fırlattı. Geniş uç hedefini bulmuştu.

"Efendim!" diye bağırdı Hurrik.

Lider kader arkadaşının öldüğü yere dönüp baktığında Sturm onun yüzünü gördü.

"Baba!"

Sturm bir çığlıkla Lunitari'ye geri dönmüştü. Karnı üzerinde yatıyordu, uyku tulumu da darmadağın olmuştu. Bezgin bir şekilde kalkıp oturduğunda, Kitiara'nın onu seyrettiğini anlamıştı.

"Bir kabus gördüm," derken utanmıştı.

"Hayır," dedi Kitiara. "Uyanıktın. Seni gördüm. Uzun zamandır etrafı eşeliyor ve inliyordun. Gözlerin sonuna kadar açıktı. Ne gördün?"

"Ben– ben tekrar Krynn'deydim. Neresi olduğunu bilmiyorum, ama iz sürücüler vardı. İçlerinden biri de babam olan bazı adamların peşindeydiler."

"Leereach İz Sürücüleri?"

Sturm başını salladı. Hava nefesini gösterecek kadar soğuk olsa da Sturm'un dudağının üzerindeki ter duruyordu.

"Bu gerçekti, değil mi?" dedi.

"Sanırım öyleydi. Bu senin hediyen olabilir, Sturm. Görme gücü. Tıpkı benim gücüm gibi. Lunitari'nin sana vermiş

olduğu şey bu."

Sturm ürperdi. "Neyi görme gücü? Geçmişi mi? Geleceği mi? Yoksa uzak yerlerdeki şimdiki zamanı mı görüyorum? Nasıl söyleyebilirim, Kit? Nasıl bilebilirim?"

"Bilmiyorum." Kitiara parmaklarıyla siyah buklelerini taradı. "Bu acı veriyor, değil mi? Bilememek."

"Sanırım delireceğim!"

"Hayır, delirmezsin. Bunun için çok güçlüsün." Kitiara ayağa kalktı ve Sturm'un yanına oturmak için sönmekte olan ateşin bulunduğu yere geldi. Sturm battaniyesini tekrar katlayarak uzandı. Gördüğü hayaller çıldırtıcıydı. Büyü kokuyor ve onu uyarmadan ona işkence ediyorlardı. Yine de Sturm, bu korkunç sahnedeki her ayrıntının üzerinden tekrar tekrar geçmeye başladı: bu sahnelerde babasının kaderine ait gizlenmiş ipuçları olabilirdi. Kitiara elini Sturm'ün göğsüne uzattığında adamın kalbinin hızla çarptığını hissetmişti.

- 12 -
Gnom'larımızdan Bazıları Kayıp

nom'lar aşırı yemekten kaynaklanan bezginliklerini üzerlerinden atmış ve kampın etrafında sıçrayıp bağırmaya ve birbirlerine bir şeyler fırlatarak şakalaşmaya başlamışlardı. Bellcrank uzun bir tahta çivi bulmuş ve tepenin bir yerini onula işaretlemişti.

"Kazacağımız yer burası," dedi.

"Neden orası?" diye sordu Cutwood.

"Neden olmasın?"

"Zirveye gidip oradan aşağı bir şaft sürsek daha iyi olmaz mıydı?"

"Eğer bir kuyu kazmak isteseydik belki, ama demir araştırması yapıyorsak değil," dedi Bellcrank. Jeolojik yer katmanı, sedimantasyon ve madencilere özgü perhiz gibi sadece belirli bir kesime hitap eden uzun bir tartışmadan sonra gnom'lar kazmak için tüm gerekenin iki küçük tahta kepçe olduğunu öğrenmişlerdi.

"Bunlar kimin?" diye sordu Sighter.

"Benim," dedi Fitter. "Biri fasulyeler, diğeri de kuru üzümler için."

"El arabasında bir kürek yok mu?"

"Hayır," dedi Roperig. "Tabii ki, eğer biraz demirimiz olsaydı kendi küreklerimizi yapabilirdik–"

Cutwood ve Wingover onun bu önerisine karşılık ellerindeki pis çoraplarla üzerine koştular.

"Eğer elimizdeki tek malzeme kepçelerse, kepçelerle kazmak zorundayız," dedi Bellcrank ve kepçeleri Cutwood ve Wingover'a uzattı.

"Neden biz?" dedi Cutwood.

"Neden olmasın?"

"Bunu söylemeyi bırakmasını diliyorum," dedi Wingover. Giysi kollarını dirseklerinin üzerine sıvadı ve Bellcrank'ın çimenliğin üzerinde işaretlediği noktanın yanına eğildi. "Oh, kayalar," diye içini çekti.

"Reorx'dan kayalara çarpmamızı dile," dedi Cutwood. "yoksa bütün gün kazmak zorunda kalacağız."

Gnom'lar arkadaşları kazmaya başladığında etraflarında toplaştılar. Kırmızı lapa benzeri toprak kolayca kazılıyordu. Kazıcılar Sighter ve Rainspot'un yüzüne vurarak, dolu kepçeleri omuzlarının üstünden boşalttılar. Gnom'lar uygun bir inceleme noktasına geri çekildiler.

Bellcrank eğildi ve eline Wingover'ın geriye fırlattığı topraktan bir avuç aldı. Toprak kuru ve süngersi değil, taneli ve nemliydi. "Hey," dedi Bellcrank. "Şuna bakın. Kum."

Sturm ve Kitiara, Bellcrank'ın küçük yumruğu içinde sıktığı nemli kum topunu incelediler. Bu oldukça sıradan, kırmızı renkli bir kumdu.

"Of! Oh, burada bir şey var," dedi Cutwood. Açılan tünelin içinden kısa ve kalın bir parça fırlattı. Parça bayırda bir süre yuvarlandıktan sonra durmuştu. Fitter onu eline aldı.

"Cam gibi," dedi Sighter parçayı arkadaşının elinden kaparak–

Çukurun içinden kumla birlikte daha fazla cam parçası çıktı. Wingover ve Cutwood yamaçta tüneli başları önde kazmaya devam etmekteydiler ve artık sadece ayakları görülebiliyordu. Sturm onlara kazmaya son vermelerini söyledi.

"Kazmak faydasız;" dedi. "Burada hiçbir maden cevheri yok."

"Korkarım ki Usta Brightblade'le aynı fikirdeyim," dedi Bellcrank. "Tepenin bütünü tıpkı bir kum yığını gibi."

"Cam nereden geliyor?" diye sordu Kitiara.

"Herhangi bir ısı kaynağı kumu cama çevirebilir. Şimşek, orman yangını, yanardağ."

"Bu önemli değil," dedi Sturm. "Demir için kazdık ama cam bulduk. Soru şu, şimdi ne yapıyoruz?"

"Araştırmaya devam?" dedi Fitter çekinerek.

"Peki ya Stutts ve diğerleri ne olacak'" diye sordu Kitiara.

"Hay salak kafam, arkadaşlarımızı tamamen unuttum," dedi Roperig. "Ne yapacağız?"

Sturm, "Geri döneceğiz. Gemiye ulaşmadan önce güneş tekrar ortaya çıkacak ve biz de Stutts, Birdcall ve Falsh'ın yemeleri için biraz mızrak yontabiliriz. Hepimiz bir arada

olduktan sonra, makineyi onarabiliriz–" Sturm, Kitiara'ya ağırbaşlılıkla baktı.

"– Kitiara ve benim üzerimize giydiğimiz demirle, siz gnom'lar bizim silahlarımızı ve zırhlarımızı ihtiyacınız olan parçalar şeklinde dövebilirsiniz." Sturm'ün fikrini onaylayan konuşmalar gnom'lar arasında hızla dolaşmıştı.

"Kılıcımı, zırhımı makine parçalarına dönüşmeleri için çekiçleteceğimi mi sanıyorsun? Kendimizi neyle savunacağız? Kepçeler ve fasulyelerle mi?" dedi Kitiara öfkeyle.

"Şu ana kadar silahlarımızı sadece yabani otları kesmek için kullandık," dedi Sturm. "Bu bizim eve dönmek için tek şansımız olabilir."

Kitiara kollarını kenetledi. "Bundan hoşlanmadım."

"Ben de öyle, ama başka seçeneğimiz var mı? İyi bir şekilde silahlanıp burada terk edilmiş bir şekilde kalırız, ya da silahsız evimizin yolunda oluruz."

"Güzel bir seçim değil," diye itiraf etmek zorunda kaldı Kitiara.

"Kararını şimdi vermek zorunda değilsin. Neye karar verirsen ver, ilk önce gemiye geri dönmek zorundayız," dedi Sturm.

Hiçkimse şövalyenin kararına itiraz etmemişti. Gnom'lar kampı kaldırmak için hazırlandılar. Toplanmaları da oldukça seri hareketlerle gerçekleşmişti. Her gnom el arabasının içine bir şey fırlatıvermişti sadece. Arada bir aynı eşyayı paylaşamadıkları da olmadı değil ve Rainspot'la ona yardım eden Cutwood, Fitter'ı da taşıyıp arabanın içine attılar.

Sturm en küçük gnom'u eşyalar arasına gömülmeden çekip çıkartmak zorunda kaldı.

* * * * *

Açık bir gökyüzü ve az sayıda yıldızın altında kaşifler taşlardan oluşan ovaya doğru yol almaya başlamışlardı. Tepe dizilerini geride bıraktıklarında mavi-beyaz bir parlaklık gökyüzünü aydınlattı. On beş kilometrelik bir yürüyüş sonunda parıltının kaynağının Krynn dünyası olduğu anlaşılmıştı. Krynn, kırmızı aya ayak bastıklarından beri ilk kez görünüyordu. Grup durarak, gök mavisi rengindeki küreye hayranlık içinde bakmıştı.

"Bulanık beyaz parçalar nedir?" diye sordu Kitiara.

"Bulutlar," dedi Rainspot.

"Ve mavi olan okyanus, kahverengi olan da kara?"

"Kesinlikle haklısınız, bayan."

Sturm grubun tamamından ayrı durarak, yurdu olan dünya üzerinde düşündü. Kitiara bir gözünü kapatarak ve Sighter'ın boyuna yetişmek için eğilerek, gnom'un küçük dürbününden dikkatlice baktı. İşi bittiğinde de Sturm'ün durduğu yere gitti.

"Bakmak istemiyor musun?" diye sordu.

Sturm uzamış sakallarını ve çenesini ovuşturarak, "Onu net bir şekilde görebiliyorum." Krynn'in beyaz ışığı şövalyenin yüzüğünde yansıyor ve parıldıyordu. Solamniya Şövalyeleri'nin amblemi olan Gül amblemi gözünü alıyordu.

Dumanı içine çekmesiyle öksürmesi bir oldu. Yine mi! Görme gücü hiçbir uyarı yapmadan onu tekrar yakalamıştı. Sturm soğukkanlı olmak için çabaladı. Her zaman deneyimi tetikleyecek bir şey olmuştu– ilk önce ayın soğuk havası, sonra kurt kürkü pelerini ve şimdi de yüzüğünden yansıyan ışık. Solamniya mirasından kalan tek gerçek kalıntı. Bu, babasının değil annesinin yüzüğüydü ve Sturm onu küçük parmağına takıyordu.

Arkasında yüksek, karanlık bir duvar belirmişti. Sturm duvarın gölgesinde duruyordu ve geceydi. Yaklaşık yirmi metre ötede bir ateş yanıyordu. Bir kalenin avlusundaymış gibiydi. Pelerinler içindeki iki adam ateşin yanında kamburumsu bir şekilde duruyorlardı. Bir diğeri de hareket etmeden yerde yatıyordu.

Sturm daha yakına gelmiş ve uzun boylu adamın babası olduğunu görmüştü. Kalbi deli gibi çarpıyordu. On üç yıl sonra ilk defa elini Angriff Brightblade'e uzattı. Yaşlı savaşçı başını kaldırarak Sturm'ün tam sağına baktı.

Beni göremiyorlar, diye düşündü Sturm. Kendini gösterebilmesinin bir yolu var mıydı?

"Buraya gelmemeliydik, efendim," dedi diğer ayakta duran adam. "Bu tehlikeli!"

"Düşmanlarımızın bizi en son arayacakları yer yağmalanmış vaziyetteki kalem," diye karşılık verdi Lord Brightblade. "Bu arada, Marbred'i rüzgardan korumalıyız. Ateş göğsüne yerleşti."

Baba! Sturm bağırmaya çalıştı. Onu duyamıyorlardı bile.

Lord Brightblade yerde yatan adamın yanına çömeldi. Nefesi sakalının üzerinde donmuştu, soğuk onu da tıpkı Marbred'inki gibi beyazlaştırmıştı.

"Kendini nasıl hissediyorsun, eski dostum?" diye sordu Sturm'ün babası.

Marbred hırıltıyla soludu, "Her türlü görev için hazırım lordum."

Angriff eski uşağının kolunu sıkarak ayağa kalktı ve sırtını hasta adama döndü.

"Geceyi çıkaramayabilir," dedi. "Yarın orada yalnızca sen ve ben olabiliriz."

"Ne yapacağız, lordum?"

Lord Brightblade geniş omuzları üzerinden sarkan pelerin parçaları ve örtülerin altına doğru uzandı. Kemerini çözdü ve kılıcıyla kınını çıkarttı.

"İlk atalarım tarafından dövülmüş ve yüzyıllar boyunca onurla taşınmış bu kılıcın düşmanlarımın eline geçmesine izin vermeyeceğim."

Bren, Lord Brightblade'in bileğini yakalamıştı. "Lordum– bunu yapamazsınız– onu yok edemezsiniz!"

Angriff kılıcı kınından on beş santim kadar çıkartmıştı. Ateşin alevleri cilalanmış kılıcın üzerinde parlarken, "Hayır," dedi, "oğlum yaşadığı müddetçe, Brightblade soyu devam edecek. Kılıcım ve zırhım onun olacak."

Sturm kalbinin yerinden çıkacağını hissetti. Sonra gördüğü sahneden kaynaklanan acı, garip bir mutluluğa dönüştü. Sturm'ün vücuduna yerleşti ve şövalye kendini hayalin

içinde tutmaya çalışsa da görüntü ortadan kayboldu. Ateş, adamlar, babası ve Brightblade'lerin kılıcının görüntüsü dalgalanmış ve gözden kaybolmuştu. Sturm'ün parmakları o hayali yakalamaya çalışırken sımsıkı bir yumruk haline gelmişti. Sturm kendini Kitiara'nın kürk paltosunun kenarını sıkıca tutarken buldu.

"İyiyim," dedi Sturm. Kalbi yavaşça normal ritmine geri dönüyordu.

"Bu zaman içinde oldukça sessizdin," dedi Kitiara. "Sanki Solace'da bir tiyatro oyununu izliyormuş gibi boşluğa bakıyordun."

"Bir şekilde öyleydim." Sturm babasının gece nöbetini anlattı. "Şimdiki zaman ya da az önceki geçmiş olmalı," dedi. "Kale harabe şeklindeydi, ama babam çok yaşlı gözükmüyordu– ellili yaşlarında olabilir. Sakalı grileşmemişti. Yaşıyor olmalı!"

Sturm sırtüstü yattığını ve hareket ettiğini farketti. Hızla doğruldu, neredeyse gnom'ların el arabasından düşecekti. "Buraya nasıl geldim?" diye sordu.

"Seni ben koydum. Tek başına yapacak gibi gözükmüyordun," dedi Kitiara.

"Beni kaldırdın mı?"

"Tek elle," dedi Wingover.

Sturm aşağı baktı. Sighter hariç bütün gnom'lar el arabasını itiyordu. Birden yoldaşlarında bu derece yük olmaktan utanarak, arabadan atladı. Kitiara da arabadan indi.

"Ne kadardır kendimde değildim?" diye sordu Sturm.

"En azından bir saat," dedi Sighter, yıldızlara bakarak. "Hayallerin devam ediyor, değil mi?"

"Evet, ama sanırım ben geçmişe ait birş eyler hatırladığımda tetikleniyorlar," dedi Sturm. "Eğer şimdiki zamana konsantre olursam belki bunun gibi olaylardan sakınabilirim."

"Sturm doğaüstü şeyleri onaylamaz," diye bir açıklamada bulundu Kitiara gnom'lara. "Bu şövalyelik yasasının bir parçası."

Şimdi Krynn başlarının üzerinde ve oldukça yüksekteydi, etraflarındaki arazi sanki gündüzmüşcesine aydınlıktı. Parlak ışık altında hiçbir bitki büyümemişti, gezegenin berrak ışığı altında hepsi soğuk ve cansızdı.

Sighter arkadaşlarını başka uzunca bir tartışmaya sürüklerken, Kitiara ve Sturm el arabasının arkasında yürüyordu, bu yüzden kimse ön tekerlekler içine girene kadar hendeği göremedi. Önde duran Cutwood, Fitter ve Rainspot yüzüstü düştüler. Roperig, Rainspot ve Bellcrank ağzına kadar yüklü el arabasını baş aşağı düşmemesi için sıkıca tutarken, Kitiara ve Sturm da öne atılıp arabayı dengelemişlerdi.

"Bırakın aşağı yuvarlansın," dedi Kitiara. "Bırakın gitsin."

Rainspot ve Bellcrank geriye adım atmıştı, ama Roperig duraksamıştı. El arabası hendeğin kenarından etrafında koşturan insanlarla birlikte geri tepti ve Roperig çekme koluna karşı acı içinde sıçradı.

"Senin neyin var?" dedi Bellcrank, el arabası durduğunda. "Neden gitmesine izin vermedin?"

"Ya– yapamam," diye sızlandı Roperig. "Ellerim yapıştı!"

Ayakları çamurun içinde yuvarlandığında ceplerinden tozlar ve düğmeler dökülmüştü. Kısa ve kalın parmakları el arabasının çekme koluna sımsıkı kenetlenmişti. Rainspot arkadaşının parmaklarını kurtarmaya çalıştı.

"Uf, uf!" diye bağırdı Roperig. "Parmaklarımı koparıyorsun!"

"Mız mız bir çocuk olma," dedi Sighter.

"Cutwood, sen kolun bu tarafına tutkal mı sürdün?" diye sordu Rainspot.

"Tabii ki, hayır. Dişli Çarklar aşkına, bunu ona söylemeden böyle bir şey yapar mıyım!" Cutwood'un kutsal kelime Dişli Çarklar'ı içeren yalvarması doğruyu söylediğini ortaya çıkartmıştı.

"Hmm." Kitiara parmaklarını arabanın tekerleklerine vurdu. "Belki bu da çılgın Lunitari büyüsünün bir parçasıdır."

"Sen sonsuza kadar bu el arabasına yapışık kalacağımı mı söylemek istiyorsun?"

"Üzülme, usta. Bu kolu kesebilirim," dedi Fitter. Patronunun sırtına onu teselli etmek için hafifçe vurdu.

"Saçma," dedi Bellcrank. "Eğer Usta Brightblade bana bıçağını verirse, senin parmaklarını anında kazırım."

Roperig beyazladı. "Bunu yapmayacaksın!"

"O zaman parmaklarının arasını çok dikkatle kesebiliriz.

"Hiçkimse ne bir kesme ne de kazıma yapacak," dedi Kitiara. "Eğer bu yapışma benim gücüm ve Sturm'ün hayalleriyle ilgili bir şeyse, o zaman arkadaşınızın parmaklarını kesmeden önce onun hakkında oturup düşünmek zorundasınız."

"Oldukça haklı," dedi Sighter. "Şimdi, yaptığımız işlerle ilgili yetenekler kazanmamız bir rastlantıdan başka bir şey olamaz mı?"

"Rainspot yağmur yağdırıyor, Bayan Kitiara bir savaşçı olarak güçleniyor– ve iplerle düğümlerin ustası olan Roperig kendini kendi elleriyle bağlanmış bir şekilde buluyor. Bu güç algılanan bir şey olmasına rağmen güçlü, güç bizim doğal yeteneklerimizi abartıyor."

"Roperig eğer isterse muhtemelen kendini kurtarabilir," dedi Kitiara. "Tıpkı Rainspot'un yağmur istemesi gibi."

"Yapmak istediğim tek şey hendeğin içine kaydığımızda sapı sıkıca tutmaktı," dedi Roperig asık suratla.

Roperig gözlerini sımsıkı kapattı ve dileğini diledi.

"Daha güçlü! Konsantre ol!" diye onu tetikledi Sighter. Cutwood büyütücü gözlüğünü çıkartarak Roperig'ın yapışmış ellerine dikkatle baktı. O esnada acı sesleri içinde Roperig'in elleri yavaşça el arabasının üzerinden kurtulmuştu.

"Uf, uf!" diye sızlandı Roperig, ellerini sallayarak. "Canımı acıtıyor!"

* * * * *

El arabası küçük vadinin üzerine çekilmişti. Gnom'lar elden ele bir su şişesi dolaştırdılar. Sırası gelen Fitter şişeyi Kitiara'ya uzatmıştı. Kitiara suyu doya doya içtikten sonra Sturm'e verdi. Sturm şişeyi uzun süre yere bakarak elinde tuttu. "Şimdi ne oldu?" dedi şişeyi geri alarak.

"Büyü beni endişelendiriyor. Onu bir şekilde reddedemiyor muyuz, geri veremiyor muyuz?"

Kitiara şişenin tıpasını takarken, "Bunu neden yapmalıyız ki? Buna alışmak zorundayız, etkilerini kontrol etmeyi öğrenmeliyiz," dedi ve yumruğunu sıktı. İçindeki gücü hissedebiliyordu, tıpkı damarlarında dolaşan tatlı bir şarap gibi. Gücün tadı sarhoş ediciydi. Sturm'ün gözlerine baktı. "Eğer Krynn'e beş parasız, silahsız ve zırhsız döneceksek, bari güçlerimiz bizde kalmış olur."

"Bu doğru değil," dedi Sturm dik başlılıkla.

"Doğru mu? Önemli olan tek doğru bu!" Kitiara hiddetle su şişesini sıkarken şişe patlamıştı.

Küçük Fitter parlak camlara bakmak için öne doğru eğildi. "Şişeyi kırdınız, bayan," dedi. "Bir yeriniz kesildi mi?"

Kitiara gnom'a zarar görmemiş elini gösterdi. "Ben içinde olmadan da burada birçok şey kırılabilir," dedi öfkeyle.

* * * * *

Krynn'in güneydoğudaki ufuk hattına yerleştiği sırada kaşifler Bulutların Efendisi'ne giden yolun yarısından daha uzaktaydılar. Önlerinde düz zemin, kayalar ve kırmızı topraktan başka bir şey yoktu. İlerlemeye devam ederken,

insanlar gnom'lardan ayrı ve sessizdi, gnom'lar ise bir kez daha gevezelik etmeye başlamışlardı.

Uçan geminin pilotu giderek daha yavaş yürümeye başlamış ve en sonunda da durmuştu.

"Haydi yürü, delikanlı," dedi Sighter, Wingover'ı sırtından iterek. "Arkada kalmak istemiyorsun, değil mi?"

"Gitmiş," dedi Wingover.

"Ne gitmiş?"

"Gemi. Bulutların Efendisi."

"Sen tamamıyla aklını kaçırmışsın. Gemiden yaklaşık on üç kilometre uzaktayız, onu buradan nasıl görebilirsin?"

"Bilmiyorum, ama lekeyi çok net görebiliyorum," dedi Wingover. Uzağa şaşı baktı. "Yerde büyük bir tekerlek izi, birkaç kayma işareti ve birkaç kırık sandık var, ama gemi gitmiş."

Sturm ve Kitiara uzağı gören gnom'un yanına geldi. "Emin misin, Wingover?" diye sordu Sturm.

"Gitmiş," diye yineledi gnom.

Sighter ve diğer gnom'lar oldukça şüpheciydi, ama Sturm onlara adımlarını hızlandırmalarını emretti. Kilometreler hızla katedildi ve Wingover hâlâ uçan geminin indiği yerde olmadığı konusunda ısrar ediyordu. Gnom gemiden geride kalanları tarif ederken, sözlerindeki kesinlik grubu irkiltmişti. Gemiye ulaşmaya yaklaşık iki kilometre kala, Kitiara daha fazla dayanamadı. Koşmaya başladı ve grubu arkada bıraktı.

Sturm ve gnom'lar hantalca yürümeye devam ettiler. Az sonra Kitiara koşarak geri gelmişti. "Wingover haklı," dedi. "Bulutların Efendisi gitmiş."

Gnom'lar hemen Wingover'ın etrafını kuşattılar ve gnom'un yüzünü dürtüp, göz kapaklarını çekmeye başladılar. Gnom pilot, arkadaşlarını rahatsız edici parmaklarını ancak tokatlayabilmişti. Arkadaşları Kitiara'nın getirdiği haberi tamamıyla unutup, Wingover'ın dikkate değer görüş yeteneğini keşfetmeye çalıştılar.

"Bu Lunitari'nin büyüsü," dedi Wingover. "Beni yalnız bırakın!"

"Stutts ve yanındakiler gemiyi onarıp, uçup gitmiş olabilirler mi?" diye sordu Sturm.

Kitiara üzerindeki kürk paltoyu gevşeterek soğuk havanın içine girmesini sağladı. "Her yerde izler var– küçük yuvarlak izler– sanırım gemi taşınmış.

"Taşınmış mı?" dedi Fitter korku ve merak içinde.

"O geminin ağırlığının ne kadar olduğunu biliyor musun?" dedi Sighter.

Kitiara çenesini kaldırdı ve cevap verdi. "Boşver Dağı'ndan daha ağır olsa bile hiç umurumda değil. Biri ya da bir şey onu kaldırmış ve taşımış,"

"O zaman çok güçlüler ya da çok fazlalar," dedi Sturm.

"Ya da her ikisi de," dedi Kitiara yüzünü ekşiterek.

- 13 -
Yürüyen Ağaçlar

üneş, Bulutların Efendisi'nin Lunitari'ye ilk ayak bastığı yer olan kayalı alanın üzerinde parlıyordu. Keşif grubu çevreyi dolaşmış, çaresizce yerdeki izlere bakmıştı. Wingover'ın on üç kilometre öteden gördüğü gibi, uçan gemi ve geminin içindeki üç kişi gitmişti. Aya çarptıklarında kırılan iniş tekerlekleri gemiden geriye kalan tek şeydi. Tekerleklerin dışında iki boş sandık, birkaç fasulye çuvalı ve kamp ateşinin kalıntıları vardı.

"Bunu kim yapmış olabilir?" diye sordu Bellcrank.

Cutwood elindeki mercekle yerde emekleyerek izleri inceliyordu.

Sturm kamp ateşinin kalıntılarını tekmelemiş ve, "En azından kan döküldüğüne dair hiçbir iz yok," dedi.

"Altmış," diye duyurdu Cutwood. Burnunun ve sakalının üzerinde toz vardı. "Burada en azından altmış kişi varmış. Bulutların Efendisi'ni sırtlarının üzerinde taşımış olmalılar, çünkü gövdenin sürüklendiğine dair hiçbir iz yok."

"Buna inanmıyorum," dedi Sighter. "Altmış kişi Bulutların Efendisi'ni omuzlarının üzerinde taşıyamaz."

"Bayan Kitiara kadar güçlü olsalar bile mi?" diye sordu Roperig. Roperig'in bu sözleri herkesi duraklatmıştı.

Kitiara ayak izlerinin yanına çömeldi. "Bunları insan ayakları yapmamış," dedi. "İzler yuvarlak, tıpkı nalsız atların toynakları gibi." İzlerin birbirlerine ne kadar yakın durduğunu da göstermişti.

"Beceriksiz aptallar, birbirlerinin topukları üzerine basmış olmalılar! Onların arkalarından gitmeliyiz. Onları bulup, gemiyi geri almalıyız."

"Buna hiç şüphe yok," dedi Sturm. Kitiara kemerindeki kesede duran biley taşını çıkartıp, kılıcının ucunu bilemek için yere oturdu. Sturm da gnom'ları bir araya toplamıştı.

"Arkadaşlarınızın ardından gidiyoruz," dedi. Gnom'lar neşe içinde bağırdılar. Sturm sessiz olmalarını işaret etti. "Ne kadar uzağa gittiklerini bilmediğimiz için, olabildiğince hızlı hareket etmeliyiz. Bu da," Sturm, gnom'ların yüzlerindeki beklentiyi görmüştü, "hepiniz yanınıza taşıyabileceğiniz kadar eşya alacaksınız demek oluyor."

Sturm'ün bu sözleri gnom'ları kargaşayla dolu bir hazırlığa itmişti. Sturm'ün gözleri önünde Dört-Gnom-Gücü Araştırma El Arabası'nı parçalara ayırdılar ve Gnom Araştırma Paketleri oluşturmaya başladılar. Bu paketler ince çıtalar, çadır bezinden bağlar ve battaniye kumaşından yapılmıştı. Torbalar sırt çantaları gibi omuzlara asıldı, ama bu paketler gnom'lardan iki kat daha büyüktü. Bu durum da her türlü destekleyici ipi, kordonu ve dengeleyiciyi gerektirmişti. Bir süre sonra her gnom bir tahta ve giysi karmaşası altında sendeliyordu, ama en sonunda sevgili aletlerinden hiçbirini geride bırakmamışlardı.

Sturm onlara yukarıdan baktı ve derin bir *of* çekti. Bu şekilde hiçbir zaman Bulutların Efendisi'ni yakalayamayacak, hiçbir zaman Krynn'e geri dönemeyecek

ve Sturm de babasını maalesef hiç bulamayacaktı. Küçük adamların üzerine yürümek istedi, ama bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordu. Gnom'lar beceriksizce ve gelişigüzel yürüyorlardı, ama ilerliyorlardı.

Sighter badi badi yürürken, aynı anda da çadır bezi üzerine bir şeyler karalıyordu. "Yeni bir seyir defterine başlıyorum," dedi bir tarafından diğerine salınarak. Keşif çantasının ucu Sturm'ün burnunu sıyırıp geçti. "Bu artık Lunitari Keşif Yolculuğu değil."

Yürümeye devam etti. Wingover onun arkasından söz almıştı.

"Şimdi Lunitari Uçan Gemiyi Kurtarma Görevindeyiz," dedi Wingover.

İz geniş ve düzdü, hiçkimsenin söyleyemeyeceği kadar da uzak. Uçan gemiyi kaçıranlar ya çok akıllı değillerdi ya da gemideki mürettebatın Stutts, Birdcall ve Flash'dan ibaret olduğunu düşünmüşlerdi.

Kitiara ve Wingover diğerlerinden önde yürüyorlardı. Kitiara gnom'un görme gücünü altı mil ilerideki kayaların şekillerini tasvir ettirerek ölçmüştü. Zavallı Wingover'ın başı korkunç derecede ağıyordu ve kısa bacakları Kitiara'nın uzun, güçlü adımlarıyla başedecek türden değildi. Kitiara, gnom'un keşif torbasını sırtlayıp gnom'u da yakasından kaldırdı. Wingover'ı kolunun arasına aldı ve kaybolmamaları konusunda cücenin görme gücüne güvenerek, ileri doğru koşmaya başladı. İz değişmeyen bir çizgiyle batıya doğru devam ediyordu.

Sturm fazla yüklenmiş gnom'larla hantal hantal yürümeye devam etti. Gnom'lar yolun her yerine serpilmiş bir şekilde

Wingover'a verilen uzağı görme yeteneği hakkında tartışıyorlardı.

Sturm gözlerini güneşten koruyarak ayak izlerine baktı. İzler beş ayrı sütun halinde düzenli yuvarlak çukurlar olarak dikkat çekiciydi. Sturm, Bellcrank'a, "Bu izler sana garip gelmiyor mu?" diye sordu.

"Hiç şüphesiz, Usta Brightblade, kırmızı aya gelişimizden beri hiçbir hayvan izine rastlamadığımıza göre," diye karşılık verdi gnom.

"Kesinlikle! Ayak izlerinin ne kadar net olduklarını farkettin mi? Hepsi de mükemmel bir şekilde sıralanmış."

"Takip etmiyorum."

"Yürüyen bir at bile biraz tırıs gider, arada bir yana doğru hareket yapar ve bu onun izini ayırt eder."

"Bir makine!" diye bağırdı Bellcrank. "Usta Brightblade buldunuz!" Bellcrank, Roperig'in üst giysisinin klapasından tutmuştu. "Anlamıyor musun, bir makineden başka ne Bulutların Efendisi'ni kaldırıp götürebilir?"

"Reorx adına, bunu düşünmemiştim," dedi Roperig.

Fitter, Rainspot'un yanına gidip ona Bellcrank'ın teorisini anlattı. Sonra fikir Cutwood ve Sighter'ın yürüdükleri yere ulaştı. Sighter bu fikir karşısında oflayıp pufladı.

"Bu bir şeyi çözmüyor!" dedi. "Bir makinenin olduğu yerde, onu yapan da vardır, değil mi?"

Bellcrank bu fikri tartışmak için ağzını açtı, ama tam o anda Kitiara ve Wingover'ın koşarak onlara doğru geldiğini gördüler.

Savaşçı kadın, gnom'u kolunun altında bir ekmek gibi taşıyordu. Wingover'ın kafası Kitiara'nın topukları yere her vuruşunda hopluyor ve sallanıyordu. Başka bir koşulda bu manzara komik olabilirdi.

Kitiara, Sturm'ün önünde durmuştu. "Yukarıda bir köy var," dedi. Nefes nefese bile değildi.

"Köy mü? Nasıl bir köy?" diye sordu Roperig.

"Köy gibi bir köy," dedi Wingover, Kitiara'nın kolu altından. "Ortasında bir tür kale var."

"İz bu köye mi gidiyor?" diye sordu Sturm.

Kitiara başını salladı. "Kuzeye doğru yön değiştiriyor, köyden tamamen uzaklaşıyor."

"Bu köyü araştırmalıyız," diye bağırdı Cutwood otuz metre kadar geriden. Sturm ve diğer gnom'lar birbirlerine sonra da Cutwood'a baktılar.

"Ne söylediğimizi duyabiliyor musun?" dedi Wingover fısıltıyla.

"Tabii ki duyuyorum! Sağır olduğumu mu sanıyorsun?" diye geri bağırdı Cutwood. Sighter onun omuzuna vurdu.

"Ben onları duyamıyorum," dedi. Cutwood'un kulaklarını tuttu ve kafasını bir taraftan diğerine çevirdi, marangozun kulaklarına dikkatle baktı. "Her şey normal gözüküyor," dedi. "Sesim sana yüksek geliyor mu?"

"İki santim öteden bağırırsan evet!"

Sighter, Cutwood'u elinden tutup diğerlerinin olduğu yere götürdü. "Tekrar oldu," dedi. "Cutwood bir konuşmayı otuz

metre uzaktan duyabiliyor, belki de daha fazla."

"Gerçekten mi? Bir test yapmamız gerek," dedi Rainspot.

Torbasını yere indirdi ve kendini kordonlardan ve kayışlardan kurtarmaya çalıştı.

"Boş ver!" dedi Kitiara. "Köy konusunda ne yapacağız?"

"Eğer izi takip edersek köyün ne kadar yakınından geçeceğiz?" dedi Sturm.

"Mesafe de kahrolsun."

Gökyüzüne baktı. "Günün yarısı sona erdi. Eğer şimdi yürümeye başlarsak gece çökmeden köyü geçeriz ve izi de kaybetmemiş oluruz." Sighter insanın bilimsel merakının azlığı karşısında homurdanmıştı, ancak hiçbir gnom Sturm'un planına karşı çıkmayı düşünmedi.

Sturm grubu bir düzene soktu ve sert bir biçimde gnom'ları sessiz kalmaları konusunda uyardı. "Tehlikenin geldiğini hissediyorum," dedi. "Bir kale bir lorda ve muhtemelen silahlı uşaklara işarettir. Eğer," diyerek ekledi, "eğer bu dünya da Krynn'e benziyorsa..."

Dümdüz ileriye bakan Kit, "Korkuyor musun?" dedi.

"Korkmak mı, hayır. Ama endişeleniyorum, evet. Buradakim varlığımız hiç bu kadar güvenliksiz olmamıştı. Bir savaş kazansak bile bizi yok edebilirler."

"Aramızdaki fark bu, Sturm. Sen asayişi ve onuru korumak için savaşıyorsun, bense kendim için. Eğer tehlike büyüyorsa, yapılacak tek şey zafer kazanmaktır."

"Bize ne olacağı hiç önemli değil mi?"

Sturm, Kitiara'ya dokunduğunda kadının gözleri parlamıştı.

"Savaşta hiçbir zaman taraf değiştirmedim ve de herhangi bir dostuma ihanet etmedim! Küçük adamların bizim korumamıza ihtiyaçları var ve ben gerekirse kanımın son damlasını onları korurken dökeceğim. Bunun tersini ima etmeye hiçbir hakkın yok!"

Sturm bir süre sessizce yürüdü sonra, "Üzgünüm, Kit. Senin zihninden geçenleri bilmek benim için gittikçe daha zor oluyor. Sanırım kazanmış olduğun bu sihirli güç senin görünümünü etkiledi."

"Zihnimi, demek istiyorsun."

"Bunu en vahşi yolla söylemen konusunda sana hep güveniyorum."

"Hayat vahşi ve gerçekler de öyle."

Grubun arkasında duran Cutwood, aralarında geçen her şeyi duyabiliyordu ve, "Birbirleri için deli olduklarını düşünüyorum," dedi.

"Bu senin ne kadar şey bildiğine bağlı," diye karşılık verdi Sighter. "Erkek ve kadın insanlar birbirlerine karşı her zaman garip davranırlar. Hiçbir zaman gerçek duygularını göstermek istemezler."

"Bunun sebebi ne?"

"Çünkü incinebilir gözükmek istemezler. İnsanlarda '*gurur*' denen tavırdan oldukça fazla vardır, bu senin makinenin mükemmel bir şekilde çalıştığında hissettiğin memnuniyete benzer. Gurur onları hissettikleri yönün tam tersinde davranmaya iter."

"Bu aptalca!"

Sighter kuleyi andıran torbası altında sendelemişti ve neredeyse yere yığılacaktı. "Uff! Reorx aşkına! Tabii ki aptalca ve bu iki insanın gururla ilgili kötü anıları var. Bu da ne kadar vahşi davranırlar ve ne kadar yüksek sesle bağırırlarsa, birbirlerinden o kadar çok hoşlandıkları anlamına gelir."

Cutwood arkadaşının insan davranışlarını algılayışı konusunda sersemlemişti. "İnsanlar hakkında bu kadar çok şeyi nerede öğrendin?" dedi.

"Dinledim ve öğrendim," dedi Sighter, hiç gnom'lara benzemeyen bir edayla. Henüz farkına varamasa da, Sighter'ın içinde Lunitari büyüsünden kaynaklanan bir değişim vardı. Sezgili, aceleci bir gnom'dan, mantıklı, düşünceli bir gnom'a, yani daha önce hiç varolmamış bir yaratığa dönüşmüştü.

* * * * *

Taşlı alan bitki açısından bereketsizdi, vakit gündüz olmuş olsa bile, bu yüzden kaşiflerin köye yakın olduklarını gösteren ilk belirti yaklaşık iki metre uzunluğundaki kırmızı başlıklı mantarların ortaya çıkması ve iki alçak taş duvar arasında düzenli bir şekilde dizilmeleri olmuştu. Roperig incelemek için duvardan bir parça koparttı. Birbirleri üzerine istiflenmiş gevşek taşlardan yapılmıştı.

"Çok ilkel," dedi hor gören bir tavırla.

Mantar meyveliği onları köyden saklıyordu. Sturm, Kitiara, Wingover ve Cutwood mantarların arasından sürünerek yerleşim yerinin ucuna dek geldiler.

Krynn standartlarına göre burası bir köy sayılmazdı. Hiç ev yoktu, göğüs hizasında eşmerkezli taş duvarlar bulunuyordu ve ayrıca birkaç ambar da harmanlanmış yiyecekle doldurulmuştu.

Orijinal boyuttaki tek yapı kaleydi: kare, tek katlı ve penceresiz olan yapı köyün merkezinde duruyordu. Kalenin üzerinde duran tek direğe, kirli gri bir bayrak gevşekçe asılmıştı.

"Silvanost'un altın salonlarına benzemiyor, değil mi?" dedi Kitiara gnom'lara dönerek. "Burada kımıldayan bir şeyler görüyor ya da duyuyor musunuz?" diye de ekledi.

Wingover hareket eden hiçbir şey göremiyordu. Cutwood ise bir gözünü yana kaydırmış ve dikkatle çevreyi dinliyordu.

"Ayak sesleri duyuyorum," dedi emin olamadan, "çok belirsiz. Biri kalenin içinde yürüyor."

"Güzel. Haydi buraya uğramadan gidelim," dedi Sturm.

Diğer gnom'lar sabırla bekleşirken aralarında kısık sesle fısıldaşıyorlardı. Wingover'la Cutwood ve insanlar geri döndüğünde büyük torbalarını sırtlamış ve tekrar düz bir sıra oluşturmuşlardı.

"Köy terk edilmişe benziyor," dedi Sturm. "Bu yüzden uğramadan gideceğiz. Ne olursa olsun sessiz olun."

Bulutların Efendisi'nin izi tam mantar meyveliğinin duvarları ötesinde köyden dışarı dönüyordu. Uzun kırmızı sapları dolandıktan sonra önde giden Kitiara patikanın diğer tarafının uzun, yapraksız ağaçlarla kaplı olduğunu görmüştü.

"Garip," dedi. "Bunlar daha önce burada yoktu."

"Tıpkı diğer bitkiler gibi birdenbire mi büyüdüler?" diye sordu Roperig. Kitiara anlamsızca başını sallarken kılıcını çekmişti.

Ağaçlar yaklaşık iki metre uzunluğundaydı. Gövdeleri renkli şeritlerle doluydu, aşağıda koyu bordo olan renkleri, ağaçlar yuvarlak olan üst kısımlarında çok açık pembeye dönüşüyordu. Hepsinin aşağı eğilmiş dalları vardı.

"Gördüğüm en çirkin ağaçlar," dedi Cutwood. Ayrıca sırayı bozarak Yirmi Aletli Cep Donatısı'yla ağaçtan bir parça koparttı. Cutwood tam etli, gri bir tahta parçasını inceliyordu ki, ağacın sol dalı esneyip örneği gnom'un elinden alıverdi.

"Hey," dedi gnom. "Ağaç bana vurdu!"

İki ağaç sırası da hareket etmeye başlamıştı. Köklerini topraktan çıkartıp, diğer organlarını serbest bıraktılar. Çanağa benzeyen siyah gözleri açılmış ve şekilsiz ağızları aralanmıştı.

Sturm kılıcının kabzasına davrandığında, gnom'lar şövalyeyle Kitiara arasına toplanmıştı.

"Çile çeken kan lekeli tanrılar! Bu şeyler de ne?" diye bağırdı Kitiara.

"Eğer fazla yanılmıyorsam, bunlar bizim köylülerimiz. Bizi bekliyorlarmış," diye karşılık verdi Sturm kılıcını sımsıkı tutup, ağaçları yıldırmak için ileri geri hareket ederek.

Ağaç halkı tıpkı koç boynuzundan çıkan sese benzeyen derin bir ses çıkarttı. Vücutlarındaki girintilerden kılıç ve

mızraklar çıkarmışlardı, hepsi de kırmızı camdan yapılmıştı. Ağaç halkı kuşatılmış grubu bir daire içine almıştı.

İçlerinden en uzun boylu olan ağaç-adam yandaşlarıyla birlikte sırayı bozdu. Bu şey aslında yürümüyordu. Birbirine dolaşık kökleri ayaklarını gevşetmiş ve yaratığı öne taşımıştı. Ağaç-adam ham, kabzasız cam kılıcını kabuklu elinde kaldırmış ve yüksek sesle ötmüştü.

"Yah!"

Kitiara öne sıçrayarak yaratığın cam kılıcını kesmişti. Kılıcını diğer tarafa çevirip tekrar hareketlendiğinde, ağaç-adam bu sefer de kadına sol kolundan saldırmıştı. Kılıcını yumuşak ağaç gövdesinin o kadar derinine saplamıştı ki, kılıç kolay kolay dışarı çıkmamıştı. Kitiara ağaç yaratığın kılıcından gelen darbeyi geri püskürtüp kendi kılıcını elinden bıraktı. Böylece kılıcını düşmanının içinde bırakarak birkaç adım geri çekilmişti. Ağaç-adam içindeki çelikten fazla rahatsız olmuşa benzemiyordu.

"Sturm, bana kılıcını ver," dedi Kitiara aceleyle.

"Vermeyeceğim," diye karşılık verdi Sturm. "Sakin ol, tamam mı? Bu yaratık saldırmıyordu, konuşmaya çalışıyordu."

Kılıçla delinmiş ağaç-adam onlara kocaman, kırpılmayan gözleriyle bakıyordu. Törpülü bas sesiyle, "İnsanlar. Demir. İnsan mısınız?"

"Evet," dedi Sturm. "Biz insanız."

"Ve bizler de gnom'uz," dedi Bellcrank. "Tanıştığımıza çok memnun–"

"Demir?" Ağaç-adam, Kitiara'nın kılıcını böğründen çıkarttı, onu kesici tarafından tutuyordu. Kabzayı Kitiara'ya uzattı. "Demir, insanlar–" Kitiara sapı dikkatle aldı ve ucunun yere düşmesine izin verdi.

"İnsanlar, gelin," dedi ağaç-adam. Gözleri ve ağzı ortadan kaybolmuş ve aksi tarafta belirmişti. "İnsanlar, gelin, demir kral."

Ağaç-adam etrafında dönmeden yönünü tersine çevirmişti. Diğer ağaç halkı da onun gibi yapmış; gözleri gövdelerinin bir tarafında yok olup, diğer tarafında belirmişti.

"Büyüleyici," dedi Cutwood. "Onlar etraflarında dönme derdinden tamamıyla kurtulmuş."

"Onlarla gidiyor muyuz?" diye sordu Rainspot.

Sturm çalınan uçan gemilerinin izlerine baktı. "Şimdilik," dedi. "Bu demir krala karşı olan saygımızı göstermeliyiz. Belki o gemimizi neyin almış olabileceğini biliyordur."

Ağaç halkı dosdoğru köyün kalesine doğru ilerlemişti.

Sturm, Kitiara ve gnom'lar ise arkalarındaydı. Köye yaklaştıklarında duvarlara ve bahçelere zarar verildiğine dair izler gördüler. Bir şey duvarın uzun bir bölümünü yumruklamış ve burgu şeklindeki sarı meyvelerin bulunduğu ağaçlık etrafa saçılmıştı.

Kitiara'nın delmiş olduğu ağaç halkının lideri, kalenin kapısının önünde durdu. Üst üste binen kalın kırmızı camlardan ibaret olan geçit, aynı malzemeden yapılmış menteşeden sarkıyordu.

Ağaç-adam uğuldayarak, "Kral! İnsanlar, demir gel," dedikten sonra bir cevap beklemeden geçidin üzerine dayandı ve geçit içeriye doğru açıldı. Ağaç-adam içeri girmemiş, geride durmuş ve bir daldan oluşan elinin bir hareketiyle ziyaretçilerin içeri girmesi gerektiğini işaret etmişti.

Kitiara içeri kayarak sırtını sert taş duvara dayadı. Herhangi bir tehlikeye karşı her tarafı dikkatlice inceledi. İçerisi iyi aydınlatılmıştı, zira bir çatısı yoktu. Duvarlar üç metre yüksekliğindeydi ve yana yatmıştı, ancak ne samandan bir dam örtüsü, ne de tahta kiremitler içeriyi güneşten koruyordu. İçine girdiği oda aslında bir koridordu, az ileride sol ve sağ olmak üzere iki kola ayrılıyordu. Duvarın dış yüzeyi açıktı, fakat kumlu harçla beyaza boyanmıştı.

"Temiz," diye belirtti Kitiara. Sesi gergin ve alçaktı. Sturm gnom'ların girmesine izin verdi.

"İnsan." Sturm ağaç yaratığın duygusuz gözlerine baktı.

"Demir kral. Onu." Sol tarafı işaret etmişti.

"Anlıyorum. Teşekkür ederim." Ağaç-adam uzun, eklemli daldan parmağını geçidin üzerine hafifçe vurduktan sonra Sturm onu tekrar kapattı.

"Ev sahibimiz sol koridorun altında bulunacak," dedi.

"Herkes tetikte olsun!" Kitiara sıranın sonuna doğru yürüdü, hainlik belirtileri arıyordu. Hol sağa dönerek genişlemişti. Yüksek duvarlar ve tavanın olmaması Sturm'e sanki bir labirentin içindeymişler hissi veriyordu.

Hiç beklenmedik derecede tanıdık olan bir eşyanın yanına geldiler. Meşeden yapılmış ve demir menteşelerle tutturulmuş alçak, kalın bir kapıydı.

Fitter kapının arkasına göz attı. "Hiçbir yere açılmıyor," dedi.

"Bunda tanıdık bir şeyler var," diye derin derin düşündü Cutwood.

"Seni işe yaramaz aptal, tabii ki tanıdık. Daha önce de kapı görmüştün!" dedi Bellcrank.

"Hayır, tanıdık olan kapının stili. Buldum! Bu bir gemi kapısı!" dedi.

"Bulutların Efendisi'ne ait değil, değil mi?" derken Sturm'ün elleri tetikteydi.

"Hayır, bu kapı meşe. Bulutların Efendisi'ninkiler çamdı."

"Peki, bir gemi kapısı kırmızı aya nasıl gelebilir?" diye sordu Wingover bilgiçççe. Cutwood tam bir cevap verecekti ki Kitiara onu tekmeledi.

Dünyalarına ait daha birçok yıkıntının yanından geçmişlerdi: boş variller, kil kavanozlar, fincanlar, çadır bezi paçavraları ve deri parçaları, paslı, kırık bir pala görebildiklerinden sadece bazılarıydı. Roperig birkaç ip parçasını gemiler için halat takımı olarak Güney Ergoth'da yapılmış olarak tanımlamıştı. Heyecanları boşu boşuna kendilerine ümit veren sayısız eşyayla giderek artmıştı.

Koridor tekrar sağa dönerek bu kez geniş bir odaya açılmıştı. Orada devrilmiş tahta bir sandalyenin yanında duransa bir insandı. Gerçek bir insan, kısa boylu ve sıska.

Üzerinde kirli kahverengi bir yelek, kesilmiş bir pantolon, ip sandaletler ve sivri, çadır bezinden yapılmış bir şapka vardı. Yüzü kirliydi ve gri çizgili sakalı neredeyse karnının üzerine kadar inmişti.

"Heh, heh, heh," diye soludu adam. "Ziyaretçiler, en sonunda. Çok uzun zamandır ziyaretçileri beliyordum, çok uzun zamandır!"

"Siz kimsiniz?" diye sordu Sturm.

"Ben mi? Ben mi? Bak sen, ben Lunitari'nin Kralı'yım," diye duyurdu yırtık pırtık giysili, korkuluk kılıklı adam.

- 14 -
Birinci Rapoldo

ana inanmıyorsunuz galiba," dedi kendini takdim eden hükümdar.

"Klişeleşmiş bir kral tanımına uymuyorsunuz," dedi Sighter.

Lunitari'nin kralı da başını salladı.

"Sen ne derdin?" diye sordu kral.

"Bir krala benzemiyorsunuz," diye söze girdi Sturm.

"Ama öyleyim! Birinci Rapaldo, gemici, gemi işçisi ve kırmızı ayın mutlak yöneticisi, ben buyum." Gruba sinirli ve hızlı bir biçimde yaklaşmıştı. "Siz kimsiniz?"

Gnom'lar coşkuyla kendilerini Kral Rapaldo'nun önüne atıp, ellerini sıkmış, inanılmaz derecede uzun olan isimlerinin kısa versiyonlarını söylemeye başlamışlardı. Rapaldo'nun gözleri, önündeki barajın tepesine yönelmişti.

Sturm gırtlağını temizleyerek, Fitter'ı nazikçe sersemlemiş adamın önünden itti. "Solamniya'dan Sturm Brightblade," diye tanıttı kendini.

Kitiara da öne adım atarak kürk paltosunu arkaya itti. Rapaldo derin bir nefes almıştı. "Kitiara Uth Matar," dedi kadın.

"B-Bayan," diye kekeledi Rapaldo. "Senelerdir, senelerdir gerçek bir kadın görmemiştim."

"Şu anda da gördüğünüzden emin değilim," dedi Kitiara kahkaha atarak. Rapaldo kibarca Kitiara'nın elini tuttu. Elinin üstüne ve ayasına şaşırtıcı bir dikkatle bakıyordu. Kitiara'nınkiler kibar ve narin değil, bir savaşçının güçlü, esnek elleriydi. Rapaldo'nun saygılı ilgisi Kitiara'yı eğlendirmişti.

Sanki bir anda düştüğü durumun şapşallığının farkına varmış gibi Rapaldo, Kitiara'nın elini bırakmış ve kendini doğrultmuştu. Kralın boyu bir metre altmış beş santimden daha fazla değildi.

"Eğer beni kraliyet kabul salonuna doğru izlerseniz sizin buraya geliş hikayenizi dinler ve ben de kendi karaya oturma öykümü size anlatırım." Kral ters dönmüş sandalyenin yanına gidip onu düzeltti. "Bu taraftan," dedi Lunitari'nin Kralı.

Çoğu boş olan, üzeri açık odalarının yanından geçerek Rapaldo'yu takip ettiler. Her eşya denizcilikle ilgiliydi, bir denizci sandığı, parmaklıklı bir kaptan koltuğu gördüler. Gemilere ait diğer malzemeler duvarlara asılıydı. Pirinç bir boru, çapa zincirinin ilmikleri, demir uçlarla tutturulmuş tornalar...

Bellcrank, Sturm'ün kolunu çekiştirdi. "Metal," diye fısıldadı. "Çok var."

"Görüyorum," dedi Sturm sakince.

"Bu yoldan. Bu taraftan," dedi Rapaldo, eliyle göstererek.

Kalenin tam ortası kabul salonuydu, on metre genişliğinde kare şeklinde bir odaydı. Rapaldo içeri girdiğinde bir düzine ağaç-adam onu selamlamak için omuz görevi gören kalın dallarından cam mızraklar çıkarttılar. Hep bir ağızdan üç kere uğuldadılar ve mızraklarını tekrar yerlerine soktular.

"Saray muhafızlarım," dedi Rapaldo gururla.

"Zekiler mi?" diye sordu Wingover.

"Sizin ve benim gibi değil. Onlara öğrettiğim şeyleri öğreniyorlar, emirleri hatırlıyorlar ve benzeri şeyleri yapıyorlar, ama buraya ilk geldiğimde uygarlaşmamışlardı."

Odanın en gerisinde ham, arkası yükseltilmiş kalın yakut rengi camdan bir taht duruyordu. Koltuk görünüşe göre geminin keresteleri birleştirilerek yapılmıştı ve çivi boşlukları hâlâ görülebiliyordu.

Rapaldo cam zeminin üzerinde zıplamış ve hükümdarlık asasını koltuğun üzerinden almıştı. Arkasına döndüğünde içini çekerek makamının amblemini koltuğunun arasına alarak oturmuştu. Bu geniş uçlu bir baltaydı.

"Siz buraya, sizler de buraya. Lunitari'nin kraliyet toplantısı başlayabilir," diye buyurdu Rapaldo törpülü yüksek sesiyle.

Bir kez öksürdü ve sıska göğsü şiddetle sarsıldı. "Ben, Kral Birinci Rapaldo'yum ve konuşuyorum. Bugün gelen beklenmeyen misafirlerin onuruna, Ben, Kral Rapaldo, buraya gelişimin muhteşem hikayesini anlatacağım."

Roperig ve Fitter uzun bir hikayenin başladığını sezerek yere oturmuşlardı. Rapaldo ayağa kalkmıştı. "Kralın önünde ayakta duracaksınız!" diye bağırdı, emrini vurgulamak için

hükümdarlık baltasını hızla salladı. İki gnom hızla ayağa fırlamıştı, Rapaldo öfkeyle titriyordu. "Saygı göstermeyenler Kraliyet Muhafızı tarafından dışarı çıkartılacaktır!"

Sturm, Kitiara'ya bilgiç bir bakış atmıştı. Kitiara da eğilerek. "Bizi bağışlayın, Majesteleri, oldukça uzun bir zamandır bir kralın huzurunda bulunmamıştık," dedi.

Kitiara'nın müdahalesi neredeyse büyülü bir etki yaratmıştı. Rapaldo rahatlamış ve tekrar ahşap tahtına oturmuştu. Bunu yaptığında bariz bir çınlama sesi çıktı. Sturm kralın beli üzerinde bir zincirin parıldadığını farketmişti.

"Daha iyi, daha iyi. Bir kral ona saygılarını göstermeyen kişiler olmadan nedir ki? Ve gemisiz bir kaptan, ve dümensiz bir gemi? Ta-ra!" Rapaldo kollarını bir süre tahtına sıkıca kenetledi.

"En son başka bir insanla konuşalı o-on yıl oluyor," dedi. "Eğer gevezelik edip çene çalarsam, bunu ona bağlayın."

Kral derin bir nefes aldı. "Sirrian Denizi'ndeki Enstar adamda denizcilerin oğlu ve torunu olarak dünyaya geldim. Ben bir delikanlıyken, babam Kernaffi korsanları tarafından öldürüldü. Ve onun ölüm haberi bize ulaştığı gün ben denize kaçtım. Balta ve keser kullanmayı öğrendim."

Cutwood bunu duyunca, bir yorumda bulunmak için kıvrandı. Sighter ve Wingover ise ellerini onun ağzına koyup kapattı.

"Gemicilerin zanaatı bir çocuktan bir adam meydana getirdi, Heh, heh– ve yazlar geçtikçe denize gitmeyi

bıraktım. Enstar'ın kıyısında kalarak, engin yeşil okyanusa düzenli sefer yapan gemiler yaptım." Kraliyet baltası Rapaldo'nun kucağına kaymıştı. "Eğer karaya bağlı bir denizci olmasaydım, şimdi karşınızda gördüğünüz kral olmayacaktım." Yıpranmış bir giysi parçası daha Rapaldo'nun kemikli omuzundan aşağı kaymış, ancak Rapaldo onu düzeltmişti. "Bu ayda olmayacaktım," diye homurdandı. "Melvalyn adındaki başarılı bir gemi sahibi onunla birlikte güney Ergoth'a yelken açmam için beni kiraladı. Melvalyn, ticari gemilerden oluşan geniş bir filo yapmak için kereste satın aldı ve mevcut tahtaları sınıflandırmak için yanına bir uzman istedi. Sonbaharın üçüncü günü Daltigoth için Enstar'dan ayrılacaktık. Benim her zaman iyi ve kötü şans için danıştığım falcı Dirazo, karanlık ruhlarla görüştü ve denize açılacağımız günün kara ay Nuitari'nin doğuşu ile lanetlenmiş olduğunu bildirdi. Ben Melvalyn'i vazgeçirmeye çalıştım, ama o yolculuğun planlandığı gibi yapılması konusunda ısrar etmişti. Heh, heh, yaşlı Melyvan kehanetlere aldırış etmemenin ne olduğunu öğrendi! Evet, öğrendi!

Güneydoğudan gelen soğuk, karşı rüzgarlar bizi Ergoth'un batısına sürüklemişti. Ne kadar çabalasak da Kharolis'in rüzgarına karşı çok az bir mesafe katedebilmiştik. Ardından denizde geçen dört günün sonunda rüzgar durdu. Biz de olduğumuz yerde çakılı kalmıştık.

Denizde rüzgar olmadan kalmak kadar çaresiz bir durum olamaz. Melvalyn her numarayı denemişti. Yelkenleri ıslatmış, çapaları hareket ettirmiş ve benzeri şeyleri, ama istediğimiz kadar hareket edememiştik. Gökyüzü sanki üzerimize kapanmıştı, rengi griydi ve sonra bütün fırtınaların babası üzerimizde kopuverdi."

Rapaldo kendini öyküsüne kaptırarak birden ayağa kalktı. Hikayesini canlandırmak için hızlı ve aptalca el hareketlerinde bulunmaktaydı.

"Deniz bu şekilde akıyordu ve rüzgar, bunun gibi esiyordu–"

Rapaldo'nun elleri ters yönlerden salınarak yüzünün önünde çarpıştı. "Yağmur güvertede feryat ediyordu. Tarvolina, bu gemimizin adıydı, gabya çubuğunu kaybetmişti ve metrelerce sürüklendi. Ve sonra, ve sonra o aşağı indi ve bizi kaptı." Rapaldo tahtına

oturmuş ve çömelmiş, başı da hatırlamak istemiyor gözüktüğü bir anıdan korunmak için eğilmişti.

"O neydi?" diye atıldı Rainspot istemsizce. Rapaldo bu başlangıcı bekliyordu ki, bu sefer sinirlenmedi.

"Bir hortum," dedi titreyerek. "Güçlü, üç metre genişliğinde dönen bir su kümesi! Tarvolina'yı kuru bir yaprak gibi içine çekti ve birdenbire kendimizi onun ortasında bulduk, sonra yukarı, yukarı ve yukarı gittik! Denizcilerden bazıları korkup kendilerini gemiden attılar. Hortumun ortasından atlayanların hepsi denize giden millerce, millerce mesafeden aşağı düştü ve anaforun duvarlarına çarptılar..." Rapaldo ayaklarını sandalyenin üstüne koyduğunda bütün gnom'lar korku içinde sıçradı. "Parçalara ayrıldılar. Aynı zamanda bıçak uçlu okyanusun içine de atlamış olabilirler."

Benzetme Rapaldo'yu sevindirmişe benziyordu çünkü gülümsedi. Bütün pisliğine rağmen Lunitari kralının düzgün beyaz dişleri vardı. "Hortum bizi o kadar yükseğe taşıdı ki, gökyüzünün mavi rengi ortadan yok oldu. Yirmi kişilik bütün mürettebattan sadece altı adam huninin sonuna

kadar yaşayabildi. Hortum içten dışa döndü ve Tarvolina'yı baş aşağı, buraya, Lunitari'ye düşürdü."

Kral Rapaldo cam tahtın aşağısına zıplamış, kaba tüylü kaşları koyu kahverengi gözleri üzerine kapanmıştı. "Gemiden üç kişi hayatta kaldı: Melvalyn, dümenci Darnino, ve Birinci Rapaldo. Melvalyn'in bir bacağı kırılmıştı, kısa bir süre sonra da öldü. Darnino ve ben gündüz büyüyen bitkileri yemeyi öğrenene ve gece kırmızı çimenlerde toplanan çiği içmeyi öğrenene kadar neredeyse açlıktan ve susuzluktan ölüyorduk."

Bu bizim bilmediğimiz bir şey, diye düşündü Sturm.

"Darnino ve ben ağaç halkı Oud-ouhai'yle karşılaşana kadar birlikte kaldık. Ağaç halkı daha önce hiç insan görmemişti ve bizi korkunç düşmanları olarak algıladılar–" Hikayenin burasında Rapaldo duraklamıştı. Gruptaki herkese tek tek dikkatle baktı. "Her neyse, bu bir savaştı ve Darnino öldürüldü. Lunitari'liler tam beni de öldürmek üzereydi ki, ben baltamı kaldırdım." Rapaldo hareketini sözcüklere uyarlamıştı. "Ve onlar o kadar korktular ki, beni ulu yöneticileri ve kutsal demirin kullanıcısı, oem-owa-oya ilan ettiler."

Rapaldo öyküsünü kıkırdayarak bitirdi. Yanında duran muhafızlara aldırış etmeden ekledi. "Değersiz vahşiler daha önce hiç metal görmemişlerdi! Onun tanrılar tarafından geldiğini düşündüler, aynı sebeple ben de onları kollamak için gönderilen kutsal haberciydim."

"Lunitari'lilerin hiç metali yok mu?" diye sordu Bellcrank.

"Kanlı ayın hiçbir yerinde metal yok," dedi Rapaldo. Tahtına çıkmak için çabaladı ve eski püskü kıyafetlerini büyük bir

itinayla düzeltti. "Şimdi sizin gelişinizi dinleyeceğim," dedi yüksek sesle.

Wingover konuşmaya başladı, ama kral baltasını hafifçe tahtına vurdu. "Bırakın bayan anlatsın."

Kitiara kılıç kemerini çengelden çıkartarak silahını kının içinde önünde tuttu. Kılıca dayandı ve Sturm'le birlikte yağmur fırtınasında nasıl gnom'larla karşılaştıklarını, kırmızı aya olan uçuşlarını, yolculuklarını ve Bulutların Efendisi'nin çalınışını tek tek anlattı.

"Heh, heh, heh," diye kahkaha attı Rapaldo. "Eşyalarınızı savunmasız bir şekilde etrafta bırakamazsınız, Lunitari'de bile. Micone'ler geminizi almış."

"Micone'ler mi?"

"Bahsettiğim düşmanlar. Oud-ouhai'nin korkacak hiçbir yağmacısı yoktur, çünkü Lunitari'de hiçbir hayvan bulunmaz, sadece bitkiler vardır. Ama Micone'ler yönetildiklerinde baş belası olurlar."

"Peki onlar nedir?" diye sordu Kitiara.

"Karıncalar."

"Karıncalar mı?" dedi Sighter.

"Dev karıncalar," dedi Rapaldo. "Sert kaya kristalinden yüz seksen santim uzunluğunda. Bu aydaki büyü onlara hareket etme ve çalışma gücü veriyor, ama beyinleri yok."

"Kim– ya da ne– Micone'leri yönetiyor?" diye sordu Sturm.

Lunitari kralı soru karşısında büzüldü. "Hiç görmedim," dedi baştan savarak, "ama bir kez konuşurken duydum."

Sturm, Kitiara'nın öfkeyle yumruğunu sıktığını gördü. Rapaldo'nun garip davranışları sinirine dokunuyordu. Yavaşça elini açtı ve, "Yöneticileri kim, Majesteleri?" dedi sinirinin elverdiği anda.

"Obeliskdeki Ses. Sarayımdan on mil ötede, on beş metre ya da daha yüksek büyük taş bir obelisk bulunuyor. Oyuk ve içinde bir şeytan yaşıyor. Obeliskin altındaki bir çukurda yaşayan Micone'lerle tatlı bir sesle konuşuyor. Şeytan kulesinden hiç çıkmıyor, ben de onu görmek için hiç içeriye girmeye çalışmadım."

"Ve bu Micone'ler bizim gemimizi aldılar?" diye sordu Sturm.

"Söylemedim mi?" diye karşılık verdi Rapaldo somurtarak. "İki gece önce bir grup kristal karınca karanlıkta yanımızdan geçti. Bir patika açmak için duvarlarımızdan birini yıktılar. Kötülük, size söylüyorum– etrafımızdan geçmiş olmalılar. Taşıdıkları şey sizin geminiz olmalı."

"Neden savaşçılarınız onlara karşı çıkmadı?"

"Çünkü her şeye rağmen onlar ağaç! Güneş battığında, durdukları yere köklerini salıyor ve bütün gece besleniyorlar. Sadece günün doğuşuyla silkinip etrafta yürüyebiliyorlar." Rapaldo tekrar öfkelenmişti. Bakışını Sturm'e çevirdi. "Tavırlarınız küstahça! Başka hiçbir soruya cevap vermeyeceğim." Sesindeki tizlik yok oldu ve ekledi, "Yorgunuz. Şimdi bizi terk edebilirsiniz. Eğer sağa giden koridoru takip ederseniz uyuyabileceğiniz odalar bulabilirsiniz."

Kitiara ve Sturm eğilirken, gnom'lar el salladı ve grup kabul salonunu terk etti. Bir ağaç-adam yol göstermişti.

"Bu konuda ne düşünüyorsun!" dedi Kitiara yüksek bir fısıltıyla.

"Sonra," diye karşılık verdi Sturm yumuşak bir ses tonuyla.

Çatısız duvarlar gizlilik için uygun değildi.

Rapaldo'nun bahsettiği koridor boyunca bir dizi uygun yer buldular. Bazıları kayıp Tarvolina'dan kalan diğer hurdalarla doluydu, diğerleri ise boştu. Ağaç-adam boş yerlerin '*odaları*' olduğunu belirtti, sonra da yanlarından ayrıldı.

Gnom'lar torbalarını yere indirdi ve yedi gnom'un çıkartabileceği kadar ses ve karmaşa yaratarak çalışmaya koyuldular. Sturm, Kitiara'yı bir kenara çekmişti.

"Majestelerinin havasında olmamasından korkuyorum," diye fısıldadı Sturm.

"O bir böcek kovalayıcısı kadar deli."

"Bu da onu söylemenin başka bir yolu tabii, evet. Ama Kit, eğer dev karıncaların Bulutların Efendisi'ni götürdükleri yer orasıysa, bizi obeliske götürmesi için ona ihtiyacımız var. Bu yüzden onu ve kraliyet rolünü memnun etmek için pohpohlamamız gerekecek, en azından buradan gidene kadar."

"Onu iyice bir titretmek istiyorum," dedi Kitiara. "İhtiyacı olan şey bu."

"Kafanı kullan, Kit. Etrafta belki de yüzlerce ağaç-adam var, hepsi de Kral Rapaldo'ya sadık. Bir ağacı nasıl öldürürüz? Senin artmış gücünle bile yapabildiğin tek şey içlerinden birinin üzerinde bir kesik açmandı."

"Haklısın," dedi Kitiara. Yüz ifadesi değişti. "Sana başka bir şey söyleyeceğim. O paçavraların altına bir zırh giyiyor. Oturduğunda onun çınladığını duydum. İnsanların zırh giymesinin iki nedeni vardır– saldırıya uğrayacaklarını bildikleri ya da saldırıya uğrayacaklarını düşündükleri zaman. Deli olabilir, ama yaşlı Rapaldo bir şeyden korkuyor." Kitiara parmağıyla hafifçe Sturm'ün göğsüne vurdu. "Korktuğu biziz derim."

"Neden biz?"

"Çünkü biz insanız ve bizim de metalimiz var, bu Lunitari'lilerin kafasını son derece karıştırabilir. Hepimiz Majesteleri'nden daha genç, daha büyük ve güçlüyüz."

"Oh, eğer istiyorsa, ağaç-adamların kralı olsun. Eğer Rapaldo bir şeyden korkuyorsa o da o obeliskin esrarengiz şeytanı. Onun hakkında bir fikrin var mı?"

"Bu çılgın ayda her şey olabilir, ama eğer şeytan gemiyle birlikte Stutts ve diğerlerini ele geçirmişse, ya en iyisi onları vermek için hazır olsun ya da bir savaşa hazır!"

Fitter üzerinden buharlar çıkan iki çanakla yanlarına gelmişti. "Akşam yemeği," dedi. "Kurt mantarı tozuyla çeşnilendirilmiş pembe mızraklar ve mantar yaprakları." Fitter çanakları uzattı ve arkadaşlarının yanına geri döndü.

Bir süre sessizlik içinde yemeklerini yediler. En sonunda Sturm, "Krynn'e geri döndüğümüz zamanı düşünüyordum," dedi.

"İyimser," dedi Kitiara. "Ne düşünüyordun?"

"Eğer şu ana kadar gördüğüm hayaller doğruysa, o zaman yapmam gereken ilk şey atalarımın yurduna gitmek. Babam

kılıcını bir yere saklamış olabilir. Aynı zamanda nereye gittiğine dair bana ipucu bırakmış da olabilir."

Kitiara aylakça pembe çorbasını hareket ettirdi. "Peki ya kılıcını yahut babanı bulamazsan? O zaman ne olacak?"

"Aramaya devam edeceğim," dedi.

Kitiara çanağı ayaklarının arasına koydu. "Ne kadar arayacaksın, Sturm? Sonsuza kadar mı? Hiç ailenin ötesinde bir yaşam düşünmedin mi? Seni hiçbir zaman babanı bulmak istediğin için suçlamadım –bu bana yeterli bir sebep ve büyük bir macera gibi gözüktü– ama şimdi bana bundan daha fazlası varmış gibi geliyor. Sen sadece Brightblade ismini ve kaderini yeniden canlandırmak için yola çıkmış değilsin; sen aynı zamanda bütün şövalyelik buyruğunu yeniden canlandırmak istiyorsun." Kitiara'nın ses tonu alaylıydı.

Sturm'ün elleri soğudu. "Bu o kadar korkunç bir amaç mı? Dünya tekrar iyiye karşı güç kullanabilir."

"Şimdi çağdaş zamanlardayız, Sturm! Şövalyeler gitti. İnsanlar onları bir kenara fırlattı, çünkü onlar değişen zamanlara ayak uydurmak için değişemiyorlardı. Şimdi savaşçılar arasında yeni bir yasa var: *Tek gerçek güçtür*."

Sturm, Kitiara'ya dik dik baktı. "O zaman sorgulamayı bırakmalıyım, öyle mi?"

"Daha öteye bak, tamam mı? Sen iyi bir savaşçısın ve akıllısın. Neler yapabileceğimizi bir düşün, senle ben. Eğer doğru bir paralı asker grubuna katılırsak, bir sene içinde yüzbaşı oluruz. Sonra görkem ve güç bizim olurdu."

Sturm ayağa kalkarak kılıç kemerini sırtının üzerine attı.

"Hiçbir zaman bu şekilde yaşayamam, Kit."

"Hey!" diye seslendi sırtını dönen Sturm'e. O ise yürümeye devam ediyordu. Kürkünün sıcaklığı Kitiara'nın kalbini doldurdu, sıcaklık içinde dalgalandı ve Kitiara bir yere vurma isteği duydu.

Bu adam nasıl bu kadar dürüst olabilir! Dünya hakkında, gerçek dünya hakkında ne biliyor ki? Duygusal, sıkıcı, şövalye döküntüsü–

"Bayan?" Fitter elinde güveç tenceresiyle Kitiara'nın hemen önünde duruyordu. "İyi misiniz?"

Organlarının içine hızla yayılan ısı hızla dibe çökmüştü. Gnom'a göz kırptı ve, "Evet, ne istiyorsun?" dedi.

"Duvarı yumrukluyordunuz," dedi gnom. "Zincir dişlisi aşkına! Onları çatlattınız!"

Kitiara yumuşak kumlu harç içindeki sığ delikten başlayarak bir örümcek ağı oluşturan çatlakları gördü. Parmaklarının ortasında beyaz toz vardı. Duvara vurduğunu bile hatırlamıyordu.

* * * * *

Birinci Rapaldo, Kraliyet Muhafızları'nın üyelerinin sabit bir şekilde durup, oldukları yerde donup kalmalarını seyrediyordu. Gözleri ve ağızları kapanmıştı, gövdelerinde onlara ait hiçbir belirti kalmamıştı. Onları bu şekilde gören hiçkimse onların yürüyüp konuşabildiklerini tasavvur edemezdi.

Rapaldo yürüyerek en yakındaki Lunitari'linin yanına gitti ve onu tekmeledi. Ancak vuruşu topuğunu acıtmıştı, kral bir

ayağı üzerinde zıplayarak, Enstar'ın tüm tanrılarını lanetledi.

"Yakında gitmiş olacağım, sizin de yeni bir kralınız olacak," dedi önemsemeyen ağaç yaratığa. "Gideceğim, olacak olan şey bu, gnom'lar tarafından yapılmış uçan bir gemiyle! Burada usta bir dalavere var! Bu kokuşmuş aya beni bir hortum taşıdı, onlarsa kanatlar yaparak buraya kasten geldiler! Ta-ra-ra! Burada da kalabilirler. Onlar burada kalacak, ben de eve uçacağım."

Ağaç yaratığı boğacakmış gibi kolunu ona doladı ve fısıldadı, "Kadını yanımda götürebilirim, değil mi? O çok güzel, ama biraz uzun. Eğer kral emrederse gelir, değil mi? Evet, evet– nasıl karşı koyabilir ki? Size bıyıklı olan adamı bırakacağım O yeni kral olabilir. Birinci Brightblade. Onu tahtın veliahtı olarak atıyorum, bunu hatırla. Bütün koruduklarım için, onu bir tanrı yapabilirsiniz. Eve uçacağım, uçacağım, uçacağım!"

Uzun gölgeler kraliyet kabul salonunun önünden geçti. Rapaldo en karanlık noktaya doğru baktığında titredi. Baltasını alarak odanın ortasına yavaşça yaklaştı.

"Seni orada görüyorum, Darnino! Evet, o sensin! Her zaman ziyaret için geri geliyorsun, değil mi? Ölü adamlar ölü olarak kalmalı, Darnino! Özellikle de onları kraliyet baltamla öldürdüğümde!" Baltasını bir taraftan diğerine sallayarak karanlığın içine daldı. Ağır silah taş duvarlara vurarak, kıvılcımlar çıkarttı.

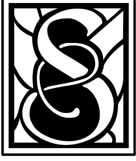
Rapaldo bir süre zihninde yarattığı hayaleti baltasıyla kovmaya çalıştı. Bitkinlik Darnino'yu herhangi bir kralın baltasından daha kesin bir şekilde kovalıyordu.

"Bu sana bir ders olsun," dedi, nefes nefese. "Bir daha Birinci Rapaldo'yla uğraşacak mısın?"

Sonunda ayaklarını salona sürükledi. Tahtın yanında durarak kulağını açık havaya çevirdi. "Gülüyor musun? Sana gülebileceğini kim söyledı?" dedi. Lunitari'liler hareketsizdi. "Kimse krala gülemez!" diye bağırdı Rapaldo. Kendini en yakın Lunitari'linin yanına atarak, baltasıyla ağacın dallarını kesti. Haksız saldırıya dayanamayan ağaç yaratığın gri kabukları uçuştu. Rapaldo bağırıp küfretti ve muhafız dökülen tahtalar tarafından çevrelenen bir kütük olana kadar kesmeye devam etti.

Balta elinden düştüğünde Rapaldo tahtına doğru sendeleyerek birkaç adım attı ve çömelip hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

- 15 -
Kralın Bahçesi

turm burnunun tıkanmasıyla uyanmıştı. Bir gözünü araladığında Rainspot'un üzerinde durduğunu gördü, gnom kalın ve kısa işaret parmağıyla Sturm'ün diğer burun deliğini kapatmaya yöneliyordu.

"Ne istiyorsun?" diye gürledi. Gnom parmağını geri çekti.

"Gizli bir toplantı yapıyoruz," diye fısıldadı Rainspot. "Bayanı bulamıyorum, ama sizin toplantıya katılmanızı istiyoruz."

Sturm doğruldu. Hâlâ geceydi ve Sturm, gnom'ların salonun aşağısından gelen fısıltılarını duyabiliyordu. Kitiara'nın yeri boştu, ama şövalye bu konuda çok fazla endişelenmedi. Sturm onun başının çaresine kolaylıkla bakabileceğini biliyordu.

Bağcıklarını tozluklarına bağlayıp, Rainspot'la birlikte gitti odaya girdiklerinde gnom'lar hep birlikte geri çekildi.

"Size onlar olduğunu söylemiştim," dedi keskin kulaklı Cutwood.

"Ama ne zaman geleceklerini söylemedin," dedi Bellcrank.

"Daha açık olmayı öğrenmelisin," dedi Roperig. Küçük pembe başların çoğu sallandı.

Sturm alnını ovaladı. Uyandıktan hemen sonra bir gnom sohbetine katılmak için daha çok erkendi. "Bu ne hakkında?" diye sordu normal ses tonuyla.

"Hiişt!" dedi yedi gnom aynı anda. Wingover kendi boylarına çömelmesi için Sturm'e işaret etti, o da Sighter'ın yanına eğildi.

"Biz planlar üzerine tartışıyorduk, hmm, Kral Rapaldo'nun hurda metallerinden bazılarını aşırmak için," dedi Wingover. "Sizin fikirlerinizi de duymak istedik."

Sturm gnom'lardan gelen bu taktik karşısında şaşırmıştı. "Benim fikrim şu, ev sahibinizden çalmayın," dedi kısa ve net bir şekilde.

"Yanlış anlamayın, Efendi Brightblade," dedi Bellcrank hızla. "Biz kraldan çalmak istemiyoruz, sadece ona ödeyecek altın ya da gümüşümüz yok."

"O halde başka bir yol bulmalıyız," dedi Sturm. "Sonuçta onun yardımına şiddetle ihtiyacımız var ve yardımsever bir potansiyeli soymak bize kötü bir şekilde geri döner."

"Bize hiç metal vermeyeceğini farzedelim," dedi Wingover.

"Şüpheci olmak için hiçbir nedenimiz yok."

"Majesteleri bana çok kararsızmış gibi geldi," dedi Sighter.

"O tam bir kaçık," dedi Fitter.

"Onu yargılamak bize düşmez," dedi Sturm. "Eğer tanrılar Rapaldo'nun anlayışını uygun görüyorlarsa, bunun nedeni onun burada çok yalnız olmasıdır. Burada on ya da daha fazla yıldır size eşlik eden ağaç halkından başka kimseyle kalmadığınızı hayal edin. Rapaldo'ya acımalısınız." Sturm,

gnom'ların üzgün yüzlerine baktı. "Neden Rapaldo'nun şükranını kazanacak bir yol aramıyorsunuz?"

Gnom'lar utanarak yere baktılar. Bir sürelik sessizlikten sonra Wingover, "Belki de Majesteleri'ni neşelendirecek bir şey icat edebiliriz," dedi.

Altı gnom'un başı gülümseyerek yukarı kalktı.

"Mükemmel, mükemmel! Ne olabilir?" diye sordu Bellcrank.

"Bir müzik aleti," dedi Roperig.

"Nasıl çalınacağını bilmediğini düşün?" dedi Sighter.

"Kendi kendine çalan bir şey yaparız," dedi Cutwood.

"Ona bir Kişisel Isınma Aleti verebiliriz–"

"Otomatik bir yıkanma aleti–"

"–bir enstrüman!"

Sturm ayağa kalktı ve yeni ağız dalaşına sırtını döndü. Bırak onlar karar versin, diye düşündü. Bu onları meşgul tutar. Kit'i bulmayı kararlaştırdı.

Koridor boyunca dolandı. Gece olduğu için etraf loş ve karmaşıktı, birkaç defadan fazla çıkmaz yola sapmıştı. Burası bir labirent, dedi kendi kendine. Ana koridor olduğuna inandığı yere döndü ve tekrar dışarıya çıkacak bir yol aramaya başladı. Sağ tarafta birçok yer vardı, ama gnom'ların sesini duyamadı. Odalar tozlu ve boştu. Bu aynı salon değildi.

En sonunda geçit sola döndü. Sturm siyah boşluğa girdiğinde yerin üzerindeki kuru dalların üzerinde sendeledi. Sert bir şekilde göğsünün üstüne düşerek başını ona çarptığı anda kayan bir şeye vurdu. Nesne duvardan sekerek tekrar Sturm'ün yanına geldi.

Sturm kendini ellerinin üzerinde kaldırdı. Odanın sonundaki açıklıktan kısık yıldız ışığı içeri giriyordu. Sturm başını vurduğu nesneyi tutarak ona baktı. Bu beyaz bir insan kafatasıydı. Üzerine düştüğü '*sopalar*' ise kemikti.

Açık geçide geri döndü ve kafatasını inceledi. Kafatası geniş ve iyi gelişmişti; kesinlikle bir erkeğe aitti. Kafatasının korkutucu özelliği alnındaki derin yarıktı. Adam şiddete maruz kalarak ölmüştü– mesela bir balta darbesi gibi.

Sturm kafatasını dikkatle yeniden çıkmaz sokağa bıraktı. Refleks olarak kılıcının hâlâ kınında olup olmadığını kontrol etmişti. Soğuk kabzaya dokunuşu onu rahatlatmamıştı. Endişelenmişti. Kitiara neredeydi?

Tam o anda geçidin içinden sessizce gelen Kitiara'ya çarptı. Kitiara'nın saçı başı birbirine karışmıştı, onun vahşi görüntüsü Sturm'e onun içki içiyor olduğunu düşündürdü. Ama hayır, Lunitari'de biraya rastlamak olanaksız bir şeydi.

"Kit, iyi misin?"

"Evet, iyiyim. Sanırım."

Sturm onu desteklemek için elini beline koydu ve oturmaları için alçak bir duvarın yanına gitti.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Yürümeye çıktım," dedi Kitiara. "Gördüğümüz vahşi bitkilerin Rapaldo'nun bahçesinden yok olması daha uzun sürüyor.

Üzerleri pembe renkli büyük mantarlar vardı. Güzel kokuyorlar."

"Seni etkilemişler," dedi Sturm, ışıkla Kitiara'nın omuzlarındaki ve ellerindeki pembe tozları farkederek. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Kendimi– güçlü hissediyorum. Çok güçlü." Kitiara, Sturm'ün boştaki elini yakaladı ve şövalyenin bileğini sıktı. Acı hissi Sturm'ün koluna yayılmıştı.

"Dikkat et!" dedi Sturm, irkilerek. "Kolumu kıracaksın!"

Kitiara'nın tutuşu gevşemedi. Sturm parmak uçlarına kanının toplandığını hissetti. Kitiara'yla mücadele etmek şu an için güvenli değildi. Farkında olmadan Sturm'ün kolunu kırabilirdi.

"Kit," dedi acının elverdiği anda, "canımı acıtıyorsun. Hadi gidelim."

Kitiara'nın eli açıldı ve Sturm'ün kolu bir külçe gibi düştü. İncinmiş kolunu canlandırmak için masaj yapması gerekti.

"O tozları içine çekmiş olmalısın," dedi Sturm. "Neden gidip yatmıyorsun? Yolu hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," dedi Kitiara hayal meyal. "Ben hiç kaybolmadım." Tıpkı bir uyur gezer gibi yürümeye başladı, ancak tam isabetli dönüşler yapıp bütün yanlış geçitlerden kaçındı. Sturm başını salladı, bunun gibi kontrol edilemeyen güçler ölümcüldü.

Kitiara'ya neler oluyordu– hepsine neler oluyordu?

Sonra meraklanarak o mantarları güvenli bir mesafeden görmeye karar verdi. Dış duvara ulaşana kadar Kitiara'nın izlediği yolu takip etti. Tertiple düzenlenmiş bahçe yatakları boştu. Mantarlardan eser yoktu. Alçak duvarın üzerinden geçti ve elini her zaman etrafta olan kırmızı toza daldırdı. Yoksa Kitiara gerçekten uykusunda mı yürüyordu? Ya da mantarlar Kitiara'nın onları gördüğü anla Sturm'ün oraya varışı arasında ortadan yok mu olmuşlardı? Yıldızlar ve batmak üzere olan gümüş ay hiçbir ipucu vermiyordu.

Sturm sarayın güney galerisi boyunca hareket eden mat bir ışık gördü. Işığı incelemek için bahçenin içinden geçti. Bu, elinde cılız bir yağ lambası taşıyan Majesteleri'ydi.

"Oh," dedi Rapaldo, "seni hatırlıyorum."

"İyi akşamlar, Majesteleri," dedi Sturm cana yakın bir üslupla, "ışığınızı gördüm."

"Öyle mi? Güçsüz bir şey, zira yaptığım yağ en iyi kalitede değil– heh, heh."

"Majesteleri, acaba size bir soru sorabilir miyim?"

"Ne sorusu?"

Sturm yerinde duramıyordu. Bu gnom'larla konuşmaya çalışmak kadar kötüydü. "Efendim, arkadaşlarım uçan gemimizi bulduğumuzda onu onarmak için sizden bir miktar hurda metal alıp alamayacağımızı merak ediyorlardı."

"Onu hiçbir zaman Micone'lerden geri alamayacaksınız," dedi Rapaldo.

"Denemeliyiz, Efendim. Acaba sizden biraz metal alabilir miyiz?"

"Ne tür metal ve ne kadar?" diye sordu kral sertçe.

"On beş kilo demir."

"On beş kilo! Ta-ra! Bu bir kralın fidyesi ve bilmeliyim. Kral benim!"

"Elbette, demir o kadar değerli değil–"

Rapaldo arkasını döndü, titreyen lamba kralın arkasında garip gölgeler oluşturuyordu. "Demir en değerli şeydir! Beni kırmızı ayın efendisi yapan şey, taşıdığım bu demir balta beni kırmızı ayın efendisi yapan şeydir, görmüyor musunuz Bay Şövalye, burada hiçbir metal yok! Vatandaşlarımın neden cam kılıçlar taşıdıklarını sanıyorsunuz? Her demir parçası benim yönetimimin bir desteği ve ben onlardan hiçbirini bölmeyeceğim."

Sturm, Rapaldo'nun titreyen ellerinin sakinleşmesini bekledi. Yavaşça, "Efendim, belki siz de bizimle birlikte gnom'ların uçan gemisiyle gelmek istersiniz."

"Ne? Krallığımı bırakmak mı?"

"Eğer isterseniz."

Rapaldo'nun gözleri kısıldı. "Vatandaşlarım buna asla izin vermez. Kasabaya çıkmama bile izin vermiyorlar. Denedim. Denedim. Ben onlarla tanrılar arasındaki bağlantıyım, beni çok kıskanıyorlar. Gitmeme izin vermezler."

"Sizi gece gitmenizden alıkoyacak olan şey nedir. Lunitari'liler oldukları yere kök saldıklarında?"

"Heh, heh, heh! Beni gün ışığıyla yakalarlar! Hiç merak etmeyin, istediklerinde çok hızlı hareket ederler! Ve hiçbir zaman gidecek başka yer yok. Geminiz karıncaların elinde ve asla onu almanıza izin vermeyecekler. Şimdi gemiye *Ses* sahip."

Sturm ciddiyetle, "Ses'den gemimizi geri vermesini isteyeceğiz," dedi.

"Ses! Ta-ra-ra! Neden Göklerin Yüce Efendileri'nden sizi tıpkı kuşlar gibi şakıyarak sırtlarında evlerinize dek taşımasını istemiyorsunuz? Ses kötü, Bay Knightblade, ondan sakının!"

Sturm kendini tıpkı güçlü bir akıntıya karşı yüzüyormuş gibi hissetmişti. Rapaldo'nun zihni Sturm'ün belirlediği nedenleri takip edemiyordu, ama Rapaldo'nun söylediği bazı noktalarda gerçeklik payı vardı. '*Ses*', eğer varsa, bilinmeyen büyük bir nicelikti. Eğer onların isteklerini reddederse, yurtlarına dönmek için olan bütün umutları suya düşerdi.

Sturm, Rapaldo'yu ikna etmek için son bir adım attı.

"Majesteleri, eğer arkadaşlarım ve ben uçan gemimizi geri vermesi konusunda Ses'i ikna edersek, o zaman bize on beş kilo demir sağlar mısınız? Bunun karşıhğında, eğer isterseniz biz de sizi Krynn'e, adanıza taşırız."

"Enstar'a mı?" dedi Rapaldo, hızla gözünü kırparak. Gözlerini yaşlar kapladı. "Eve mi?"

"Evinizin eşiğine kadar," diye söz verdi Sturm.

Rapaldo lambayı yere koydu. Eli kalçasının üzerine kaydı, ve sonra baltasıyla geri geldi. Sturm paniklemişti.

"Gel!" dedi Rapaldo. "Sana obeliski göstereceğim."

Kral lambayı yerde bırakarak yürümeye başlamıştı. Sturm lambaya baktığında titremişti, ancak Lunitari'nin deli kralını takip etti. Rapaldo'nun sıska, paçavralarla sarılmış ayakları Sturm'ün önünden yürürken boğuk sesler çıkartıyordu.

"Bu taraftan, Bay Brightsturm! Bir haritam, bir çizelgem, bir krokim var, heh, heh."

Sturm onu yarım düzine dönemeci geçerek takip etmişti. Ne zaman bocalayıp kendini kararsız hissetse Rapaldo onu tetikledi.

"Obelisk gizli bir vadide, onu bulmak çok zor! Onun yerini belirlemek için bir haritan olması lazım!" Sonra Rapaldo'nun adımları aniden durdu, tıpkı çılgın kıkırdamaları gibi hem de.

"Majesteleri?" diye seslendi Sturm kısık sesle. Cevap yoktu. Sturm dikkatlice kılıcını çıkarttı, kılıcın kör edici metalinin parmaklarının arasından kaymasına izin verdi. "Kral Rapaldo?" Önündeki geçit gölgeli ve sessizdi. Sturm karanlığın içine daldı, ayağını çelmelerden uzak tutmak için yerde sürüklüyordu.

Rapaldo duvardaki bir girintinin içinden sıçradı ve baltasını Sturm'ün başına indirdi. Sturm'ün miğferi onu Darnino'nun yazgısını paylaşmaktan korumuştu, ama bu vuruş onu kendinden geçirip yere düşmesine neden olmuştu.

"Evet, evet," dedi Rapaldo, hızla nefes alarak. "Haşin bir vuruş, eminim ve Lunitari'nin yeni kralına layık değil, ha? Ağaç yaratıklar tek krallarının uçup gitmesine asla izin

vermeyeceklerdir, uçmak! Bu yüzden ben uçan gemiyi ve bayanı alacağım, ben– ağaçların da yeni bir kralı olacak. Sen! Ha, ha!"

Rapaldo kıkırdayarak Sturm'ün başlığını çıkarttı. Demir başlık baltanın vuruşuyla çok az içe çökmüştü. Rapaldo miğferi taktı. Onun için çok büyük olduğundan gözlerinin üzerine düşmüştü. Kırmızı ayın hükümdarı kurbanının yanında ayakta durdu, miğferi elleriyle başının üzerinde çevirerek hiç durmadan kahkahalarla güldü.

- 16 -
Kraliyet Baltası

nom'lar Kitiara'yı uyandırmaya cesaret ettiklerinde uzun gece neredeyse sona ermek üzereydi. Kitiara acıyla inleyerek ayağa kalktı. "Çile çeken kanla lekelenmiş tanrılar," diye homurdandı. "Ne oldu? Sanki biri beni bir güzel sopalamış gibi hissediyorum."

"Ağrıyor mu?" diye sordu Rainspot.

Kadın bir omuzunu hareket ettirirken yüzünü ekşitti. "Hem de çok."

"Seni rahatlatabilecek bir romatizma merhemim var." Gnom hızla yeleğini ve pantolonunun ceplerini aradı. Ucu sımsıkı bağlı deri bir kese çıkarttı. "İşte," dedi Rainspot.

Kitiara keseyi alırken kapalı ağzını kokladı. "Nedir bu?" dedi kuşkuyla.

"Dr. Finger'ın Etkili Merhemi. Aynı zamanda Kendini İdare Eden Masaj Balsamı olarak da bilinir."

"Peki, ah, teşekkürler, Rainspot. Deneyeceğim," dedi Kitiara, halbuki merhemin kaslarını gevşetmek yerine cildini kabartacağını düşünüyordu. Kitiara merhemi bir yere tıkarken, "Sturm nerede?" diye sordu, arkadaşının yokluğunu birden farketmişti.

"Onu birkaç saat önce gördük. Seni arıyordu," dedi Cutwood.

"Beni buldu mu?"

"Biz nereden bilelim? Bize Rapaldo'nun izni olmadan onun demirlerini alamayacağımızı söyledi, sonra da seni aramaya gitti," dedi Bellcrank hırçınca.

Kitiara ağrıyan şakaklarını ovuyordu. "Bir yürüyüşe çıktığımı hatırlıyorum, geri döndüğüm aşikar, ama onun dışında hiçbir şey hatırlamıyorum." Kitiara öksürdü. "Gırtlağım çok kuru. Hiç su var mı?"

"Rainspot bu sabah biraz yağdırdı," dedi Sighter ve bir şişeyi kadın savaşçıya uzattı, Kitiara da suyu kana kana içti. Gnom'lar bu süreci ağırbaşlılıkla seyretmişlerdi. Kitiara şişeyi ağzından çektiğinde, Wingover, "Bayan, buradan mümkün olabildiğince çabuk gitmek konusunda hepimiz aynı fikirdeyiz. Kralın tehlikeli olduğunu düşünüyoruz. Ayrıca biz beklerken Micone'lerin izleri de gittikçe soğuyor."

Kitiara ciddi küçük yüzleri inceledi. Gnom'ları hiç bu kadar ciddi ve kararlı görmemişti. "Çok güzel, bakalım Sturm'ü kandırabilecek miyiz," dedi Kitiara.

* * * * *

Kitiara ve gnom'lar geldiğinde Rapaldo kabul salonunda, altı metre uzunluğundaki ağaç-adamlar tarafından iki yandan kuşatılmış bir şekilde duruyordu. Sturm'ün boynuzlu miğferini giyiyordu.

Miğfer gözlerinin üzerine düşmesin diye içini paçavralarla doldurmuştu. Baltası da kollarının arasındaydı.

Onlara aylakça bakıyordu. "Sizi çağırmadım. Defolun."

"Ağız dalaşını kes," dedi Kitiara. Miğferi farketmişti. "Sturm nerede?"

"Abanasinya'nın bütün kadınlarının terbiyesi bu kadar kötü mü? Yanlarında kılıç taşımalarının nedeni bu mu–"

Kitiara hem kılıcını hem de hançerini çekerek Rapaldo'ya doğru bir adım attı. Lunitari'liler cam kılıçlarını ve mızraklarını kaldırarak, ilahi, ama deli, krallarının etrafını çevirdiler.

"Bana hiçbir zaman ulaşamayacaksın," dedi Rapaldo, kıkırdayarak. "Denediğini görmek eğlenceli olacak."

"Majesteleri", dedi Sighter diplomatik bir şekilde, "arkadaşımız Sturm'e ne oldu?"

Rapaldo öne eğildi ve kemikli parmağını gnom'a doğru salladı. "Görüyor musun? İşte bir soru sormanın uygun yolu bu."

Yüksek koltuğunda doğruldu ve "O dinleniyor. Kısa bir süre sonra Lunitari'nin yeni kralı olacak," dedi.

"Yeni kral mı? Eskisine ne olacak?" diye sordu zar zor saklayabildiği öfkesiyle.

"Ben tahttan vazgeçiyorum. On senelik hükümranlık uzun bir süre, öyle düşünmüyor musun? Krynn'e geri dönüyorum ve kendi ırkım arasında onurlu ve saygıdeğer bir denizci olarak yaşayacağım." Parmaklarını yalayıp düz ve cansız saçlarına sürterek arkasında düzleştirdi. "Vatandaşlarım uçan gemiyi geri aldıklarında, hepiniz burada kalacaksınız, tabii onu uçuracak gnom'lar hariç."

Başını Kitiara'ya çevirdi. "Seni de yanıma alacaktım, ama bunun için tamamen uygunsuz olduğunu görüyorum. Heh, heh. Tamamen."

"Seni hiçbir yere uçurmayacağız," demeye cüret etti Wingover.

"Uçuracağınızı düşünüyorum– ya sadık vatandaşlarıma hepinizi teker teker öldürmelerini emrederim. Planıma uayacağınızı düşünüyorum."

"Asla!" dedi Kitiara. İçindeki öfke giderek artıyordu.

Rapaldo en yakınındaki ağaç adama baktı ve, "Gnom'lardan birini öldür. En küçüğüyle başla."

Gnom'lar Fitter'ın etrafında bir çember oluşturdu. Lunitari'li dümdüz üzerlerine geldi. Kitiara, "Koşun!" diye bağırdı ve ağaç-adamla karşılaşmak için öne çıktı. Ağacın güçlü ama beceriksizce darbelerini geçiştirdi. Çelik kılıcı camla her vuruştuğunda cam parçaları döküldü, ama ağaç adamın silahının sapı o kadar kalındı ki, Kitiara çapraz bir darbe vuramazsa onun kırılacağını sanmıyordu.

Çok hızlı ve anlaşılmaz biçimde konuşan gnom'lar tek vücut halinde kapıya yürüdüler. Lunitari'lilerden hiçbiri onları rahatsız etmeye tenezzül etmedi.

Kitiara sonunda ağaç yaratığın burnunu yere iğnelemeyi başarmıştı ve nihayetinde ayağını kaldırıp cam kılıcı ikiye ayırdı. Lunitari'liler onun önünden geriye çekildiler.

Rapaldo alkışladı. "Ta-ra!" diye böbürlendi. "Ne gösteri!"

Ağaç-adamlar sayıca çok fazlaydı. Bundan nefret etse de, Kitiara kanı kaynayarak odanın dışına çekildi. Rapaldo

kahkahalar atıyor ve yüksek sesle ıslık çalıyordu. Kitiara geçitte durmuştu, yüzü utançla korkunç bir şekilde yanıyordu. Bir odanın dışında ıslıklanmak ne büyük bir hakaret! Sanki o bir hokkabaz ya da boyalı bir aptalmış gibi!

"Oraya geri dönüyoruz," dedi öfkeyle. "Gerekirse o çatlak odun kesiciyi bizzat ele geçireceğim–"

"Bir fikrim var," dedi Sighter, Kitiara'nın dizine faydasızca asılarak.

"Acı çeken aşkına, Sturnm'ü bulmalıyız! Aptal gnom fikirleri için vaktimiz yok!"

Gnom'lar yüzlerindeki incinmişlik ifadesiyle geri çekildiler. Kitiara hatasını anlayarak hemen özür dilemişti, bu arada Sighter konuşmaya başladı. "Burada hiç çatı olmadığına göre, neden duvarlara tırmanmıyoruz? Duvarların üzerinden yürürüz ve her odanın içine bakarız."

Kitiara gözlerini kırptı. "Sighter, sen– sen bir dahisin."

Sighter tırnaklarını yeleğinin üzerinde temizledi ve "Evet, ben çok zekiyim."

Kitiara duvara döndü ve kuru harcın üzerinde elini gezdirdi. "Yukarı tırmanmak için yeterince kavranacak yer var mı bilmiyorum," dedi.

"Ben yapabilirim," dedi Roperig. Ellerini duvarın üzerine bastırdı ve mırıldandı, "Güçlü kulp. Güçlü kulp." Herkesin neşeli bakışları arasında, Roperig'in ayaları yapıştı ve gnom tıpkı bir örümcek gibi duvarın üzerine tırmanmayı başardı. Gnom'lar tezahürat etmeye başlayınca, Kitiara onları susturmuştu.

"Tamam," dedi Roperig duvarın üstünden. "Sadece benim yürüyebileceğim genişlikte. Fitter'ı yukarı uzatabilir misiniz?" Ktiara tek elle Fitter'ı kaldırdı. Roperig de ellerini uzatarak çırağını yanına çekti. Sıradakiler Cutwood ve Wingover'dı.

"Bu kadar yeter," dedi Sıghter. "Biz bayanla kalacağız, ve kralın dikkatini dağıtacağız. Siz Sturm'ü bulun."

Duvarın üzerindeki gnom'lar yola koyulmuştu. Kitiara kabul salonun girişine geri dönmüş, dikkat çekmek için kılıcıyla hançerini birbirine vuruyordu. Bellcrank ve Sighter ona yakın duruyor, kapının önünü kapatıyorlardı.

"Geri geldiniz. Mutluyum, sizi görmekten mutlu!" diye bağırdı Rapaldo, hâlâ oturduğu yerden onları yuhalıyordu.

"Görüşmek istiyoruz," dedi Kitiara. Bu bir yalan olsa da mide bulandırıcıydı.

"Bana kılıcınla dokundun," dedi Rapaldo hırçınca. "Bu ihanet, bir küfür ve ihanet. Kılıcını odada görebileceğim bir yere fırlat."

"Kılıcımdan vazgeçmem, hâlâ yaşarken hem de."

"Gerçekten mi? Kral bunun bir çaresine bakar!" Rapaldo, Lunitari'lilerin dilinde birkaç kelime uğuldadı. Odadaki muhafızlar mesajı aldılar ve onu giderek yükselen seslerle birkaç kez tekrar ettiler.

Bir süre sonra dışarıda bulunanlar da bu kelimeleri uğulduyordu. Roperig ve diğerleri daracık duvar üstlerinden hızla ilerleyip her odayı incelerlerken, ağaç-adamların Rapaldo'nun dinsel şarkısını söylediklerini duyabiliyorlardı. Cutwood, doğal olarak her zamanki gibi,

her odanın ve geçidin içindekileri not almak için duruyordu. Bu sırada Wingover alttaki odaları incelemek yerine uzaklardaki manzarayı araştırıyordu. Sadece Fitter görevini tam olarak üstlenmişti. Küçük gnom inanılmaz bir hızla koşuyor, sıçrıyor, arıyordu. Soluk soluğa olan patronunu iki kez geçmişti.

"Bu kadar hızlı koşmayı nerede öğrendin?" dedi Roperig soluk soluğa.

"Bilmiyorum. Her zaman bu şekilde koşmuyor muydum?"

"Gerçekten hayır!"

"Oh! Sonunda sihir beni de buldu!" Fitter duvarın üzerinde şimşek gibi oradan oraya koşuyordu, bitmek tükenmek bilmeyen kataloglarından birini tamamlamak üzere olan Cutwood'un yanından geçti– Bu sırada Cutwood hızlı Fitter yüzünden ürkerek dengesini kaybetmiş ve aşağı düşmüştü.

"Off!" dedi Sturm, on beş kiloluk gnom kucağına inince.

"Cutwood! Sen nereden geldin?"

"Sancrist'den." Roperig'e seslenince diğer üç gnom da onları hemen bulmuştu.

"Ellerim bağlı," dedi Sturm. Eski bir sandalyede oturuyordu, Üstelik ayakları da sandalyenin bacaklarına bağlanmıştı. "Rapaldo bıçağımı aldı."

"Bayanda hançer var," dedi Roperig.

"Onu alırım," dedi Fitter ve bir an içinde ortadan yok oldu.

Sturm gözlerini kırptı. "Baş ağrılarının en büyüğüne sahip olduğumu biliyorum, ama arkadaşımız Fitter onu son

görüşümden beri inanılmaz derecede hızlı koşmaya başlamış gibi geldi bana."

O anda, "İşte burada!" diye seslendi Fitter. Getirdiği hançeri yere atmıştı. Cutwood onu aldı ve Sturm'ün bağlarını kesmeye başladı. Hançer kesmek için değil, saplamak için yapılmıştı ve fazla iş göremiyordu.

"Acele edin," dedi Fitter soluk soluğa. "Diğerlerinin başı büyük belada."

"Peki biz neredeyiz, neşeli bir düşün içinde mi?" dedi Cutwood yüzünü ekşiterek.

"Konuşmayı bırak, kes," dedi Sturm.

'*Bela*', Kitiara ve gnom'ların karşı karşıya oldukları şey için iyimser bir kelimeydi. Onlarca Lunitari'li arkalarındaki koridoru doldurmuş ve kabul salonundaki muhafızlar onları tek tek yakalamıştı. Rapaldo önlerinde kasıla kasıla duruyor, baltasının sapını da elinin ayasına hafifçe vuruyordu.

"Hain küçük domuzlar," dedi setçe. "Hepiniz ölümü hak ediyorsunuz. Soru şu, ilk önce kim kraliyet baltasını hissedecek?"

"Beni öldür, seni aptal uyuz, en azından tükürüklerinle ağzından çıkan zırvalamaları dinlemek zorunda kalmam," dedi Kitiara. En az yedi ağaç-adam tarafından tutuluyordu. Ağaçların uzuvları onu o kadar sarmıştı ki, sadece yüzü ve ayakları gözüküyordu.

Rapaldo sırıtarak baltasının sapıyla çenesini kaldırdı. "Oh, hayır tatlım, seni yedekte tutacağım, heh, heh. Lunitari'nin kraliçesi yapacağım, bir gün için bile olsa."

"Gözlerimin çıkmasını yeğlerim!"

Rapaldo omuzunu silkti ve tek muhafız tarafından tutulan Sighter'a yaklaştı. "Bunu mu öldürsem?" dedi. "Ya da şunu mu?"

"Beni öldür," dedi Bellcrank. "Ben sadece bir metalurjistim. Sighter ise uçan geminin kaptanı. O olmadan, asla Krynn'e ulaşamazsın."

"Bu gülünç," diye itiraz etti Sighter. "Eğer sen ölürsen, Bulutların Efendisi'ndeki hasarı kim onaracak? Kimse Bellcrank gibi demiri işleyemez."

"Onlar sadece gnom," dedi Kitiara. "Beni öldür, iğrenç Rapaldo, yahut ben seni öldüreceğim!"

"Yeter, yeter! Heh, heh. Ben ne yapacağımı biliyorum, biliyorum. Beni kandırmaya çalışıyorsunuz, ama kral benim!"

Rapaldo bir ya da iki adım atıp baltasını yere bıraktı. Ardından da Lunitari'nin kralı yırtık tuniğinin bağlarını çözdü. Giysisinin altında, ama yünlü giysilerin üzerinde bir zırh takıyordu. Bu normal değildi, ağır, paslı ve belinin etrafını da saran bir zırhtı.

"Görüyorsunuz, ben Lunitari'de yaşamanın ne demek olduğunu biliyorum," dedi Rapaldo. Gömleğinin düşmesine izin vermiş ve zırhı yerinde tutan teli düzeltmişti. Birkaç zincir dizisini gevşetti. Diziler yere düştükçe Rapaldo'nun ayakları havaya kalktı.

Bir süre sonra kırk santim havadaydı ve ağaç halkı bütün dikkatini ona yöneltmişti.

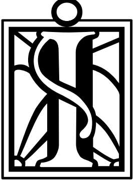
"Uçuyorum! Ta-ra! Siz-zavallı ölümlüler kim oluyorsunuz da benimle tartışıyorsunuz? Havada süzülüyorum! Eğer on sekiz kiloluk bir zırh takmasam sürüklenirdim. Bir çatım olmasına izin vermeyecekler, ağaç halkından bahsediyorum. Gölgeler kök salmalarına neden oluyor. Bu zırh olmadan tıpkı bir buhar demeti gibi uçup giderdim." Rapaldo bir dizi zinciri daha yere bıraktı. Ayakları arkasında süzülene kadar zincirleri bırakmaya devam etti. "Ben kralım, görüyorsunuz! Bu gücü bana tanrılar verdi!"

"Hayır," diye açıklamaya çalıştı Sighter. "Bu Lunitari büyüsünün bir parçası olmalı–"

"Sessizlik!" Rapaldo elleriyle beceriksiz yüzme hareketleri yaptı ve Kitiara'nın yanına dek süzüldü. "Sen zırh giyiyorsun, ama istediğin zaman onu çıkartabilirsin. Ben yapamam! Bu zırhı her saat, her gün giymek zorundayım." Pis, sakallı yüzünü Kitiara'ya yaklaştırmıştı. "Güçten vazgeçiyorum! Ben eve gidiyorum, yine tekrar bir insan gibi yürüyeceğim. Bay Sturmbright kral olduğunda ağaçlar beni özlemeyecek.

"İhanet! İhanet! Hepiniz suçlusunuz!" Rapaldo havada takla attı ve Kitiara'dan uzaklaştı. Baltasını kaptığı gibi seçtiği kurbana fırlatmıştı.

- 17 -
Onur Olmadan

pin son kısmı da kesilmiş, Sturm'ün elleri kurtulmuştu. Hançeri Cutwood'un elinden kaptı ve eklemlerinin etrafındaki ipleri hızla kesmeye başladı. Tarvolina'dan gelen kenevir eskiydi, bu yüzden hemen parçalandı. Sturm ayağa fırlamıştı.

"Beni kabul salonuna götürün!" dedi duvarın üstündeki gnom'lara. Fitter elini salladı ve odanın etrafını dolanarak kralın kabul salonuna doğru yön değiştirdi. Roperig ve Wingover da onun ardından fırlamıştı.

"Hadi, Cutwood," diye bağırdı Sturm, gnom'u omuzlarının üzerinde yükselterek.

Güneş batıyordu. Sturm bunun için Paladin'e müteşekkirdi. Güneş olmadan, deli Rapaldo'ya sadık olan bütün ağaç-adamlar köklerini salarak eski hallerine dönecekti.

Duvarın içindeki başka bir oyuktan geçmiş ve kendini bir düzine silahlı ağaç yaratığın karşısında bulmuştu. Bunlar Sturm'ün ilerlemesini engelleyen sert bir baraj oluşturmaktaydı. Onların uzun cam kılıçlarına karşı şövalyenin elinde olan tek şey Kitiara'nın hançeriydi.

"Tutun, Cutwood," dedi. Gnom, Sturm'ün başını sıkıca kavradı.

Düz gölgeler duvarlara tırmanırken güneş hızla batıyordu. Lunitari'lilerin gövdelerinin yarısı gölgeler içindeydi, biraz sonra ayakları oldukları yere kök salacaktı. O sırada bir ağaç-adam bir metrelik kırmızı cam kılıcını Sturm'e fırlattı. Muhafızın atışı yavaş olmasına rağmen, kılıç Sturm'ün otuz santim uzunluğundaki hançerinin menzilinin epey dışında kalarak çenesini sıyırıp geçti.

Gölgeler artık Lunitari'lilerin alçak kısımlarına da ulaşmıştı, böylece ağaçlar köklerini salmaya başladılar. Gecenin ilerleyişi az sonra gövdelerinin yarısına ulaşmıştı. Ağaç-adamların kolları tıpkı bir havuzun dibindeki otlar gibi yavaş hareketlerle sallandı.

Sturm'ün karşılaştığı muhafızın kılıcının ucu Sturm'ün kürk başlığının derisini ve kürkünü kesmişti. Bu yaratığın son hareketi olmuştu. Karanlık gölgeler muhafızın gözlerini kapatmış, onu ve diğerlerini aniden hareketsiz bırakmıştı.

Wingover duvarın üzerinde belirerek, "Efendi Brightblade! Çabuk gelin! Çok korkunç bir şey olmuş!" İnsan ne olduğunu soramadan gnom geldiği yolu tekrar koşmaya başlamıştı.

"Ağlıyordu," dedi Cutwood şaşkınlıkla. "Wingover hiç ağlamaz."

Sturm kollarını ağaç yaratığın gövdeleri arasına daldırdı ve kendini içeri itti. Gövdeleri Sturm'ü sıyırmış ve onu çekmişti, ama Sturm muhafızların en arka sırasını geçene kadar mücadele etti.

Önündeki geçitse boştu.

Sturm ve Cutwood kabul salonun içine daldığında şövalye ilk önce Kitiara'ya baktı. Bu o muydu? İncinmiş miydi, ölüyor muydu, yoksa ölmüş müydü? Kadın ve iki gnom şimdi sabit duran muhafızların gövdeleri arasına sıkıca kilitlenmişlerdi. Düğümlü parmakları kanla lekelenmiş olan muhafız Bellcrank'ı tutuyordu. Bellcrank ölmüştü, Rapaldo ortalarda yoktu.

"Kit! İyi misin?" diye seslendi Sturm.

"Evet, Sighter da iyi, ama Bellcrank–"

"Gördüm. Rapaldo nerede?"

"Yakında. Dikkatli ol, Sturm, baltası elinde."

Oda sabit ağaç-adamlarla doluydu. Büyüyen karanlık kabul salonunu gölgeli bir ormana dönüştürmüştü. Karanlığın bir yerinden Rapaldo'nun kıs kıs gülen sesi geliyordu.

"Seni yatağa götürecek lamba kimde? Kafanı koparacak balta kimde?"

"Rapaldo! Karşıma çık ve dövüş!" diye bağırdı Sturm.

"Heh, heh, heh."

Üst taraflarda bir şey hareket etmişti. Duvarın üzerinde olan Wingover bağırarak uyarmıştı, "Orada! Eğil, Sturm."

Baltanın ucu tam başının olduğu yerden geçerken Sturm kendini yere atmıştı. "Kit, kılıcın nerede? Rapaldo benimkini aldı!"

"Sighter'ın yanında, yerde," dedi Kitiara.

Rapaldo ağaç-adamların tepesinde uçuşurken Sturm karnının üzerinde öne doğru ilerliyordu. Kitiara, Sturm'e hemencecik Rapaldo'nun havaya yükselme yeteneğinden bahsetmişti.

"Ağırlıklarından bazılarını düşürdü," diye ekledi Sighter. "Yerin yaklaşık iki metre üstünde uçuyor."

Sturm'ün eli Kitiara'nın kılıcının sapını kavradığında şövalye hemen ayağa kalkmıştı. Kitiara'nın kılıcı hafif ve sivriydi, üstelik sanki kendi isteğiyle havayı kesmek istiyor gibiydi. Sturm, Rapaldo'nun ağaç-adamların üstlerinde gezinen yırtık paçavralı bacaklarını ve ip sandaletlerini gördü. Sturm ona saldırmış ama sadece Lunitari'liden bir parça kesmekte başarılı olabilmişti.

Rapaldo hâlâ ayaktaydı. Lunitari kralı sıçrayıp kıs kıs gülüyordu. "Onu göremiyorum!" diye sızlandı Sturm. "Wingover, nerede o?"

"Solunda– arkada–" Sturm balta vuruşundan kaçmayı başararak Rapaldo'ya saldırmıştı. Rapaldo, Kitiara'nın kılıcının giysisini yırttığını işitti.

"Yakın, çok yakın, Bay Sturmbright, ama ayaklarınızın üstünde çok ağırsınız," dedi Rapaldo kıkırdayarak.

"Kit, yapmak istediğin her türlü taktik önerilerine açığım," dedi Sturm, göğsü gece ayazını soluyordu.

"İhtiyacın olan şey bir çapraz vuruş," diye fısıldadı Kitiara. Üzerine kenetlenmiş sert ağaç dalları arasında ıkındı. Çünkü kolları iki yana tutturulduğundan manivela gücü bulamıyordu. Kitiara omuzlarını döndürmeye çalıştı. Ağaç-adamın kolları inledi, ve çatladı, ama sıkı kaldı.

Sturm hançeri sağ eline alarak, kılıcı sol eliyle tuttu. Salon sessizdi. Ölen arkadaşları için ağlayan gnom'lar, seslerini kesmişlerdi. Sturm çömelerek çılgın kralın köhne tahtına doğru ilerledi. Koltuğun üzerine tırmanarak dimdik oturdu. "Rapaldo! Rapaldo, tahtındayım. Ona tükürüyorum, Rapaldo! Sen kendini bir kral zanneden önemsiz, deli bir marangozsun."

Birbirine çarpan zırh sesleri onu uyarmıştı– birkaç saniye sonra koca balta tahtın arkasına derin bir iz bırakacak şekilde saplandı ve orada kaldı, Krynn'in sert meşesi onu içine kıstırmıştı.

Rapaldo baltayı kurtarmak için çılgınca debelendi, ama ince uzun kolları ve manivela gücünün azlığı buna izin vermemişti.

"Teslim ol!" dedi Sturm, hançerin ucunu Rapaldo'nun boğazına tutarak.

"Ta-ra-ra!" diye bağırdı kral, ayaklarını tahtının arkasına koyarak. Kendisini ayarlayarak Sturm'ü, kılıcı, baltayı ve hançeri bir öbek halinde yere düşürecek şekilde uzun koltuğu baş aşağı ittirdi. Güçlü bir çarpma sesi, bir çığlık duyuldu, sonrasındaysa sessizlik vardı.

"Sturm!" diye bağırdı Kitiara.

Sturm kendini baş aşağı edilmiş koltuktan kurtarıp ayağa kalktı. Yanağında açılan bir yarık kanıyordu, ama bunun dışında sapasağlamdı. Rapaldo yere çivilenmiş, hançer kalbine girmişti. Bacakları ve kolları amaçsızca havada tepişirken kan damlaları hançerin üzerinden süzülüyordu.

Sturm yıkıntının içinden baltayı buldu. Ağaçların sabah olunca tekrar yaşayan canlılar olacağı gerçeğini duygusuzca görmezden gelerek, Kitiara ve Sighter'ı kurtarmak için onları kesti.

Diğer gnom'lar duvardan aşağı inip, Bellcrank'ın ağacın içinden çıkmasına yardımcı oldular. Şişman gnom'u nazikçe yere koydular ve yüzünü eşarplarıyla örttüler. Fitter hıçkırarak ağlamaktaydı.

"Ne yapacağız?" dedi Wingover gözü yaşlı.

Kitiara, "Bellcrank'ın öcü alındı. Yapacak başka ne kaldı?" dedi.

"Onu gömmeyecek miyiz?" dedi Roperig.

"Evet, tabii ki," dedi Sturm. Bellcrank'ı kolları arasına aldıktan sonra üzgün kafileyle birlikte dışarı çıkarttı.

Gnom'lar bir arada duruyorlardı. Çıkan tek ses burun çekme ve ayakkabı sürtme sesiydi. Sighter üzerindeki ağaç döküntülerini temizleyip uzun adımlarla yürümeye başladı. Diğerleri de onu takip etti. Mantar bahçesinin ortasına gidip durdular. Gnom, kırmızı toz toprağı işaret ederek, kazılacak yerin burası olduğunu belirtti.

Bütün gnom'lar birden kazmaya başlamıştı. Kitiara yardım etmeyi önerse de Cutwood onu kibarca reddetmişti. Gnom'lar bir daire şeklinde diz çöküp toprağı elleriyle kazdılar. Kazılan alandan tatmin olduklarında da Sturm ilerledi ve büyük bir hissiyatla kahraman Bellcrank'larını ebedi istirahatine yatırdı.

İlk önce Sighter konuştu. "Bellcrank iyi bir teknisyen ve iyi bir kimyagerdi. O artık öldü. Makine çalışmayı kesti,

çarklar durdu." Sighter bir avuç dolusu kırmızı toprağı arkadaşının üzerine attı. "Elveda, elveda."

Wingover, "O yetenekli bir metalurjistti," dedi ve bir avuç toprak fırlattı.

"Mükemmel bir tartışmacı," dedi Cutwood, yutkunarak.

"Harika bir araştırmacı," dedi Rainspot ve avucundaki toprağı çukura boşalttı.

"En iyi dişli çark yapıcısı," dedi Roperig üzüntüyle.

Fitter'ın sırası geldiğinde, gnom söyleyecek bir şey düşünemeyecek kadar üzgündü. "O-o çok iyi bir yiyiciydi," diye mırıldandı küçük gnom. Roperig hafifçe gülümsemeyi başardı ve çırağının sırtına hafifçe vurdu.

Ölen arkadaşları üzerine toprak attılar. Wingover kaleye geri dönerek Rapaldo'nun kazaya uğramış gemisinden kalan bir demir parçasıyla birlikte geldi. Bu bir dişli çarktı, Tarvolina'nın vincinden.

Gnom'lar gelen demiri arkadaşlarının mezarına bir anıt olarak nazikçe yerleştirdiler.

Kitiara arkasını dönüp kaleye doğru yürümeye başlamıştı. Bir anlık saygılı sessizliğin ardından, Sturm da onun arkasından gitti.

"Gnom'lara söylemek için bir şey bulmalıydın," diye azarladı Kitiara'yı.

"Güneş doğmadan yapmamız gereken çok şey var. Eşyalarımızı toplamalı ve buradan olabildiğince çabuk uzaklaşmalıyız," dedi Kitiara.

"Bu acele niye? Rapaldo öldü."

Kitiara arkadaşına kolunu doladı. "Ama vatandaşları oldukça canlı! Uyandıklarında tanrı-krallarının öldüklerini görünce ne hissedeceklerini sanıyorsun?"

Sturm bir süre düşündü, sonra, "Cesedi saklayabiliriz," dedi.

"İşe yaramaz," dedi Kitiara, dış duvara geçerek. "Ağaç-adamlar bizim gittiğimizi ve Rapaldo'nun kaybolduğunu farkedince en kötüsünü düşüneceklerdir." Kitiara tahtın bulunduğu odanın kapısında durdu. "En önemli şey buradan çıkıp Bulutların Efendisi'ni bulmak."

Kitiara haklıydı. Sturm hasarlı miğferini bulmuş ve yeniden başına geçirmişti. Kitiara kılıcını yerine koyarken, hançerini de ölü adamın göğsünden çıkarttı. Rapaldo'nun bir şişe mantarı gibi sallandığını görmek Kitiara'ya korkunç bir fikir vermişti. Bir dizi üzerine çömeldi ve Rapaldo'nun belinde kalan diğer zırhları da çözdü. Zincirleriyse uçan gemiyi bulduklarında kullanabilirlerdi.

Kitiara, Rapaldo'nun kanlı bluzunu tuttuğunda da cansız vücudu Sturm'e yönlendirdi. "İşte benim çabuk ve hızlı cenaze anlayışım," dedi, cesedi elinden bırakarak. Birinci Rapaldo'nun cansız bedeni yavaşça yükselmeye başladı, yukarı çıkarken hafifçe dönüyordu. Birkaç dakika içinde vücut koyu mor gökyüzünde gözden kaybolmuştu. Sturm şaşkınlık içindeydi.

"Öldürdüğü kişi ben de olabilirdim, biliyorsun," dedi Kitiara. "Tek derdim onu benim değil senin öldürmüş olman."

"O çılgın bir sefildi. Böyle bir adamı öldürmek kişiye onur vermez."

"Onur! Günün birinde senin onur anlayışına sahip olmayan bir düşmanla karşılaşacaksın ve o zaman Sturm Brightblade'in sonu olacak."

Mantar bahçesine geri döndüklerinde gnom'ları kendilerini bekliyor bulmuşlardı. Büyük yolculuk torbaları Rapaldo'nun sarayından alınan gerekli aletlerle daha da genişlemişti. Kitiara Micone'lerin izleri kaybolmadan önce, daha evvel takip ettikleri yoldan gitmeyi önerdi.

Sighter, Sturm'e baktı. "Siz ne diyorsunuz, Efendi Brightblade?"

"Daha iyi bir planım yok," diye cevap verdi Sturm. Kalbinde bir soğukluk giderek artıyordu. Ölü bir düşmana bu derece vahşice davranan kadın ona gittikçe daha da yabancılaşıyordu.

Bu Krynn'i terk ettiklerinden beri geçirdikleri en kötü vakitti. İçlerinden biri ölmüş, soğuk ay toprağına gömülmüştü ve zavallı, deli kralın konacak hiçbir yeri olmamış, yukarı doğru sonsuzluğa bırakılmıştı. Uzun ve mutsuz bir gece olacaktı.

Ve güneş bir kez daha Rapaldo'nun bahçesi üzerinde parladığında devasa bir mantar Bellcrank'ın mezarında büyüdü. Bu etraftaki kırmızı mantarlar gibi değildi, saftı, üstelik bembeyaz parıldıyordu.

* * * * *

Sturm başka bir hayal daha gördü. Düşü onu yürürken yakalamıştı, ama yürüyüşü hiç sendelememişti.

Bir at kişniyordu. Sturm kömürleşmiş bir direğe bağlanmış dört at gördü. Gündüzdü, ama her şeyin üzerine koyu gölgeler çökmüştü. Sturm başını kaldırdığında babasının kalesinin harap edilmiş mazgallı siperlerini gördü. Avlunun üzerinde bir tekerleği çıkmış bir yük arabası duruyordu. Bir adamın bilekleri tekerleğin kasnağına zalimce bağlanmıştı. Sturm bu çaresiz figüre odaklandı. Bu adamın babası olmaması için Paladin'e dua etti.

Adam gözlerini kaldırdı. Uzamış sakallarına ve vahşice dövülmüş yüzüne rağmen babasının yardımcısı Bren'i tanımıştı. Tıpkı bir önceki hayalindeki gibi. Bren dosdoğru ona bakıyordu. Genç Brightblade ise bir hayalet, var olmayan bir şeyden başka bir şey değildi.

Sturm'ün sağındaki gölgelerin içinden dört adam belirmişti. Adamlar Sturm'ün yollarda sıkça karşılaştığı sıska, kaba görünüşlü tiplerdendi. Serseriler. Haydutlar. Katiller.

"Biz ne zaman gidiyor, Touk?" dedi adamlardan biri. "Buradaki kale yağmalanmış, sana söylüyorum."

"Hayaletlerden korkuyorsun?" dedi pirinç bir küpe takan, kirli yüzlü adam.

"Bıçağımı içine saplayamayacağım her şeyden korkarım."

"Ne zaman gidiyoruz?" diye sordu sıranın sonundaki eşkıya.

Kirli yüzlü, sarı dişlerini göstererek kahkaha attı. "Burada yağmalayacak başka bir şey kalmadığına emin olduğumda, işte o zaman." Touk yere tükürdü. "Hadi gidip şeref konuğumuzla birkaç laf edelim."

Haydut ve adamlarından ikisi esirin üzerinde durdu. Touk, Bren'i donuk saçlarından tutarak başını kaldırdı. Sturm ona yardım etmek için debelendi, ama elinden hiçbir şey gelmiyordu.

"Hazine nerede, yaşlı adam?" diye sordu Touk, yaşlı askerin çenesinin altına bir bıçak tutarak.

"Hazine yok," dedi Bren güçlükle soluyarak. "Kale seneler önce boşaltıldı."

"Hadi! Bizi aptal mı sanıyorsun? Her zaman kenara köşeye tıkılmış bir şeyler vardır, he? O halde onlar nerede?" Bıçağın ucunu Bren'in boğazına bastırdı.

"Sö– söyleyeceğim," dedi Bren güçsüzce. "Büyük salonun altında– gizli bir odada. Size gösterebilirim."

Touk bıçağı çekti. "Bu doğru bir hikaye olsa iyi olur."

"Aldatmaca yok. Sizi dosdoğru ona götüreceğim."

Bren'in iplerini çözerek yanlarında sürüklediler. Sturm topukları üzerinde onları takip ediyordu, terin, kirin, korkunun ve hırsın kokularının birbirlerine karıştıklarını koklayabilecek kadar yakındı.

Bren onları büyük salonun altındaki mahzene götürmüştü. Oradaki uzun koridorda, sağ taraftaki meşalelerin küçük francalalarını saydı. Sekizincide, "Bu, evet bu," dedi. Eşkıyalardan biri meşaleleri taşıdığı kızgın demirle yakmıştı.

"Kol dönüyor," dedi Bren.

Touk kalın demir kolu tutarak salladı. Kol sola dönüp, durdu. Yerin bir bölümü yüksek bir gıcırtıyla hareket etti.

Touk açılan boşluğa meşalesini uzatmıştı. Boşluk dik bir taş merdivene açılıyor ve sonra düzleşiyordu. Aşağıda bulunan bir şey meşalenin ışığıyla parladı.

"İyi iş," dedi Touk, sırıtarak. Başka hiçbir şey söylemeden bıçağını Bren'in kaburgalarının arasına saplamıştı. Angriff Brightblade'in sadık adamı inledi ve duvarlardan aşağı kaydı. Başı, koyu leke göğsünün üzerine yayılırken bükülmüştü.

"Hadi, çocuklar, ödülümüzü toplayalım!" Touk iki arkadaşını basamaklara yöneltmişti.

Sturm. Bren'in yüzünü görmek için çömeldi. Cildi soluklaşmış olsa da, Bren'in gözleri hâlâ hayatla parlıyordu. "Genç efendi," dedi. Kanı dudaklarını lekelemişti.

Sturm irkildi. Bren onu görebiliyordu!

Yavaşça, korkunç bir gayret gösteren yaşlı asker taş duvara tutundu ve kendini ayağa kaldırdı. "Efendi Sturm– geri geldiniz. Geleceğinizi hep biliyordum." Bren, Sturm'e uzandığında elleri titriyordu. Sturm elini tutmaya çalıştı, ama bir varlığı yoktu.

Bren'in parmakları Sturm'ün içinden geçmişti, küçük francalanın üzerine kapandı. Ölüm onu ele geçirmişti, Bren düştü ve vücudunun ağırlığı kolu orijinal konumuna getirdi.

Tuzak kapısı yüksek sesle alçaldı. Bir haydut bağırarak koşturdu. Merdivenlerin üstünde durdu, gözünü Sturm'e dikmişti.

"Ahh!" diye bağırdı. "Hayalet!" Arkaya sendelediğinde de Touk ve diğer haydudun üzerine düştü. O sırada kapı tamamıyla kapanıp içeridekilerin çığlıklarını kesti.

* * * * *

Dünya kırmızıya bürünmüştü. Sturm başını salladı, Touk ve diğer haydutların çığlıkları hâlâ kulaklarındaydı. Sturm yeniden Lunitari'nin ovalarında yürüyordu.

"Tekrar bizimle misin?" diye sordu Kitiara. Sturm belirsiz sesler çıkarttı. Bu şu ana kadar gördüğü en uzun hayaldi ve nasıl olduysa sonuna doğru, Krynn'deki adamlar onu görebilmişlerdi.

Arkadaşlarına hikayesini anlattı.

"Hmm, derler ki ölmek üzere olanların geleceği görme güçleri olurmuş," diye görüş bildirdi Kitiara, hemen ardından derin düşüncelere dalarak. "Bren ve hırsız ölmek üzereydiler, belki de seni görmelerinin nedeni budur."

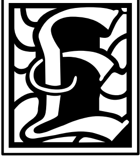
"Ama onlara yardım edemedim," diye sızlandı Sturm. "Onların ölmesini izlemek zorunda kaldım. Bren iyi bir adamdı. Babama çok iyi hizmet ederdi."

"Babanı gördün mü ya da hakkında bir şey duydun mu?" diye sordu Sighter.

Sturm başını salladı. Bu ihmal başının etini yedi. Bren'i Lord Brightblade'den ayıran şey neydi? Babası iyi miydi? Neredeydi?

Wingover bağırdı. "İzleri görüyorum!" dedi. Şarap rengindeki kalın kum taşları, kaya parçalarınca ayrılmıştı, kıpkırmızı kum ikisinin arasında duruyordu. Ve kumun üzerinde ayak izleri vardı, tıpkı bir saat makinesini andırıyorlardı. Kitiara'nın fikri doğruydu– Micone'ler bu yoldan geçmişti.

- 18 -
Ses Vadisi

n sonunda Wingover büyük obeliski görmüştü. Grup çıkıntılı kaya tabakalarının çentikli zirvelerine ulaşmıştı. Kitiara ve Wingover bu keskin köşeli bariyere tırmanarak, onun ardında muhteşem, kase şeklinde, ufka kadar uzanan bir vadinin yattığını bildirdiler.

Kitiara obeliski göremiyordu, ama Wingover onlara tek, uzun bir sivri kulenin yaklaşık kırk mil ötede, vadinin tam ortasında durduğunu söyledi. Gnom'lar gelen haberlerden cesaret almışlardı. Zira köyden başladıkları uzun ve zor yolculuk onları tüketmişti.

"Bellcrank'ın ölümü onların aklını oldukça karıştırdı," dedi Kitiara sessizce Sturm'e. "Sanırım küçük yoldaşlar daha önce hiç ölümle yüzleşmemişlerdi."

Sturm de aynı fikirdeydi. Gnom'ların hayal güçlerini uyandıracak şey bir problemdi. Sturm onları bir araya topladı. "Durum şu," diye söze başladı. "Wingover obeliskin altmış beş kilometre ötede olduğunu tahmin ediyor. Altmış beş kilometre, on saatlik bir yürüyüş anlamına geliyor– tabii eğer yemek yemek ve dinlenmek için mola vermezsek. On beş saat daha iyi bir tahmin, ama o zamana kadar güneş yükselmiş ve Lunitari'liler de hareket edebiliyor olacak."

"Keşke aşağı hızla inmenin bir yolu olsa," dedi Kitiara. "At ya da öküz gibi bir şey."

"Ya da arabalar, bu iş için," dedi Sturm.

Kitiara ona bildik bir bakış attı. "Evet, tepenin altındaki bayır oldukça sarp, ama epeyce de düz. Yolun çoğunda yuvarlanabiliriz."

Teknik meydan okuma bulaşıcıydı ve çılgın gnom fikirleri küçük grubun içinde uçuşmaya başlamıştı bile. Gnom'lar sırtlarındakileri indirip başbaşa verdiler. Hızlı konuşmaları Sturm ve Kitiara'da hiçbir etki bırakmadı, ama her ikisi de bunu iyi bir işaret olarak algılamıştı.

Gnom'lar başbaşa verdikleri kadar çabuk ayrılmışlardı. Aletler ortaya çıktığında gnom'lar tahtalarına vurarak onları parçalara ayırmaya başladı.

"Bu sefer ne yapıyorsunuz?" diye sordu Sturm, Cutwood'a.

"Kızak," kısa ve net bir cevaptı.

"O '*kızak*' mı dedi?" diye sordu Kitiara.

Yarım saat içinde, her gnom kendi ağırlığına göre, bir kızak, Tek-Gnom Tembellik Nakil Aracı'nı tamamlamıştı.

"Bunlarla uçurumun aşağısındaki bayırdan şaşılacak bir sürede inmeyi umuyoruz," dedi Sighter.

"Ve küçük boyunlarınızı kırmayı," diye söylendi Kitiara alçak sesle.

"Bunlar da siz ve Efendi Sturm için," dedi Roperig. O ve Fitter iki dayanıksız kızağı insanların ayaklarına ittiler. Üzerinde çalışacakları az sayıda tahta olduğu için icatlarını çiviler, vidalar, tutkal, kablo ve iple tutturmuşlardı. Wingover kızağını onu karnı üzerinde taşıyacak şekilde tasarlamıştı, Sighter'ınki ise arkaya yatarak gidecekti.

Sturm ve Kitiara'nın boyutları değişik olduğundan kızakları sadece oturacakları boyuttaydı.

"Ciddi olamazsınız," dedi Kitiara şüpheyle. "Bununla gitmek mi?"

"Hızlı olacak," diye onu cesaretlendirdi Sighter.

"Ve eğlenceli!" diye bağırdı Fitter.

"Malzemelerdeki bütün mevcut gerilimleri ve gücü hesapladık," diye belirtti Cutwood. Kanıt olarak not defterindeki sayfaları gösterdi, beş sayfa küçük harf ve sayılarla doluydu. "Sizinki hariç bütün koşullarda üç güvenlik faktörü olacak."

"Sizinki hariç bütün koşullarla," demekle neyi kastediyorsun?" diye sormak zorunda hissetti Kitiara.

Cutwood not defterini yeleğinin içine tıktı. "Daha uzun ve ağır olduğunuzdan siz doğal olarak Tek-Gnom Tembellik Nakil Aracı'na daha fazla basınç vereceksiniz. Tepeden aşağıya çarpmadan inmeniz iyimser bir hayalden başka bir şey olmayacak."

Kitiara karşı çıkmak için ağzını açtı, ama Sturm ona hoşgörülü bir bakış atarak engel oldu. "Bunlar Lunitari'lilerin bize verecekleri olasılıklardan çok daha iyi," dedi Sturm. Şövalye dayanıksız kızağı sırtına aldı. "Geliyor musun?"

Kitiara çok kuşkulu gözüküyordu. "Neden burada kalıp, birbirimizin boyunlarını kırmıyoruz? O zaman en azından tökezleyip, yuvarlanma zahmetinden kurtuluruz."

"Korkuyor musun?"

Sturm, Kitiara'yı nasıl kışkırtacağını biliyordu. Kitiara'nın yüzü kızardı ve kızağını kaparak aldı. "Kimin daha önce aşağı varacağı konusunda bahse girmek ister misin?"

"Neden olmasın?" diye cevap verdi Sturm. "Ancak param yok.

"Burada paranın ne değeri var? Kaybedenin obeliske kadar kazananın uyku tulumunu taşımasına ne dersin?"

"Anlaştık." İkili el sıkıştı.

Wingover arkadaşlarına dümen kullanma ve frenleme hakkında bilgi veriyordu. "Gitmek istediğiniz yöne doğru eğilerek dümeni kullanıyorsunuz," diye tavsiyede bulundu. "Durmak içinse ayakkabılarınızın topuklarını kullanın, ayak parmaklarınızı değil. Yoksa yokuş aşağı arazinin devinimi ayaklarınızı ters çevirip, ayak parmaklarınızı kırabilir."

Rainspot ve Cutwood hemen not defterlerini açıp karalamalara başladılar. "Maksimum hız saatte doksan kilometre–"

"Ve ayak uzunluğu yaklaşık on sekiz santim–"

"Biri sol ayağından üç parmak kırabilir–"

"Ve sağ ayağından dört," dedi Rainspot. Gnom'lar alkışladı.

"Wingover bize az önce topuklarımızı kullanmamızı söyledi, o zaman çile çeken tanrılar aşkına, niye aklı yerinde olan birinin denemeyeceği bir şeyi hesaplamaya çalışıyorsunuz?" diye sordu Kitiara.

"Bilimsel araştırmanın sorgusu yalnızca pratikler ve olasılıklarla sınırlandırılmamalıdır," diye açıkladı Sighter.

"Sadece farklıyı ve düşünülmemişi araştırmak gelişmiş bilgiye ulaşmayı sağlar."

Sturm ayaklarına bakıyordu. "Anlamadığım şey şu, neden sağ ayakta soldan daha fazla ayak parmağı kırılıyor."

"Onları cesaretlendirme!" dedi Kitiara, Sturm'e. Titrek kızağını uçurumun kenarına koydu. Cam gibi pürüzsüz olan bayır nefes kesen bir açıyla aşağı iniyordu. Kitiara derin bir nefes aldı ve arkasına baktı. Gnom'lar da uca doğru gelmişlerdi, hepsi de oldukça cesur görünüyordu.

"Cam gibi taşın bariz bir örneği," dedi Cutwood, elini düz, yağlı yüzeyin üzerinde gezdirerek.

"Ne düşünüyorsun? Volkanik mi?" dedi Wingover.

"Çok zor. Bütün bu vadi termofleksik astroblemi teşkil ediyor," dedi Sighter.

Kitiara öfkeyle homurdandığında gnom'lardan gelecek başka teorilerin son bulmasına neden olmuştu. Kızağını indirdi ve ata biner gibi üzerine oturdu. Ağırlığını kızağa verdiğinde, kızak gıcırdamıştı.

"Haydi, Sturm! Yoksa önümüzdeki kırk altmış beş kilometre boyunca uyku tulumumu taşımak mı istiyorsun?"

Sturm kızağını yere koydu. Wingover'a Kitiara'yla yarışacaklarını söyledi. Wingover, "Oh! O zaman altta kimin kazandığını görecek birine ihtiyacınız olacak! Bekleyin, bekleyin– önce ben gideceğim ve yerimi aldığımda da size sesleneceğim."

"Tamam mı, Kit?" Kitiara onayladığını belirten bir hareket yapmıştı.

"Tamam, dostlar. İşte gidiyorum!" dedi Wingover. "Bilim için!" diye bağırdı ve kaydı. Gnom'lar hızla sıralanıp onun ardından gittiler.

Cutwood, "Sancrist için!" diye bağırdı ve kaydı.

"Teknoloji için!" Roperig'in bağırışı buydu.

"Kuru üzümlü kekler için!" diyen Fitter patronunu arkadan takip etmişti.

En sonuncu gnom olan Sighter da kızağını ileri iterek koltuğuna oturdu ve, "Bellcrank için," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Gnom'ların kızakları cama benzeyen kayanın üzerinden salınarak ve gürültüler çıkartarak aşağı kayıyordu. Oturma yerinin üzerinde yüzükoyun duran Wingover, en kötü engellerin arasından büyük bir ustalıkla geçmişti. Kızağının yanına bir boyunduruk yapmıştı ve yılana benzeyen bir rota çiziyordu. Topukları üzerinde olan Cutwood dosdoğru aşağı gidiyordu, dizleri çenesine kadar çekilmiş ve ipeksi sakalı dizleriyle çenesi arasına sıkışmıştı. Sturm ve Kitiara onun her çarpmada "Vuu-haa!" diye bağırdığını duyuyorlardı.

Rainspot'un kızağının kuyruğunda bir tırmık freni vardı ve oldukça normal bir hızda yolunda ilerliyordu. Kızağını üzerinde çömelecek şekilde tasarlamış olan Roperig, dengesini korumak için ileri uzattığı kollarını deli gibi sallıyordu. Çırağı ise bir sürü sorunla uğraşıyordu. Fitter'ın oturma yeri uzunluğundan daha genişti, bu yüzden de kızak kaydıkça dönüp duruyordu. Bu yüzden diğerlerinden daha yavaş hareket ediyordu, ama bu dönme Fitter'ın midesini bulandırmıştı. Soğukkanlı ve aklı başında Sighter ise,

mükemmel bir kontrolle yol alıyordu. Belirli zamanlarda topuklarıyla yere dokunup, gitmek istediği yöne dönüyordu.

Her şey Wingover bir mil uzaklığındaki tabana ulaşana kadar oldukça yolunda gidiyordu. Cam yüzey orada kırmızı çakıllara dönüşmüştü ve Wingover'ın kızağının tekerlekleri o kadar ani bir şekilde durdu ki, arkadan gelen gnom'lar onun üzerine yığıldı. Cutwood ve Roperig öndeydi. Fitter ve Rainspot biraz sonra gelmişti. Çıtalar, aletler ve gnom'lar havalarda uçuştu. Sturm, Sighter'ın öbeğin içine korkusuzca ilerlediğini gördü, ama olaya daha fazla dayanamayarak gözlerini başka tarafa çevirdiğinden dolayı Sighter'ın keskin bir dönüşle, istiflenmiş grubun altmış santim yanına gitmesini kaçırmıştı.

Kitiara kahkahalara boğulmuştu. "Yaklaşık 4000 metrekarelik bir bayır ve hepsi aynı noktada durmak zorunda kaldılar!"

Sturm kaşlarını çattı. "Umarım kimseye bir şey olmamıştır."

Altı gnom'un ayaklan, bacakları ve yıkıntıları birbirine karışmıştı– Sighter kurtulmaları için onlara yardım ediyordu ki, Wingover sonunda insanlara el salladı.

"Bu gelin demek!" diye bağırdı Kitiara ve kendini itti. Sturm tongaya basmıştı.

"Bu adil değil!" diye bağırdı, ama topuklarından kuvvet alarak Kitiara'nın arkasından gitti.

Hemencecik de kontrolünü kaybetti. Kızak dümdüz sağa karine ederken, Sturm bu dönüşü arkaya dayanarak atlattı. Çok rahatsız edici bir ses vardı ve koltuğu altında

bükülüyordu. Sturm yaslanışını hafiflettiğinde kızağı yavaşça kendini doğrulttu.

Kitiara tam hızla dümdüz bayırdan aşağı kayıyordu, ayaklarını bitiştirmiş ve dizleri her yöne dönüyordu. "Ya-ha-ha-ha!" diye bağırdı. Kızağını düzgün bir hatta altmış santimden daha fazla götüremeyen Sturm'den çok öndeydi.

Kitiara bir tümseğe çarpınca koltuğundan birkaç santim sıçramıştı. Ancak bu çarpma onu korkutmaktan ziyade neşelendirmişti. Bunu bir dizi çarpma daha takip ederken Kitiara hızını hiç

azaltmadı.

Dördüncü kez çarpana kadar başının dertte olduğunu farketmedi. Çarpma onu sertçe dayanıksız koltuğunun üzerine sıçratmıştı. O anda sol tekerleği parçalandı. Kitiara yavaşlamak için sol çizmesini yere koydu. Çizmesindeki iri başlı çiviler biraz pençe vurduğunda ise sol ayağı birden geriye çekildi. Cutwood'un ayak parmaklarını kırma hakkında söylediği şeyleri anımsarken, bu çekişe daha fazla dayanamamış ve kızağından aşağı kaymıştı. Sağ omuzunun üzerine yatarak yuvarlanmaya başladı. Sturm ise, kızağını durdurmaya cesaret edemeden aşağıya kadar kaymıştı. Kitiara karnın'n üzerinde hareketsiz yatıyordu.

Sturm onun yanına koşarken gnom'lar da onu takip ediyordu. Bir dizinin üzerine çömeldi ve nazikçe Kitiara'yı çevirdi. Kitiara yüzünü buruşturarak korkunç bir lanet okudu.

"Neresi acıyor?" dedi Sturm.

"Omuzum," diye fısıldadı Kitiara, sıktığı dişleri arasından. "Bir köprücük kemiği kırılmış olabilir," dedi Rainspot.

"Bundan emin olmanın bir yolu var mı?"

"Ondan sağ eliyle sol omuzuna dokunmasını iste," diye bir öneride bulundu Roperig. "Eğer yapabilirse kemik kırılmamıştır."

"Ne büyük bir anatomi cahilliği!" dedi Sighter. "Biri ayrılmış kemiğin sonunu bulmak için parmaklarıyla yoklamalı–"

"Bana dokunmalarına izin verme," diye fısıldadı Kitiara. "Eğer bunu kanıtlayamazlarsa beni kesip kemiklerimi incelemeye karar verebilirler." O sıralarda Sturm, bir yandan da Cutwood'un '*araştırma muayenehanesi*' hakkında bir şeyler söylediğini işitiyordu.

Kitiara'nın ayaklarının yanında duran Wingover, "Hiçbir kemik kırık değil," dedi.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Cutwood.

"Onları görebiliyorum," diye cevap verdi gnom. "Herhangi bir çatlak da yokmuş gibi gözüküyor. Muhtemelen bir burkulmadır."

"Şimdi etin içini de mi görebiliyorsun?" diye sordu Sturm kuşkuyla. Wingover aniden ne yaptığının farkına vardı.

"Reorx adına!" dedi. "Bu harika! Başka nelerin içini görebildiğimi merak ediyorum!" Gnom'lar Wingover'ın etrafına toplanmış, Kitiara unutulmuştu. Sırayla Wingover'ın önüne geçip gnom'a içlerinde neler gördüğünü

tarif ettirdiler. "Hidrodinamikler!" çığlıkları havayı doldurmuştu.

Kitiara doğrulmaya çalıştı, ama acı nefesini kesmişti.

"Olduğun yerde kal," diye uyardı Sturm. "Senin omuzunu bağlayacak bir şey bulmam gerekecek."

Sturm eşyalarının içini aradı ve artık değiştireceği Solace'ın en iyi terzisi tarafından yapılmış beyaz keten gömleğini bulup çıkarttı. Pişmanlıkla onu iki santim kalınlığında parçalara ayırdı ve uçlarını uzun bir sargının içine bağladı.

"Kolunu giysinden çıkartman gerekecek," dedi Kitiara'ya.

"Dikişleri kes," dedi Kitiara.

Sturm kontrol etti. "Dikişler altta. Onu çıkartman gerek."

"Tamam. Kalkmama yardım et."

Sturm, Kitiara'nın doğrulmasına yardım etti. Kitiara'nın yüzü soluklaşmıştı ve şövalye, kadının giysi kolunu gevşetmeye çalışırken acıdan gözünden yaşlar süzüldü.

"Biliyorsun, seni daha önce hiç ağlarken görmemiştim," dedi Sturm kısık sesle.

"Ah! Ah! Sorun nedir, ağlayamayacağımı mı düşünürdün?"

Sturm susarak Kitiara'nın kürk mantosunu çevirdi. Deriyi kesebiliyordu, ama altta Kitiara'nın hâlâ zırhı vardı. "Seni zırhının üzerinden bağlamak zorunda kalacağım," dedi.

"Evet, evet," dedi Kitiara. Acı onu sabırsızlandırmıştı.

Sturm oturarak ona baktı ve dikkatle sağ kolunu kendi omuzu üstünde durana kadar kaldırdı. Keten bandajı

yavaşça Kitiara'nın omuzunun üzerine ve kolunun altına sardı.

"Yeterince sıkı mı?"

Hıkk. "Evet."

"Bir sapan yapacak kadar kumaş ayıracağım," dedi Sturm sempatik bir şekilde.

"Her neyse." Kitiara başını sol elinin içine koydu. Yüzü kızarmıştı.

Daha güçlü olacağını düşünmüştüm, diye düşündü Sturm, sargıyı sararken. Kuşkusuz savaşlarının birinde bundan daha beter yara da almıştır! Sonra yüksek sesle, "Bütün dövüş deneyimlerin göz önüne alınırsa, yara sargıları konusunda oldukça bilgili olmalısın. Bunu doğru yapıyor muyum?"

"Hiç yaralanmamıştım," diye mırıldandı Kitiara elinin içinden. "Birkaç kesik ve sıyrık, hepsi bu."

"Şanslıymışsın." Sturm şaşırmıştı.

"Düşmanların beni incitecekleri kadar yaklaşmalarına izin vermem."

Sturm ayağa kalkmasına yardım etti. Boş giysi kolunu Kitiara'nın omuzunun üzerine örttü. Gnom'lar tüm enerjileriyle Wingover'ın giderek artan yeteneği hakkında tartışıyorlardı.

"Normal gözlerin belirleyemeyeceği ışığın güç algılanan çeşidini gördüğü kesmin," dedi Cutwood.

"Herhangi bir budala için kesin," dedi Sighter. "Bence yöntem şu: Wingover şimdi gözlerinden eti ve giysiyi parçalayan ışınlar gönderiyor. Görüşünün kaynağı kendi gözleri olmalı."

"Öhöm!" diye lafa karıştı Sturm. "Bu tartışmaya yürürken devam edebilir misiniz? Gidecek çok yolumuz ve bunu yapmak için çok az zamanımız var."

"Bayan nasıl?" diye sordu Roperig. "Yürüyebiliyor mu?"

"Koşabilirim. Ya siz?" dedi Kitiara meydan okuyarak.

Kızakların ezilmiş yığınları arasından kurtaracak pek fazla şey yoktu. Sturm gnom'ların ilk kez hafif bir yükle yolculuk yapacaklarını farketti. Onları ağırlaştıracak araçları kalmamıştı. Gnom'lar neyi geride bırakmak ve neleri yanlarına almak konusunda telaşa kapılmışlardı. Roperig'in her parçaya bir sayısal değer verme ve sonra her gnom başına yetmiş beş kiloyu geçmeyecek kadar alet seçme kararını kabul etmek üzereydiler.

"Ben gidiyorum," dedi Kitiara. Kendi ve Sturm'ün uyku tulumunu sağlam omuzuna atmaya çalıştı. Sturm ipleri tuttu ve iki tulumu da ondan aldı.

"Bahsi kaybettim," dedi Kitiara.

"Aptallaşma," dedi Sturm. "Onları ben taşıyacağım."

Yaklaşık sekiz yüz metre kadar yürüyüp, gnom'ların onlara yetişmelerini beklediler. Gnom'lar gelirken takırdıyor ve şakırdıyorlardı! Zira her gnom yeleğinden ve kemerinden sarkan bir atölye dolusu alete sahipti.

"Umarım hiç kimseyi gizlice takip etmek zorunda kalmayız," diye mırıldandı Kitiara. Bezgin ama sadık grup tekrar bir araya gelmişti ve obeliskle onu mesken edinmiş Ses'e doğru olan yolculuk devam etti.

* * * * *

Cutwood başındaki korkunç ağrıdan sızlanmaya başlayana kadar yaklaşık on altı kilometre hiç durmadan ilerlemişlerdi. Gnom'un arkadaşları Sturm onları susturana kadar Cutwood'un masrafları hakkında şakalar yaptılar. Rainspot. Cutwood'u üstünkörü muayene etti.

"Normal dışı bir şey görmüyorum," dedi.

"Bağırmak zorunda değilsin," dedi Cutwood, irkilerek.

Rainspot şaşkınlıkla kalın beyaz kaşlarını kaldırdı. "Kim bağırıyor?" diye sordu yumuşak başlılıkla.

Sighter, Cutwood'un arkasına geçti ve görüşünden kaybolduğunda parmaklarını şaklattı. Cutwood başını eğdi ve başını görünmeyen darbeye karşı ellerinin arasına koydu.

"Şimşeğin sesini duydunuz mu?" dedi, sesi titriyordu.

"Çok ilginç. Cutwood'un duyma gücü yoğunlaşmış, tıpkı Wingover'ın görme yeteneği gibi," dedi Sighter.

"Bu daha fazla güç kazanıyoruz anlamına mı geliyor?" diye merak etti Rainspot.

"Öyle gözüküyor," dedi Sighter ağırbaşlılıkla.

"Bağırmayı kesin!" diye yalvardı Cutwood bir fısıltıyla.

Roperig hızla Cutwood için kendi su şişesinin iplerinden ve eski çoraplardan bir kulak tıkacı yaptı. Kulakları sarılınca Cutwood gülümsemişti.

"Gürültüler şimdi çok daha az, teşekkürler!"

"Lafı bile olmaz," dedi Roperig normal ses tonunu alçaltarak. Cutwood gülümsedi ve arkadaşının sırtına hafifçe vurdu.

"Herhangi bir farklılık hissediyor musun?" diye sordu Sturm, Kitiara'ya.

"Omuzum hâlâ acıyor."

"Gücünde yeni bir gelişme hissetmiyor musun?"

Kitiara başını salladı. "Tek hissettiğim şey Otik'in en iyi birasından bir maşrapaya karşı olan ölümcül ihtiyacım."

Sturm gülmek durumunda kaldı. Hep birlikte handa oturup, zevkle Otik'in içkilerini yudumlayalı sanki yüzyıllar geçmiş gibiydi. Ve aynı şeyi tekrar ancak yüzyıllar sonra yapabileceklermiş gibi geldi ona.

On dokuz kilometre katettiklerinde gnom'lar Kitiara ve Sturm'ün ardından geliyorlardı. Kısa bacakları insanların hızlı adımlarına yetişemiyordu. Sturm isteksizce bir mola verdi. Gnom'lar oldukları yere yığıldılar, hem de tıpkı bir ok sağanağıyla düşürülmüş gibi.

Havada hareket vardı. Ümit verici ışığın parıltıları doğuda kendini göstermişti– gitmeye karar verdikleri yön doğuydu.

"Gün doğumu," dedi Kitiara.

Batı yönünde, vadinin merkezine doğru titrek bir ışık gün doğumuna karşılık verdi. Sighter bu ikinci şafağın kaynağını bulmak için küçük dürbününü ararken, Wingover ona doğru yaklaştı.

"O obelisk," dedi. Uzak mesafeye gözlerini şaşı yaparak baktı. "Zirveyi çevreleyen bir parıltıyı görebiliyorum."

Parlak beyaz yollar– daha fazla yıldız– gökyüzünde belirmişti. Doğudaki parlak, sabit ışık bir süre sonra batıda da taklit edildi. Güneş tepelerin üzerine yükseliyordu, sarı ve sıcaktı; obeliskten gelense inatçı ve bulanık kırmızı parıltıydı.

Güneş tepelerin üzerine doğduğunda obeliski çevreleyen tepelerin etrafında, gök gürültüsü ve obeliskten çıkan kırmızı şimşekler vardı. Kaşifler yüzlerini yere koydu ve hepsi kırmızı ışınlar başlarının üzerinde çatırdarken oluşan patlamayı hissetti. Kırmızı şimşek beş kez çakmıştı ki, gök gürültüsünün korkunç sesi duyuldu. Güneş tamamıyla vadinin üzerindeyken garip fırtına ortadan kaybolmuştu.

Sturm doğrulmuştu. Çevrelerinde hafif bir buğu vardı. Kitiara da çabalayarak ayağa kalktı ve vadiyi gündüz gözüyle inceledi. Bitkiler yumuşak topraktan çıkmaya başlamışlardı. Wingover üstündeki tozu temizleyerek kaydıkları bayıra bakındı.

"Şimdi yanların nasıl bir cam kadar sert ve düz olduklarını anlıyorum," dedi. "Şimşek her sabah üzerlerine vuruyor olmalı."

En kibar gnom titreyerek, "Onlar yağmur boşaltan türden değil," derken ayağa kalkmaya çalıştı ve düştü. "Atmosfer başka bir güçle görevlendirilmiş."

"Büyü." Sturm'ün yüzü tıpkı bu sözcüğü lanetlermiş gibi kaskatı kesildi. Zor kabul edilir olsa da, bu derece büyük bir büyülü gücün ani başlangıcı ona kırılgan, güçsüz– ve çürümüş hissi vermişti.

- 19 -
Cupelix

adideki bitki örtüsü Lunitari'nin genelindeki bitki örtüsüyle aynıydı, fakat buradaki bitkiler daha kalın ve daha uzundu. Pembe mızraklar bir saat içinde üç buçuk metre ve mantarlar da sekiz ile dokuz metre arası boya erişmişlerdi. Kaşiflerin buldukları yeni bir tür olan toz taşlarıysa bir buçuk metre genişliğindeydi. Bu toz taşlarının patlayıp, havaya sipsivri uçlar gönderdiklerini de görmüşlerdi.

Gökyüzü daha parlak görünüyordu ki, sabit bir uğultu kulaklarını kapladı. Cutwood kulaklarındaki tıkaçlara rağmen, yüksek sesli vızıldamalardan yakınıyordu. Wingover gözlerini elleriyle koruyarak her yerde gördüğü şiddetli parlaklıktan kaçınmaya çalışmıştı. Diğer gnom'lar de özel yeteneklerinin gittikçe zorlu bir durum meydana getirdiğini farketmişti.

Roperig elleri yapışmadan hiçbir şeye dokunamıyordu. Bir kez yanlışlıkla burnuna dokunacak olduğunda parmaklarını kurtarması bir saatini almıştı. Fitter tıpkı havadaki bir sinekkuşu gibiydi, o kadar büyük bir hızla hareket ediyordu ki, bir bulanıklıktan başka bir şey değilmiş gibi görünüyordu. Sürekli yere düşmüş ve grubun diğer üyelerine toslamıştı. Rainspot başına ve omuzlarına yapışmış özel bulutuyla yürüyordu. Nem yüzünde yoğunlaşmıştı, kulaklarıyla burnundan da sürekli su damlıyordu.

Bütün gnom'lar içinde sadece Sighter gözle görülebilen hastalık sayılacak belirtileri yaşamıyordu. Ama Sturm onun yüzünde de güç algılanan bir ifade değişikliğinin olduğunu farketti: Sighter'ın soruna doğrudan eğilen bakışı, sanki kulağına fısıldanan heyecanlı bir hikayeyi dinliyormuş gibi bir sırıtışa dönüşmüştü. Sturm dünyanın mantıklı bir gnom'a henüz hazır olduğundan emin değildi.

Sturm, Kitiara hakkında da endişeleniyordu. Kitiara diğerlerinden ileride, kendinden emin bir şekilde onları bekleyen obeliske doğru yürüyordu. Sağ kolu hâlâ göğsünün üstünde aslı duruyordu, ama sol eli bir yumruk şeklinde sımsıkıydı ve her kararlı adımında yukarı aşağı iniyordu. Ayrıca topuklarının her vuruşu yerde derin bir çentik oluşturuyordu. Sturm onun ne kadar güce tahammül edebileceğini merak etmekteydi.

Bir sürü pembe mızrak ve örümcek sopasının arasında Kitiara'yı gözden kaybettiğinde, "Hey?" diye seslenmişti. "Kit, bizi bekle." Onları çevreleyen kovan uğultusundan başka bir ses duyulmuyordu.

Sturm, Kitiara'nın devasa bir mantarın altında durduğunu görmüştü. Pembe taneler üzerine yağıyordu. Eli boğazındaydı ve bir şeye bakıyordu.

"Kit?" dedi, omuzuna dokunarak.

Kitiara geri çekildi. "Sturm! Bunu şimdi farkettim." Bu, Tirolan'ın verdiği mücevherdi, yani Kit kendini haydut goblin'lerden kurtardıktan sonra berrak rengine geri dönen ok başlı ametist. Görmesi için kristali Sturm'e doğru uzattı. Taş tıpkı bir yakut gibi kıpkırmızıydı.

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu Sturm.

"Rapaldo'nun sarayında, mücevherin renginin soluk pembeye döndüğünü gördüm. Renk güneş doğuşundan bu yana koyulaştı."

"Ondan kurtul, Kit. O bir büyü deposu. O da Lunitari'nin atmosferinden etkilenmiş olabilir. Ondan hiçbir fayda gelmez."

"Hayır!" dedi Kitiara, mücevheri zırhının altına geri koyarak. "Onu taşıyacağım. Tirolan'ın bize nasıl yardım ettiğini bu kadar mı çabuk unuttun?"

"Hayır, unutmadım. Ama mücevher şimdi farklı bir güçle dolmuş olabilir, senin hakkında hiçbir şey bilmediğin bir güçle. Onu yere at, Kit, lütfen! Eğer yapmazsan, sonuçları çok korkunç olabilir."

"Atmayacağım!" dedi Kitiara, koyu gözleri parlıyordu. "Sen bir budalasın, Sturm Brightblade– küçük bir korkak çocuksun. Ben güçten korkmam. Ona hoşgeldin derim!"

Sturm tartışmaya devam etmek üzereyken, gnom'lar belirmişti. Küçük adamların önünde Kitiara'yla karşı karşıya bir vaziyette kalmak istemiyordu. Kitiara'nın içinde büyük bir öfke vardı ve bu şekilde yapılacak bir tartışma onları hiçbir yere götürmezdi.

"Wingover obeliskin biraz sonra hepimize görüneceğini söylüyor," dedi Roperig. Sağ eli Fitter'ın sırtına yapışmıştı. Çırak olduğu yerde koşuyordu, kısa bacaklarının hareketi hızından neredeyse görünmüyordu. Roperig, Sturm'un ürkmüş ifadesini görerek eklemişti, "Fitter olduğu yerde durmak konusunda zor bir zaman geçiriyor. Onu tutabilen tek kişi benim."

"Hepiniz nasılsınız?" diye sordu Sturm. Kulakları kaplanmış Cutwood ve gözleri bağlanmış olan Wingover hallerinden memnun olduklarını belirten bir hareket yaptılar. Rainspot bulutu altında sırılsıklam, terk edilmiş ve mutsuz gözüküyordu, ama kendini iyi hissettiğini söyledi.

Sighter ise, boğazını temizledi ve kaşını insanı deli edecek bir üstünlükle kaldırdı, "bu şunun kanıtı, obeliske ne kadar yaklaşıyorsak, Lunitari'nin nötr güçleri bizi o kadar etkiliyor," dedi.

"Hadi devam edelim," dedi Sturm.

Bir saat daha ilerleyerek bitki örtüsünden bütünüyle yoksun olan bir yola ulaştılar. Ve temizlenmiş yolun ufukla buluştuğu noktada Lunitari'nin esrarengiz obeliski duruyordu. Hâlâ on altı kilometre vardı, ama yol kolay bir eğimle obeliske ulaşıyordu. Onu gölgeleyecek hiçbir şey yoktu ortada.

"Bekleniyormuşuz gibi görünüyor," dedi Sturm.

"Ses mi?" dedi Fitter merakla.

"Başka kim olabilir?" diye cevap verdi Sighter. Başparmaklarını çorap askısına koymuştu. "Eğer yanılmıyorsam, çok dikkate değer bir varlıkla karşılaşacağız. Lunitari'nin diğer harikalarını tıpkı bir karnavalın ucuz hilelerine dönüştürecek biriyle."

Obelisk ince kırmızı bir çizgiden kalın, yüz elli metre yüksekliğindeki bir kuleye dönüşmüştü. Kırmızı duvarlarının üstünde ince siyah bantlar vardı. Kaşifler yaklaştıkça büyük kule gökyüzünün içine saplanıyormuş gibi gözüküyordu.

Cutwood sessizliği bozdu. "Bitkilerin nasıl kuleye doğru eğildiğini farkettiniz mi?" dedi. Bu doğruydu. Bitkilerin hepsi, ki buna dikenli toz taşları da dahildi, büyük obeliske dönmek için bükülmüşlerdi.

"Tıpkı zambakların güneşe dönmeleri gibi," dedi Kitiara.

Obeliske varmaya elli metre kala durdular. Kırmızı mermerden oluşan kenar yüzeyleri güzelce süslenmiş ve ortalanmıştı ve bu halleriyle ağaç-adamların köyündeki kaba duvar işçiliğinden çok farklıydılar. Mermer dizilerinin arasındaki siyah şeritler bir tür harçtı. Zemin katta yüzü kaşiflere dönük açık bir giriş, pürüzsüz taşa oyulmuş küçük bir açıklık halinde bekliyordu. İçeride sadece karanlık vardı. Obeliskin duvarları düzenli aralıklarla uzun ve dar pencerelerce işgal edilmişti.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Fitter çok alçak bir sesle.

Daha yakına gelin!

Sturm ve Kitiara geriye doğru adım atarak, silahlarına davrandılar. "Bunu kim söyledi?" dedi Sturm.

Ben, Yeni Hayatların Koruyucusu, dedi başlarının üzerinden gelen bas bir ses.

"Neredesin?" diye sordu Kitiara.

Önünüzdeki binada. Yaklaşın.

"Ben burada kalacağım, teşekkürler," dedi Cutwood.

Ah, korkuyorsunuz. Ölümlü eti o kadar tatlı mı ki gözlerinizi, nadir ve muhteşem bir görüntüyü, yani beni, görmekten alıkoyuyorsunuz? İnsanların korkacağından şüphem yoktu, ama siz gnom'lardan daha iyisini beklerdim.

"Arkadaşlarımızdan birini kısa bir süre önce toprağa verdik, o yüzden biraz şüpheci olmamızı bağışlarsınız," dedi Wingover.

İyi niyetim konusunda kanıta mı ihtiyacım var? Seyret öyleyse.

Antrenin loşluğunda küçük bir şekil kımıldamıştı Güneş ışığına çıktı, durdu ve el salladı. Stutts'a benziyordu.

"Dişli çarklar ve zincir dişliler aşkına!" diye bağırdı Fitter ve öne atıldı.

Tabii Roperig'i de kendisiyle birlikte sürüklüyordu. Cutwood ve Wingover da arkalarında gitmişti, bu sırada Rainspot sisin içinde dolanıyor, Sighter da yanında kıkırdıyordu.

"Bekleyin," dedi Sturm. "Bu bir göz yanılması olabilir!"

Ama bir illüzyon değildi. Gnom'lar Stutts'ı sevinç çığlıkları içinde kucaklıyordu. Aniden Birdcall ve Flash kapıda belirmiş ve neşeli gnom'ların arasına dalmışlardı. Oldukça hüzünlü olan karşılaşmadan sonra Stutts arkadaşlarının yanından ayrılıp Sturm ve Kitiara'nın yanına doğru ilerledi. Sertçe Sturm'un elini sıktı ve Kitiara'nın sargılı omuzu için duyduğu üzüntüyü dile getirdi.

"Sensin," dedi Kitiara, gnom'un kulağını çimdikleyerek.

"Öyle ve oldukça iyiyim, sağolun. Günlerdir sizi bekliyorduk."

"Senin kekelemene ne oldu?" diye sordu Sturm. Şüphe onu pervasızlaştırmıştı.

"Oh, evet! Gitti, görüyorsunuz, puuf! Koruyucu bunun Lunitari'deki büyü güçlerinden kaynaklandığını söylüyor." Stutts insanların arkasına dikkatle baktı. "Bellcrank nerede?"

Sturm elini gnom'un omuzuna koydu. "Korkarım kötü haberlerimiz var, dostum."

"Kötü mü? Nasıl–?"

Korkularınız yatıştı mı? dedi ses.

"Şu an için," dedi Kitiara. "Uçan gemimizi geri alabilir miyiz, lütfen?"

Bu kadar aceleci olmayın! Tam olarak birbirimizle tanışmadık. Lütfen içeri girin, girmeyecek misiniz?

"Daha sonra açıkla," dedi Stutts hızla. Kitiara ile Sturm'un elini tuttu ve onları kapıya götürdü. "Siz maden cevheri aramaya gittiğinizden beri çok muazzam bir macera yaşadık," dedi. "Koruyucu bize fevkalade iyi davrandı."

"Koruyucu kim? Nerede?" diye sordu Kitiara.

Stutts ellerini bıraktıktan sonra, Sturm ve Kitiara derin kapıdan büyük obeliskin gölgeli girişine adım attı. Güneş ışığı obeliskin üstündeki pencerelerden süzülüyordu. Odanın ortasında gün ışığıyla aydınlanmış bir şekilde Bulutların Efendisi duruyordu. Hafif hava torbası gerçek boyutunun yarısı kadar küçülmüştü, sadece yumuşak bir parça gevşek ağların içinde duruyordu. Kanatlar gövdeden sökülmüştü, çünkü geminin başka türlü obeliskin içine girme şansı yoktu. Deri kanatlar muntazam olarak katlanmış ve geminin yanındaki kırmızı mermerin üzerinde

duruyordu. Bulutların Efendisi'nin ötesinden gelen tıkırtılar Micone'lerin varlığına işaret ediyordu.

Kaçınılmaz bir şekilde savaşçıların bakışları antrenin üzerindeki boşluğa yönelivermişti. Sturm ve Kitiara kalın duvarların içinde bulunan çıkıntılı kaya tabakaları ve yatay sütunlar gördüler.

Yerden on beş metre yukarıda tünemiş bir halde ise obeliski mesken edinen Koruyucu duruyordu.

Bir ejderha. Güneş ışığının vurduğu yerlerde ejderhanın pulları yeşilimsi altın renginde parlıyordu.

Krynn'de yüzyıllardır bir ejderha görülmemişti ve uzun zamandır varlıkları tarihçiler, papazlar, doğa filozofları tarafından şiddetle tartışılıyordu. Sturm çocukluğundan beri ejderhaların olduğuna inanıyordu ama canlı bir örnekle burun buruna gelmek ona daha önce yaşamadığı bir korkuyu tattırmıştı.

Bir erkek, bir şövalye ol! diye tembihledi kendine. İnsanlar daha önce de ejderhalarla karşılaştı. Huma bunu başardı. Bu düşünceler aklında dolaşırken, Sturm ayakları üzerinde dimdik durmaya devam ediyordu.

Kitiara da sersemlemişti. Gözleri loş ışıkta kocaman açılmıştı. Kendini Sturm'den daha çabuk bir sürede toparlamış ve, "Sen bizimle konuşan Koruyucu musun?" dedi.

Evet.

"Yoksa konuşulan dili mi tercih edersiniz?" diye sordu. Ejderha'nın sesi Sturm'un umduğu kadar gürültülü değildi.

Ejderhanın burnundan kuyruğuna kadar olan uzunluğunun on metre olduğu hesaba katılırsa, çok yumuşak bir ses tonuyla konuştuğu da söylenebilirdi.

Konuşman çok iyi. Bu şekilde ne duyduğumdan emin olabiliyorum," diye cevap verdi Kitiara.

"Dilediğin gibi olsun. Konuşmaktan çok hoşlanıyorum ve uzun bir zamanı konuşacak birileri olmadan geçirdim. Gördüğünüz gibi, karıncalar en iyi telepatiye karşılık veriyorlar." Ejderha geniş, köşeli başını pirinç çınlaması sesini andıran bir şekilde salladı– Tek bir kanat vuruşuyla bulunduğu yerden daha alçak bir yere konmuştu. Oluşturduğu esinti şaşkın kaşiflerin üzerinde esmişti.

"Nerede benim nezaketim? Ben Cupelix Trisfendamir'im, Yeni Yaşamların Koruyucusu ve obeliskin sakini." Ejderha ortaya çıkınca gnom'lar insanların arkasına çekilmişlerdi, şimdiyse öne çıkıp ejderhayı soru yağmuruna tutmaya başlamışlardı.

"Yeni yaşamların koruyucusu mu?"

"Kaç kilosunuz?"

"Buraya nasıl geldiniz?"

"Ne kadardır buradasınız?"

"Hiç kuru üzümünüz var mı?"

Bu olay karşısında şaşkına dönen ejderha, gnom'ları devasa pençelerinden birini hareket ettirerek kovalamıştı. "Sen, Kitiara Uth Matar, ve sen de Sturm Brightblade'sin, değil mi?" diye sorduğunda ise ikisi de şaşkınlıkla başlarını salladılar. "Küçük arkadaşınız, Stutts, sizden çok iyi bir

şekilde bahsetti. Görünüşe göre onu parlak özelliklerinizle çok etkilemişsiniz."

"Görünüşe göre?" dedi Kitiara.

"Elimde kanıt olarak sadece Stutts'ın izlenimleri var. Neyse, sizi burada görmekten son derece mutluyum. Micone'lere yaptırmış olduğum izler boyunca ilerlemenizi izledim–" Cupelix parıldayan yüzünü Sturm'e doğru eğdi ve delici gözlerle onu dikkatle inceledi. "Evet, Bay Şövalye, izler kasıtlıydı."

"Zihinleri okuyorsunuz," dedi Sturm huzursuzca.

"Tam olarak değil. Sadece bir söz tam dilin ucuna geldiğinde."

Stutts arkadaşlarını ejderhaya takdim etti. Cupelix her biriyle Sighter'a gelene kadar şakalaşarak sohbet etmişti.

"Siz bir tunç ejderhası mısınız?" diye sordu gnom.

"Pirinç, eğer bilmen gerekiyorsa. Ama artık bu kadar fasa fiso yeter! Uzun bir yoldan geldiniz ve uçan geminizi onarmak için çok çalıştınız. Artık onu ve birbirinizi buldunuz, şimdi benim huzurumda dinlenmeye çekilebilirsiniz."

"Biz yolumuza gitsek daha iyi olur," dedi Sturm.

"Ama ısrar ediyorum," dedi ejderha. Tüneğinden aşağı doğru hareket etmişti, arka bacaklarıyla çıkıntılı kaya tabakalarını tutuyor, kanatlarını ise dengesini ayarlamak için çırpıyordu. Cupelix tek çıkış yolu olan kapıya doğru ilerliyordu.

Sturm olup bitenden hiç hoşlanmadı. İçgüdüsel olarak, eli kılıcının kabzasına gitti, ama onu dokunduğunda kabza bir tavuk buduna dönüşüverdi. Gnom'ların gözleri yuvalarından fırlamış, Kitiara'nın ise şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

"Lütfen küçük şakamı bağışlayın," dedi Cupelix. Gözünün bir kırpışıyla tavuk budu yerini tekrar kılıca bırakmıştı.

"Silahlarınız burada gereksiz. Bu size bunun doğruluğunu gösterme yolumdu. İnsanlara çoğu zaman, bir şeye inanmalarından hemen önce gerçeği göstermek gerekir."

"Ve şimdi," dedi Cupelix, kendini doğrultarak. "Yiyecekler gelsin!" Gözleri havada parlak kıvılcımlar bırakmış gibi gözüken, içten gelen bir ışıkla parladı. Kıvılcımlar Bulutların Efendisi'nin pruvasının önünde toplanıp gözden yitti. Kaybolduklarında geride geniş bir meşe masa, üzerinde bir dolu yiyecek ve içecek bırakmışlardı.

"Yiyin, dostlarım. İçin ve hepimiz birbirimize başardığımız büyük işlerin hikayelerini anlatalım," dedi ejderha. Gnom'lar neşe çığlıklarıyla masaya koştular. Kitiara köpüklü bira testilerini gözüne iliştirdi ve yürümeye başladı. Mızrağa benzeyen bitkileri dilediği yemek lezzetinde tadıyor olsa da, Kitiara gerçek yemeğin görüntüsünü özlemişti. Sadece Sturm olduğu yerde kalmış, ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

"Yemiyorsunuz, Efendi Brightblade," dedi Cupelix.

"Büyü yemişleri uygun yiyecekler değildir," dedi Sturm.

Sürüngenin burun delikleri seğirdi. "Kendini şövalye olarak niteleyen biri için görüşleriniz zayıf."

Sturm ihtiyatla karşılık verdi. "Küçük nezaketlerden daha büyük direktifler vardır. Prensiplerimiz bize büyünün her çeşidini reddetmemizi söyler, bunun gibi." Pirinç çene genişledi, süvari kılıçları uzunluğundaki dişler ve altınla lekelenmiş çatallı siyah bir dili açığa çıkardı. Bir süre için Sturm'ün kalbi göğsünde düğümlenmişti, çünkü bu canavarın saldırısına karşı koyamayacağını biliyordu. Sonra Cupelix'in ona gülümsediğini farketti.

"Oh, tartışacak yaratıklar olmadan geçen onca yüzyıl ne kadar da sıkıcıydı! Bana ne kadar büyük bir mutluluk verdin!" Çene metalik çınlama sesiyle kapandı. "Ama gel şimdi, mızraklı süvari Huma'yı kesin duymuşsundur?"

"Tabii ki."

"Her türlü ejderhayla çok iyi anlaşırdı, öyle değil mi?"

Tarihçiler öyle söylüyor. Sadece şunu söyleyebilirim ki, Huma cesur bir savaşçı ve büyük bir kahramandı, ama model alınacak bir şövalye değil."

Cupelix bir kahkaha attı: bu tıpkı bir gong korosunu andırıyordu. "Dilediğini yap, o zaman! Bu kadar ürkütücü bir erdemin altını kazmaktan sorumlu olmak istemiyorum!" Cupelix bunu söyledikten sonra olduğu yerden zıpladı ve kanatlarını hızla çırparak obeliskin en üst noktasına uçtu.

Sturm donanımlı masaya doğru yürüdü. Gnom'lar fırında pişirilmiş elmalar, domuz pastırması ve kestaneyle çeşnilendirilmiş güvercin, safranlı pirinç, balla tatlandırılmış tatlı soğanlar, geyik eti pirzolaları, kırmızı puding, yumurtalar, ekmekler, şerbet, şarap ve birayla karınlarını tıka basa dolduruyorlardı.

Kitiara incinmiş kolunu sargıdan çıkartıp masanın üzerine koymuştu. Ceketinin bir omuzundan düşmesi ve içtiği biranın yanaklarını kızartması ona hafifmeşrep bir hava veriyordu. Gözleri Sturm'le buluştuğunda burnunu çekti ve ağzına salamura edilmiş bir yumurta attı.

"Bir ziyafeti kaçırıyorsun," dedi yumurtayı yuttuktan sonra. Ergoth'un eski hükümdarları bile bu kadar lezzetli yemek yememişlerdir."

"Neden yapıldığını merak ediyorum," dedi Sturm, sıcak ruloyu eline alıp sonra bulunduğu tepsiye düşürürken. "Kum mu? Zehirli mantarlar mı?"

"Bazen inanılmayacak derecede yorucu oluyorsun," dedi Kitiara ve biradan kana kana içti. "Eğer ejderha bizi öldürmek isteseydi bunu zehrin inceliklerine başvurmadan yapabilirdi."

"Aslında," dedi Cutwood, masanın üzerine eğildi ve ağzından her heceyle birlikte ekmek kırıntıları dökülüyorken, "tunç ejderhalar geleneksel olarak kötülükle işbirliği içinde değillerdir," dedi.

"Bu yaratıktan korkmamız için bir neden yok mu?" diye sordu Sturm masanın geneline. Ejderhayı gizleyen karanlığa doğru başını kaldırdı ve sesini alçalttı. "Krynn'deki atalarımız dünyadan ejderhaları yok etmek için çok uzun seneler güç uğraşlar verdiler. Hepsi yanılıyor muydu?"

"Buradaki durum tamamıyla farklı," dedi Stutts. "Lunitari bu ejderhanın vatanı. Bizim kötü durumumuzla oldukça yakından ilgilendi. Geçmişte yaşanan ve şimdi geçerliliği

olmayan önyargılar yüzünden onun yardımını geri çeviremeyiz."

"Bizden ne istiyor?"

"Bize henüz söylemedi," diye itirafta bulundu Stutts. "Ama, ah, gitmemize izin vermeyecek."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Sturm sertçe.

"Birdcall, Flash ve ben sizi aramaya gitmek istedik. Makinenin kontrolünü kısa sıçrayışlar yapmaya yeterli olacak kadar onarabildik, gerçekten, ama Cupelix bizim obeliskten çıkmamıza izin vermedi. Dışarısının güvenli olmadığını iddia etti ve hepinizi buraya getirmek için önemli adımlar attığını söyledi."

"Peki, şimdi buradayız," dedi Kitiara, başka bir ızgara güvercine uzanarak. "Ve bir süre sonra yolumuza gideceğiz."

"Gidecek miyiz?" diye sordu Sturm, boynunu tekrar obeliskin loş yüksekliğine bakmak için kaldırdı. "Şimdi hepimize birden sahip, gitmemize izin verecek mi?"

- 20 -
Yeni Bir Çağ

itiara ve gnom'lar karınlarını doyurduktan sonra uyumak için Bulutların Efendisi'ne gittiler. Sadece Stutts ile Sturm birlikte kalmıştı. İkili uçsuz bucaksız obeliskin girişinde dolaşırken, Sturm ona Bellcrank'ın ölüm hikayesini anlatmıştı.

"Kit ya da Sighter yerine Bellcrank'ın ölmesi sadece bir şanstı." Stutts yeleğinin cebinden bir mendil çıkartıp burnunu silerken yürümeyi durdurdular. Sturm, Rapaldo'nun ölümünden ve Bellcrank'ı nasıl mantar bahçesine gömdüklerinden bahsetti.

"O ve ben dişli çark– yapma okulunda beraberdik, bilirsin," dedi Stutts yumuşak bir ses tonuyla. "Onu çok özleyeceğim." Uçan geminin pruvasının altından geçerlerken Sturm iki buçuk metre genişliğinde, sert mermerden yapılmış düz, yuvarlak bir delik görmüştü. Stutts'a bunun ne olduğunu sordu.

"Micone'ler aşağıdaki bir mağarada yaşıyorlar," dedi Stutts. "Bu delikler sayesinde inip çıkıyorlar." Deliğin yakınında olan diğer delikleri de gösterdi. Sturm deliklerin birinin yanında durdu ve aşağı baktı. Aşağıda güçsüz mavimsi bir parlaklık vardı ve Sturm dikitlerin sivri şekillerini görebiliyordu. Derinlerden baygın acı bir koku geliyordu.

"Burayı Micone'ler mi yapmış?" diye sordu Sturm.

"Bunu tam olarak bilemiyorum," diye cevap verdi Stutts, yeniden yürümeye başlayarak. "Micone'ler daha çok buraya yeni bir ekleme, Cupelix onları yarattığını ima ediyor, ama ben onun bu kadar güçlü olduğuna inanmıyorum. Ama soruna cevap vermek gerekirse; Obelisk ejderhadan önce de buradaymış."

"Bunu nasıl biliyorsun?"

"Cupelix'i gözlemleyerek. Sağlıklı olgun bir tunç ejderha örneği olarak, özellikleri birçok yönden bu obeliskin içinde yetişmekle şekillenmiş. Örneğin, kısa kanatlarına ve güçlü bacaklarına bir bak; uçmak yerine zamanının çoğunu kayaların üzerinde tünemekle geçiriyor. Çok uzun mesafeleri atlayabiliyor, en yukarılara bile." Stutts durdu, Sturm'ün onu incelediğini farketti. "Ne var?" diye sordu.

"Çok değişmişsin," dedi Sturm. "Sadece kekelemen ortadan kaybolmamış, aynı zamanda çok soğukkanlı ve sakin gözüküyorsun."

Stutts'in muntazam kırpılmış sakallarının altında kalan yüzü pembeleşmişti. "Biz gnom'ların, siz insanlara tamamıyla başıbozuk ve dağınık göründüğümüzü sanıyorum."

Sturm gülümsedi. "Tam olarak değil."

Stutts onun gülüşüne karşılık verdi. "Lunitari'de olmak beni değiştirdi– hepimizi değiştirdi. Bulutların Efendisi'nin uçması, hayatımdaki ilk gerçek başarıydı. Boşver Dağı'ndaki atölyelerimde, uçan makineler yaparak çok seneler harcadım. Hepsi de başarısız oldu. Bellcrank'ın hafif havayla olan deneylerini duymadan önce Bulutların Efendisi'nin mümkün olabileceğini sanmıyordum." Artık

varolmayan kimyagerden söz etmek konuşmayı bir süreliğine durdurmuştu.

"Huzurlu ol," dedi Sturm sonunda. "Öcü alındı."

Uçan geminin kıç tarafının altından geçtiler. Açık lombarlardan gelen horultular birbirlerine karışıyordu. Stutts gelen sese doğru elini hareket ettirdi.

"Onlar çok iyi bir arkadaş grubu," dedi. "Hepsi eve dönmeyi ve Sancrist'in neşesine katılmayı hak ediyorlar."

"Krynn'i bir daha görebileceğimize inanıyor musun?" diye sordu Sturm.

"Bu tamamıyla Cupelix'e ve onun ne istediğine bağlı. Bir teorim var–"

Üzerlerinde bir rüzgar esmişti. Alışılmış metal çınlamasıyla ejderha en alçak seviyeye kondu. Sturm ve Stutts'dan muhtemelen dört buçuk metre yukarıdaydı. Gnom, Cupelix'in yanına doğru geçti.

"Umarım doymuşsundur," dedi Cupelix, Stutts'a.

"Yemek harikaydı, her zamanki gibi," diye karşılık verdi Stutts. Esnemişti. "Yalnız midemde biraz ağırlık yapıyor, sanırım arkadaşlarıma katılacağım." Stutts başını kibarca eğerek gemiye döndü. Bunun üzerine Cupelix, Sturm'ün üzerinde belirdi.

"Evet, sadece sen ve ben kaldık, Efendi Brightblade. Ne hakkında konuşşak? Hadi felsefelerimiz üzerine tartışalım, şövalyeye karşı ejderha. Ne dersin?"

"Büyü yok?"

Cupelix parlak pençesini göğsüne koydu. "Ejderha onuru üzerine."

"Nasıl," diye merak içinde sordu Sturm, "Krynn dilini bu kadar akıcı konuşuyorsunuz?"

"Kitaplar," dedi ejderha. "Yukarıdaki yuvam ölümlülerin ve ölümsüzlerin yazdıkları kitaplarla doludur. Şimdi ben bir soru soracağım. *Senin hayattan beklentin nedir?*"

"Onurlu bir biçimde ve şövalyelerin ettiği Yemin'e uygun yaşamak. Sıra bende. *Hep bu kulenin içinde mi yaşadınız?*"

"Bir gnom kadar küçük olduğum günlerden beri, Koruyucu'yum. Hiç bu duvarların dışını görmedim, kapılardan ve pencerelerden gördüklerimle yetindim." Geniş gözbebekleri daralmıştı.

"Hiç Şövalyeliğin Yemin ve Prensiplerini sorguladın mı? Solamnus Tarikatı, Afet'ten sonra canlanmadı."

Sturm kollarını göğsünde birleştirmişti. "Eğer iyi okumuşsanız, o zaman Felaket'in şövalyelerin yapmış olduğu bir şeyden kaynaklanmadığını çok iyi bilirsiniz. Herkesin suçladığı şeyi kabul ettiler, düzen bozulduğunda da düzenin bütün koruyucularının yapması gerektiği gibi yaptılar. *Micone*'*ler nereden geldi?*"

"Bana hizmet etmek için yaratıldılar. Lunitari'li ağaç-adamlar güvenilebilir görünmüyordu." Cupelix dilini çıkarttı. "*Kadına aşık mısın, Kitiara*'*ya?*"

Cupelix, Sturm'ü gafil avlamıştı. "Ona karşı ilgim var, ama ona aşık değilim, aradaki farkı anlıyorsan." Ejderha başını salladı, bir insanı andırıyordu. Sturm devam etti, "Demek ağaç-adamlar ve Micone'ler sizin hizmetkarlarınız olarak

yaratıldı, ama ağaç-adamlar başarısız bir deneme oldu. *Onları kim yarattı?*"

"Üstün güçler," diye karşılık verdi Cupelix baştan savma bir cevapla. "Bu muhteşem! Keşke insanlar yüzyıllar önce Lunitari'ye

gelselerdi! Pekala, şimdi dinle. *Eğer kadına aşık değilsen, neden düşüncelerindeki en baskın şey o? Söylediğin düşüncelerinin ardında hep o kadının görüntüsü var.*"

Sturm'ün yüzünden terler boşanmaya başlamıştı. "Onun hakkında çok endişeleniyorum. Bu ayda bulunan büyü gücü onun fiziksel gücünü muazzam bir şekilde etkiledi. Mizacını da sertleştirdi. Gücün onu ele geçirmesinden endişeleniyorum."

"Evet, büyü sorunlara neden olabilir. Gücün Stutts, Birdcall ve Flash'ı değiştirdiğini gözlemledim. Çok ilginçti. Demek kadın çok güçlü oldu? Bu senin duygularını zorlaştırıyor olmalı. Hiç kendinden daha güçlü bir kadından hoşlanan bir insan erkek duymamıştım."

"Bu gülünç! Umurumda değil–" Sturm hiddetine engel oldu. Kahrolasıca kurnaz ejderha. Kasıtlı olarak yaraya parmak basıyor.

"Soru sorma sırası bende," dedi Sturm. "*Neden sizin gibi güçlü, büyü yapabilen bir ejderhanın hizmetkarlara ihtiyacı var? Onlar sizin yapamadığınız neyi yapabiliyorlar?*"

"Ben obeliski terk edemem; bu açıkça ortada değil mi? Kapı ve pencereler içlerinden geçebilmem için çok küçük."

"*Ah, ama yetenekli bir büyü kullanıcısı bu kadar küçük bir sorunun üstesinden gelebilir.*"

Cupelix'in kuyruğu arkaya kaydı, mermer duvara doğru.

"Gitmeme izin yok. Pencereleri ya da kapıyı geçemem, duvarları kıramam, kesemem ya da delemem veya büyüleyemem. Ben, Yeni Yaşamların Koruyucusu'yum ve karanlık beni alana kadar öyle kalacağım!"

"*Hangi yeni yaşamlar?*"

"Her şey zamanı gelince söylenecek. Efendi Şövalye. Şu anda benim dikkatimi kendine bağlayan daha acil bir sorun var: Şahsi özgürlüğüm."

"*Seni dışarı çıkarmamızı istiyorsun,*" dedi Sturm.

Ejderhanın burun deliklerinden bir demet buhar çıktı.

"Evet, size ihtiyacım var. Sadece akıllı makineler beni bu boğucu hapishaneden kurtarabilir. Ağaç-adamlar bunu yapamaz. Micone'ler hiç yapmazlar. Gnom'lar yapabilir. Ben özgür kaldığımda uçan geminizi alabilirsiniz."

Buharlar Sturm'ü sarana kadar ejderhanın burnundan çıkmaya devam etmişti. Gücünün üzerinden çekildiğini hissetti... Bir uyku sisi! Sturm'ün bacakları büküldü. Mırıldandı. "Bana büyü yok demiştin."

"Aslına bakarsan büyü değil," dedi Cupelix onu yatıştırmak istiyordu. "Sadece bende bulunan uyutucu bir buhar. Sevgili dostum, o kadar kuşku dolusun ki. Bu sana yardımcı olacak. Uyu, uyandığında bu gergin konuşmayı hatırlamayacaksın. Uyu, dinlen, rüya gör. Uyu. Dinlen. Rüya gör. Unut..."

* * * * *

Kitiara uyanmıştı. Ancak kendini sanki kötü bir rüya görmüş de onu hatırlayamıyormuş gibi hissediyordu. Bulutların Efendisi'nin içindeki yemek odasının güvertesinde yatıyordu. Alt kattaki gnom'lar bir su değirmenin düzgün ritminde horluyorlardı. Kitiara saçlarının kısa buklelerini parmaklarıyla taradı. Cildi nemliydi ve saçları terden ıslanmıştı.

Dışarıda hava serindi. Derin bir nefes almış, ama birkaç metre ötede taş zeminde yatan Sturm'ü görünce nefesi tutulmuştu. Kitiara rampadan hızla indi ve Sturm'ün yattığı yere koşturdu. Adam nefes alıyordu, üstelik nefesi güçlü ve sabitti, yani uyuyor gibi gözüküyordu.

Kitiara o sırada izlendiğinin farkına varmıştı. Arkasına döndüğünde Cupelix'in aşağılardaki tümseğinde yattığını görmüştü. Ejderhanın boynu eğilmişti ve kuyruğunu da kayadan uzak tutuyordu. Kitiara'nın onu gördüğünü farkettiğinde kuyruğu aşağı inerek bir kedinin kuyruğu gibi oradan oraya dönmeye başlamıştı.

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu Kitiara, Sturm'ü göstererek.

"Kısa bir süre önce. Doğal bir uyku değil," dedi ejderha. "Lunitari'ye geldiğimizden beri hayaller görüyor. Hepimiz buradaki büyüden etkilendik."

"Gerçekten mi? Neyin hayalleri?" Kitiara dudaklarını kilitledi, söylemeye hevesli değildi. "Hadi, tatlım. Efendi Brightblade'in senden gizlisi saklısı yok, öyle değil mi? Bir adam her zaman sevgilisine rüyalarını anlatır."

"Biz sevgili değiliz!"

"Bu kesinmiş gibi gözüküyor. Çok fazla sonuç çıkarmaktan suçlu olduğumu görüyorum. Neyse. Sana neyi hayal ettiğini söyledi, öyle değil mi?"

Kitiara omuzunu silkti. "Yurdundan sahneler, Krynn'den. En çok da on iki yıldır göremediği babası hakkında."

Cupelix, Kitiara'nın yüzüne doğru tozların uçuşmasına neden olan, ejderha-boyu bir soluk koyuverdi. "Ah, Krynn! Bir zamanlar ırkımın binlercesinin yaşadığı, gökyüzünde sonsuz bir özgürlükle uçtuğu yer!"

"Hiç Krynn'e gitmediniz mi?"

"Ah, hiç. Bütün günlerimi bu yapının duvarları arasında geçirdim. Ne kadar üzücü, değil mi?"

"Bu her ne olursa olsun, bir hapis hayatı."

Cupelix'in çatallı dilinin ucu dışarı çıktı. "Benden korkmuyorsun, öyle değil mi?"

Kitiara çenesini kaldırdı. "Korkmalı mıyım?"

"Ölümlülerin çoğu beni korkunç bulur."

"Benim kadar dolaşsan, yeni şeyler görmeye alışırsın. Ve karşılaştıklarına kolayca adapte olamayanlar çabuk ölür."

"Sen bir sağ kalansın," dedi Cupelix.

"Elimden geleni yapıyorum."

Siyah dili daha da ilerlemişti. "Kendini nasıl yaraladın?" diye sordu ejderha. Kitiara bayırdan kızakla kaymalarını anlattı. "Ho, ho, anlıyorum! Şu gnom'lar, çok akıllılar. Yaranı iyileştirebilirim."

"Gerçekten yapabilir misin?"

"Basit bir iş. Sargını çıkartman gerekecek."

Neden olmasın? diye düşündü Kitiara. Sturm'ün bağladığı düğümü çözdü, ama sargıyı sol eliyle açamamıştı. Hançerini çıkartarak birkaç hünerli darbeyle keteni kesmişti.

"Zırhını da," dedi Cupelix.

Kitiara bir kaşını kaldırdı, ama hançerinin ucunu omuzunun üzerinde asılı ham derinin altına koydu. Hafif paslanmış olan zırh arkaya düşmüştü. Kitiara gömleğini yaralı omuzundan çekince derideki büyük mor-siyah yara ortaya çıkmıştı.

"Daha yakına gel," dedi Cupelix. Kitiara bir adım attı, daha da ilerlemek üzereydi ki, ejderha başını uzun, esnek boynundan aşağı sallandırdı. Siyah dili yerinden çıkıp yaralanmış bölgeye dokundu. Uğradığı şaşkınlık Kitiara'nın içini sarsmıştı. Cupelix bir kez daha diliyle hafifçe dokundu ve daha sert bir şok Kitiara'yı sırtından topuklarına kadar salladı.

Cupelix geri çekilirken, "Tamam," dedi.

Kitiara heyecanla elini yaranın bulunduğu bölgede gezdirdi. Ne bir renk değişikliği ne de bir acı kalmıştı. Sağ kolunu derin daireler çizerek egzersiz yaptı, ancak hiçbir sancı hissetmedi.

"Mükemmel," diye bağırdı. "Teşekkürlerimi sunarım, ejderha."

"Bir şey değil. Basit bir iyileştirme büyüsü," dedi ejderha alçak gönüllükle.

Kitiara zevkle gerinmişti. "Kendimi yenilenmiş bir kadın gibi hissediyorum! Adil bir dövüşte yüz tane goblin'i haklayabilirim!"

"Memnun olduğuna sevindim," dedi Cupelix. "Bir süre sonra bana bu iyiliğin karşılığını verebilirsin."

Kitiara kolunu çevirirken birden yarıda durdu. "İstediğin şey nedir?"

"İyi bir arkadaş, biraz felsefe ve içinde sıcaklık olan kelimeler. Küçük şeyler."

"O zaman konuş benimle. Harcayacak zamanım var."

"Ah, ama bir ölümlünün hayatı tıpkı göklerden düşen bir yıldız gibidir. İki bin dokuz yüz yıldır bu kulede yaşıyorum. Bu zamanın yarısını geri çevirebilir misin? Çeyreğini? Hayır, tabii ki yapamazsın. Ama bu şekilde geçen günlerime son vermek için bana yardım edebileceğiniz bir yol var."

Kitiara kollarını birleştirmişti. "Peki bu yol nedir?"

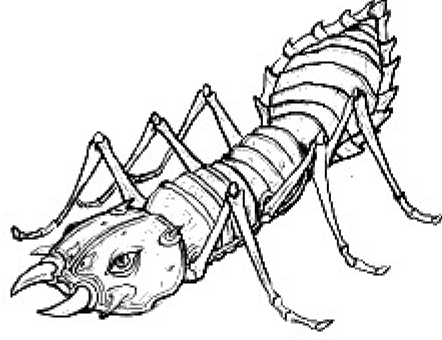
"Beni bu obeliskten kurtarın. Beni serbest bırakın, ki ben de Krynn'e uçup bir ejderhanın yaşaması gerektiği gibi yaşayayım."

"İnsanlar ve elfler seni öldürmek isteyeceklerdir."

Cupelix. "Bu kendi isteğimle göze aldığım bir durum. Açık denizlerde büyük değişimler, gökyüzünün katlarında müthiş heyecanlar var. Sen onları hissettin, öyle değil mi? Buraya uçmadan önce bile, Krynn'de doğan yeni bir dalgayı hissetmedin mi?"

Kitiara düşüncelere dalmıştı. Açık denizlerde bulunan Tirolan ve elfleri, kendilerinden büyüklere açıkça meydan okuyorlardı. Haydutlar ve şeytani papazlar kırları yağma ediyorlardı. Korkunç gaddar savaşçılardan oluşan gruplar, bir görev adına ülkeleri geçiyordu. Ve elf denizci tarafından bir kelime mırıldanmıştı: *Ejderanlar*.

"Anlıyorsun, değil mi?" diye sordu Cupelix yumuşak bir ses tonuyla. "Bizim zamanımız tekrar geliyor. Yeni bir ejderha çağı başlamak üzere."

- 21 -
Yakacak Odun

itiara, Cupelix'in söylediklerini düşünürken, Wingover esneyerek geminin parmaklığında belirmişti. "Günaydın! Kahvaltı ne zaman?" diye sordu.

"Daha beş saat önce yemek yedin," diye onu azarladı Kitiara. Giysisini ve zırhını tekrar omuzunun üzerine koyuyordu.

Roperig ve Fitter de geminin kapısında duruyorlardı. Roperig'in eli hâlâ çırağının sırtına yapışık duruyordu. "Merhaba, ejderha!" dedi içtenlikle.

"Merhaba!" diye ekledi Fitter.

"İyi uyudunuz mu, küçük dostlarım?" diye sordu Cupelix.

"Çok iyi uyuduk, teşekkürler. Ben– biz dışarı çıkıp temiz hava alabileceğimizi düşündük," dedi Roperig.

"Birbirinizden ayrılmayın," diye onları uyardı Kitiara. Ne zaman siz gnom'lardan biri kendi başına bir şey yapsa, başımız belaya giriyor."

Roperig kaybolmayacaklarına söz verdiğinde Fitter'ın da aynı fikirde olmaktan başka bir şansı yoktu. Obeliskin kapısına doğru ilerlediler. Obeliskin girişinde rüzgarın sesi duyuluyordu.

Kitiara birden bunun Cupelix'in kahkahası olduğunu farketmişti. Buna karşı koyamazdı; küçük kahkahalar artmaya başlamış ve bir süre sonra bunlar gürültülü kahkahalara dönüşmüştü.

* * * * *

Sturm kollarından destek alarak doğruldu ve başını salladı. Kahkahaları duymuştu. Bilinci yerindeydi, ancak hafızası bir sisin içinde sürükleniyor gibiydi. Ayağa kalkarak kahkahanın geldiği yöne döndüğündeyse Roperig ve Fitter yüzünden yere yuvarlandı.

Kitira gnom'ları Sturm'ün üzerinden çekerek onları havaya kaldırdı. "Siz ikinizin neyi var? Sturm'ün burada durduğunu görmediniz mi?"

"Ama–ama–ama," diye kekeledi Fitter.

Kitiara onları salladı. "Tamam, kesin!"

"Bu bir kazaydı. Kit," dedi Sturm, bir kez daha ayağa kalkarak. Zavallı Fitter yeni gücü yüzünden havanın ortasında koşmaktaydı, kısa bacakları hızla dönüyordu. Kitiara gnom'ları yere bıraktı.

"Ağaç-adamlar!" diye bağırdı Roperig. "Dışarıdalar!"

"Ne! Kaç tane?"

"Kendiniz görün!"

Kapıya fırladılar. Sturm dışarı adımını attığında, kırmızı cam bir mızrak ayağının önüne saplandı ve binlerce sivri uçlu kıymığa dönüştü. Kitiara, Sturm'ü kılıcını bağladığı kemerinden tutarak yakaladı ve tek eliyle geriye sürükledi.

"En iyisi arkada kalmak," dedi Kitiara.

"Kendimi tehlikeden koruyabilirim," diyen Sturm sağdaki duvara yaslanarak dışarıyı inceledi. Obeliskin etrafındaki vadi ağaç-adamlarla doluydu, binlercesi vardı. Uğuldamaya başladılar. "*Ou-Stoom laud, Ou-Stoom laud.*"

"Ne diyorlar?" diye sordu Kitiara, Sturm'ün arkasından.

"Ben nereden bileyim? Hemen bütün gnom'ları uyandır," dedi Sturm, Kitiara'ya. "Ben Cupelix'le konuşacağım." Kadın kendisine yardım etmeleri için Roperig, Fitter ve Flash'ı da yanına almıştı.

"Cupelix?" diye seslendi Sturm, çünkü ejderha yine kulenin yükseklerine yok olmuştu. "Cupelix, aşağı in! Dışarıda bir sorun var!"

Sorun ha? Evet, hiç kuşkun olmasın ki epey sorunumuz var!

Pirinç renkli kanatların muazzam sesi duyuldu, ejderha obeliskin bir kenarından diğerine uzanan sütunlardan birinin üzerine konmuştu. Cupelix'in metalik pençeleri tıkırtıyla sütunun üzerine kapandı. Kanatlarını büktü ve gagasıyla tüylerini düzeltmeye başladı.

"Bu olay karşısında fazla rahatsız olmuşa benzemiyorsunuz," dedi Sturm, yumruklarını kalçasının

üzerine koyarak.

"Olmalı mıyım?" diye sordu ejderha.

"Obeliskin kuşatılmış olduğunu düşünürsek, evet."

"Lunitari'liler çok akıllı değillerdir. Eğer kendilerine kral yaptıkları o budala ölümlüyü öldürmemiş olsaydınız buraya asla gelmezlerdi."

"Rapaldo deliydi. Gnom'lardan birini öldürdü ve eğer karşı koymasaydık hepsini birden öldürecekti," dedi Sturm.

"Bütün bu yolu sizi öldürmek için geldiklerini bilmeli ve kendini önemli hissetmelisin. Şu tekrar edip durdukları kaba sözcük kümesi– onun ne anlama geldiğini biliyor musun? *Sturm ölmeli.*"

Sturm'ün eli kılıcının kabzasını sıkıca kavradı. "Ben savaşmaya hazırım," dedi yüzünü ekşiterek.

"Sizin ırkınız her zaman savaşmaya hazır. Sakin ol, benim şövalye dostum, ağaç halkı saldırmayacak."

"O kadar emin misiniz?"

Cupelix esnedi, bakır paslı yeşil dişleri ortaya çıktı. "Ben Yeni Yaşamların Koruyucusu'yum. Sadece sert bir travma Lunitari'lileri buraya gelmeye mecbur edebilir. Ancak benimle uğraşacak kadar cesur değillerdir."

"Bizi ablukaya almalarına izin veremezsiniz!" diye diretti Sturm.

"Kısa bir süre sonra güneş batacak ve ağaç halkı köklerini salacak. Micone'ler de uyanacak ve onları uzağa atacak."

"Micone'ler sadece geceleri mi dışarı çıkıyorlar?"

"Hayır, ama güneş ışığında kör olurlar." Cupelix, bir araya topladığı gnom'larla birlikte önüne gelen Kitiara'yı duyunca kulaklarını dikti. Ejderha, Lunitari'lilere karşı güvende olduklarını söyleyerek herkesi rahatlatmaya çalıştı.

"Belki de bir barikat inşa etmeliyiz," dedi Stutts.

"Vaktimizi Bulutların Efendisi'ni onarmak için harcasak çok daha iyi olur, diye düşünüyorum," dedi Sighter. "Rapaldo'nun kalesinden getirdiğimiz hurda metalleri kullanarak birkaç saat içinde gerekli onarımları yapabiliriz."

Birdcall keskin bir nota cıvıldandı. Stutts başını salladı ve "Demiri işlemek için ihtiyacımız olan ateş yok."

"Size bu konuda yardımcı olabilirim," dedi Cupelix. "Ne kadar oduna ihtiyacınız olacak?"

"Bize çok yardımcı oluyorsunuz," dedi Sturm. "Neden?"

Yaratığın gözleri kısıldı. "Hareketlerimi mi sorguluyorsun?" diye sordu. Arkaya yatmış kulaklarıyla oldukça korkutucu gözüküyordu.

"Açıkçası, evet."

Ejderha rahatladı. "Ho, ho! Çok güzel! İlk ben göz kırptım, Efendi Brightblade! Sizden istediğim bir iyilik var, ama ilk önce sizin becerikli geminizi onarmak için çalışmalıyız."

Bir süre sonra obeliskteki ışık dibe çökmeye başlamıştı. Ağaç-adamların bağırışları güneşin ortadan kaybolmasıyla yerini sessizliğe bırakmıştı. Bir müddet sonra obeliskin içi de kararmıştı–

Gnom'lar aletlerini aramak için Bulutların Efendisi'ne yöneldiklerinde Kitiara, Cupelix'e karanlıktan dolayı yakındı.

"Oh, peki," dedi ejderha "Ölümlü gözlerinizin karanlığın en ufak parçasını bile yırtamayacağını unutmuşum." Ejderha kanatlarını uçları duvarlara çarpana kadar açmış ve boynunu bir kuğu gibi eğmişti.

Ah-biray solem! Karanlığın yaratıkları!
Açık renkli ve canlı bir kıvılcım getirin
Kuleyi gündüz gibi aydınlatmak için.
Gelin, Micone'*ler! Solem ah-biray!*"

Obeliskin zemininde bulunan deliklerden gelen dev karıncaların çıkarttıkları cam şangırtıları birleştiğinde sesler oldukça yükselmişti. Sanki yüzlerce ürkütücü yaratık ayaklarının altındaki her yerde kımıldanıyordu.

Bir şey Sturm'ün bacağına çarpmıştı. Sturm yerdeki deliklerin birinin yanında durmaktaydı ve Micone'lerden biri başını delikten çıkartıp Sturm'e anteniyle dokunmuştu. Sturm irkilirken dev karınca dışarı çıktı, sonra ardından başkaları da gelmeye başladı.

Obelisk bir anda Micone'lerle dolmuştu, hepsi de şangırdıyor ve nazikçe kristal antenlerini sallıyorlardı.

"Yerlerinize, hayvanlarım," diye emretti Cupelix.

Duvara yakın olan karıncalar en alçakta bulunan kaya tabakalarına tırmanarak oraya asıldılar. Geniş, erik şeklindeki karınları kayanın ucunda dengelenmişti. Bütün

antre asılı karınca vücutlarıyla çınladığında Micone'ler karınlarını düz mermere sürtmeye başladı. Bunu yaparlarken yarı saydam karınları parlamaya başlamış, ilk önce mat kırmızı, sonra ise daha sıcak ve parlak bir renge dönüşmüştü.

Canlı bir fener grubunu andıran karıncalar obeliskin zeminini gitgide daha çok aydınlattı.

Sturm ve Kitiara bakakalmışlardı. Ne kadar çok gariplikle karşılaşmış olurlarsa olsunlar, kırmızı ayda her zaman yeni ve şaşırtıcı şeyler karşılarına çıkıyordu.

"Nasıl, iyi mi?" dedi Cupelix kendini beğenmiş bir şekilde.

"İdare eder," dedi Kitiara ve sallana sallana yürümeye başladı.

Sturm kapıya doğru gitmişti. Lunitari'liler şimdi gerçek bir ormana dönüşmüştü, yıldızların ışığı altında hareketsiz duruyorlardı. Büyük obeliskin etrafında mükemmel bir şekilde dizilmiş olan bu orman, Demir Kral'ın katillerini ablukaya almıştı.

Cupelix yükseklerdeki kutsal yerine çekilmişti. Sturm, Bulutların Efendisi'ne geri dönmüş, gnom'lar da gemiyi onarmak için kolları sıvamıştı.

Sturm makine dairesine ilerlediğinde Flash, Birdcall, ve Stutts'ın makineyi tamamen söktüklerini ve içindeki arızayı aradıklarını görünce şok olmuştu. Güverte dişliler, çarklar, Wingover'ın '*armatürler*' olarak adlandırdığı bakır çubuklar ve gnom teknolojisinin diğer yüzlerce örneğiyle doluydu. Sturm girmeye korkmuştu, çünkü hassas ve çok önemli parçaların üzerine basmaktan çekiniyordu.

"Hmm, nasıl gidiyor?" diye sormaya cesaret etti sadece.

"Oh, endişelenme, endişelenme!" dedi Stutts neşeyle. "Her şey yolunda." Cutwood'dan bir metal büklüm kaparak onunla Flash'a vurdu, "Vazgeçilmez İndüksiyon Bobini'nden uzak dur! Onun mıknatıslanmaması lazım!" Lunitari sonunda Flash'a da '*hediyesi*'ni bağışlamıştı; Flash artık son derece manyetikti. Demir ve çelik parçaları üzerine yapışmaya başlamıştı. Flash uysallıkla Vazgeçilmez İndüksiyon Bobini'nden uzaklaşmıştı.

"Yıldırımın hangi parçalara zarar verdiğini bulmaya çalışıyoruz," diye devam etti Stutts. "O zaman tamir etmemiz kolaylaşır."

"Devam edin," dedi Sturm, gülmemeye çalışarak. Gnom'ların her şeye verecek bir cevapları olduğunu biliyordu.

Kitiara'yı dişli haznesinde, Stutts'ın iskemlesinde otururken buldu. Bir bacağını iskemlenin kolunun üzerinden atmış ve büyük, kil bir maşrapadan bir şey yudumluyordu.

"Ejderha birası mı?" diye sordu Sturm.

"Hmm. Biraz ister misin? Hayır, tabii ki, içmezsin." Kitiara biraz daha içti. "O zaman hepsi benim."

"Gnom'lar çok iyi çalışıyor," dedi Sturm. "Bir ya da iki gün içinde evimize giden yolda olabiliriz."

"Benim için o kadar erken olamaz," diye cevap verdi Kitiara.

"Öyle mi? Planların mı var?"

Kitiara maşrapayı kucağında salladı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Gnom'lar ve Micone'ler çalışırken, bizim hiçbir şey yapmadan durmamızdan dolayı kendimi biraz işe yaramaz hissediyorum," dedi Sturm.

Kitiara küçük iskemlenin içine daha çok gömülürken, başını arkaya itti. "Paralı asker olmaktan kurtulup, kendi ordumu kurmayı ne kadar istediğimi düşünüyordum. Bana sadık olan kendi birliklerimi."

"Peki kendi ordunla ne yapardın?"

"Kendime ait bir krallık. Zayıf anında yakaladığım bir krallığı ele geçirir ya da büyük bir ülkeden bir tanesini söker alırdım."

Kitiara, Sturm'ün gözlerine bakıyordu. "Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Sturm, kadının onu kasten kızdırmak istediğini hissetmişti. Bu yüzden ona sadece şöyle cevap verdi, "Bütün bir orduyu kumanda edecek durumda olduğunu düşünüyor musun?"

Kitiara yumruğunu sıkmıştı. "Ben neredeyse tek başıma bir orduyum. Yeni gücüm ve geçmiş deneyimlerimle, evet, bunu başarabilirim. Ordumda görev almak ister misin? Kılıç kullanma konusunda oldukça iyisin. Eğer aptal onur kavramlarını yıkabilirsen çok daha iyi olursun."

"Hayır, sağol, Kit," dedi Sturm ciddiyetle. "Atalarıma karşı yerine getirmem gereken bir görevim var. Biliyorum ki ben ölmeden önce bir gün, Solamniya Şövalyeleri onursuzluktan kurtulacaklar. O zaman ben de orada olacağım." Geniş pencerelere doğru dönerek, "Ve başka yükümlülüklerim de

var. Hâlâ bulmam gereken bir babam var. O yaşıyor, bunu gördüm. Kalemizde bana bir miras bıraktı, onu da almak niyetindeyim." Şövalyenin sesi titriyordu.

"Bu son sözün mü?" diye sordu Kitiara. Sturm başını salladı.

"Seni anlamıyorum. Sen hiç kendini düşünmez misin?"

"Tabii ki düşünüyorum. Bazen çok fazla düşünüyorum."

Kitiara maşrapanın parmakları arasında sallanmasına izin verdi. "Bir tanesinden bahset. Seni tanıdığımdan beri olmuş olamaz."

Sturm konuşmak için ağzını açmıştı, ama daha konuşmaya başlamadan bir gölge Bulutların Efendisi'nin pruvasının üzerine düştü. Kitiara ayağa fırlamıştı. Bu ejderhanın gölgesiydi.

Biraz dışarı gelir misiniz, dostlarım? dedi onlara. Kitiara ve Sturm rampadan aşağı inerek obeliskin zeminine çıktılar.

"Ne oldu?" diye sordu Kitiara.

"Micone'leri ağaç halkının obeliske girmesini önlemek için bir sur inşa etmekle görevlendirdim," dedi Cupelix. Pençelerinin biriyle de yaptığı şeyden gurur duyuyormuş gibi tüylerini düzeltti.

"Onların içeri girmeye cesaret edemeyeceklerini söylediğinizi duymuştum," dedi Sturm sertçe.

Cupelix tüylerini düzeltmeye hemen son vermişti. "Bu normal zamanlarda doğrudur, ama siz, sevgili dostlar, onların bana karşı olan korkularından kurtulmalarını körüklediniz. Onların burada bulunması da bunun en iyi

kanıtı. Kısa süre sonra daha önce hiç gitmedikleri yerlere burunlarını sokacaklar. Bunu görmek için fazla akıllı olmaya gerek yok."

"Buna izin veremeyiz," dedi Kitiara, kollarını kavuşturarak.

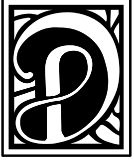
"Aynen öyle. Bu yüzden istersen şu savunma hattımı bir gözden geçir. Zira savunacağı şey bizzat sizin yaşamlarınız olacak."

Sturm demirhane ateşinde yanmak için Bulutların Efendisi'nin içinden tahtalar sökmekle uğraşan gnom'ları işlerinin başından kaldırdı. Aynı anda da görülmeyen ve işitilmeyen bir işaretle Miconeler üç köşeli başlarını yere doğru eğdiler. Kırmızı toprağı büyük yığınlar şeklinde öne iteklemeye başlayıp, bu hareketi birkaç kez tekrarladılar. Fırlattıkları topraklar giderek yüksek bir sur halini almıştı.

"Tatmin oldunuz mu?" diye sordu ejderha tünediği yerden.

Kitiara omuzunu silkti ve gemiye doğru yürümeye başladı. Gnom'lar da ikili ve üçlü gruplar halinde yürümeye başlamış, bir yandan da güçlü Micone'lerin kırmızı toprak kitlelerini kaldırmalarını seyrederek Kitiara'yı takip etmişlerdi. Bir süre sonra Sturm ortalıkta tek başına kalmıştı. Surdaki bütün boşluklar kapanana kadar seyretti. Duvarın üzerinden aşağı atılan topraklar, en yakındaki ağaç-adamı sadece çentikli yüksek dalları toprağın dışında kalacak kadar gömmüştü.

- 22 -
Yeni Yaşamların Koruyucusu

emirhanenin ateşini yakmak, Cupelix'in diğer bir gücünü gruba göstermişti. Taşlarla bir tür şömine inşa etmişlerdi Kitiara gömleğine kadar soyunmuş ve pantolonunun paçalarını dizlerine kadar sıvamıştı, terliyordu, son taşlar yerine konulurken onların yanında duruyordu.

"Şimdi," dedi Kitiara, "çakmaktaşı kimde?"

Stutts elini Wingover'a uzattı. Wingover açık avuca dik dik baktı "Haydi, haydi, bana çakmaktaşını ver," dedi Stutts.

"Çakmaktaşı bende değil," diye karşılık verdi gnom.

"Yolculuğa çıkarken onu sana vermiştim."

"Hayır, vermedin. Belki bir başkasına vermişsindir." Anlaşılan o ki gnom'larda da çakmaktaşı yoktu.

"Bu gülünç! Kendi başınıza olduğunuzda ateşleri kim yakardı?" diye sordu Kitiara.

Fitter çekinerek elini kaldırdı. "Bellcrank," dedi.

Stutts bir eliyle kafasına vurdu. "Çakmaktaşı ondaydı!"

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Wingover, kirli, yıpranmış ayakkabılarına bakarak.

"Endişelenecek bir şey yok, küçük dostlarım," dedi yukarıdan gelen bir ses. Sonra da inanılmaz bir sessizlik içinde Cupelix şafttan en alçaktaki kaya tabakasına dek indi. "Ateş, biz ejderhaların en iyi yaptığı şey."

Kitiara ve gnom'lar Bulutların Efendisi'ni kenara çekerek tedbirlerini aldıktan sonra obeliskin uzak bir köşesine gidip saklandılar. Cupelix uzun, pullu boynunu kaldırıp o kadar keskin bir nefes almıştı ki, hava burun deliklerinin içinde haykırmıştı, Gnom'lar kendilerini duvara yaslamıştı. Ardından Cupelix pirinç yanakları üzerine kanat pençelerini ileri geri batırarak, kıvılcımlar çıkartmaya başladı. Sonra soluğunu dışarı verdi. Nefesi bir sesle birlikte alev almış ve şöminenin üzerine doğru akmıştı. Kalın duman şöminenin üzerine yayılarak önce daha parlak beyaz bir dumana, sonra da ateşe dönüştü. Dışbükey göğsü neredeyse soluk verişiyle tersine dönmüş olan Cupelix ateş yakımını gerçekleştirmişti. Duman durgun havada sürüklenerek kulenin yükseklerine çıkmaya başladı.

"Haydi," dedi Stutts. Gnom'lar neşe içinde aletlerine koştular. Rapaldo'nun kalesinden aldıkları hurda metalleri–bakır ağaç çivilerini ve demir ayraçları, bronz zincir ve kalay kovalarını ortaya çıkarttılar. Hepsi de yeniden dökülerek ve dövülerek makine parçaları olmak için örsle çekicin arasına girecekti. Obeliskin girişi çeliğe ve demire vuran çekiç sesleriyle çınlıyordu artık. Ateşle aydınlatılan grup, mermer duvarların üzerinde canavarlara benzeyen gölgeler yaratıyordu. Canavarlar ise ateşin etrafında didinen gnom'lardı.

Kitiara meşgul küçük adamların yanından geçerek dışarı çıktığında serin hava yüzüne tıpkı bir soğuk su gibi çarpmıştı. Miconeler'in yaptığı yüksek duvarın üzerinden

donuk yıldızları görebiliyordu. Zayıf sis birikimleri gökyüzünü yarıyordu ve uzaktan gelen bir ışık kaynağıyla aydınlanıyordu. Kitiara obeliskin büyük temeli etrafında dolaşırken Sturm'ü Krynn'in mavi-beyaz parlaklığına bakarken buldu.

"Çok güzel," dedi Kitiara, Sturm'ün arkasında durarak.

"Evet, öyle," dedi Sturm başka bir yorumda bulunmayarak.

"Hâlâ oraya geri dönüp dönemeyeceğimizi merak edip duruyorum."

"Döneceğiz. Bunu hissediyorum, burada." Sturm göğsüne dokunuyordu. "Ve bu benim hayallerimle kanıtlandı. Onlar geleceği gösteriyor."

Kitiara yumuşak başlılıkla gülümsemeyi başarmıştı. "Geleceği görürken beni Krynn'de hiç görmedin, öyle değil mi? Geri dönüp, dönemeyeceğimi merak ediyorum."

Sturm hafızasında Kit'e ait bir görüntü yakalamaya çalıştı. Ancak bunun karşılığında elde ettiği tek şey göğsündeki acıydı.

"Endişeleniyorum, Kit. Bu ejderhayla işbirliği yapmakla doğru bir iş mi yapıyoruz? Geçmiş çağların tanrıları ve kahramanları akıllıydılar– insanların ve ejderhaların birlikte var olamayacaklarını biliyorlardı. O yüzden bu yaratıklar öldürüldü ya da sürgün edildi."

Soğuk havayı unutmuşlardı, Kitiara kırmızı toprağı ayağıyla tekmeledi. "Beni şaşırtıyorsun," dedi. "Senin gibi eğitimli ve varlıkların çoğuna hoşgörülü olan biri, bütün ejderhalara karşı nefret besliyor, Cupelix gibi en iyi türün bir üyesine bile."

"Ben nefret beslemiyorum. Sadece ona güvenmiyorum. Bizden bir şeyler bekliyor."

"Bizden hiçbir şey istemeden mi yardım etmeli?"

Sturm huzursuzca bıyığının ucuna asıldı. "Anlamıyorsun, Kit. Gücü olan herkes, ejderha, goblin, cüce ya da insan farketmez, bu güçten sırf başkalarına yardım etmek için vazgeçmez. Bu kötü bir güç türü, ona sahip olan herkes veya her şey onunla lekelenir."

"Haksızsın!" dedi Kitiara coşkuyla. "Haksız! Zalim biri hayattaki duruşu ne olursa olsun bir zalimdir, ama büyüde yetenekli olan birçok ejderha iyilik içinde işbirliği yapmıştır. İyiyi ve kötüyü belirleyen ise kalp ve ruhtur. Güç başka bir şeydir. Güce sahip olmak, yaşamaktır. Onu kaybetmek ise, senden daha aşağıdaki bir şey olarak var olmaktır."

Sturm bu kısa tiradı suskun bir şaşkınlık içinde dinledi. Bir zamanlar tanıdığı, eğlenceyi seven, tehlikeye kahkahalarla gülen tutkulu kadın neredeydi? Cebinde sadece birkaç bakır parayla dolaşırken bile bir kraliçenin gururuyla yürüyen Kit neredeydi?

"O nerede?" dedi Sturm yüksek sesle. Kitiara ona ne demek istediğini sordu. "Solace'da tanıdığım Kit. Sıkı yoldaş. Dost."

Kitiara'nın gözlerinde incinmişlik ve öfke belirmişti, "O hâlâ seninle."

Sturm, Kitiara'daki öfkeli ruhu hissedebiliyordu, bu tıpkı ocak taşından çıkan sıcaklığa benziyordu. Kitiara arkasını dönmüş ve obeliskin köşesini dönerek gözden kaybolmuştu.

* * * * *

Gnom'lar demir ve bakırdan oluşan büyük bir kaldıraç düğmesi dövmüş, üstelik bütün hurdaları Bulutların Efendisi'nin içindeki sert kabloların üzerlerini kavrayacak kuplajlara çevirmişlerdi. Bu işi yapmaları gecenin büyük bir kısmını almıştı, iş bittiğindeyse Rainspot ateşi söndürmek ve her şeyin üzerine doluşan dumanı ortadan kaldırmak için obeliskin içine kısa bir yağmur yağdırmıştı. Cupelix bütün olan biteni tüneğinden izlemiş, hiçbir şeyi sorgulamamış ve dokuz buçuk saat boyunca yerinden çok az kımıldamıştı. Her şey bittikten sonra, yorulmuş olan gnom'lar dinlenmek için rampadan tırmanarak geminin içine girerken Cupelix'i hayran hayran yaptıkları işe bakar halde geride bırakmışlardı.

Sturm de tembelce kuru mızrak bitkisi ve soğuk fasulyelerden oluşan yemeğini yerken metal işçiliğine bakıyordu. Cupelix sihirle üretilmiş kızartılmış domuz ve tatlı krema önererek ona takıldığında, Sturm önerilen yemekleri yine görmezden geldi.

"Sen inatçı bir yoldaşsın," dedi ejderha, Sturm yetersiz yemeğini yemeyi sürdürürken.

"Prensipler elverişsiz duruma geldiklerinde bir kenara fırlatılacak şeyler değillerdir," diye karşılık verdi adam.

"Prensipler aç bir mideyi doyurmaz."

"Büyü de boş bir kalbe merhem olmaz."

"Çok güzel!" diye bağırdı Cupelix. "Hadi birbiriyle çelişen atasözleri söyleyelim, çok güzel bir eğlence."

"Başka bir zaman. Oyun oynayacak keyfim yok," dedi adam içini çekerek.

"Ah, bunun içinde Bayan Kitiara'nın yüzünü görüyorum," dedi ejderha sesinde afacanca bir edayla. "Onun için eriyip gidiyor musun, oğlum? Bunu senin için güzel kelimelere dökeyim mi?"

"Hayır!" dedi Strum sertçe. "Bazen çok itici oluyorsun."

"Özellikle üç bin yıldır konuşacak biri olmadığında, itiraf ediyorum ki görgü kurallarım fazla gelişemedi. "Hâlâ," dedi Cupelix, "bu sana beni uyarma şansını veriyor. Bir şövalye gibi kibar ve nazik olacağım. Bana öğretir misin?"

Sturm esnemişti. "Birini şövalye yapan ateş başında öğretilmiş hareketler ya da nezaket değildir. Yemin ve Prensipler'le yaşamak, uzun bir çalışma, alıştırma gerektirir. Bu tip şeyler sadece sohbetlerle öğretilemez. Bunun yanı sıra, senin gerçekten bir şey öğrenmek istediğinden şüpheliyim; sen sadece eğlence arıyorsun."

"Çok şüphecisin," dedi Cupelix. "Hayır, bunu inkar etme! Sen konuşmadan önce bunu zihninde duyabiliyorum. Seni nasıl iyi niyetli olduğuma ikna edebilirim. Efendi Şüpheci?"

"Bana şunun cevabını ver: Sen, tamamıyla gelişmiş bir tunç ejderha olarak neden garip, büyüyle yönetilen aydaki bu kuleye hapsedildin?"

"Ben Yeni Yaşamların Koruyucusu'yum," dedi Cupelix.

"Bu ne anlama geliyor?"

Ejderha sanki onları gizlice dinleyen biri var mı diye aranıyormuş gibi boynunu bir taraftan diğerine hareket ettirmişti.

"Irkımın deposunu koruyorum." Sturm anlamsız bakmaya devam edince de, Cupelix yüksek sesle, "Yumurtalar, canım, cahil ölümlü! Ejderhaların yumurtaları bu obeliskin altındaki mağaralarda yatıyor. Onlara göz kulak olmak ve senin gibi duygusuzlardan korumak benim görevim." Büyük ağzı bir gülümsemeyle genişlemişti. "Bir kırgınlık yaratmaya çalışmadım, tabii ki."

"Üzerime alınmadım."

Sturm açık kırmızı ve koyu kırmızı çizgilerle damarlanmış zemine bakarken aşağıdaki ejderha yuvalarını hayal etmeye çalışmış, ama bunda başarılı olamamıştı.

"Onlar buraya nasıl geldi, peki? Yani yumurtalar," dedi.

"Tam olarak bilmiyorum. Ben burada doğdum, bilirsin. Ve çocukluktan olgunluğa bu duvarlar arasında geçtim. Yumurtaların arasından benimkisi gözetici, Yeni Yaşamların Koruyucusu olarak seçildi."

Sturm ürkmüştü. Kendini adeta yere yapıştırarak, "Buraya yumurtaları kim yığdı ve kuleyi yaptı?" diye sordu.

"Bir teorim var," dedi Cupelix, kasıtlı olarak gnom'ları taklit ediyordu. "Üç bin yıl önce, ejderhalar Krynn'den sürüldüklerinde kötü olanları Paladin tarafından, negatif bir bölge olan ve kıyamet gününe kadar orada kalacakları Büyük Boşluk'a sürgün edilmişlerdi. Ancak iyi güçlerle işbirliği içinde olan ejderhalar bile insanların topraklarından sürülmüştü. Paladin, bizim kötü durumumuza ilgi gösteren tarafsız tanrı Gilean'la bir anlaşma yapmış ve ikisi belirli sayıdaki iyi ejderha yumurtasının, kötü ejderhalar geri döndüklerinde gözcü olarak hizmet etmeleri için burada toplanıp, saklanmalarını

kararlaştırmışlardı. Kulenin dikilmesine bu durum sebep oldu ve beni seçtiler."{7}

"Aşağıda kaç çeşit ejderha yumurtası var?"

"Tunç, pirinç ve bakır türlerinden var. Toplam 496 adet. Lunitari'deki büyünün nedeni bu doğmamış ejderhaların bir araya toplanmış ruhları."

"Dört yüz doks–" Sturm– kalın mermerin altında yatan bu kadar fazla sayıdaki yaratığın hareketini sanki hissedebiliyormuş gibi kalçalarının üzerinde dönmüştü. Çok fazlaydılar!

"Ne zaman yumurtadan çıkacaklar?" diye sordu Sturm.

"Yarın ya da asla."

Sturm daha iyi bir cevap için baskı yaptı, ancak Cupelix, "Gilean tarafından yerleştirilen yumurtalar gizleniyor. Maskeyi kaldırmak ve yumurtaların kırılmasını sağlamak için bir tanrı ya da çok güçlü bir büyü gerekiyor. Şimdi benim hakkımda her şeyi biliyorsun," diyerek ekledi Cupelix. "Bana güveniyor musun?"

"Hemen hemen. Yumurtaları görebilir miyim?"

Cupelix parlak göğsünü pençelerinden biriyle kaşıdı ve Sturm onun çıkardığı sesle irkildi. "Bunu bilemiyorum–"

"Bana güvenmiyor musun?" diye sordu Sturm.

"Gerçek bir dokunuş, ölümlü! O zaman onları görebilirsin, daha önce hiçbir ölümlü gözün görmediğini. Hmm." Ejderha bir ağaç boyundaki bacaklarından birini kaldırıp kuşlarınkilere benzeyen ayak parmaklarını rahatlatmıştı. "Micone'leri uyarmak zorunda kalacağım. Onlar

mağaralarda yaşar ve yumurtaları temiz tutarlar, yumurta sarıları bozulmasın diye onları her gün çevirirler. Eğer benim iznim olmadan oraya inersen seni kesinlikle öldürürler." Cupelix tekrar yerleşmiş ve kanatlarını kabartmıştı. "Miconeleri bilgilendireceğim, ama yumurtalara dokunmayacağından emin olmalıyım. Onların içlerinde dolaşan koruma içgüdüsü o kadar kuvvetlidir ki, eğer bir yumurtaya dokunacak olursan benim müdahalem bile onların seni lime lime etmesinden alıkoyamaz."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi Sturm. Gitmek için ayağa kalkmıştı. "Diğerlerini de davet edebilir miyim?"

"Neden olmasın? Küçük adamların bunun karşısında büyüleneceklerinden eminim."

"Teşekkürler, ejderha."

Sturm başını salladı ve sessiz gemiye doğru ilerledi. İnsan gemiye girdiğinde, Cupelix kanatlarını açmış, telepatiyle etrafı aydınlatan karıncalara bu göreve son vermelerini emretmişti. Karıncaların vücutlarındaki ışık kaybolduğunda Micone'ler teker teker yere atlayıp yerdeki deliklerine geri döndüler.

Kitiara kararmış olan obeliske girdi. "Herkes nerede?" diye bağırdı.

"Uçan makinede," dedi Cupelix, yukarıda bulunduğu gölgeler arasından görünmüyordu. Kitiara ejderhanın sesine doğru döndü. "Orada olduğun konusunda insanları uyarmalısın," diye azarladı Kitiara ejderhayı. "Yiyecek bir şey kaldı mı?"

Kitiara'nın önünde mumlarla aydınlatılmış bir masa belirmişti. Geyik pirzolaları, ekmekler ve eritilmiş tatlı tereyağı yenmeyi bekliyordu. Uzun bir cam kadehin içi de pahalı kırmızı bir şarapla doluydu. Kitiara kadife, yüksek sırtlı bir kanepe çekip masaya oturdu. "Bunun sebebi nedir?" diye sordu.

"Sebep yok," dedi ejderha yükseklerden. "Dostluğun göstergesi."

"Biz dost muyuz?" dedi Kitiara, bir dilim geyik etini çatalına batırırken.

"Oh, evet, ve gelecekte çok daha iyi dostlar olacağımızı umuyorum."

"Bir kadın için hiç fena değil," dedi Kitiara, şarabını yudumlarken. Bu üzüm şarabı değildi ve tadında küçük, yumuşak meyvelerin sahip olduğu ekşilik vardı. "Güzel," dedi Kitiara, şarabı başka hangi şekilde nitelendirebileceğini bilmiyordu.

"Beğendiğine sevindim. Senin için bir şeyler yapmak beni mutlu ediyor, Kitiara. Sana Kitiara diyebilir miyim? Sen benim küçük hediyelerime değer veriyorsun. Yoldaş Brightblade'e benzemiyorsun. O çok katı ve saygıdeğer, tıraş olduğunda kendini yontmaması bir mucize." Kitiara ejderhanın benzetmesine kahkahalarla gülmüştü.

"Çok etkileyici bir gülüşün var," dedi Cupelix.

"Dikkat et," dedi Kitiara. "Eğer bir sersem olsaydım, beni tavlamaya çalıştığını sanırdım."

"Yalnızca seninle vakit geçirmekten keyif alıyorum." Ejderha obeliskin bir tarafından diğerine uçarken büyük bir

hışırtı duyulmuştu. Bu arada Kitiara'nın masasındaki mumların ışıltısı da çıkan bu esintiden dolayı titredi.

"Biraz sonra Efendi Brightblade ve gnom arkadaşları kulenin altındaki mağaralara inecekler," dedi Cupelix, ve ejderha yumurtalarının gizlenmesi hakkında Kitiara'ya ayrıntılı bilgi verdi. "Onlar aşağıdayken, sen beni kutsal yerimde ziyaret etmelisin."

Tunç ejderhanın iri cüssesi büyük bir zarafetle karanlıklardan aşağı inerek Kitiara'nın masasının önüne kondu.

"Niçin?" dedi Kitiara, boğazındaki düğümü bastırmakta çok başarılı değildi.

İki metreden daha yukarıda olmayan Cupelix'in gözleri üç el genişliğinde yeşil küreler şeklindeydi. Dik, siyah göz bebekleri en derin okyanuslarda açılan çatlakları andırıyordu. Kadını inceleyen ejderhanın gözleri kısık kısıktı.

"Senin hayatını ve felsefeni duymak isterim ve sen de benimkini dinlersin," dedi. "Sadece diğerlerine söyleme. Bu onları kıskandırır."

"Tek kelime bile etmem," dedi Kitiara. Ejderhaya göz kırparken. Cupelix de dilini dışarı çıkartmıştı. Dil, Kitiara'nın eline dokunduğunda sıcak bir ürperti Kitiara'nın koluna yayıldı.

"Tamam o zaman." Cupelix uzak duvarlara değene kadar kanatlarını çırptı. Güçlü arka bacaklarıyla yukarı sıçramış ve yukarıdaki karanlığın içinde kaybolmuştu.

Kitiara'nın kalp atışı yavaşça normale döndü. Kolundaki ürperti yavaşça ortadan kalktı. Kitiara şarap bardağına uzandı. Büyük bir şaşkınlıkla elinin ne kadar titrediğinin farkına varmıştı. Şarap kadehi elinden mermer zemine düşerek parçalara ayrıldı.

"Kahretsin," dedi Kitiara, yumruğunu sıkarak.

- 23 -
Mağaranın Derinlikleri

nom'lar, Cupelix'in davetine bilindik coşkularıyla karşılık vermişlerdi. Bulutların Efendisi için yapılan yeni metal parçaları yerlerine konmadan önce biraz daha soğumaya bırakılmalıydı ve yeraltındaki mağaralara inme fikri gnom'ların aklına yatmıştı. Geminin altını üstüne getirip gerekli gördükleri malzemeleri arıyorlardı: kağıt ile kalemler, ip ve şerit metrelerle ve mağaraların planını incelemek için transitler. Hatta Cutwood ejderha yumurtalarındaki türlerin temsilcilerinin ağırlıklarını ölçmek için, büyük bir ölçü aleti bile çıkartmıştı.

"Oh, hayır," diye onu uyardı Sturm. "Hiçkimse yumurtalara dokunmayacak, en ufak bir dokunuş bile yasak."

"Ama neden?" diye sordu Rainspot muşamba yağmurluğunu giyerken.

"Micone'ler yumurtalara dokunan herkesi öldürme emrini almışlar," dedi Sturm. "Cupelix bile bu emri iptal edemez." Bu lafın üzerine Cutwood isteksizce ölçüsünü bırakmıştı.

Şafaktan iki saat önce Sturm ve gnom'lar büyük, yuvarlak deliklerin birinin önünde toplanmışlardı. Cupelix onların üzerindeki kaya tabakasında duruyordu ve Kitiara da antrede dolanıyor, gıom kaşiflerin gülünç hallerini izliyordu. Gnom'lardan bazıları, özellikle de Fitter, o kadar fazla eşya yüklenmişti ki eşyalarla zar zor ayakta

durabiliyordu. Sturm'ün üzerindeki tek özel parça, omuzundan göğsünün üzerine geçirdiği uzun ip yumağıydı.

"Umarım aşağıya tırmanarak inmek niyetinde değilsinizdir," dedi ejderha yumuşak başlılıkla. "Yolda çok engebe var."

"Başka nasıl oraya inebiliriz ki?" diye sordu Stutts.

"Micone'lerin sizi indirmesine izin vererek."

Sturm'ün gözleri kısıldı. "Bunu nasıl yapacaklar?"

"Bu çok kolay," dedi Cupelix. Ejderha karıncalarla telepatiyle anlaşırken yaptığı gibi ağzını kapattı ve başını eğdi. Her delikten sert, zırhlı kafalar belirmişti, Sturm itiraz edemeden hemen önce altı tane Micone keşif ekibinin önünde duruyordu. "Karıncalar iki gnom'u bir arada taşıyabilecek kapasitedeler, altıncısı ise Efendi Brightblade'inki olacak."

Sturm, Kitiara'ya döndü. "Fikrini değiştirip bizimle gelmek istemediğinden emin misin?"

Kitiara başını salladı. "Bu ayın üzerinde yeterince şey araştırdım, teşekkürler."

Gnom'lar karıncaların üzerinde çoktan ilerlemeye başlamışlardı. Bu arada da kristali andıran bu yaratıkları ölçüyor, alt çenelerinden iğnelerine dek onlara dokunuyorlardı. Cam gibi pürüzsüz olan karıncaların üzerlerine binmek için ne ayak basacak, ne de elle tutacak sağlam bir yerleri vardı. Sturm'ün sabırsız bir *of* çekmesiyle kısa kesilen bir tartışmadan sonra, gnom'lar iplerini makul ölçülerdeki yular ve dizginler olarak bağlamışlardı. Micone'ler bütün bu küçük düşürücü hareketler karşısında

hiç hareket etmeden durmuştu, sürekli hareket halinde olan antenleri bile hareketsizdi.

Flash, elleri ve dizleri üzerine çömelmiş, Stutts da Micone'nin üzerindeki yerine ulaşmak için onun sırtına çıkmıştı. Ama hâlâ karıncanın kemerli göğsüne ulaşmak için boyu çok kısaydı. Sighter, Stutts'ı yukarı kaldırmayı deniyordu. Kollarını ve omuzunu Stutts'ın pantolonun arasından geçirerek bütün gücünü kullandı. Stutts en sonunda karıncanın üzerine binmeyi başarmıştı. Ama bindiği anda kafa üstü karıncanın üzerinden diğer tarafına kaydı. Şans eseri bir şey onun düşüşünü yumuşatmıştı. Bu Birdcall'du.

Sturm ipiyle bir üzengi ilmiği yapmış ve kendini yaratığın sırtına çekmişti. "Tıpkı bir heykelin üzerinde oturmaya benziyor," dedi kendini yerleştirmek için kımıldayarak. "Soğuk ve sert."

Gnom'lar da Sturm'ün ipiyle rekabet ederek, sadece ufak birkaç zedelenmeyle beraber karıncaların üzerine binmeyi başarmıştı. Çiftler şu şekilde dağılmıştı: Stutts ile Flash. Birdcall ile Sighter, Cutwood ile Rainspot ve Roperig ile Fitter (doğal olarak), ve Wingover da tek başınaydı.

"Bu şeyleri nasıl kullanıyoruz?" diye mırıldandı Cutwood. Eğreti yular dev karıncanın boynundan geçti, ama nefes almayan bir hayvanı kontrol etmenin bir yolu yoktu.

"Buna gerek yok," dedi ejderha. "Onlara sizi mağaraya götürmelerini, orada beklemelerini ve sonra sizi geri getirmelerini söyledim. Emirlerimden çıkmazlar, bu yüzden onları zorlamaya çalışmayın. Sıkı tutunun ve yolculuğun keyfine varın."

"Hazır mısınız, arkadaşlar?" diye sordu Stutts, elini sallayarak.

"Hazırım!" "Hazırız!" ve "Hadi gidelim!" cevapları gelmişti. Sturm yular ipini sıktığı yumruğunun arasına dolamıştı, o da başını salladı. Micone'ler gitmeye hazırdı ve yola koyuldular.

Altındaki dev karınca altı ince uzun bacağı üzerinde bir kaya gibi sabit duruyor olsa da, yan yan yaptığı hareketler yüzünden, dört ayaklı atların üzerinde aşağı yukarı sallanarak gitmeye alışık olan Sturm'e biraz garip geliyordu. Sturm'ün ayakları yerden sadece birkaç santim yüksekteydi, ama Micone onu kuvvetli biçimde en yakın deliğe taşıyordu. Şövalye onun içeri girmesini ve tıpkı bir insan gibi spiral bir merdivenden aşağı inmesini beklemişti, ama bu olmadı. Yaratık baş aşağı deliğe girdi ve ardından da Sturm'ün de ileri eğilmesine neden olarak bükülmeye devam etti. Sturm göğsü karıncanın kubbeli sırtına dayanana kadar eğilmeye devam etti, kollarıyla bacaklarını yaratığın vücuduna sarmıştı. Micone deliğin dikey duvarından aşağı yürüdü ve alttaki kemerli mağarada da düzeldi. Sturm bütün bu olan biten karşısında şaşkınlık içindeydi.

Gnom'ların karıncaları da aynı yola girdiğinde bunu izleyen neşe ve korku sesleri süt gibi porselen duvarlarda çınlamıştı. Boyları on, on iki metre, enleriyse üç metre olan büyük sarkıtlar yere kadar uzanıyordu. Soluk mavi renkteki oluşum kendinden gelen loş bir ışıkla parlıyordu. Duvarlarla Sturm'ün dikkatle baktığı tavan sanki katı mavi-beyaz kristalle kaplanmış gibiydi. Bir buz kadar pürüzsüz görünüyordu, ama karıncaların dikenli ayakları inatla üzerlerine yapışıyor ve hiç kaymıyordu.

Sturm'ün karıncası soğuk uçların ortasında bulunan eskimiş bir yolu izliyordu. Micone mağaranın tavanı üzerinde otuz metre yürümüş sonra aniden dönmüş ve duvardan dümdüz aşağı inmişti. Kırk metre kadar aşağıdaysa karınca kendini yeniden düzleştirmiş, eskimiş parşömen ve kırmızı deriyi andıran paçavralarla dolu mağaranın zemininde yürümeye başlamıştı. Bu yıkıntı, karıncaların ayakları altında obeliskin zemininde, bir süre sonra da başlarının üzerinde olan deliklerin tam altında bulunan düzlüğe erişene kadar çiğnenmeye devam edildi. Etraflarındaki her yer titrek ışıklarla parlıyordu. Tıpkı batmak üzere olan Solinari'yi andırıyordu, ama her yönden parlıyor ve hiç gölge üretmiyordu.

* * * * *

Sturm ve gnom'lar mağaraları dolaşmak için karıncaların üzerinden indiklerinde, Kitiara gergin bir şekilde Bulutların Efendisi'nin pruvasında bekliyordu. Gnom'ların yarı zevk, yarı korku dolu çığlıkları karıncalar onları alttaki boşluğa taşıyınca ortadan kaybolmuştu. Cupelix uçan geminin yanına kondu. "Evet, canım, hazır mısın?" diye sordu ejderha.

Kitiara dudağını ısırdı ve avuçlarını giysisinin kollarında ovdu. "Tabii," dedi. "Oraya nasıl çıkacağım?"

"Benim için en kolay yol seni taşımak."

Kitiara ejderhaya şüpheyle baktı. Cupelix'in ön bacakları bir öküzü ezebilecek arka ayaklarıyla karşılaştırıldığında oldukça küçüktü. Kitiara'nın tereddüt ettiğini farkeden ejderha, "Eğer sırtıma tırmanırsan ve boynuma iki bacaklarını iki yana açıp oturursan kulenin tepesine dek

çok dikkatle uçabilirim." Bunu dedikten sonra ejderha çenesini soğuk yere uzattı. Kitiara bir bacağını hayvanın uzun, kirişi andıran boynunun üzerine attı. Ejderhanın pulları Kitiara'nın tahmin ettiği kadar soğuk ve sertti. Cupelix başını kaldırdığında Kitiara parlak pulların altındaki sıkı kasları hissetmişti.

Kadın öne doğru eğildi ve Cupelix ise kanatlarını açıp havanın içinde dümdüz yukarı uçarken sıkıca tutunmak için iki pulu sıkıca kavradı.

En alçakta bulunan obelisk duvarları kare şeklindeydi. Burada ağır bir platform duvarları çevreliyor, duvarlar içeri doğru yatıyor, bu yüzden de ejderhanın hareket kabiliyetini azaltıyordu.

Cupelix kanatlarını titretti ve güçlü arka ayaklarıyla kaya tabakasını sıkıca tuttu. Ardından yana doğru zıpladı, yüzyıllar boyunca sürtünmesinden dolayı yıpranmış eşik boyunca dört parmaklı ayakları zemini kavradı. Kitiara ejderhanın omuzundan aşağıya baktı.

Bulutların Efendisi yukarıdan bir oyuncağı andırıyordu, ayrıca biraz önce Sturm ve gnom'ları yutmuş olan delikler de tıpkı kıpkırmızı bir sayfa üzerine dökülmüş mürekkep lekeleri gibiydi.

Cupelix güney tarafından doğuya kadar uzanan yatay bir sütuna geçmişti. Neredeyse şaftın içinde yeniden ortalanmış olana dek bunun üzerinde yürüdü. "Sıkı tutun!" dedi ve sıçradı.

Bu kadar yüksekte ejderhanın uçması için yeterli alan yoktu, bu yüzden hayvan kanatlarını bükmüştü. Cupelix

obeliskin gerçekten oldukça daraldığı otuz metre daha yukarıdaki bir bölüme sıçradı.

Kitiara gözlerini açtığında yüz yirmi metre aşağıda olan zemin belirsiz bir pembe kareden başka bir şey değildi. Yukarıda ise obelisk düz taş tavanıyla ani bir sona ulaşıyordu. Kitiara ejderhaya daha sıkı tutundu. Ejderhanın iri vücudunda bir titreme başlamıştı.

"Beni gıdıklıyorsun," dedi, ejderhalarınkine benzemeyen bir edayla– Korkunç bir pençe Kitiara'nın yanında, Cupelix'in sağ kanadının ucunda belirdi. Pençe Kitiara'nın az önce tutmuş olduğu gıdıklanan yeri kaşıdı.

"Daha fazla sıçrama yapacak mısın?" diye sordu Kitiara, sesindeki endişeyi dışa vurmamaya çalışıyordu.

"Oh, hayır, bundan sonra sadece tırmanış var."

Pençeler ve kaslı bacaklarının yardımıyla ejderha kalan birkaç metreyi ustalıkla tırmanıyordu. Boynuzlu başı onları obeliskin en üst kısmından ayıran düz tavana çarpınca durmuştu.

Kitiara ejderhanın sihirli birkaç söz söyleyip yolu açmasını bekledi, ama Cupelix köşeli başını taş bir bloğa dayadı ve onu itekledi. Boynu basınç karşısında eğilmiş, Kitiara devasa kanat kasları arasına biraz sıkışmıştı. Tam itiraz etmek üzereydi ki, kalın blok onlara bir yol açtı. Cupelix en uçta durana kadar bloğu yukarı ittirmişti. Boynunu eğen ejderha Kitiara'yı içendeki kutsal bölmesine indirmişti. Kadının ayakları mermerin üzerinde kaydığında bir saniyeliğine aşağıdaki zemin onun üzerine atlamak için hazırmış gibi görünmüştü. Kitiara aralıktan uzak durmaya çalışarak rahat bir nefes aldı.

"*Arryas shirak!*" dedi ejderha. Yerden iki buçuk metre yükseklikte bir küre obeliskin tavanının doruğuna yerleşti ve ışıklar içinde parladı. Cupelix'in ininin ayrıntıları Kitiara'nın önünde belirmişti: eski kitap ve tomar yığınları, mum şamdanları, buhurdanlıklar, mangallar ve hepsi altınla kaplı sihirli aletler; duvarları kaplayan dört halı. Bu dört halı o kadar eskiydi ki uçları toza dönüşmüştü. İçlerinden biri dört buçuk metre genişliğinde ve dört metre yüksekliğinde, Mızraklı Süvari Huma'yı ateş-püskürten bir ejderhanın üzerinde Karanlık Kraliçe'nin ülkesinde yaşayan birini kazığa oturturken gösteren bir tasvirdi. Kahramanın zırhı altın ve gümüş şeritlerle işlenmişti.

İkinci büyük duvar halısında Krynn'in haritası vardı. Harita sadece Kitiara'nın bildiği Ansalon kıtasını değil, aynı zamanda kuzeydeki ve batıdaki diğer kara parçalarını da gösteriyordu.

Duvarda asılı üçüncü halı ise, tanrıların gizli bir toplantısını gösteriyordu. Bütün tanrılar oradaydı, iyi, tarafsız ve kötüler, ancak Kitiara'nın tümüyle dikkatini çeken figür Karanlık Kraliçe'ydi. Takhisis, iyi ve tarafsız tanrıların toplandığı yerden ayrı duruyordu, ayrıca mükemmel ve küçümseyen bir tavır içindeydi. Nakkaş, kraliçeyi sadece güzel değil, aynı zamanda pullu bacaklar ve dikenli kuyruğuyla korkunç olarak resimlemişti. Kitiara bu kocaman figürün yanından geçerken, Karanlık Kraliçe'nin yüzündeki ifade sırayla zalim, hor gören, acı verici ve büyüleyici oldu. Kitiara sonsuza kadar o figüre bakarak durabilirdi, fakat Cupelix'in büyük mermer bloğu yerine koymasını izleyen birkaç ton mermerin yere düşmesiyle dikkati dağılmıştı.

Son duvar halısı en anlaşılmaz olanıydı. Halıda bir terazinin tasviri yapılmıştı, tıpkı Huma takım yıldızı gibi, ama buradaki ölçek kırılmamıştı. Ölçeğin sağ kefesinde bir yumurta vardı. Solunda ise bir insan silueti. Cupelix kalın taş bloğunun yanında durdu, tırnakları taşın üzerinde tıkırdıyordu.

"Resimden bir şey anlıyor musun?" diye sordu.

"Emin değilim," diye cevap verdi Kitiara. "Bu ne tür bir yumurta?"

"Ne tür olduğunu düşünüyorsun?"

"Imm, eğer bir ejderha yumurtasıysa, o zaman dünyanın insanlar ve ejderhalarla bir denge içinde olduğunu ifade ettiğini sanıyorum– tabii ejderhalar birer yumurta olarak kaldıkları sürece."

Cupelix, "Çok güzel– Aynı zamanda en genel yorum. Daha birçok yorum var."

"Bu halıları kim yaptı?"

"Bilmiyorum. Belki, tanrılar. Onlar ben gelmeden buradaydı." Ejderha en yüksek kitap yığınının yanına gitti ve sırtını onlara yaslayıp kuyruğunu öne çekti. Kitiara oturmak için uygun bir yer aradıktan sonra siyah, üzerinde gümüş şeritler kakılmış demir bir kazanı devirdi.

"İşte buradayım," dedi Kitiara. "Neden benimle özel olarak konuşmak istedin?"

"Çünkü sen diğerlerinden farklısın. Şu insan, Sturm, onunla tanışmaktan hoşlanıyorum, ama biri onunla beş dakika

konuşup bütün zihnini anlayabilir. O çok açık sözlü ve tuttuğunu koparan biri, öyle değil mi?"

Kitiara omzunu silkmişti. "O, dar görüşlerini başkalarına empoze etmeye kalkışmadığı sürece iyi biri. Ancak bazen ondan hoşlanmak zor."

"Ve sevmek?" diye sordu ejderha kurnazca.

"Çok zor! Oh, görünüşü kötü değil, endamlı, ama Sturm Brightblade'in kalbini çalması için insanın benden çok daha farklı bir kadın olması gerekir."

Cupelix başını başka bir tarafa çevirmişti. "Ne gibi?"

"Masum. Dünyevi olmayan. Onun şövalyelere özgü saflık tanımına uyan."

"Ah," dedi ejderha. "Şehvetle lekelenmemiş bir kadın."

Kitiara ağzını çarpıtarak gülümsedi. "Hmm, tam olarak değil."

"Ha!" Cupelix büyük kitap yığınını yumruklayarak, büyük bir kahkaha attı. Sarı parşömenlerin arasından çıkan tozlar havaya yükselmişti. "Sende hoşlandığım şey bu, bir tanem: çok dürüstsün, ama ne yapacağın önceden kestirilemiyor. Senin zihnini okumaya henüz vakıf olamadım."

"Ama denedin, öyle değil mi?"

"Oh, evet. Ölümlülerin tehlikeli düşüncelerini bilmek önemlidir."

Kitiara bir kahkaha attı. "Ben tehlikeli miyim?"

"Hem de çok. Demin de söylediğim gibi, Efendi Brightblade benim için açık bir kitap ve gnom'ların düşünceleri tıpkı çılgın kelebekler gibi etrafta uçuşuyor, ama sen– sen, canım Kitiara, daha fazla dikkat istiyorsun."

"Artık bazı sorulara dürüstçe cevap verme zamanın geldi, ejderha," dedi Kitiara, ellerini dizlerinin üzerine koyarak. "Bizden istediğin şey nedir? Benden istediğin?"

"Sana söyledim," dedi Cupelix, boynunu oradan oraya çevirerek. "Bu kuleyi terk edip, Krynn'e gitmek istiyorum. Burada konuşacak hiçkimse ve Micone'lerin otlandıklarından arta kalanlar dışında yiyecek hiçbir şey olmadığından hapis olarak yaşamaktan bıktım."

"Bizi oldukça iyi besledin," diye belirtti Kitiara.

"Büyünün esas formülünü bilmiyorsun. Küçük miktarda bir cisim çok yüksek miktarda bir enerjiyle değiştirilebilir– yapısı budur. Senin büyük bir yemek olarak tanımlayacağın şey benim için aperatif bile sayılmaz."

"Sen büyük ve güçlüsün," dedi Kitiara. "Neden seni dışarı çıkaracak yolu kendin açmıyorsun?"

"Ve taşları kafamın üzerine düşürmüyorum?" Cupelix morumsu yanaklarını diliyle temizlemişti. "Bu amacıma ulaşmama yardım etmez. Bunun ötesinde," ejderhanın gözleri kısıldı, "bir lanet var, benim bu yapıya zarar vermeme karşı sihirli bir yasak. Micone'leri kuleyi yıkmaları konusunda ikna etmeyi defalarca denedim, kendi formülümü kullandım, ama bunu yapmadılar, yapmazlar da. Burada işleyen çok daha büyük bir güç var ve bunun üstesinden gelmek için üçüncü bir güce ihtiyaç duyuluyor. Senin becerikli küçük arkadaşların bu üçüncü güç, canım.

Onların verimli küçük beyinleri senin ya da benim keşfedemeyeceğim yüzlerce tasarım bulabilir."

"Ve içlerinden hiçbiri pratik olmaz."

"Gerçekten mi? Beni yine şaşırtıyorsun, sevgili ölümlü kız. Aynı gnom'lar sizi Lunitari'ye getirmedi mi?" Kitiara bunun bir kaza sonucu olduğunu belirtti.

"Kazalar sadece beklenmedik olasılıklardır," dedi ejderha. "Cesaretlendirilebilirler."

Cupelix bunu söylediğinde, Kitiara sol omuzunun üzerinden göz attığında Karanlık Kraliçe'nin halısından aşağılayıcı bir kibirle baktığını gördü. "Seni," diye söze başladı, gözlerini insanı kendine esir eden yüzden çevirmeden, "buradan çıkartabilirsek ne yapacaksın?"

"Tabii ki Krynn'e uçup, orada yaşayacağım. Ölümlü dünyayı bütün şatafatlı ve coşkulu yaşamıyla örnek almaya çok hevesliyim."

Kitiara alaylı bir edayla güldü. "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Cupelix'e.

"Sen Krynn'deki hayatın farklı olduğunu sanıyorsun! Senin etrafında yaşayan yaratıkları nasıl tanımlıyorsun?" dedi Kitiara.

"Bana göre, onlar normal. Bütün bildiğim onlar, bilirsin, canımı sıkıyorlar. Bir ağaç-adamla felsefe hakkında konuşmaya kalkıştın mı hiç? Taşlarla konuşmaya çalışsan daha iyidir. Lunitari de büyüyen bitki örtüsünün dayanıksız ve geçici olduğunu, kendisine ait sihirli bir aura'ya sahip olmadığını biliyor muydun? Buradaki yaşamın tek kaynağı yumurtanın içindeki türümün etrafa yaydığı güç." Cupelix

derin bir nefes almıştı. "Ben okyanusları, ormanları ve dağları görmek istiyorum. Her ırktan bilge ölümlülerle konuşmak ve bu eski kitaplarla sınırlanmış bilgilerimi geliştirmek istiyorum."

Kitiara o an farkına varmıştı. "Sen güç istiyorsun," dedi.

Cupelix ön pençesini bir yumruk şeklinde sıktı. "Eğer bilgi güçse, o zaman cevabım evet. Bu eksiksiz hapishaneden kurtulmak istiyorum. Micone kaşiflerim gnom'ların uçan gemisini keşfettiklerinde buradan kaçabileceğime ilk kez inandım."

Kitiara bir süre sessiz kaldı. Sözcüklerini dikkatle seçerek, "Başına gelecek cezadan korkmuyor musun, yani kaçmalı mısın?" diye sordu.

Ejderhanın başı şaşkınlıkla geri çekilmişti. "Kimden gelecek ceza?"

"Obeliski yapanlardan. Eğer bir hapishane varsa, o halde bir yerlerde bir de gardiyan olmalı."

"Tanrılar uyuyor. Gri Yolcu Gilean, Sirrion, ve Reorx kaderlerinin dizginlerini bıraktılar. Yol hareket için hazır. Sizin Lunitari'ye gelişiniz bunu kanıtlıyor. Huma'nın yaşadığı zamanlarda böyle bir şey hoş görülemezdi," dedi Cupelix.

Tanrılar uyuyor, diye düşündü Kitiara derin derin. Yol hareket için hazır! Bu düşüncüler Kitiara'nın içinde kımıldanıp durdu. Doğru olmalıydı, bir ejderha bilirdi.

"Bana düşüncelerini anlat," dedi Cupelix. "Bu kadar sessiz olduğunda huzursuzluğa kapılıyorum."

Kitiara'nın kafasında cesur bir fikir belirmeye başlamıştı. "Krynn'e ulaştığında ne yapacağına karar verdin mi?" diye sordu Kitiara. "Kitapların eski. Bir rehbere ihtiyacın olabilir."

"Aklında biri var mı, canım?"

"Çok az kişi Ansalon'u benim kadar iyi bilir," diye karşılık verdi Kitiara. "Yaptığım yolculuklar beni çok uzaklara götürdü, ikimiz birlikte dünyayı dolaşabilir ve ayağımıza gelen fırsatları değerlendirebiliriz." Ejderhanın gözlerine baktı. "Ortaklar gibi."

Cupelix hırladı ve tıpkı bir çaydanlık gibi öttü. Kollarını vücudunun iki yanına vurdu. İnsan hareketlerini taklit etmekte oldukça iyiydi.

"Oh, benim sevgili kadınım! Beni neşeyle yaralıyorsun! Vuruldum!" diye bağırdı.

Kitiara kaşlarını çattı. "Neye gülüyorsun?"

"Sen, benim hizmetkarlarım Micone'ler hakkında gelişigüzel konuştuğum gibi, bir ejderhaya ortaklıktan bahsediyorsun. Kendinin benimle eşit olduğunu hayal edebilir misin? Bu aslında büyük bir lütuf!" Cupelix büyük bir neşeyle o kadar fazla sallandı ki kafasını arkasındaki duvara çarptı. Bu çarpma onu sakinleştirmişti, ama Kitiara çoktan gücenmiş ve ayağa fırlamıştı.

"Gitmek istiyorum!" diye bağırdı. "Burada oturamam, gülünmek için bir neden göremiyorum!"

"Otur," dedi Cupelix cana yakın bir edayla. Kitiara cüretkar bir tavır sergileyince, ejderha kuruğunu onun arkasına ilerletmiş ve Kitiara mermer zeminin üzerine düşmüştü.

"Bir konuda açık olalım, sevgili kızım: Hayat terazisinde, senden çok daha yukarıda oturuyorum. Ve konuklarımdan terbiyeli hareketler görmeliyim, öyle değil mi?" Kitiara acıyan sırtını ovalarken hiçbir şey söylemedi. "Var olmuş en büyük varlıklardan biriyle karşı karşıyasın ve küstahlık yapıyorsun. Seni bu kadar gururlu yapan şey nedir?"

"Ben kendimi oluşturduğum kişiyim," dedi Kitiara kısa keserek. "Büyük kısmı cahil köylülerden oluşan bir dünyada, ben kendimi bir savaşçı yaptım. Alabildiğimi aldım ve canım istediği zaman verdim. Sana ihtiyacım yok, ejderha. Kimseye ihtiyacım yok!"

"Tanis'e bile mi?" Kitiara'nın yüzü kederle karardı. "Rahat ol. Ölümlü arkadaşın Sturm bile kalbinin Tanis'in ismini haykırdığını duyabilirdi. Kim bu adam, onu neden seviyorsun?"

"O bir yarımelf, insan değil, eğer bilmen gerekirse." Kitiara derin bir nefes almıştı. "Ve onu sevmiyorum!"

"Gerçekten mi? Bu tür şeylere karşı olan sezgilerim bu kadar yanılabilir mi? Tanis'in hikayesini dinlemek isterim," dedi Cupelix. İnsan gülüşünü şakacı bir şekilde taklit ederek, dudaklarını kıvırdı. "Lütfen!"

"Sadece benimle alay edebilmek için duymak istiyorsun."

"Hayır, hayır! İnsan ilişkileri beni büyüler. Anlamaya ihtiyacım var."

Kitiara ters çevrilmiş kazanın üzerine geri döndü. Boşluğa bakarak, geçmişin görüntülerini hatırladı. "Öncelikle bizzat ben Tanis'i anlamak isterdim," dedi. "Bir erkek oyunu olan savaş, seni her türden erkekle bir araya getirir. Bunların

çoğu adi zorbalar ve gırtlak kesicilerdir. Henüz çok genç olduğum günlerde, taşıdığım kılıç kadar sert olana dek, beni itip kakmaya ve benden faydalanmaya çalışan yaklaşık yüz erkekle dövüşmüş olmalıyım." Kitiara kılıcının kabzasına dokunmuştu. "Sonra Tanis geldi."

"Birkaç yıl önce, bir sonbaharda Solace'a geri dönmek üzere yoldaydım. Yazın sefer mevsimi bitmiş ve emrine girdiğim son kumandan bana paramı ödemişti. Bir torba dolusu gümüşle atımı güneye sürdüm. Ancak ormanda garip bir goblin tarafından pusuya düşürüldüm. Bir ok atımı öldürmüş ve ben de yere düşmüştüm. Goblinler beni haklamak için çalıların arasından baltaları ve sopalarıyla çıktılar, ama ben yerde yatarak onları bekledim. Yaklaştıklarındaysa, gözlerini kırpamadan önce onların önündeydim. İkisini orada öldürdüm ve diğer çifti kovalamak için koştum. Goblinler kötü haydutlar olmakla beraber dövüşlerde daha da kötüdürler. Goblinlerden biri tökezledi ve kendini silahının üzerine düşürmeyi başardı. Ben de diğerinin üzerine damgamı kazıdım, kafası kanlar içinde kalmıştı. Tam baş belasının işini bitirmek üzereydim ki, elinde bir okla bu güzel yoldaş çalıların arasından çıktı. Bir an için beni korkuttu. Onun goblinlerle birlikte olduğunu düşünmüştüm. Ben hareket edemeden, o gri kaz tüylü oku son gobline sapladı. İşte o zaman beni kurtardığını düşündüğünü anladım."

Kitiara durdu, belli belirsiz bir gülümseme dudaklarında belirmişti. "Bu komik, ama o zaman deliye dönmüştüm. O goblini ben öldürecektim, bilirsin, ve Tanis onu benden almıştı. Onun arkasından gittim, ama o benim deli öfkem geçene kadar benden uzak durdu. Ondan sonra kahkahalarla güldük! Tanis, kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu, gerçekten çok iyi, hiçkimse bunu uzun

zamandır yapmamıştı, hem de çok uzun zamandır. Tabii bir süre sonra sevgili olduk, ama bundan da öteydik. Birlikte gezdik, avlandık, muziplikler yaptık. Yaşadık, anlıyor musun? Yaşadık."

"Bu aşk neden devam etmedi?" diye sordu Cupelix kısık bir ses tonuyla.

"Benim Solace'da kalmamı istedi. Bunu yapamazdım. Onu benimle yola çıkması için ikna etmeyi denedim, ama o para için savaşmazdı. O bir yarımelf, söylediğim gibi; bir paralı asker annesini ona hamile kalması için zorlamış, bu nedenle Tanis'in de hep askerlere karşı kalbinde bir soğukluk olmuş." Kitiara yumruğunu sıkmıştı. "Eğer Tanis benimle savaşmış olsaydı, onu kanımın son damlasına kadar terk etmezdim."

Kitiara dizine vurdu. "Tanis çok eğlenceliydi, bundan dolayı da her zaman ciddi olan Sturm'den çok daha iyi bir yoldaştı, ama onun yaşam tarzıyla kendiminki arasında bir seçim yapmam gereken bir zaman geldi. Seçtim, ve işte buradayım."

"Bundan mutluyum," dedi Cupelıx. "Benim serbest kalmama yardım edecek misin?"

"Yine buna mı döndük? Senin için bedeli ne?"

Cupelix kulaklarını kaldırdı, kulakların arkasında bulunan damarlı yüzey kabarmıştı. "Kendi güvenliğin konusunda endişe duymuyor musun?"

"Bana blöf yapma, ejderha. Eğer tehdit yoluna başvuracak olsaydın, biz buraya gelmeden Stutts, Birdcall ve Falsh'ı

tehdit ederdin. Yardım etmek için bizi zorlayamazsın. Sen bunu yapacak türde bir ejderha değilsin."

Ejderhanın tehditkar duruşu ve sesindeki teatral tehdit ortadan kaybolmuştu. "Doğru, doğru," dedi Cupelix. "Sen bir usturasın, Kit. Çok az bir çabayla karşındakinin derisini kesiyorsun."

Kitiara elini alaylı bir şekilde selam veriyormuş gibi salladı. "Tehdit ve blöf oyunlarında yeni değilim," dedi, ayakta durarak. Obeliskin duvarındaki pencereden sızan zayıf bir ışık Kitiara'nın omuzunun üzerine düşmüştü. "Ortaklık hakkında söylediklerimi iyi düşün, ejderha. Bunun hayat boyu olmasına gerek yok, sadece bir ya da iki sene için. Bunu benim için yap, ben de senin için konuşayım."

Güneş ışığı odayı aydınlattı. Tavanın doruğundaki sihirli kürenin ışığı zayıfladı ve gözden kayboldu. Doğal ışıkla Kitiara ejderhanın kitaplarının ve tomarlarının düşündüğünden de eskimiş olduğunu farketmişti. Duvar halıları da çürümüştü. Bütün bu çürümüşlükte ejderhanın içinde bulunduğu zor durum daha da belirginleşti. Günün birinde Cupelix'in küflenmiş kağıt hamurlarından başka okuyacak ya da çalışacak hiçbir şeyi kalmayacaktı.

"Daha kaç yüzyıl yaşayacaksın?" diye sordu Kitiara.

Ejderhanın gözleri kısıldı. "Çok fazla."

"Hmm, belki başka birileri çıkagelir ve senin kaçmana yardım eder. Ama bu arada ne kadar yalnız kalacağını düşün. Bir süre sonra ne bir kitap, ne duvar halıları, ne de biri olacak."

"Ortaklık... bir sene?" dedi Cupelix.

"İki sene," dedi Kitiara. "Bir ejderhanın hayatı için çok az bir süre."

"Doğru, doğru." Cupelix ve Krynn'e döndüklerinde Kitiara ile iki sene dolaşacağına dair söz verdi.

Kitiara geriniyor ve içtenlikle gülümsüyordu. Kendini iyi hissetmişti. Kırmızı aya yapılan bu çılgın yolculuktan, artan gücünden çok daha fazlasıyla geri dönecekti. Bir ejderha, canlı bir ejderha, iki sene boyunca yoldaşı olacaktı!

"Çok büyük bir macera olacak," dedi Kitiara ejderhaya.

Cupelix dişlerini gıcırdattı. "Şüphesiz."{8}

Kitiara biraz temiz hava almak için pencereye doğru gitti. Obeliskin doruğunda bir şimşek çaktı, sanki büyünün özünü kırmızı ayın göğüne yayarmış gibiydi. Şimşekler sona ererken Kitiara aşağıdaki vadiye bakıyordu. "Lunitari'liler hareket ediyor!" diye bağırdı.

"Artık güneş doğdu, hareket etme zamanlan geldi," dedi Cupelix.

"Ama düzen oluşturuyorlar! Sanırım saldıracaklar!"

* * * * *

Micone'ler artık hiçbir hareket belirtisi göstermeyince, Sturm yayan gitmelerinin en iyisi olacağını söylemişti. Gnom'larsa çoktan karıncalara bağladıkları ipleri çözüp, üstlerinden aşağı kaymaya başlamışlardı. Sturm aşağı indi ve Micone'nin başına hafifçe vurdu. Bu ilk atına sahip olduğundan beri alışkanlık haline getirdiği bir davranıştı. Dev karınca miğfer şeklindeki başını kaldırdı ve alt çenesini

tıkırdattı. Bu bir neşe belirtisi mi acaba, diye merak etti Sturm. Ancak söylemesi zordu.

Etraftaki çöpler Sturm için diz, gnom'lar içinse göğüs hizasındaydı. Sturm, Sighter'ın büyütücü gözlüğüyle bir kırmızı deri parçasını incelediğini gördü.

"Hmm, bir bitki parçası gibi gözükmüyor," dedi Sighter, Cutwood yumuşak kahverengi parşömene benzeyen şeyin üzerine yazmaya çalışmıştı, ama o kadar yumuşak ve esnekti ki üzerine tek bir çizik bile atılamıyordu. Sturm da bir parçayı yırtmayı denedi ama bunu başaramadı.

"Bundan çok güzel çizme uçları yapılırdı," dedi. "Ne olduğunu merak ediyorum."

"Bence bir tür hayvan derisi," dedi Sighter, gözlüğünü kabına geri koyarak.

"Lunitari'de ejderha dışında herhangi bir hayvanla karşılaşmadık," diye belirtti Stutts. "Micone'ler de birer hayvan olmalarından çok mineraller."

"Belki," dedi Wingover yavaşça, "bu mağaralarda başka hayvan türleri vardır. Daha önce görmediğimiz hayvanlar."

Rainspot duyulabilir şekilde yutkundu. "Gnom-yiyen hayvanlar mı?"

"Boş boş konuşma," dedi Sighter. "Micone'ler ejderha yumurtalarının yanında herhangi zararlı bir şeyin yaşamasına izin vermez."

Flash biraz uzaklaşmıştı, duvarların üzerindeki beyaz tabakaya dokunuyordu. Aletle yüklü kemerinden bir

raptiyeyle çekiç çıkarttı ve duvara soğuk bir çelik kalem çaktı. Çekiç geri salınmıştı.

Bong! Küçük çekiç keskiye vurduğunda bütün mağara sesle yankılanmıştı. Titreşimler o kadar kuvvetliydi ki, gnom'lar dengelerini kaybedip kalın çöplüğün içine düştü. Sturm çınlama kesilene kadar kendini bodur bir dikite yaslamıştı.

"Bunu yapma!" dedi Cutwood üzüntüyle. Artan duyma gücü yüzünden çıkan ses burnunu kanatmaya yetmişti. Bütün Micone'ler çenelerini takırdatıp, başlarını sallıyordu.

"Büyüleyici," dedi Stutts. "Müthiş akustik bir oda! Ah! Etkileyici!"

"Ne işe yarıyor?" diye sordu Roperig.

"Karıncaların yerdeki adımlarını zayıflatmak için dolduruluyor."

Çöplerin içinden dikdörtgen şeklindeki odanın sonuna zorlukla ilerlediler. Dar, yuvarlak bir açıklık oluşturacak şekilde tavan alçaldı ve zemin yükseldi. Açıklığın kasnağı sivri kuartz uçlarla çentilmişti ve muhtemelen bunu Micone'ler yapmıştı. Dev bir karıncadan daha yumuşak olan bir şey bu sivri uçların üzerinde yürümeye ya da emeklemeye çalışsa muhtemelen parçalanırdı. Gnom'lar geride durmuş ve girişteki sorun üzerine birçok çözüm önerileri sunmuşlardı. Sturm yumruklarını kalçaları üzerine koyarak içini çekti. Geri dönerek parşömeni andıran parçalardan bir kucak dolusu toplayıp, onları sivri uçların üzerine yaydı. Ellerini parşömenin üzerine koydu ve itti. Uçların üç ya da dört tabakası içinde kaldı, ama en üsteki tabakalar hâlâ delinmemiş duruyordu.

"Bana izin ver," dedi Sturm. Stutts'ı kaldırdı ve onu dolgu maddesinin üzerine oturttu. Gnom hemen açıklığın içinden ilerideki odaya kaymıştı. Diğer gnom'lar da teker teker onu takıp etti. En son olarak da Sturm gitti. Gnom'lar cesur tavırlarıyla yolda hızla ilerlemeye başlamışlardı, şövalye onlara yetişmek zorunda kaldı.

Sturm kayanın içindeki dar yarıktan hızla aşağı ilerleyerek, başka bir büyük odaya girmişti. Kayanın içindeki çatlaklarda şarap kırmızısı kristal damarları vardı. Yumuşak kristal mağaranın daha sıcak ve nemli havasıyla temas ettiğinde, kıpkırmızı bir renk alıyor ve daha kesin bir şekle giriyordu. Etraflarında yarı-şekillenmiş Micone'ler vardı; bazılarının sadece kafası, bazılarının bacaksız vücutları görünüyordu ve bazıları ise oluşumunu tamamlamıştı, antenleri kıpır kıpır oynuyordu.

"Demek burası bir üretme çiftliği," dedi Wingover.

"Üretme çiftliği doğru tanım değil," dedi Roperig.

"Canlı kaya kristali," dedi Stutts nefes nefese. "Onu bir karınca şeklini alması için etkileyen şey nedir?"

"Sanırım, ejderha," dedi Sighter, bütün Micone tomurcuklarını görmek için etrafında dönüyordu. "Hatırlayın, ejderha ağaç halkını hizmetkarları yapmak istemiş, ama bunda başarısız olmuş. Bu canlı kristali açmaya ve onu sadık ve sıkı çalışan kölelere dönüştürmeye karar vermiş olmalı."

Tek bir çizgi halinde yüksek ve dar mağaranın ortasına yürüdüler. Daha önce olduğu gibi, mavimsi sarkıtlar etrafa zayıf bir ışık yayıyordu. Flash neredeyse tamamlanmış olan Micone'lerden birine uzandı ve kafasının genişliğini

ölçmeye çalıştı. Karınca bir yıldırım gibi hareket ederek güçlü çenesini gnom'un koluna geçirdi. Flash bir çığlık atmıştı.

"Geri çekil!" diye bağırdı Sturm, kılıcını çekerek. Kenetlenmiş çeneyi gevşetmeye çalıştı, ama yaratığın tutuşu çok güçlüydü. Zalim, testere dişli çene, eti ve kemiği büyük bir kolaylıkla kesebilirdi–

Sturm, Flash'ın kolunun kanadığını farketti. Gnom çırpındı, kaya gibi sert olan karıncanın kafasına dayanıksız kağıt rulosuyla vuruyordu.

"Seni kolundan mı yakaladı?" diye sordu Sturm.

"Uh! Ah! Evet! Bunun ne olduğunu düşünüyorsun, bacağım mı?"

Sturm elini uzattı ve Flash'ın kolunu hissetti. Micone'nin çenesi gnom'un etine geçmemişti. Ağzındaki şey gnom'un giysi koluydu.

"Ceketini çıkar," dedi Sturm sakin bir şekilde.

"Uh! Ah! Eee! Yapamam!"

"Sana yardım edeceğim." Sturm gnom'un önüne geçti ve gnom'un ceketindeki düğmelerini ve bağcıklarını çözdü. Flash'ın önce sol sonra da sağ kolunu çıkarttı. Boş ceket Micone'nin çenesinde sallanıyordu. Yarı-şekillenmiş Micone hareket etmeden duruyordu.

"Ceketim!" diye uludu Flash.

"Boşver! Sadece, kolun bu şeyin kıskaçlarına yakalanmadığı için tanrılarına şükret," dedi Sturm.

"Teşekkür ederim, Reorx," dedi gnom. Uzun uzun kaybettiği ceketine baktı. Yanaklarının üzerinde büyükçe bir yaş damlası yuvarlandı. "Bu ceketi ben tasarlamıştım. Bütün Rüzgar Geçirmez Ceketlere Uyan Tek Beden Numara III."

"Başka bir tane daha yapabilirsin," dedi Wingover onu teselli ederek. "Çok daha iyisini. Hem de bu gibi zor durumlarla karşılaştığında çıkarabileceğin giysi kollarıyla."

"Evet, evet! Ne kadar müthiş bir fikir, çıkarılabilir giysi kolları!" Flash beyaz giysisi üzerinde hızlı bir taslak çıkardı.

Karınca üretme çiftliğinin arka tarafında mağara birkaç yöne sapıyordu ve doğal olarak kaşiflerin gitmesi gerektiği yolu gösteren hiçbir işaret yoktu. Cutwood gruplara ayrılmalarını ve bütün tünelleri denemeyi önderdi, ama Stutts bunu veto etti. Sturm de ona bu konuda katılmıştı.

"Bu mağaranın ne kadar büyük olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok, eğer tek başınıza giderseniz sonsuza kadar kaybolma konusunda müthiş bir şans elde etmiş olursunuz. Ve eğer ayrılırsak Micone'lerin bize nasıl tepkiler göstereceklerini de bilmiyoruz," dedi Sturm.

"Gerçekten çok akıllıca gözüküyorlar," dedi Sighter. "Birbirinden ayrılmış gruplar onlara bir arada olan on kişilik bir gruptan farklı şeyler ifade edebilir." Flash'ın ceketinin Micone'nin kırılmaz çenesinde sımsıkı şekilde asılı duruyor olması, bir arada kalmaları için çok güçlü bir delildi. Ayrılma konusunda başka bir şey söylenmedi.

İlerlemek için en geniş ve düz yolu seçtiler. Micone'lerin doğum odasından aşağı inen yol o kadar dik açılıydı ki, gnom'lar aşağı yürümek yerine oturarak kaymayı tercih ettiler. Sturm yürümeyi tercih ederdi ama zemin nemden

ıslanmıştı, bu yüzden gnom'ların izlediği metodu takip etmek için şövalye de fazla düşünmedi.

Sturm usulca başka bir mağaranın içine kaymıştı. Burası çok daha sıcak ve nemliydi; havası buharlıydı. Su duvarlardan akıyor ve başlarının üzerinden damlıyordu. Şövalye ayağa kalktığında gnom'ların koyu gölgelerinin beyaz buhar bulutları içinde gezindiğini gördü.

"Stutts! Sighter! Hepiniz neredesiniz?" diye seslendi.

"Buradayız!" Sturm kuşkuyla sisin içine yürüdü. Mağara yukarı kısmından çok sayıda parlayan sarkıtla iyi aydınlatılmıştı ve yerden dikkate değer bir ısı yayılıyordu.

"Magmaya dikkat et," dedi Cutwood, Sturm'ün önünde sisin içinden belirerek. Gnom yollarında bulunan yükseltilmiş huni şeklinde cilalı bir kayayı işaret etti. Geniş ağzından ateşli bir halka görünüyordu. Sturm eğildi ve doğal kasenin parlak turuncu renkte bir sıvıyla dolu olduğunu gördü. Tam o sırada ortasında bir balon patladı.

"Erimiş kaya," diye açıkladı Cutwood. "Mağara bu yüzden bu kadar sıcak."

Sturm balonlaşan şeye dokunmak için içinde inanılmaz bir istek hissetmişti, ama ısının yüzündeki parlaklığı ona magmanın ne kadar sıcak olduğunu anlatıyordu.

Diğer bir gnom, Wingover, sisin içinde belirdi. "Bu taraftan," diye bağırdı.

Grubun elemanları eriyik kaya fokurdarken kaynar kazanların arasından ilerledi. Etraflarındaki havada kükürt kokusu artmış ve soluması zorlaşmıştı. Sturm öksürerek yüzüne bir mendil tuttu.

Buhar mağara duvarının yanında oldukça azaldı. Gnom'lar duvarın içindeki küçük bir delikte toplanmışlardı. Sturm başını kaldırdığında deliğin karanlık olduğunu gördü.

"Bu kadar mı?" diye merakını yüksek sesle dile getirdi.

"Öyle olmalı," dedi Sighter. "Başka bir çıkış yolu yokmuş gibi gözüküyor."

"Muhtemelen atladığımız diğer tünellerden birinde olmalı," dedi Roperig. Siyah daire çok göz alıcı değildi.

"Yerleşik yol dosdoğru buraya çıkıyor," dedi Stutts. "Kıdemli olarak ilk başta gitmek bana düşer–"

"Hayır, sen gitmiyorsun," dedi şövalye, "Ben silahlıyım. Güvenli olduğundan emin olmak için önce ben gideceğim."

"Oh, harika bir fikir!" dedi Rainspot.

"Peki, eğer ısrar ediyorsan–"

"Işığa ihtiyacın olacak," dedi Flash. Pantolonunun dizindeki ceplerden birini ilikledi. "Bana biraz zaman verirsen sana Portatif Kendinden Tutuşan Cep Lambası Numara XVI'yı ödünç vereceğim."

Gnom düz bir teneke kutuyu açtı ve yerin üzerine koydu. Ayrı bir tahta kutudan dingil yağını andıran bir şey daha çıkardı. Lambanın içine bundan biraz döktü. Başka bir cebinden ağzı sıkıca kapatılmış narin bir küçük şişe çıkartarak balmumu mührü kırdı ve şişe mantarını patlattı. Keskin, ekşi bir koku mağarayı doldurmuştu. Flash yere çömeldi ve kolunu lambaya uzattı. Şişeden bir damla sıvıyı damlatırken, gözlerinden biri sımsıkı kapalıydı.

Damla yağ tıpasına vurdu ve bir patlama oldu. Parıltı her yeri aydınlattığında yağ sanki neşeyle yanmaya başlamıştı. Sturm ona uzandı, lamba da hareketlenerek her yöne kıvılcım parçaları göndermeye başladı.

"Bunun güvenli olduğundan emin misin?" diye sordu Sturm.

"Hmm, birkaç dakika sonra, teneke eriyecek," dedi Flash. "Ama o zamana kadar işe yarar."

"Harika," Sturm asabi lambayı narin metal kulpundan kaldırdı ve deliğin içinde yürümeye başladı. Gnom'lar açıklığın etrafına toplanmış, pembe yüzlerini ve beyaz sakallarını tıpkı güneşe dönen papatyalar gibi yukarı çevirmişlerdi.

Sturm kıvrılan bir rampadan yukarı yürüdü ve az sonra da haşmetli bir sessizliği olan bir odaya girdi. Lambanın titrek ateşi o anda birden alev aldı. Rampadan kabaca temizlenmiş taş zemine indiğinde ise bin yıldır hiçbir ölümlünün göremediği bir manzaraya şahit oldu.

Ejderha yumurtaları. Her oyuntu ve girinti kavun büyüklüğündeki yumurtalardan birini tutuyordu. Sıra ardında sıra, kat üzerinde kat, Portatif Kendinden Tutuşan Cep Lambası Numara XVI'nın zayıf ışığının gösteremediği yerlere kadar uzanıyordu. Girintilerin uçları buharlı havanın odanın soğuk havasıyla buluşmasıyla oluşan nem yüzünden parlıyordu.

Bir gnom sesi Portatif Kendinden Tutuşan Cep Lambası Numara XVI'yı tutan şövalyeye ulaştı. "Ne görüyorsun?"

"Bu o," diye geri seslendi Strum, Portatif Kendinden Tutuşan Cep Lambası Numara XVI'yı elleriyle ağız kısmının

kenarlarını kapayarak. "Büyük yumurta odası!"

Gnom'lar rampadan çabucak ilerleyip, mağaraya geldiler ve daha iyi bir görüntü elde etmek için Sturm'ü itip kaktılar. Uhladılar, pufladılar ve kutsal üçlüleri olan; Reorx, dişli çarkar ve hidrodinamiklere coşkularını dile getirdiler.

"Kaç tane yumurta olduğunu düşünüyorsun?" dedi Fitter soluk soluğa. Sturm, Sighter'a bir bakış attı.

"Görünüşe göre sekiz kat var," dedi Sighter. "Ve her sırada altmış iki yumurta."

"Toplam olarak–" dedi Cutwood, yüzü çılgına dönmüş gibiydi.

"–496," dedi Sturm, Cupelix'in ona söylediği sayıyı hatırlayarak.

"Bu doğru," dedi Stutts, kendisi de hesaplayarak.

Sturm'ün liderliğinde ileri doğru yürüdüler. Wingover görme gücünün kendisini sersemletmeye başlamasıyla beraber en arkada yürüyordu. Ayrıca karanlığın içinde de görebiliyordu, bu yüzden girdikleri deliği kontrol altında tutabiliyordu.

"Off," diye homurdandı Sturm, lambayı diğer eline alarak. Lambanın kulbu gittikçe sıcaklaşıyordu.

"Bu taraftan! Bu yöne dönün!" dedi Roperig aniden.

Sturm sol tarafa döndü. "O neydi?" diye sordu.

"Orada bir şey hareket etti. Ancak çok net göremedim."

Simsiyah bir şey yumurtaların arkasındaki oyuktan çıktı ve Sturm'ün ışığına doğru havada sıçradı. Sturm irkilmişti ve elindeki lambayı düşürdü. Küçük ve tüylü bir şey ayağının üzerine sürtündü ve gitti. Gnom'lar bağırıyor ve ayaklarını deli gibi yere vuruyorlardı.

"Sessizlik! Sessiz olun, diyorum!" diye gürledi Sturm. Lambayı buldu. Yağı neredeyse tükenmişti. Sadece zayıf bir mavi hale yağın etrafını çevreliyordu. Sturm elleriyle küçük ateşi korudu ve onu sabırla büyüttü. Lambayı kaldırıp gnom'lara baktı. Hiç korkmamışlardı. Wingover sıradaki yerinden ileri fırlamış ve ayağını yumurta oyuğundan fırlayan şeyin üzerine koymuştu. Şey, gnom'un topukları arasında kıvranıyor, kaçmaya çalışıyordu. İlk bakışta, şişman, tüylü bir örümceği andırıyordu, ama Sturm lambayı şeye yaklaştırınca hepsi onun ne olduğunu anladı.

"Bu bir eldiven," dedi Stutts.

"Kit'in eldivenlerinden biri," dedi Sturm, eldivenin üzerine işlenmiş motifi farkederek. "Maden cevheri aramaya gittiğimizde Bulutların Efendisi'nde bıraktığı eldiven çiftlerinden birinin teki."

"Buraya nasıl gelmiş?" diye sordu Rainspot. Birdcall da kendi kendine bir soru cıvıldanmıştı.

"Neden canlı?" diye soruyor," dedi Stutts.

Rainspot eldiveni '*parmaklarından*' yakaladı ve Wingover'a ayağını artık kaldırmasını söyledi.

Hava tahmincisi kımildadı. Şeyi gözünün önüne dek kaldırıp hırladı. "Güçlü küçük şey!"

Sighter sürekli taktığı merceklerinin içinden baktı. "Bu eldiven inek derisi ve tavşan tüyünden yapılmış, ama dikişleri kaybolmuş." Parmağını yumuşak deri tarafına bastırdı. "Kalbi de atıyor."

"Bu gülünç," dedi Flash. "Eldivenler canlanmaz."

"Lunitari'de mi?" dedi Sutts. "Neden olmasın?"

Sturm, Cupelix'in bütün ejderha yumurtalarında gittikçe artan yaşam gücünün, Lunitari'deki şiddetli büyünün sorumlusu olduğunu söylediğini hatırlamıştı. Bu bilgiyi gnom'lara da aktardı.

"Ah," dedi Sighter ağırbaşlı bir ifadeyle. "Büyülü gücün derecesi bu mağaralarda çok yüksek olmalı. Şunu söylemeye cesaret ediyorum ki, belirli bir süre burada bırakılan bir hayvan ya da bitki ürünü kendine ait bir yaşam geliştirebilir."

Roperig domuz derisi çizmelerine baktı. "Yani ayakkabılarımın canlanıp benimle birlikte kaçabileceğini mi ima ediyorsun?"

"Burada bunun olmasına fırsat verecek kadar uzun kalamayız," diyerek arkadaşını rahatlattı Stutts.

Rainspot eldiveni tekrar yere koymuş ve ayağıyla onu sıkıştırmıştı. Cutwood eldiveni hangi iç organlara sahip olduğunu görmek için incelemeyi önerdi.

"Haydi gidelim. O zararsız," dedi Sturm. "Onunla oylanacak vaktimiz yok."

Rainspot ayağını kaldırdı ve eldiven hızla uzaklaştı. Yumurtaların durduğu oyuklara koşuşturdu.

"Merak ediyorum," dedi Flash, "canlı bir eldiven ne yer?"

"Parmak yemeği," dedi Fitter. Roperig çırağının kafasına hafifçe vurdu ve eli hemen vurduğu yere yapıştı.

"Tamam mısınız?"dedi şövalye sabırsızca. "Daha görecek çok mağara var, lambanın da uzun süre dayanabileceğini sanmıyorum." Sturm daha konuşurken erimiş kalayın gümüş rengindeki damlaları lambanın önünden akıyordu.

Tünelden aşağı hızla ilerlediler. Hareket seslerini duyunca durdular. Çalışan bir Micone'nin arka ayakları ve damla şeklindeki karnı karanlığın içinde manevra yaptı. Micone onların ışığını sezmiş ve davetsiz misafirleri incelemeye koyulmuştu. Karıncanın anteni adamı ve gnom'ları incelerken neredeyse dümdüz olmuştu. Sturm bir anlığına büyük bir korkuya kapıldı. Eğer Micone saldırmaya kalkarsa bir tek kılıçla asla üstesinden gelemeyeceklerdi.

Micone antenlerini tekrar hareket ettirerek arkasını döndü. Sturm'la gnom'lar hep bir ağızdan derin bir '*oh*' çektiler. Camı andıran çiyi yumurtaların altındaki raftan kazımakla uğraşan dev bir karıncanın yanından güçlükle yol aldılar.

Temiz bir taş parçası Rainspot'un ayağına çarptığında gnom onu almak için atıldı. Taşı küçük ipek çantasına attı ve çantanın iplerini çekti. "Sonraki analizler için," dedi.

Mağaralarda hiçbir işaret yoktu, yaklaşık yüz metre daha içlerinde ilerledikten sonra Sturm bir mola verdi. Durdukları yer Micone'lerle doluydu ve dev karıncalar yanlarından geçen kaşiflere hiç aldırış etmeden yürüyorlardı. Cupelix karıncalara bu grubu görmezden gelmelerini söylemişti, karıncalar da bu emre uyuyor, kendi hallerinde işlerine devanı ediyorlardı.

"Üzerimize basılmadan geri dönsek iyi olacak," dedi Sturm, bir Micone'nin bacaklarının üzerinden atlayarak.

Rainspot diğerlerinden ayrılıp, karıncaların ejderha yumurtalarını temizlediği yere gitmişti. Karıncalar yumurtaları yontuyor, yağlıyor, çeviriyor ve yumurtaların alt kısımlarını havaya döndürüyorlardı. Kabuklardan bazılarının soyulan pullu tabakaları vardı, karıncalar bu ölü tabakayı da büyük bir hassasiyetle kaldırıyorlardı.

İlk odada buldukları parşömene benzeyen deri, bu atılmış tabakalardandı. Rainspot en alttaki yumurta rafından atılan tabakalardan bir demeti eline aldı. O sırada bir Micone sertçe ona doğru döndü ve deri tabaka parçasını antenleriyle gnom'un elinden kaptı.

"Hayır!" dedi Rainspot dik başlılıkla. "O benim, sen onu atmıştın!" Gnom topukları üzerinde tepindi ve tabakaya asıldı. Ne tabaka ne de karınca teslim olmayacaktı. Rainspot öfkelendi. Sonunda gnom'u saran bulut kalınlaştı ve içinden bir şimşek çaktı.

"Rainspot, bırak onu. Dışarıdaki mağaradan örnekler alırız," dedi Wingover. Ama Micone'nin amansız direnişi, genellikle yumuşak başlı olan gnom'u gittikçe daha da çıldırtıyordu. Bir metre genişliğindeki bir kasırga karıncaya ulaştı ve küçük gök gürültüleri mağaranın içinde yankılandı.

Sturm, Rainspot'un küçük fırtınasına girdiğinde yağan yağmurun sıcak olduğunu görünce şaşırmıştı. "Rainspot!" dedi, küçük yoldaşını omuzlarından tutarak. "Bırak gitsin!"

Doğa standartlarına göre küçücük olan, ama bir buçuk metre uzunluğa sahip bir şimşek Micone'nin başının

ortasına düşmüştü. Çarpmanın şiddeti Sturm ve Rainspot'u bile en az iki metre geriye fırlatmıştı. Gnom, Sturm'ün üzerine düşmüştü, başını sallarken yumurta tabakasının bir parçasını elinde tuttuğunu farketmişti.

"Onu aldım!" dedi zaferle. Sırtının üzerinde duran ve fazla mutlu olmayan Sturm, "İzin verir misin?" dedi. Rainspot'un yüzü kızardı ve insanın karnı üzerinden çekildi.

"Şuna bakın," dedi Cutwood korku ve şaşkınlık içinde.

Gnom'lar yıldırım çarpmış karıncanın etrafını sardı. Şimşek yaratığın başını bir elmas kesicisi gibi tam ortadan ikiye ayırmıştı. Micone'nin başsız vücudu yıkılmış, göğsü yere sarkmıştı. Hemen iki Micone belirip etrafı temizlemeye başladı. Karıncanın cesedini parçalara ayırdılar ve her parçayı uzağa taşıdılar.

"En azından öldürülebildiklerini biliyoruz," dedi Roperig.

"Ve bunu bizim Rainspot yaptı!" dedi Fitter. Kibar hava tahmincisi utanmıştı.

"Kendimi hiç bu kadar kaybetmemiştim," dedi Rainspot. "Özür dilerim! Bu affedilebilir bir şey değil. Zavallı köle sadece görevini yerine getiriyordu ve ben onu öldürdüm."

"Onu çok adamakıllı öldürdün," dedi Sturm, etkilenmişti. "Seni kızdırmamam konusunda beni uyar, Rainspot."

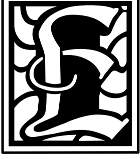
"Umarım Cupelix kızmaz," dedi Rainspot endişeyle.

"Kasıtlı bir şey değildi," dedi Roperig, tesellide bulunmaya çalışarak.

"Herhangi bir karıncanın onun için önemli olduğunu sanmıyorum," dedi Sturm. "Şimdi geri dönebilir miyiz?"

Buhar odasına geçmeden önce tam rampada lambanın ışığı sönmüştü. Wingover grubun liderliğini aldı ve herkes önündeki ve arkasındaki kişinin elini tuttu. Doğum mağarasındaki gelişim halinde olan bütün dev karıncalardan sakındılar, ama Flash hâlâ Micone'nin çenesinde sallanan ceketine uzun uzun bakmaktan geri kalamamıştı. Bir müddet sonra zemini çöplerle dolu büyük mağaraya ulaştılar. Onları getiren altı Micone iki santim bile hareket etmemiş olarak onları bekliyordu. Sturm ve gnom'lar yaratıkların üzerine bindi, dev karıncalar ne bir söz, ne de bir harekete gerek kalmadan harekete geçmişti.

- 24 -
Ufak Fitter'ın Pantolonu

jderha, boynunda asılı duran Kitiara'yla birlikte ininden bir taş gibi aşağı düşerken inişini rahatlatmak için kanatlarını çırptı. Kitiara pelerinini çıkartırken, Sturm'le gnom'ları taşıyan Micone'ler de antreye ulaşıyordu.

"Tam zamanında geri geldiniz!" diye bağırdı Kitiara. "Silahlara sarılın hepiniz– Lunitari'liler saldırmak için konumlanıyor!"

Atılan bir grup camdan cirit antreden girip mermer zeminin üzerinde paramparça oldu. Gnom'lar merak içinde olmalarına rağmen, kırmızı cam parçalarından kaçınmak için geri çekilebilmişlerdi. Lunitari'liler çılgınca uğulduyordu.

"Sizi ele geçirmek istediklerini ima ediyorlar," dedi Cupelix. "Sizin kanınız için bağırıyorlar."

"Ancak içeri giremezler?" dedi Rainspot.

"Ağaç-adamlar akıllarını kaçırmış," diye karşılık verdi ejderha.

"O hale geliyorlar," dedi Sturm yüzünü ekşiterek. Dış kıyafetlerini çıkartarak silahıyla miğferini hazırda tuttu. Kitiara kapının önünde korkusuzca ileri geri adımlar attı, ağaç-adamların dikkatini çekiyordu.

"Onların canını biraz acıtalım mı?" dedi Sturm'e.

"Bu onların cesaretini kırmak için oldukça gerekli gibi görünüyor," dedi Sturm. Ejderhaya dönerek, "Bize birkaç Micone ödünç verebilir misin? Bizim için olasılıkları eşitlerlerdi."

"İşinize çok az yaralar," dedi Cupelix. Cam bir savaş baltası içeriye bir uğultuyla girerek ejderhanın pullu karnına çarptı, ancak ejderhaya hiçbir zarar vermeden yere düşmüştü. Cupelix dağılan baltaya aylakça baktı. "Micone'ler güneş ışığında neredeyse tamamıyla kördür," dedi. "Eğer onları serbest bırakırsam, sizi bir ağaç-adam gibi parçalara ayırabilirler."

"Bu kadar konuşma yeter," diye bağırdı Kitiara. Kalkanını dirseğiyle bileği arasına kaldırdı. "Biraz çelik sallamaya gidiyorum!"

Sturm de kılıcının kuşağını daha sıkı bağladı. "Kit, beni bekle!" Sturm'ün kalkanı yoktu, ama zırhı Kit'inkinden daha ağırdı. Kılıcını çekti ve kapıya koştu.

Ağaç-adamlar. Micone'ler tarafından topraktan yapılmış engeli tırmanmışlardı, hatta onun yüksekliğini mızrak atışlarını hızlandırmak için kullanıyorlardı. Kitiara üzerine bir mızrak çarpan kalkanını yüzüne doğru tuttu. "Haydi, sizi kabuk kaplı şeytanlar!" diye bağırdı. "Fırlatmaya devam edin! Kitiara Uth Matar sizin için geliyor!"

Kitiara yokuşu tırmanmaya başlamıştı. Dik açı ve yumuşak toprak yüzünden ilerlemek zordu. Daha dikkatli olan Sturm ise, obeliskin etrafından dolanarak bariyerin dik olmayan bir noktasına gitti. Neredeyse Kitiara'yla aynı anda tepeye

ulaşmıştı, gerçi aralarında kırk metre ve yirmi garip ağaç-adam vardı.

Sturm, Lunitari'lilerle bir tümseğin üzerinde ve aşağıdan gelen mızrakların üzerinden atlayarak karşılaşmak zorundaydı. Lujtari'liler en yüksek sesleriyle uğulduyorlardı, basit yüzlerini çarpıtan öfkeyi farketmek için çok da dikkatle bakmak gerekmiyordu.

Kitiara önüne dikilen üç ağaç-adamın arasına daldı. Kılıcıyla düşmanları üzerinde derin sıyrıklar oluşturmayı başardı. İçlerinden birinin kolunu aşağıda yakaladı ve tek bir darbeyle onu koparttı. Sert organ yere düşerek etrafta yuvarlandı, sanki ilk sahibini arıyor gibiydi. Kitiara'nın bacakları arasına dolandı ve onu tökezletti, böylece kadın saplanan mızrakların ortasına sırtüstü düşmüştü.

Ağaç-adamlar yere düşen kadının olduğu yerde üşüştü. Sturm ise Kitiara'nın yaralanmış olabileceğini düşünüyordu. Düşmanlarına gürleyerek onların vücutlarını kesmeyi sürdürdü. Kılıcını onların kalplerine saplayıp öldüremeyeceği için, ağaç-adamların tıknaz bacaklarına yönelmişti. O sırada cam bir kılıç yüzünü sıyırıp geçmiş ve geride bıraktığı sıcaklıktan kanı damlamıştı.

Sturm bunu görmezden geldi. Lunitari'liler sonunda toprak setten aşağı indirilmişti, yukarıdakilerin hepsi yuvarlanarak yerdeki arkadaşlarının üzerlerine düşmüştü.

Sturm'ün sol bacağında korkunç bir sızı vardı. Arkasına döndüğünde bir mızrağın uyluğunun arkasına saplanmış olduğunu farketti, yaradan kan akıyordu. Kılıcını geriye doğru salladı ve mızrağın açıktaki ucunu kesti, diğer uç ise bacağına saplı kalmıştı.

Kitiara'yı göremiyordu. Aşağıya inmeye başladı, acıdan ve kan kaybından zayıf düşmüştü. Setin obeliske en yakın tarafına kaydı. Uğuldayan ağaç-adamlar onun arkasından gidiyor, kendi dillerinde Sturm'ün ismini bağırıyorlardı.

Bitti, diye düşündü. İşte böyle bitti–

Mızrak uçları Sturm'ün korunmasız yüzüne ve boynuna isabet etmemişti. Savaş çığlıkları üzerinde gürlüyordu, halbuki o bunların neşe ve zafer çığlıklarını olduğunu söyleyebilirdi. Gnom'lar? Tabii ki ileri gitmeye cesaret edemezlerdi. Öldürülürlerdi!

Çılgına dönmüş Lunitari'liler geri çekildi. Sturm büyük bir çabayla başını kaldırdı ve neler olup bittiğini görmeye çalıştı. Setin tepesinde duran bir ağaç-adam kılıcını sallıyor ve görünmeyen bir düşmanla savaşıyordu. Karanlık bir nesne Sturm'ün gözleri önünde belirdi ve ağaç-adamın yüzüne vurdu. Küüt! Lunitari'li, gnom'ların kahkahaları arasında kum setin üzerinden yok olmuştu.

Biri Sturm'ü çeviriyordu. Gözünü örten kırmızı toprağı yüzünden döküldü. Kitiara.

"Birini yakalamışsın gibi gözüküyor," dedi Kitiara dostane bir tavırla. Yüzünde sıyrıklar vardı, elleri kesilmişti, ama bunun dışında yara almamıştı.

"İyi misin?" diye sordu Sturm bitkinlikle. Kitiara başını salladı ve su şişesini Sturm'ün dudaklarına koydu. Akan yağmur suyu Sturm'ün o ana kadar tattığı en lezzetli şeydi.

"Hey, Efendi Sturm! Bayan Kitiara! Kazandık!" dedi Stutts. Baş parmaklarını çorap askısının altına koydu ve çenesini

havaya kaldırdı. "Uydurma Pantolon Harman Döveni Numara I büyük bir başarıydı."

"Uydurma ne?"

"Boşver," dedi Kitiara. "Haydi seni içen götürelim." Kitiara, Sturm'ü, onun bir bebeği kaldırabileceği kadar büyük bir rahatlıkla kaldırdı ve obeliskin içine taşıdı.

Gnom'lar birbirlerinin sırtlarına vuruyor ve olabildiğince hızlı ve gürültülü konuşuyorlardı. Sturm geçidin bir tarafında garip bir alet gördü: üzerinde içleri muhtemelen toprakla doldurulmuş üç çift gnom bedenine göre pantolon sallanan, dikine toplanmış direkler ve dişli çarklar bulunuyordu. Cupelix en alçaktaki kaya tabakasında durmuş olan biteni dikkatle izliyordu. Sturm'ün yaralanmış olduğunu gördüğünde yarayı iyileştirmeyi önerdi.

"Büyü yok," dedi Sturm inatla. Bütün bacağı acıdan uyuşmuştu. Soğuktu, çok soğuk. Ejderhanın geniş tunç yüzü Sturm'ün yüzüne yaklaştı.

"Hayatın pahasına olsa da mı, büyü yok?" dedi sürüngenin sesi.

"Büyü yok," diye ısrar etti Sturm.

Rainspot, Sturm'ün yüzünü diğer tarafa çevirdi ve ağzına acı bir kök koydu. Gnom, "Çiğne, lütfen," dedi. Gnom'ların tamamıyla büyüden uzak ilgisinden emin olan Sturm söyleneni yaptı. Uyuşukluk bütün vücuduna yayılmıştı.

* * * * *

Uykuya dalmadı. Sturm oldukça net bir biçimde gnom'ların yarası üzerine tartıştıklarını duyuyordu, mızrağın ucunun

bacağından çıkarıldığını hissetmekten çok bunun konuşulduğunu duymuş ve ejderhanın açık yaranın en iyi hangi şekilde kapatılacağını söyleyen önerilerini işitmişti. Sonra karnı üzerinde yatırılmış, uyuşukluğu da gitmişti. Ardından Sturm'ün bacağı acımasızca zonkladı. Kendini elleri üzerine kaldırdı.

"Eğer '*ben neredeyim?*' dersen, sana vururum," dedi Kitiara cana yakın bir edayla.

"Ne oldu?" dedi Sturm.

"Yaralandın," dedi Sturm'ün başında nöbet tutan Sighter.

"Bunu oldukça iyi hatırlıyorum. Ağaç halkını kim geri püskürttü?"

"Keşke bunu ben yaptım diyebilseydim," dedi Kitiara.

"Biz yaptık," dedi Sutts, Sighter'ın arkasında belirerek. Cupelix ise, Sturm'ün anlayamayacağı bir şey homurdandı. Stutts bembeyaz kesildi ve, "Tabii ki ejderhanın yardımıyla," diye düzeltti lafını.

"Bir gnom fırtlatıcı tasarımını uyguladık," dedi Wingover.

Stutts'ın yanına çömeldi ve Sighter'ın omuzunun üzerinden bakındı. "Cutwood'un toprakla doldurulmuş pantolonlarını, onlara fırlatmak için bir test aracı olarak kullandık. Birdcall, Lunitari'lilere savrulan pantolonlarla saldırmayı önermişti, ama bu sadece bir atış için başarılı olurdu–"

"O yüzden ben ve Roperig kendi pantolonlarımızdan vazgeçtik," dedi grubun arasına girmeye çalışan Fitter. Gnom'un uzun donu bu durumun doğruluğunu kanıtlıyordu. "Onları toprakla doldurduk ve fırlatan kollara bağladık–"

"–ve dişli çark sistemini düşmanı duvarların üzerinden yumruklamak için kullandık," diyerek çırağının sözünü bitirdi Roperig.

"Çok akıllıca," diye itiraf etti Sturm. "Ama neden öfkeli ağaç halkı birkaç çift pantolonla yumruklandıktan sonra geri çekilsin? Neden hepinizin üzerine saldırmadılar?"

"Bu da benim işimdi," dedi Cupelix alçakgönüllülükle.

"Gnom'lar ve makineleri üzerine bir illüzyon büyüsü yaptım. Lunitari'liler onlara saldıran devasa, ateş püskürten bir kırmızı ejderha gördüler, ejderhanın korkunç pençeleri onları teker teker setin üzerinden kapıyordu. Parlak illüzyonla birleşen bu fiziksel tesir oldukça etkiliydi. Ağaç-adamlar da tüydü."

"Onları tekrar öfkelenmelerinden ve geri gelmekten alıkoyacak olan şey nedir?" diye sordu Kitiara.

"Güneş batınca Micone'leri onları köylerine geri götürmeleri için göndereceğim."

* * * * *

Hikayeleri anlatılan gnom'lar dağıldı. Sturm, Stutts'ı tekrar yanına çağırmıştı.

"Evet?" dedi kıdemli gnom.

"Onarımlarınızı Bulutların Efendisi üzerinde denediniz mi?"

"Henüz değil."

"Arkadaşlarını biraz acele ettir, dostum. Bir an önce bu dünyadan gitmeliyiz," dedi Sturm.

Stutts kısa, ipeksi sakalını çekiştirdi. "Bu acele niye? İlk önce yenilenen makine parçaları test edilmeli."

Sturm sesini alçalttı. "Ejderha ağaç-adamların geri gelmeyeceğine inanabilir, ama ben burada tekrar kuşatılma şansını göze almak istemiyorum. Bunun yanı sıra Cupelix–" Sturm, Kitiara'nın geldiğini görünce lafını yarıda kesti. "Daha sonra konuşuruz," diye sözünü bitirdi. Stutts başını salladı ve Bulutların Efendisi'ne doğru yürümeye başladı, baş parmakları ceketinin ceplerine asılıydı.

Kitiara onun abartılmış kayıtsızlığına aldırış etmemişti. Kadın, Sturm'ün yanına çöktü. "Çok acıyor mu?"

"Sadece dans ettiğimde," dedi Sturm kendinden beklenmeyecek bir şekilde.

Kitiara sırıttı. "Yaşayacaksın," dedi. Sarılmış bölgeyi dürttü ve ekledi, "Muhtemelen topallama olmayacak. Seni bu ağaç-adamların arasına dalmaya iten şey neydi? Ne bir kalkan ne de bacaklarında zırh vardı."

"Seni aşağı giderken gördüm," dedi Sturm. "Sana yardım edecektim."

Kitiara bir süre sessiz kaldı. "Teşekkür ederim."

Sturm dikkatle sağlam tarafına doğru döndü ve doğruldu. "Böylesi daha iyi! O şekilde yatınca başım ağrıyor."

"En affedilemez şeyin ne olduğunu biliyorsun, öyle değil mi? Senin ve benim gibi savaş sanatlarında eğitilmiş iki savaşçı, bir grup vahşinin içine düşüyor ve bir grup üşütük gnom'un harman döveni olarak kullandıkları pantolonları tarafından kurtarılıyor!"

Kitiara kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Bütün gerilim ve şüpheler su üstüne çıkmış ve onun kahkahalarında yok olmuştu. Gözleri yaşlarla dolmuştu, ancak kadın savaşçı gülmesini durduramıyordu.

"Küçük Fitter'ın pantolonu," dedi Sturm, içinde gürültülü bir kahkahanın kopacağını hissediyordu. "Küçük Fitter'ın pantolonu bir kırmızı ejderhanın pençeleri gibi görünmüş!" Kitiara umutsuzca başını salladı, yüzü aşırı bir neşeyle çarpılmıştı. Sturm'den de büyük kahkahalar kopmaya başlamıştı. Titremesi yarasını acıtıyordu ama o da kendine engel olamıyordu. Konuşmaya çalıştığında söyleyebildiği tek şey, "Pantolon Harman Döveni!" oldu.

Kitiara, Sturm'e yaslandı, kendini neşeli çırpınışları arasında ufak nefesler almaya zorluyordu. Başı Sturm'ün omuzuna dayandı, elini Sturm'ün boynuna doladı.

Yukarılarda, Cupelix kulenin gölgeli bir köşesine konmuştu, güneş ışığı kehribar rengi ejderhanın kanatlarının uçlarına düşüyordu. Arkadan vuran ışık tunç ejderhanın cildini tıpkı bir altın yüzey gibi parlak gösteriyordu.

* * * * *

Daha önceki itirazlarına karşı Kitiara, Sturm'e Cupelix'in yaptığı geyik eti güvecinden bir kase getirdiğinde, şövalye onu bir saniye düşünmeden yedi. Başka bir gelişme daha olmuş; Sturm, Kitiara'nın kürk paltosu ve battaniye üzerinde istirahat etme önerisini kabul etmişti. Normalde Sturm bu gibi önerileri katı bir tavırla reddederdi.

Gnom'lar her zamanki gibi büyük bir iştahla, Lunitari'lileri uzağa kovalamaya giden Micone'lerden geride kalan dördünün yaydığı zayıf ışık altında yemeklerini yediler.

Başlarının üzerinde ön ayaklarıyla asılı duran ve garip kağıt fenerlerini andıran karıncaların dikenli iğneleri, sevecen duruşlarındaki tek tehdit edici unsurdu.

"Yeni parçalar hiçbir çatlama ya da yorulma belirtisi göstermedi," dedi Flash, önündeki kızartmayı kepçeleyerek. "Eğer tatmin edici bir şimşek elde edersek, dosdoğru eve gidemememiz için ortada hiçbir sebep göremiyorum." Gnom metal kepçesini kasenin içine geri koymaya çalışmış, ama kepçe manyetik ellerine yapışmıştı. Cutwood metali arkadaşının elinden sökerek aldı.

"Biliyorsunuz," dedi Sighter, pudingini tembelce oynatarak, "doğru bir uçuş açısıyla, buradan diğer aylardan birine çok rahatlıkla uçabiliriz." Bu fikir büyük bir sessizlikle karşılandı. "Solinari'ye ya da karanlık aya. Ne düşünüyorsunuz?"

Birdcall hepsinin adına cevap verdi. İki parmağını dudaklarına koydu ve çok kaba bir ses çıkarttı.

Sighter gürledi, "Hakaret etmeye gerek yok."

"Önemli olan şey Boşver Dağı'na geri dönmek ve başarımızı duyurmak," dedi Stutts. "Hava yolculuğu artık gerçek ve gnom halkı onun elverdiği bütün imkanları keşfetmeyi ertelememeli."

Sturm masanın yanındaki zemine dayanarak konuşurken yukarı bakıyordu: "Hangi imkanlardan bahsediyorsun?"

"Keşif ve harita yapımı havadan kolaylıkla yapılabilir. Bunlar denizciliğe büyük bir katkı sağlayacaktır. Gemiler tarafından yapılan ağır taşımacılık, göklerden çok daha kolay yapılabilir. Altı ya da sekiz çift kanatlı, büyük

kalyonların bulutların içinde sefer yaptıklarını şimdiden görebiliyorum. Krynn'in her köşesine mallar taşıyorlar..." Stutts hayali içinde neredeyse kaybolmuştu.

"Sonra savaş var," dedi Sighter uğursuzca.

"Ne savaşı?" diye sordu Kitiara.

"Herhangi bir savaş. Her zaman bir yerlerde bir savaş var, yok mu? Tarlaları, çiftlikleri, şehirleri, tapınakları ve kaleleri yok etmek için aşağı süzülen, bulut süvarilerini görebiliyor musunuz? Düşmanın başlarına taş ya da ateş fırlatmak çok, çok, çok kolay olurdu. Boşver Dağı'nın atölyelerinde hâlâ garip şeyler var. Bütün dünyayı yok etmek için hiçbir büyüye gereksinim duymayan silahlar."

Sighter'ın karamsar görüşü bütün konuşmayı bastırmıştı.

Sonra yukarıdan Cupelix, "Siz gnom'lar kendi ejderha ırkınızı– kendi mekanik ejderhalarınızı yaratmayı planlıyormuşsunuz gibi gözüküyor. Usta Sighter'ın bütün bu söyledikleri bin yıl ya da daha fazla süre önce oldu, ejderhalar büyük savaşlarda yer aldıklarında."

"Belki de hava yolculuğu sırrını paylaşmamalıyız," dedi Fitter çekinerek.

"Bilgi paylaşılmalı," dedi Stutts. "Saf bilgide hiçbir kötülük yoktur. Onun kullanımı kötülüğü ya da iyiliği tanımlayabilir."

"Bilgi güçtür," dedi ejderha, Kitiara'nın gözlerini yakalayarak. Kitiara burnunu kadehinin içine gömdü. Kadeh boşaldığında da onu masaya büyük bir sesle koymuştu.

"Önemli bir şeyi unutuyoruz," dedi, ağzını elinin tersiyle silerek. "Buraya bir borcumuz var. Onu ödemeden gitmemeliyiz."

"Borç mu?" dedi Cutwood. "Kime?"

"Ev sahibimize," diye karşılık verdi Kitiara. "Muhteşem ejderha. Cupelix." Gnom'lar kibarca alkışladılar.

"Teşekkürler, çok naziksiniz," dedi ejderha.

"Eğer Cupelix'in müdahalesi olmasaydı, çoktan Lunitari'lilerin ellerine düşmüştük," diyerek devam etti Kitiara. "Şimdi emniyetteyiz, uçan gemi onarıldı ve ödeyecek bir borcumuz var. Bunu nasıl yapacağız?"

"Biraz taze su ister miydiniz?" diye sordu Rainspot.

"Çok naziksin, ama bu gereksiz," dedi ejderha. "Micone'ler bana mağaranın derinliklerinden içme suyu getiriyor."

"Hiç tamir edilecek makineniz var mı?" diye sordu Flash düşünceli bir şekilde.

"Hayır hiç yok."

Geri kalan gnom'lar da ejderhanın gerekli ve kabul edilebilir olmadığı için kibarca reddettiği önerilerde bulundu. "Ne yapabiliriz?" dedi Wingover, umutsuzdu.

Cupelix obeliskin içindeki durumundan ve ondan nasıl kaçmak istediğinden bahsetti. Gnom'lar sadece başlarını kaldırıp ona baktılar ve gözlerini kırptılar.

"Hepsi bu mu?" dedi Roperig.

"Başka bir şey?" diye ekledi Birdcall tercüme edilerek.

"Sadece bu basit görev," diye karşılık verdi ejderha.

Sturm kendini oturma pozisyonuna getirmişti, yaralı bacağının üzerine yüklediği basıncın farkındaydı. "Daha büyük bir gücün senin bu duvarlar arasında yaşamanı istediğini göz önüne aldın mı, ejderha? Seni serbest bırakarak büyük bir saygısızlık yapıyor olmayalım?"

"Bu duvarları tanrılar yükseltti ve bir sürü yumurtayı alıp buraya getirdi, ama binlerce yıldır bu obeliskte yaşıyorum ve hiç bir tanrı, yarı-tanrı ya da ruh benim için herhangi bir kutsal plan yapmadı," dedi Cupelix. Büyük bir sütundan diğerine geçerek. Benim burada tutuluşumun, kümeste tutulan bir horoz gibi iyi bir şey olduğunu düşünüyor gibisin; bu olaya benim gibi bakamıyor musun? Ben burada gerçekten bir esirim! Masum bir tutsağı serbest bırakmak kötü bir anlaşma mı?"

"Eğer sen gidersen bütün ejderha yumurtalarına ne olacak?" diye sordu Roperig.

"Micone'ler onlarla ilgilenir ve mağaraları sonsuza dek korurlar. Hiçbir ejderha kasıtlı bir nedenle yumurtasından çıkmaz. Ben tamamen bir fazlalığım."

"Ona yardım edelim derim," dedi Kitiara. Masaya eğildi ve her gnom'a delici bir bakış attı. "Kim dürüstçe ejderhanın bizim yardımımızı hak etmediğini söyleyebilir?"

Hepsi Sturm ağzını açana kadar sessiz kaldı. "Eğer ejderha bir soruya cevap verirse kabul edeceğim: özgür kaldığında ilk önce ne yapacak?"

"Tabii ki, özgürlüğümün içinde coşacağım. Ondan sonra rüzgarların beni taşıdığı yerlere uçacağım."

Sturm kollarını kavuşturdu. "Krynn'e mi?" dedi sertçe.

"Neden olmasın? Burasıyla yıldızlar arasında daha uygun bir yer var mı?"

"Ejderhalar Krynn'den çok uzun zaman önce sürüldüler, çünkü güçleri ölümlülerin sorunlarını çözmek ve kontrol etmek için kullanıldı. Krynn'e dönemezsin," dedi Sturm.

"Cupelix kötü bir ejderha değil," diye itiraz etti Kitiara. "Bunca süredir tarafsız büyünün ayında yaşayıp da bunun ona etki etmediğini mi düşünüyorsun?"

"Peki," dedi Sturm yavaşça, "Cupelix, Krynn için bir tehlike teşkil etmiyor. Ama o hâlâ bir ejderha. Benim atalarım dünyayı ejderhalardan kurtarmak için savaştı ve bu uğurda öldü. O sevecen biri de olsa, nasıl bir ejderhaya yardım ederek onların şerefine leke sürebilirim?"

Kitiara o kadar ani bir şekilde ayağa kalkmıştı ki sandalyesi yere düştü. "Çile çeken tanrılar! Sen kim olduğunu sanıyorsun, Sturm Brightblade? Benim de atalarım Ejderha Savaşları'nda savaştı. O farklı bir zamandı ve şartlar farklıydı." Kitiara, gnom'lara döndü "Size soruyorum. Ejderhanın konuk severliğini, kayıtsız kalarak mı geri ödeyelim? Buradan karınlarımızı onun yiyecekleri ve içecekleriyle doldurup, gemiyi onun yardımıyla onarıp, sonra da onu kurtarma girişiminde bulunmadan mı ayrılalım?"

Kitiara şimdi gnom'ları avucu içine almıştı. Lunitari'nin kısa, bitkin günlerinde daha da solgunlaşan dokuz küçük surat can kulağıyla dinliyordu. Kitiara mermer tüneğinin üzerinde oldukça terk edilmiş ve mutsuz gözükmeyi

beceren Cupelix'e doğru elini kaldırdı. "Kendini onun yerine koy," dedi Kitiara.

"Hangimiz?" diye sordu Cutwood.

"Bu önemli değil– içinizden biri ya da hepiniz. Bütün hayatınızı bu kulenin içinde, hiç dışarı çıkmadan geçirdiğinizi düşünün. Ve bir ejderhanın hayatının elli ya da iki yüz yıl değil, iki yüz yılın yirmi katı olduğunu gözününe alın! Konuşacak hiçkimse olmadan, hatta elfler bile olmadan bu kulenin içine hapsedildiğinizde ne hissederdiniz?"

Roperig ve Fitter güçlükle soludu. "Hiç alet olmadan mı?"

"Evet, ve çalışacak ne bir ağaç ne de metal olmadan. Ne bir dişli çark, ne vana, ne de bir makara."

"Korkunç!" dedi Flash. Birdcall onu sabit bir cıvıltıyla destekledi

"Ve biz– siz– bu yanlışı düzeltme şansına sahipsiniz. Cupelix'in özgür kalmasını sağlayacak bir yol keşfetme gücü sizde var. Bunu yapacak mısınız?" diye sordu Kitiara.

Wingover ayağa fırlayarak. "Yapacağız! Yapacağız!" Rainspot ve Fitter ejderhaya yapılan haksızlık için ağlamaya başlamıştı, bu sırada Stutts ve Sighter obeliski açmak için tasarladıkları ilk şemaları birbirlerine gösteriyorlardı.

Wingover iskemlesinin üzerinde ayağa kalktı ve masanın üzerine çıkarak, dramatik bir tavırla Bulutların Efendisi'nin kanatsız gövdesini gösterdi. "Gemiye!" diye bağırdı. "Plan yapmalıyız!"

"Evet, evet, aletler orada," dedi Cutwood.

"Parşömen ve kalemler de!"

"Kimyasal maddeler ve potalar da!"

"İp ve donanımlar da!"

"Kuru üzümler de!"

Gnom'lar kaba bir idealizm ve köhne bir beceri dalgası halinde masadan kalktılar. Son gnom rampanın üzerinde gözden kaybolduğunda, Kitiara gülümseyerek Sturm'e döndü.

"Çok zekice," dedi Sturm sonunda. "Bunu iyi becerdin."

"Neyi?" diye karşılık verdi Kitiara saflıkla.

"İkimiz de gnom'ların ne kadar düşünmeden hareket eden kişiler olduğunu biliyoruz. Senin ateşli özgürlük çağrın ve büyüleyici bir mühendislik projenin araştırılması karşısında, obeliskin hiçbir şansı yok."

"Umarım haklısındır," dedi Cupelix. Görüş alanlarından yukarıda durduğunda ejderhayı unutmalarının bu kadar kolay olması çok garipti. Sturm kaşlarını çatmıştı. "Bu kadar şüpheci olma!" diye onu azarladı ejderha. "Eğer eğilimlerim kötü olsaydı, sence ziyafetler verip, tatlı sözlerle konuşur muydum? Siz yardım etmeye razı olana kadar Micone'ler geminizi tutardı ya da sizi ağaç-adamların ellerine bırakmış olabilirdim."

"Kimse hiçbir zaman senin kötü olduğunu söylemedi, Cupelix," diye ısrar etti Sturm. "Sen güç algılanan birisin, ve istediğini almak konusunda çok endişeleniyorsun. Eğer Kit'i, beni ya da gnom'ları kurban ederek hapishanenden

çıkma yolun olsaydı, bizimle oyalanmak için bu kadar vakit harcayacağını hiç zannetmiyorum."

Cupelix kanatlarını açtı ve havaya zıplamak için bacaklarını büktü. "Rahat ol, Efendi Brightblade. Kimsenin kurban edilmesine gerek yok. Hepimiz Krynn'i tekrar göreceğiz, söz veriyorum."

- 25 -
Gnom Planları

nom'lar iki gruba ayrılmıştı. Stutts, Flash, Wingover, Sighter ve Birdcall'dan oluşan birinci grup obeliskin duvarlarını yarma problemi üzerine çalışacaktı. Diğer dört gnom ise, Cupelix, Bulutların Efendisi, Sturm ve Kitiara'yı da kapsayan bir formülle kulenin içindekilerin güvenle dışarı çıkarılması görevini üstlenmişti.

Micone'ler gecenin yarısında geri döndüler ve ejderhanın verdiği emirle, birkaç gün önce yaptıkları toprak seti alçalttılar. Elliden fazla güçlü dev karınca birden çalıştığı için, obeliskin etrafındaki alan bir süre sonra tekrar düz ve yürünebilir olmuştu. Kitiara ve Yarma Grubu (kendilerine bu adı vermişlerdi) yapıyı incelemek için dışarı çıkmıştı.

"Toprak seviyesindeki duvarlar en az üç metre kalınlığında," diye belirtti Stutts, hesaplamalarını okuyarak. "En iyi çelik kazmalar ve çapalarla bu bütün kayayı parçalamak günler, günler alacaktır."

"Ve bunun ötesinde," dedi Sighter, "benim taş analizim çok sert olduğunu gösteriyor, aslına bakılırsa mermerden de sert. Cilalanmış."

"Cilalanmış mı? Hmm." Kitiara obeliskin yüksek doruğuna baktı. Titreyen kırmızı bir aura tepede duruyordu. Gnom'lara güneş doğduğunda gördükleri zorlukları hatırlattı. "Bütün bu enerji taşı

sertleştirmiş olmalı," dedi.

Stutts soğuk taşa dokunmak için elini uzattı. Geniş yolların arasında kırmızı mermerden de soğuk, parlak siyah bir şerit vardı. "Metal," diye derin derin düşündü gnom. "Harç için metal."

"Gerçekten mi?" dedi Flash. "Bu ne tür bir metal?"

Stutts on beş santim kalınlığındaki şeridi baş parmağıyla kazıdı. Şerit renk vermedi, "yumuşak," dedi. "Kurşun, belki?"

Sighter ve Birdcall da harcı inceledi. Birdcall metalin gerçekten kurşun olduğunu bir cıvıltıyla doğrulamıştı.

"Çok dayanıklı," dedi Wingover, duvara vurarak.

"Bir fikrim var," dedi Kitiara. Gnom'lar, Kitiara'ya sanki boynunun üzerinden başka bir kafa daha çıkartıyormuş gibi bakmışlardı. "Evet, var. İşte: birçok kale duvarının şehri kuşatan ordular tarafından yıkıldığını gördüm, ve bu duvarlar genellikle, bunun kadar sert olmasalar da, bunun kadar kalınlardı. Kuşatanlar bu duvarları temellerinin altından tüneller açarak ve duvarın altını kazarak yıkmışlardı."

Yarma Grubu'ndaki yüzlerde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ama, bu çok kolay," dedi Stutts.

"Neden bunu düşünmedik?" diye sordu Flash.

"Tek yapmamız gereken kumun içini kazmak!" dedi Wingover.

Dizlerinin ve kırmızı toprağın üzerine çöktüler. Kitiara başını salladı, ve gemiye geri dönmek için içeriye girdi.

Sturm ayağa kalkmıştı. Cutwood'un onun için tasarladığı koltuk değneğine dayanıyordu. Yapılan hazırlıklara kayıtsızdı, ama gnom'ların ne yapmaya karar verdiklerini sordu.

"Şimdi kazıyoruz," dedi Kitiara. Aletlerin bulunduğu yerden uzun bir çubuk aldı ve çılgın kazıcıların yanına döndü. Sturm de arkasından topallayarak geldi.

Gnom'lar çok kısa bir zamanda kendi boylarından daha derin bir çukur kazmışlardı. Obelisk hiçbir değişiklik göstermiyordu, daha fazla büyük kurşunlu mermer yapıya katılmıştı. Kitiara gnom'ları çukurdan çıkarttı ve demir çubuğu taşa vurdu.

"Bekle," dedi Wingover, "o katı–"

Kitiara çubuğu derin bir kavisle çekti ve temele bütün gücüyle yeniden vurdu. Büyük bir ağaç dalının kırılmasını andıran bir çatırdı duyuldu ve bir parça mermer yerinden fırladı. Mermer Sturm'ün ayağına çarpıp durmuştu, bu taş bir gülden düşen yaprağı andırıyordu. Sturm onu yerden almak için beceriksizce çabaladı.

"Çubuğa bakın!" dedi Flash.

Kitiara iki santim kalınlığındaki çubuğu havaya kaldırdı.

Çubuğun düz ucu vuruştan kabarmış, ve çubuğun bütünü zarif bir şekilde bükülmüştü. Kitiara çubuğu dizinin üzerine koydu ve onu düzleştirmeye çalıştı, ama sadece onu diğer tarafa bükmekte başarılı oldu. Nefretle çubuğu fırlattı.

"Sana söylemeye çalıştım," dedi Wingover, Kitiara çukurdan yukarı tırmanırken, "Kulenin temeli mağaraların tavanının üzerinde duruyor. Sert taş."

"İçinde delikler var," dedi Sighter. "Micone'lerin delikleri. Biz kendimiz yumurta odasını görmek için onların içinden geçtik."

"Altını kazmak işe yaramayacak," dedi Stutts üzüntüyle. "Temelin içini kazamayız."

Kitiara çukurdan çıkarak ellerini ve dizliklerini temizledi. Nefesi gecenin havasında beyaz gözüküyordu. "Artık iş siz gnom'lara kalmış durumda."

Küçük adamlar birkaç dakika birbirlerine baktılar ve hızlı ve komik konuşmalarına başladılar. Sonunda, Stutts başını kaldırdı ve, "Diğer arkadaşlarımızla da görüşmek zorundayız," dedi.

"Bir planınız var mı?" diye sordu Sturm.

"Bir planın temelleri var, ama içerideki arkadaşlarımızın zekalarına da ihtiyacımız var." Gnom'lar içeri girmek için onun yanından ayrılmışlardı.

Sturm çubuğu topuklarının arasında döndürerek, "Bu kadar büyük bir gücü kontrol etmek zor, öyle değil mi?" Kitiara cevap vermeyince de konuşmasına devam etti. "Gittikçe daha da mı güçleniyorsun, Kit? Dünya camdan yapılmış gibi davranmanın nedeni bu mu?"

Kitiara demir çubuğu yerden aldı, onu tek eliyle tuttu ve çubuğu bükerek, dümdüz yaptı– hem de sadece başparmağını kullanarak! Çubuğu yere attı ve, "Görmek istediğin şey bu muydu?" dedi.

* * * * *

Cupelix alçaktaki tüneğine, Sturm ve Kitiara da sandıkların üzerine oturmuşlardı. Gnom'lar onlara bakacak şekilde bir sıranın üzerine dizilmişlerdi. Cutwood üzeri bol bir bezle örtülmüş bir ressam sehpası kurmuştu. Stutts bu sehpanın yanında elinde uzun sivri bir sopayla duruyordu.

"Bayan, bay ve hayvan," diye söze başladı. Ejderhanın fırtınayı andıran nefesi Stutts'ın sakalını omuzu üzerine uçurmuştu. "Bayan, bay ve ejderha," dedi Stutts düzelterek, "size Obeliskten Kaçma Matkabı'nı takdim edebilir miyim?" Bezi kaldırdı ve ressam sehpasının üzerindeki büyük parşömen sayfayı ortaya çıkardı. Kahverengi mürekkeple çizilmiş fantastik görünümlü bir alet resmi karşılarına çıkmıştı. Büyük kereste çerçevesiyle desteklenmiş alet helezonik bir matkaptı, marangozların delik açmalarına yarayan matkapların büyültülmüş bir versiyonuydu. Parşömenin üzerindeki figürlere göre, uç kendi başına dört buçuk metre genişliğindeydi. Bu genişliğin Cupelix'in içinden geçebilmesi için en uygun çap olduğunu belirti Stutts.

"Çok zekice," dedi ejderha, gnom'lara özgü buluşa gizlemediği bir kuşkuyla bakarak. "Nasıl çalışıyor?"

"Bu garip kolla, işte." Gnom çizimin üzerine hafifçe vurmuştu. "On birimiz de kolu destekleyeceğiz. En iyi tahminlerimize göre altmış yedi saatlik bir çalışmayla matkap duvarı delecek."

"Bu neredeyse üç gün!" dedi Kitiara.

"Lunıtari"de sadece iki gün ve gece," dedi Sighter.

"Bunu boşverin," dedi Sturm. "Ucu yapmak için gerekli olan çeliği nereden bulacaksınız? Çerçeve için gerekli olan

kereste nereden gelecek?"

"Ah," dedi Cutwood. "Uçtaki bıçaklar ve basınçlı yerler dışında, Obeliskten Kaçma Matkabı tahtadan yapılacak."

"Ne tahtası?"

"Hmm. Bulutların Efendisi'nin gövdesindeki."

"Ha!" dedi Kitiara. Başını elleri içinde düşürerek. Sturm ise derin bir 'of çekti.

"Eğer uçan gemiyi sökerseniz, eve nasıl döneceğiz?" dedi Sturm, elinden gelen bütün sabrı toplayarak.

Gnom'lar birbirlerine baktılar, şaşırmışlardı. Fitter belli belirsiz, ejderha dışarı çıkınca geminin parçalarını tekrar yerine koşmaktan bahsetti.

"Hayır!" dedi Kitiara. "Hiçbir zaman keresteleri bir gemi olarak tekrar geri döndüremezsiniz! Siz yoldaşlar daha iyisini yapmalısınız!"

"Endişelenecek bir şey yok!" diye konuşmaya katıldı Stutts. Obeliskten Kaçma Matkabının ayrıntılı çiziminin bulunduğu parşömeni söktü. Altından başka bir tasarım çıktı. "Bu, söylemekten gurur duyarım ki, Obeliskin Kemerli Antresini Genişletici," dedi. "Antrenin doğal bir giriş noktası olmasından yola çıkarak, bu alternatif şemayı oluşturduk. Bu vida krikoları–" İbre tekrar şemanın üzerine kondu, "–antreye yerleştirilecek. Ters çevrilmiş kopçalarla buradan, buradan ve buradan sıklaştırılacak, mahmuzlar ayrılmaya zorlanacak, kapı da genişleyerek açılacak."

Obeliskin Kemerli Antresini Genişletici fikrini çürütmek Sturm ve Kitiara'nın bir dakikasını almıştı. Bunun gerekçesi

de aynıydı: malzeme yetersizliği. Bulutların Efendisi ve tayfasının yanlarında getirdiklerinden başka elde edilecek ne tahta ne de metal vardı.

"Umutsuz gibi gözüküyor," dedi ejderha içini çekerek.

"Asla!" dedi Wingover. Yüzündeki sargıları çıkardı, böylece herkes onun gözlerini görebildi. Gözleri tamamen simsiyah olmuştu. Wingover onları elleriyle gölgeledi, ama bunun pek faydası yoktu.

"Bana ne olduğunu görüyorsunuz," dedi Wingover. "Artık bir şeyin gözüme batmasını engelleyemiyorum. Yüzüstü uyumak zorundayım, o zaman da ayın aşağı inen bütün katmanlarını sayıyorum." Wingover başparmağıyla yanında duran Cutwood'u işaret etti, "Dostum sürtünen her kum tanesinin sesini duyuyor. Roperig'in elleri neredeyse birbirlerine mühürlendi, öyle değil mi, Roperig? Rainspot'un giysileri sürekli yağan yağmurdan çürümek üzere. Hepimizin sorunları var, ama bu problemi çözmeden buradan gitmeyeceğiz."

Sturm bu sözleri dikkatle dinlemişti. "Hazır hediyelerimiz hakkında konuşurken, size şunu göstermeme izin verin," dedi. Ba cağındaki sargıyı çözdü. İki gece ve bir gün önce çirkin ve açık olan yaranın yerinde şimdi pürüzsüz, yarasız bir cilt vardı.

"Ağaçları yürüten ve savaştıran büyü benim yaramı iyileştirdi. Bunun yapılmasını istemedim, ama bu beni bir şey konusunda ikna etti. Burası ölümlülere göre bir yer değil. Sadece bu sebepten dolayı ejderhaya yardımımı sunacağım. Lunitari'de daha ne kadar uzun kalırsak, büyü bizi o kadar etkileyecek. Arkadaşlarım sana yardım etmeyi

karalaştırdıktan sonra, benim direnmem sadece onların çabalarını engeller."

"Mücadeleye hoşgeldin," dedi Cupelix.

"Wingover," dedi Kitiara, "eğer üzerinde durduğumuz yerin altını görebiliyorsan, hiç demir ya da bakır yatağı görebiliyor musun? İşimize yarayacak bir şey?"

"Hayır, bayan, hiçbir şey. Bütün bu ay kum, granit ve daha fazla kumdan yapılmış gibi görünüyor."

"Kum," dedi Sighter, derin derin düşünerek. Üzerine oturduğu sıradan aşağı zıpladı ve ileri geri yürümeye başladı. İki mermerin arasında bulunan kurşun tabakaları boyunca başparmağını gezdirdi. "Kum!" diye bağırdı. "Kum, kum, kum!"

"Dikkat edin," dedi Rainspot. "Aklını kaçırdı."

Sighter derin bir nefes aldı ve büyük bir saygınlıkla Stutts'a doğru uzun adımlarla ilerledi. "Kum," dedi, "Bu dünyanın sağladığı tek şey kumun bolluğu, öyle değil mi?"

"Uh, evet," dedi Stutts.

Sighter küçük dürbününü açtı ve onu arkadaşının avcunun üzerine koydu. "Mercekler neden yapılır?"

"Camdan," dedi Roperig hızla.

"Evet! Peki cam neden yapılır?" diye bağırdı Sighter.

Hiçkimse ağzını açmadı. Sonunda Fitter, "Kum, ama–" diyebildi.

"Kum, cam, mercekler! Anlamıyor musunuz? Dev bir mercek yapabiliriz ve bununla güneş ışınlarını yanan ışınlara dönüştürebiliriz. Işınların odaksal noktaları kurşunun erime noktasından çok daha sıcak olur, böylece–"

"Duvar aşağı iner," dedi Cupelix. "Yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Hiçbir şey kesin değil," dedi Sighter hiç de bir gnom'a yakışmayacak şekilde. "Kumu eritmek için sürekli bir ısıya ihtiyacımız olacak."

"Mağaralarda bulduğumuz ısıya ne dersiniz?" dedi Sturm. "Bu sizin için yeterince sıcak olur mu?"

"Hmm, magma kumu eritecek ısıdan çok daha sıcak," dedi Flash.

"Micone'ler ihtiyacınız olan kumu bir araya toplayabilir," dedi Cupelix. "Başlasınlar mı?"

"En iyisi Bulutların Efendisi'ni dışarı itelim," dedi Stutts. "Burada rahat çalışmak için boş alana ihtiyacımız olacak."

Cupelix iki karınca çağırdı, gnom'lar da onları uçan geminin pruvasına bağladılar. Micone'ler gıcırdayan gemiyi antrenin içinden toprağın üzerine çıkarttılar. Gnom'lar sökülmüş kanatları taşıyıp onları geminin gölgesi altına serdiler. Cupelix köleleriyle uzun süren bir telepatiye girdikten bir süre sonra Micone'ler vadide toplandı. Obeliski her taraftan kuşattılar, sessiz, tıkırdayan yaratıklar kendileri hariç hiçkimsenin duymadığı bir sesle çalışmaya koyulmuşlardı. Üç dev karınca sırtlarını kuleye dönerek önlerindeki toprağı başlarıyla atmaya başladılar. Mat

kırmızı kum yıldızlı gökyüzüne yükseldi, diğer Micone'ler de kumları uygun tümsekler oluşturarak itiyorlardı.

Sighter yanan mercek için olan hızlı tasarısını gösterdi, yaklaşık yedi metre çapında ve tam dört buçuk metre, on sekiz santim kalınlığındaydı.

"İşe yarayacağına inanıyor musun?" dedi Kitiara.

"Eğer mercek tek bir parça halinde yapılabilirse cilalama işlemi uzun sürmez. Çok kum var ne de olsa," dedi Sighter, parşömene çizdiği şemayı kıvırdı ve kolunun altına koydu. Dışarıda Micone'ler yılmak bilmeyen bir şekilde çalışıyorlardı, altlarındaki toprak durmaksızın titriyordu.

- 26 -
Mercek

umu arıtmak ve her türlü kirliliği elemek için, gnom'lar kumu yıkamayı kararlaştırmışlardı. Zavallı Rainspot, Cupelix'in en alçak tüneğine sürüklenmiş ve birkaç saatlik yağmur yağdırma talimatı almıştı. Obeliskin zemini ıslak kum ve sırılsıklam olmuş pisliklerle oldukça kirlenmişti. Ejderha bulutların yukarıda da oluştuğu haberiyle, kutsal yerinden aşağı indi. Nazik bir yağmur Rainspot'un yüz elli metre üzerinden aşağı dökülüyordu. Küçük şimşekler oyuğun içinde parıldıyor, derenin içinde hızla yüzen balıkları andırıyordu. Bunlardan rahatsız olmayan Cupelix'in keyfi oldukça yerindeydi. '*Hava durumu*' olarak adlandırılan esrarengiz şey hakkında birçok şey okumuş, fakat daha önce onunla hiç karşılaşmamıştı.

"Doğal olarak kapalı yerlerin içinde oluşmaz," dedi Sturm yüzünü ekşiterek. Gnom'lar muşamba yağmurluğunun temiz kum toplayacak uygun bir kova olduğuna karar verdiğinden beri Sturm tepeden tırnağa sırılsıklam olmuş vaziyetteydi.

Micone'ler küresel göğüslerinin iki yanında heybe gibi tuttukları büyük kovalarla bekliyorlardı. Yükleriyle Sighter, Birdcall ve Flash kumun eritileceği tekneyi hazırladıkları mağaraya indiler. Tıpkı merceğin içinde oluşturulacağı bu kalıp çamur gibi, basit ve kaba bir şekilde çamurdan yapılmıştı. Kırmızı ayın bütününü kaplayan parçalanmış bitki topağı, kuru toprakla karıştırılarak çok güzel bir kil

oluşturulmuştu. Gnom'lar geniş bir çamur küveti hazırlayarak onu Bulutların Efendisi'nden '*ödünç alınmış*' birkaç sıva çıtasıyla güçlendirmişlerdi. Güneşin doğmasına yakın bir saatte tekne hazırdı. Bir Micone'nin yardımıyla, gnom'lar tekneyi volkanik deliklerden birinin içine yerleştirdiler. Sonra arkalarına yaslanarak kilin sertleşmesini beklediler.

Flash'ın başı deliklerin birinden çıkmış, "Kum için hazırız!" diye bağırmıştı.

Roperig deliğe yaklaştı ve, "Seni yukarıda tutan şey ne?" dedi.

"Hiçbir şey," dedi yüzü çamurla kaplanmış gnom. "Kum için hazırız dedim."

"Demek istiyor ki, seni delikten yukarı kaldıran şey nedir?" dedi Sturm.

"Oh! Bir Micone'nin üzerinde duruyorum." Dev karınca açıklığın altında baş aşağı asılıydı, Flash da onun karnının üzerinde duruyordu.

Kitiara ve Rainspot hariç bütün mürettebat büyük mağaraya inmişti. Mağarada bir grup Micone, doldurma hunileriyle eyerlenmiş, bir geçitteki süvari alayına benzer bir şekilde tek sırada duruyordu. Ne zaman Birdcall başını kayadaki dişli geçide sokup ıslık çalsa bir karınca onu takip ediyordu.

Micone'lerin doğum odasının biraz uzağındaki gnom'lar cam teknenin üzerinde çalışıyorlardı. Sturm onların kovaları art arda pişirilmiş çamur çanağının içine boşaltmalarını, kumu dibe yaymalarını ve uçan gemiden

getirdikleri çeşitli tozları içine serpmelerini seyrediyordu. Odadaki sıcaklık korkunçtu. Cupelix'in emirleriyle micone'ler magma bacalarından birini açarak, daha fazla kayanın zeminden akmasını sağladılar. Dev karıncılar ısıdan etkilenmemişe benziyordu. Tekne, taşlardan oluşan iskelenin üzerindeki magma havuzunun üzerine konuldu. Küçük adamlar ateşli çukurun kenarında kayıtsızca yürüdüler, eğer kayarlarsa karşılaşacakları ölümün korkunçluğunu farkedememiş gibiydiler. Sturm bir kez daha gnom'lara karşı hayranlık duymuştu. Gnom'lar zaman zaman budala ve insanı canından bezdiren tipler olarak kabul edilebilirdi, ama asla yılmıyorlardı.

Kum daha da ısındı ve tütmeye başladı. Görünmesi oldukça zor ve güç algılanan bir sürede sert taneler yumuşak kütlelere dönüştü, ilk önce parlak turuncu ve sonra neredeyse beyaz oldu. Sıcak parıltı Sturm ve gnom'lar için çok fazlaydı, bu yüzden odanın daha soğuk tarafına çekildiler.

"Eritilmiş camı nasıl mercek kalıbı haline getireceksiniz?" diye sordu Sturm.

"Hemen," dedi Stutts, gösterişli pembe alnını bezle kurulayarak, "Kaba merceği burada oluşturuyoruz."

Stutts bunları söylerken, taze çamurla yüklü Micone'ler odaya girdi. Karıncalarla bir iletişim halinde olduğu gözüken Birdcall, onları yüklerini mağara zeminindeki çukurun içine dökmeye yöneltmişti. Birdcall ve Sighter malalarla kırmızı çamuru yumuşak daireler şeklinde süpürerek yuvarlak bir çanak oluşturmuşlardı.

Çamur tamamıyla kuru olmasa da, hazır sayıldığında Stutts ve Sighter birbirlerine akıl danışmaya başladı. Herkes–

gnom'lar, Sturm, Micone'ler, hatta yukarıda duran Kitiara ve Cupelix bile iki gnom'un ağzından çıkacak kelimeyi bekliyordu. Stutts parmaklarını hafifçe birbirine vurdu ve Sturm'ün takip edemeyeceği kadar hızla konuştu. Sighter başını salladı.

Dört Micone cam tekne etrafındaki yerlerini almıştı. Birdcall bacaklarını iki yana ayırarak bir karıncanın üzerinde oturuyor, devlerin gayretlerini yönlendirmek için şakıyor ve ellerini sallıyordu.

Micone'ler kıskaç şeklindeki çenelerini iri başlı çivilere kenetleyerek tekneyi kolaylıkla magma fırınından kaldırdılar. Yirmi dört ayakla birden desteklenen tekne taş zeminin üzerine, kalıbın yanına getirildi.

"Hazır mısın?" diye seslendi Stutts, Birdcall'a. Birdcall yüksek sesle öttü ve Stutts bağırdı. "Şimdi dökebilirsin!"

İki karınca tekneyi kaldırdı. Beyaz-sıcak erimiş cam teknenin ağzından kaydı ve kalıbın içine döküldü. Hâlâ nemli olan çamurdan çıkan buhar kümeleri dalgalanıyordu.

"Daha yükseğe!" diye bağırdı Stutts. "Ucu daha yüksekten eğin!"

Teknenin dışı çatlamaya ve yer yer kırılmaya başlamıştı. Erimiş cam zayıflayan duvarlara karşı dalgalandı. Çatlaklar uçta yoğunlaştı.

"Onları geride tut!" diye tembihledi Sturm, Stutts'a. Her şeyi görmek isteyen gnom'lar mercek kalıbının etrafına üşüşmüştü. Eğer tekne kırılırsa erimiş camın içine batacaklardı. Stutts da arkadaşlarını daha güvenli bir mesafeye kaydırdı.

Tekne şimdi dikeydi ve son damlalar kalıbın içine düşüyordu. Kalıbın içinde alabileceğinden çok erimiş cam vardı, bu yüzden erimiş cam kenarlardan taşıyordu. Micone'ler tekneyi yatay duruma getirdiğindeyse çatlamış yerler parçalanarak yere düştü.

"Öff!" dedi Stutts. Alnı sürekli silinmekten acımıştı.

Kaya tarafından desteklenen kalıp oldukça iyi durumdaydı. Merceğin kenarları şimdiden kırmızıya dönüyor, akkor beyaz soğuyordu. Merkezden sıcaklığın etkisiyle balonlar çıkıyordu.

Sighter manzara karşısında kaşlarını çatmıştı. "Bunu planlamamıştık," dedi. "Balonlar camı çarpıtacak."

"Bunun ilk suda olması gerekmiyordu," dedi Stutts.

"Soğuması ne kadar sürer?" diye sordu Sturm. Dökülen camdan çıkan parıltılı sıcaklık şaşırtıcıydı.

"Tan olarak soğuması için on iki saat ya da biraz daha fazla zaman gerekir," dedi Sighter. "Çok daha sonra sertleşir, ama çekirdeğin soğuduğundan emin olana kadar kalıbı kıramayız."

"Belki de Rainspot onun üzerine yağmur çiseletebilir," diye önerdi Cutwood.

"Hayır! Bu onu milyonlarca parçaya böler!"

Beklemekten başka yapacak bir şey olmadığı için Sturm ve Sighter hariç bütün gnom'lar mağarayı terk etti. Hâlâ biraz güneş ışığı vardı ve gnom'lar Bulutların Efendisi'ni tekrar uçan gemi konumuna getirmek için çalışamaya karar verdiler.

Uçan gemi gururla vadi zeminine yerleştirildi, kanatlar gövdeye takılınca gemi heybetli bir havaya bürünmüştü. Obeliskin uzun gölgesi hızla batan güneşle birlikte genişliyordu.

"Kanat testi için hazır mısınız?" diye seslendi Wingover konuşma borusundan. Makine dairesinden gelen bir cıyaklama, '*Evet*'i ifade ediyordu. "Makineyi çalıştır!"

Kitiara ayakları altında büyük bir titreşim hissetmişti. Kanatların uçları kalktı, esnedi ve tekrar aşağı inerken direndi. Acı veren bir ürperti gemiyi boylu boyunca dolaştı. Kanatlar oldukları yere indi ve titredi.

"Hayır, hayır! Kapat!" diye bağırdı Wingover. Yemek odasının kapısı büyük bir sesle açılmış ve içeriden öksürerek Flash çıkmıştı.

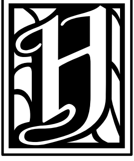
Wingover başını dişli haznesinin camından çıkartarak. "Ne oldu?" diye sordu.

"O aptal Birdcall armatür düğmeyi baş aşağı yerleştirmiş. Ben şimşeği makineye verdiğimde kablodan geri sıçradı ve depolama kavanozunu yaktı! Hiç gücümüz yok!" diye bağırdı Flash ve hıçkırıklara boğuldu.

Kitiara gnom'u omuzundan yakaladı ve çevirdi. "Hiç güç yok mu?" dedi. "Bu ne demek oluyor?"

"Demek oluyor ki, eve uçamıyoruz!"

- 27 -
İstilacılar

üzün geceyle birlikte kalplere çökmüştü. Birdcall gerçekleştirdiği feci işten dolayı açıkça azarlanmış, ama azarlamalar bittiğinde gnom'lar tekrar samimi dostluklarına geri dönmüşlerdi.

Kitiara öfkeden kuduruyordu, Sturm kaderine boyun eğmişti. Ejderha onları rahatlatmaya çalıştı. "Dayanıklı olun!" diye tembihledi. "Eğer kötünün de kötüsü olsa, Boşver Dağı'na uçacağım ve gnom otoritelerini sizin bu durumunuzdan haberdar edeceğim. Onlar da bir kurtarma yolculuğunu mutlaka düzenleyeceklerdir. Bu kuleden kurtulduğumu varsayıyorum tabii."

"Evet, bunu varsayıyorsun," dedi Sturm ve acılarını paylaşmak için gnom'ların yanına gitti.

Kitiara, Cupelix'in tünediği kayaya yaklaştı. "Beni duyabiliyor musun?" dedi en alçak sesiyle.

Kesinlikle. Ejderhanın telepatik sesi zihnini okşamıştı.

"Seni dışarı çıkardığımızda, beni de yanında götürmeni istiyorum," diye fısıldadı.

Arkadaşlarını arkada mı bırakacaksın?

"Sen kendin Sancrist'deki gnom'ların haberdar edilebileceğini söyledin. Birkaç ay sürebilir, ama Lunitari'de terk edilmiş arkadaşlarına ulaşmaya çalışacaklardır."

Bulutların Efendisi'nin makinesinin bozulmasından beri, Kitiara ejderhanın neler hissettiğini, bu ayda kendini neden kapanın içine kısılmış gibi hissettiği anlamaya başlamıştı. Aynı zamanda da Cupelix'in serbest kaldıktan sonra gnom'lar uçan gemiyi tamir edene kadar oyalanmayacağını biliyordu. O zaman kadının ejderhayla ortaklık hayalleri de suya düşecekti.

Peki ya Sturm?

"Birinin küçük yoldaşlara göz kulak olması gerek," dedi Kitiara. "Benim umursamaz olduğumu düşünme, ben sadece buradan gitmek için çok sabırsızlanıyorum."

Bulunacak kısmetler, kazanılacak savaşlar.

"Seni etrafa göstermeyi de unutmamak lazım."

Evet, tabii ki. Yine de merak ediyorum, sevgili Kit. Eğer sen uçabilseydin ve ben uçamasaydım, beni de burada bırakır mıydın?

Kitiara büyük yaratığa sırıttı. "Sen taşınmak için çok büyüksün," dedi.

* * * * *

Akşam yemeği alışılmış bir monotonluktaydı ve herkes yemekten sonra köşesine çekilmişti. Cupelix kulesinin tepesine uçmuş, insanlarla gnom'lar da obeliskin şimdi ferah olan zemininde uyumaya koyulmuşlardı.

Sturm ise uyanıktı. Sırtüstü yatıp, kulenin karanlığına bakıyordu. Bu manzara, içinde bulunduğu ruh haline oldukça uyuyordu. Bu onun son kaderi miydi, sonsuza kadar kırmızı ayda terk edilmek? Ejderha burada hiç

ölümün olmadığı hakkında bir şeyler söylemişti. Sturm sonsuza kadar acı ve yalnızlık içinde yaşayıp, bir şövalye olarak mirasını reddedecek miydi?

Üzerindeki karanlık daha da yakınlaştı. Garip duygu tüm vücudunu kaplamıştı–

Doğruldu ve çalıların arasından gelen cır cır böceklerinin seslerini duydu. Büyük bir ağaç topluluğu Krynn'in gökyüzünü neredeyse kapamıştı. Sturm uzaktaki yüksek duvarı görebiliyordu ve bu duvarın Brightblade Kalesi olduğunu biliyordu.

Geceyle örtülmüş mekandan kalenin ana geçidine doğru yürüdü. İki yanda meşalelerin yandığını ve zırhlı iki heybetli figürün bu girişi yandan kuşattıklarını görünce şaşırdı.

"Uh! Ne oluyor?" dedi Sturm'ün yanındaki muhafız. Uzun saplı baltasını Sturm'e doğru indirdi.

Beni görebiliyor. Sturm elini kaldırdı ve, "Ben Sturm Brightblade'im. Bu kale benim babama ait," dedi.

"Budala, hiç fark etmez," dedi diğer muhafız. "Baltanı çek."

"Dediğimi yap." Sağdaki muhafız meşalelerden birini aldı ve Sturm'e doğru tuttu. Yanan çamın sayesinde Sturm muhafızın yüzünü görmüştü. İnsan değildi, cüce, elf, kender ya da gnom da değildi. Çıkıntılı hayvanın burnu yeşil ve pulluydu, sivri dişleri geniş ağzından çıkıyordu. Gözleri de tıpkı Cupelix'inkiler gibi dikeydi.

Ejderanlar! Sturm bu çirkin hayvanların atalarının evinde olmasından dolayı deliye dönmüştü. Geçitten içeri daldı. İç kısımda yük ve at arabaları vardı, hepsi de kılıç, mızrak, savaş baltası ve oklarla doluydu. Ejderanlar. Brightblade

Kalesi'ni bir cephaneliğe dönüştürüyorlardı, ama kimin için?

Büyük salonda ateşin yandığını gördü. Kamp tabureleri şöminenin önüne konmuş ve masanın üzeri parşömenlerle kaplanmıştı. Sturm masanın yanına gitti. Parşömenler haritaydı. Solamniya ve Abanasinya haritaları.

Taşın üzerine vuran çeliğin sesiyle irkildi, görülebildiğini unutmuştu. Uzun boylu, güçlü bir figür karanlık salondan çıkageldi. Adamın başında miğferi yoktu, yüzü sert ve ifadesizdi. Uzun, yumuşak bukleli beyaz saçları omuzlarına dökülüyordu. Adam ateşi ve masayı geçerek taburelerden birine oturup, miğferini yanına koydu. Sturm daha önce hiç bunun gibi bir miğfer görmemişti. Fildişleri siperlikten dışarı çıkmış ve tamamı tıpkı yırtıcı bir böcek gibi şekillendirilmişti.

"Gel ve otur," dedi Sturm'ün general olduğunu düşündüğü adam. İkinci bir figür gölgelerin içinde kımıldadı, ama ateşin aydınlattığı yere gelmedi. İnce bir el koyu gri giysisinin içinden çıkarak, elini uzattı ve salonun daha karanlık bir yerinde oturmak için taburelerden birini çekti.

"Ateşten hoşlanmadığını unuttum," dedi general. "Yazık. Ateş çok kullanışlı bir güçtür."

"Ateş ve ışık günün birinde benim felaketim olacak," dedi cübbeli figür törpülü sesiyle. "Ateşler içinde ölümümü görmüştüm. Sonuma şimdi ulaşmak için hiç hevesli değilim."

"Yapılacak bu kadar işimiz varken olmaz," diye karşılık verdi general. Solamniya haritasını dikkatle incelemeye koyuldu.

"Hanımefendi, Kırmızı Kanat'ın ne zaman burada olacağını söylemişti? Silahlar bu nemli, eski kalede paslanıyor."

"Sabır, Merinsaard. Karanlık Kraliçe ülkenin nabzını iyi ölçtü ve alametlerin en uygun olduğu zamanda birliklerini gönderecek."

General kahkaha attı. "İşaretler ve alametler her şeyi belirliyormuş gibi konuşuyorsun. Savaşların ve imparatorlukların kaderini belirleyen mızrağın işleyişi, süvarilerin yarattığı şaşkınlıktır, Sorotin."

Gizlenen büyücü gülmeye başlamıştı, bu çürük ses Sturm'ü ürpertti. "Eylem adamları her zaman kaderlerinin ellerinde olduğunu düşünmekten hoşlanır. Bu onları rahatlatır ve kendilerini önemli hissetmelerini sağlar."

Merinsaard hiçbir şey söylemedi. Şömineye doğru eğildi, yanan bir kızgın demir aldı ve onu gölgedeki adama sapladı. Sturm gölgedeki adamın, onu şaşırtan görüntüsünü yakaladı. Yüzü güzel sayılabilirdi, ama ölümcül solukluğu ve gözlerinden taşan kötülük buna mani oluyordu. Büyücü Sorotin inleyerek ateşten kaçtı.

Merinsaard yanan demiri onun sırtına bastırıyordu. "Diline sahip ol," dedi Merinsaard. "Ve şunu unutma, burada ben emir veririm. Eğer benim canımı sıkarsan ya da ruh çağırma da başarısız olursan, seni kendi ellerimle ateşe atarım."

Büyücü korkuyla soluk alıyordu. "Bu kadar cesur olmayın, lordum. Çünkü şimdi burada bizi izleyen sizin amacınızı desteklemiyor." Sturm'ün kalbi bir atışını kaçırmıştı.

"Ne?" dedi general. Haritaların altını aradı ve bir hançer çıkarttı. Yeşilimsi bir zehir hançerin ucuna yapışık duruyordu. "Nerede o davetsiz misafir? Nerede?"

"İkimizin arasında duruyor, yüce general." Büyücü Sturm'ü kastediyordu!

Merinsaard boş havayı hançeriyle yardı. "Seni aptal! Orada kimse yok!"

"Vücut olarak değil, lordum. O uzaklardan gelen bir ruh– çok uzaklardan, bu yaydığı auradan belli. Belki de– Lunitari kadar uzaktan? Orası yeterince uzak."

"Her neyse, ondan hemen kurtul," dedi Merinsaard. "Casusu öldür! Hiçkimse planlarımızı bilmemeli!"

"Sakin olun, lordum. Misafirimiz casusluk yapmak için burada değil. Buranın bir zamanlar onun evi olduğunu hissediyorum."

"Bunak! Yirmi yıldır burada kimse yaşamıyor. Kalenin son lordu ülkeden sürülmüştü."

"Bu doğru, kudretli Merinsaard," dedi Sorotin. "Onu bütün vücuduyla buraya mı getireyim, yoksa geldiği yere geri mi göndereyim?"

Sturm bir süre duygularıyla mücadele etti. Kendini bütünüyle var etmeye çalıştı, böylece bu kötü adamlara meydan okuyabilirdi. Ama durumunda hiçbir değişiklik sezemiyordu.

"Bu dünyanın canlılarıyla konuşabilir mi?" diye sordu Merinsaard.

"Sanmıyorum. Katettiği uzun mesafeden dolayı oldukça hafiflemiş. Onda hiçbir büyü bilgisi de hissetmiyorum."

"O halde onun sefil vücudunu geri gönder ve orada tut! Hayalet elçiler için vaktim yok."

Sturm karanlığın içinde bir parlaklık gördü. Tatlı bir zil sesi duydu. Büyücü taşıdığı gümüş zili çıkartmıştı.

"Duy beni, Ey Ruh: Bu sihirli çanı üç kez çaldığımda, bu kaleden, bu ülkeden, bu dünyadan hiç dönmemek üzere ayrılacaksın." Zil bir kez çaldı. "Argon!" ikinci. "H'rar! " Üçüncü. "Ejderha Kraliçe'nin adına!"

Şövalyenin vücudundaki her kas birden sarsılmaya başladı. Sanki yüksekten düşüyormuş gibiydi, ama uyanıktı ve vücudunun içindeydi, Lunitari'deki obeliskte duruyordu. Bütün hayali babasının nerede olduğuna dair hiçbir ipucu vermeden sona ermişti. Bu yeterince rahatsız ediciydi, ama Merinsaard ve Sorotin'in Brightblade Kalesi'nde çevirdikleri entrikalar onu çılgına çevirmişti.

Birine haber verilmeliydi! Alarm verilmeliydi!

Sighter'ı uykusundan uyandırdı. "Uyan!" dedi. "Hadi gidip sizin merceğe bakalım."

"Şimdi mi?" dedi gnom esneyerek.

"Evet, neden olmasın? Saatler geçti."

Emirlere göre yanlarında bekleyen bir Micone, Sturm ve Sighter'ın aşağıdaki döküm odasına gitmek için üzerine binmelerine izin vermişti. Bütün mağara sislerle doluydu. Dev karınca rutubetten hiç hoşlanmıyordu. Bir ya da iki kez dikenli ayakları cama benzeyen duvarın üzerinde kaydı.

Sturm ip koşum takımına ve Sighter da Sturm'e sıkıca tutundu.

Mercek hâlâ yakut gibi kırmızıydı, ama üzerinden çok az ısı yayılıyordu. Sturm hafifçe parmaklarını kalıbın üzerine vurdu. Dördüncü tıkaç kısa ve kalın bir çamurla gevşedi, şimdi kuru ve gevrekti. Merceğin içindeki meyilli bölüm meydana çıkmıştı.

Sighter camı incelemek için topuklarının üzerinde yükselmişti. "Hayır," diye mırıldandı. Büyüteç dışarı çıktı. Sighter kırmızı dökümün içini dikkatle inceledi. "Kırık dişli çarklar ve kaymış makaralar!" diye bağırdı. "Mercek beş para etmez!"

"Ne?"

"Cam, cam! Neredeyse ışık geçirmez!"

"Olamaz," dedi Sturm. Sighter ona büyütecini uzattı. Sturm camın içine baktı. Görebildiği tek şey katılaşmış camın içine hapsolmuş milyonlarca küçük, beyaz kabarcıktı. Bu, ve koyu kırmızı renk merceğin güneş ışınlarını yanan tanelere dönüşmesini imkansız kılıyordu.

"Belki de cilalandığında," dedi Sturm umutla.

"Asla!" diye kekeledi Sighter. "Güneş ışınlarını sedir ağacının içinden geçirsen daha çok şansın olur!" Cep gözlüğünü kayaların üzerine fırlattı ve paramparça olana dek üzerine bastı.

"Sorun nedir?" dedi bir ses, Stutts ve diğerleri de merceği yoklamaya gelmişlerdi. Sighter yaptıkları şeyin hiçbir işe yaramayacağını üzüntüyle anlattı. Üzgün gnom'lar kalıbın

etrafını çevrelemişlerdi, inanamayarak merceğin içine baktılar.

"Beş para etmez," dedi Fitter.

"İşe yaramaz," dedi Roperig.

"Zaman ve çaba kaybı," diye ekledi Cutwood.

"Şimdi ne yapacağız," diye sordu Rainspot.

"Bunu ejderhaya açıklamaya çalışacağız," dedi ezik bir haldeki Sighter.

* * * * *

Merceğin bozulmasından dolayı Cupelix dışında hiçkimse fazla bahsetmedi. Normal zamanlarda cana yakın ve iyi huylu olan ejderha, bu kez ejderha-boyu bir sinir krizine girmişti.

"Sizi beceriksizler! Akılsız– yeteneksizler!" Telepati yoluyla söylenen korkunç bir *BUDALALAR!* lafıysa herkesi ürkütmüştü.

"Lütfen, sakin ol!" dedi Kitiara sertçe. "Senin yaşında bir ejderha, şımarık bir çocuk gibi davranıyor! Küçük yoldaşların başarıyı garantileyeceklerini mi düşünüyorsun?"

Sturm, Kitiara'nın azarının hayvan üzerindeki etkilerini seyrediyordu. Cupelix'in başı üzerinde düzleşmiş olan kulakları yavaşça dikildi ve burun deliklerinden püsküren kötü kokulu buhar bulutçuklarının ardı kesildi.

"Ne umutlarım vardı!" dedi Cupelix.

"Görünüşe göre burada daha uzun bir süre kalacağız," dedi Kitiara. "Bu yüzden seni bu mermer hücreden çıkartmanın başka yollarını düşünmek için çok vaktimiz var."

Sakinleşen ejderha onlara soğuk bir yemek hazırlamış ve sorunları üzerine yoğunlaşmak için kutsal mekanına dönmüştü.

Sturm, Kitiara ve gnom'lar dışarı çıkarak gözlerini dikip Bulutların Efendisi'ne baktılar. Zavallı, cansız gövde. Lunitari'nin kırmızı toprağında zarafetle duruyordu.

Sturm elini çenesine koydu ve Bulutların Efendisi'nin nasıl uçtuğuna dair Wingover'ın yapmış olduğu açıklamalardan neler anladığını düşünüp taşındı. Makineyi çalıştıracak şimşek olmadan kanatlar bir işe yaramıyordu. Geriye kalan tek şey ise yarısı boş olan hafif hava torbasıydı.

Sturm, "Hafif havaya ne dersiniz?" dedi.

"Ne olmuş ona?" diye sordu Wingover.

Sturm gnom'larla teknik konularla tartışma yaptığı için utanarak, "Bellcrank, hafif hava torbası dolu olduğunda gemiyi kaldırmaya yeterli olduğunu söylerdi," dedi.

"Rahmetli arkadaşımızın anısına saygıyla, torbanın kaldırma kuvveti geminin gövdesinin toplam ağırlığından çok daha az," dedi Stutts. Herkes bir kez daha sessizliğe gömülmüştü. Sturm biraz daha düşünmeye karar verdi. Kitiara da bu konu üzerine kafa patlatırken gözleri kısılmıştı.

"Eğer gemiyi hafifletirsek ne olur?" dedi Fitter.

"Ne?" dedi Sturm.

"Ne?" dedi Stutts, Wingover, Sighter, Rainspot ve Flash.

"Ne!" dedi Cutwood, Roperig ve (konuşması tercüme edilen) Bridcall.

Kitiara ağzını açarak kocaman gülümsemişti, bu onun son zamanlarda çok ender yaptığı bir şeydi. "Gemiyi hafifletin!" dedi.

"İşte anlayabildiğim bir şey! Küçük Fitter'ı havaya kaldırdı ve onu öyle bir sarstı ki, gnom'un dişleri takırdadı. Sonra onu parmaklığın üzerine koydu. Gnom güvertenin altına giderek yan taraftaki rampayı açtı. Diğer gnom'lar gemiye doluştu, umutsuzluğun pençesinde ateşlenmişlerdi. Daha Sturm ve Kitiara rampaya ayak basmadan, büyük çarpmalar ve gıcırdamalar geminin içinde yankılanmaya başlamıştı.

"Her şeyi parçalayabilirler," dedi Sturm endişeyle. "Güverte, tavan, kalaslar, direkler."

Gnom'lar en alt güverteden üst parmaklığa uzanan bir zincir oluşturdular ve ellerinin uzanabildiği her şeyi elden ele dolaştırmaya başladılar. Odalarının altını üstüne getirdiler ve bütün eşyaları çıkarttılar. Sturm bunların çeşitliliği karşısında şaşırmıştı: battaniyeler, kitaplar, aletler, kıyafetler, fıçılar, çanaklar, tabaklar, ip, kordon, sicim, denizci kıyafetleri, mürekkep sandıkları, kalemler, sabunlar, iki armonika, bir keman, bir flüt, on altı çift çizme (çizmelerin hepsi bütün gnom'lar göz önüne alınsa bile Sturm'e göre çok büyük ölçülerdeydi), eldivenler, kemerler ve Cutwood'un odasına tıkıştırdığı bir teke.

Bazı eşyalar üst güverteye taşınıyordu. Kitiara, Roperig ve Fitter'ın büyük bir varilin yanında yüzükoyun yattıklarını

gördü. "Onu yerinden oynatamıyoruz," dedi Roperig güçlükle soluyarak.

"Ben yaparım," Kitiara bir tıkacın olup olmadığını görmek için varili çevirdiğinde sıvı yere döküldü. Varilin üzerine kalıplaşmış gnom harfleriyle kazınmış bir şey yazılıydı. "Bunun içinde ne var?" dedi Kitiara.

Fitter varilin üzerindeki yazıya dikkatle baktı. "Demir Sülfat Yağı. Bellcrank'a ait olmalı," dedi. Gnom'un çenesine hafif bir titreme yerleşti.

"Demir sülfat, ha?" Kitiara, Bellcrank'ın Krynn'deki Muhteşem Ağızsız Sifonu'ndan çıkan asidin yarattığı kargaşayı anımsadı.

"Neden varili delmemiş?"

"Oh, muhtemelen dirençli dayanıklı yapılmış," dedi Roperig. Boynunun arkasını eliyle silerken eli oraya yapıştı. "Oh, çürük!"

Kitiara parmaklarını varilin üzerine vurdu. "Hmm, bu bilmeye değer. O halde bu şey bazı şeyleri çözüyor ama diğerlerini değil?"

"Evet." Roperig elini kurtarmaya çalışıyordu, ancak diğer elini kendi koluna yapıştırmakta başarılı oldu. "Çifte çürük!"

"Demir Sülfat Yağı mermeri çözer mi?" diye sordu Kitiara.

"Belki. Birçok camlı maddeye etki etmez."

"Peki ya kurşunu?"

"Evet, kesinlikle. Fitter, yerinde duramamayı kes ve bana yardım et!"

Kitiara, gnom'ları Roperig'in yapışkan ayaları için yapılan mücadeleyle başbaşa bıraktı. Aradığı gnom olan Stutts geminin dışındaydı, gnom'ların çıkarttıkları eşyaların arasına bakıyordu.

Kitiara, Stutts'ı giysi yığınından çıkarttı ve, "Ejderhayı nasıl kurtaracağımızı biliyorum!" dedi.

"Ne?" dedi gnom, "Nasıl?"

"Bellcrank'ın demir sülfatı." Kitiara gemiyi işaret etti. "Bir varil dolusu var. Eğer onun obeliskin tabanındaki harcı yemesine izin verirsek, ona bağlı duvarlar yıkılır, öyle değil mi?"

Konuyu kavrayışı Stutts'ın yüzünü aydınlatmıştı. Sonra ona bütün gücüyle vurdu. "Hidrodinamikler! İşe yarayacak!"

Gnom'lar Stutts'ın çığlığını duymuş ve etrafına üşüşmüştüler. Kitiara'ya karşı yaptığı gösterişli el hareketleri ve sürekli iltifatlarla Stutts, Kitiara'nın fikrini açıkladı. Gnom'lar heyecanla coştu. Çok basitti! Çok şık! Hepsi mekanik bir çözüm üzerine odaklanmışken, insan kadın kimyasal bir çözümle karşılarına çıkmıştı.

Sturm tantanayı duyarak hızla rampadan aşağı indi. O da bunun iyi bir fikir olduğu konusuna katılmıştı, ancak önemli bir noktaya parmak bastı. "Kule yıkıldığında Cupelix'e ne olacak?" diye sordu." Bir tunç ejderha bile üzerine düşen tonlarca mermere dayanamaz."

"Bunun için bir çözüm olmalı," dedi Kitiara.

"Neden ejderhaya sormuyoruz?" dedi Sturm.

Yaptıkları şey buydu. Çağırdıkları ilk anda ejderha somurtkandı ve yuvasından aşağı gelmek istemedi. Kitiara huysuzluğu yüzünden onu azarladı, ama hâlâ bir cevap yoktu. Sonra Kitiara sadece şunu duydu: *Tekrar hayal kırıklığına uğramak istemiyorum.*

"Söz vermiyoruz," dedi Kitiara yüksek sesle. "İşe yarayacağına inandığımız bir planımız var, ama bir sorunumuz var. Seni serbest bırakmak seni öldürebilir."

Essiz bir çözüm. Böylece daha fazla tutsak kalmamış olurum.

"Oh, kapat çeneni! Eğer aşağı inmez ve bizimle mantıklı bir ejderha gibi konuşmazsan, biz de obeliski aşağı indiririz." Kitiara başını diğerlerine çevirdi. "Hadi gidelim."

"O oradayken demir sülfatı gerçekten kullanmayacağız değil mi, bayan?" dedi Fitter.

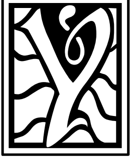
"Neden olmasın? İşe yarayıp yaramayacağını görmek istiyorsunuz, öyle değil mi?" diye karşılık verdi Kitiara.

"Ama ejderha yaralanır."

Cutwood kaleminin ucunu düşünceli bir şekilde kemiriyordu. "Merak ediyorum," dedi, "ejderhanın derisinin ve etinin gerilme gücü nedir?"

Sighter hemen birkaç parşömen karalamaya başladı. "Bir hesaplama yapabiliriz!"

- 28 -
Buluş

üzlerce kiloluk yükten kurtulan Bulutların Efendisi yerden biraz yükselmişti. Wingover koca gemiyi elleriyle kaldırarak hoş vakit geçirdi. Roperig gövdeyi zemine bağlamayı önerdi, böylece tahta kazıklar toprağın içine çakıldı ve uçan gemi emniyete alındı.

"Yemek ve istifleri hariç gemide hiçbir şey kalmadı," dedi Stutts. "İç bölümlerin çoğu da söküldü."

"Peki ya makine?" diye sordu Sturm. "Karşılaştırıldığında ağırlığı hemen hemen gövdeyle aynı olmalı."

"Aynen öyle," dedi Flash gururla.

"O halde onu atmalıyız."

"Güzel makinemizi mi? Hiçbir yerde onun gibi bir makine yok!"

Sturm burada bir sonuca ulaşamayacağını anlayarak Kitiara, Cutwood ve Sighter'ın obeliskin kurşun harcını inceledikleri yere gitti.

"Bu yüksek bölümlere ulaşmak için merdivenlere ihtiyacımız olacak," diyordu Kitiara.

"İskele kurmak daha iyi olur," diye itiraz etti Sighter. "Gemiden arta kalanlar arasında biraz hurda kereste var."

"Demir sülfatı oraya nasıl çıkartacağız?" diye sordu Cutwood.

"Küçük cam şişeler ve deney şişeleriyle," dedi Sighter. "Bu şey, her şeyin içini kemirir."

Sturm gırtlağını yüksek sesle temizledi. Kitiara sabırsızca, "Konuş, Sturm," dedi.

"Gemi neredeyse uçacak kadar hafif, ama Birdcall ve Flash işe yaramayan makineyi sökmeye razı olmuyor."

"Öyleyse ne olmuş? Bir çekiç al ve onu parçalara ayır," dedi Kitiara. "İşleri halletmenin yolu bu." Cutwood ve Sighter ona şaşkınlık içinde bakıyordu, Sturm tedbirli bir halde yorum yapmaktan çekindi. Onun yerine, Cupelix'den bir haber alıp alamadıklarını sordu.

"Tek bir çıt bile yok. Çok inatçı."

Sturm içeri girdi. Obeliskin içi terk edilmişti. Gemi, gnom'lar ve tertibatın hepsi gitmişti. Sadece Micone'ler için yapılmış üç delik olduğu gibi duruyordu.

"Cupelix?" diye seslendi Sturm. "Cupelix, beni duyabildiğini biliyorum. Aşağı gel." Sturm'ün sesi boşluğun içinde yankılandı. "Kitiara demir sülfat üzerinde çalışıyor. Bu kuleyi senin üzerine indirecek, hem de sırf bunu yapabildiğini kanıtlamak için."

Ejderhanın zihinsel sesinin soluk ama net dokunuşunu hissetti.

Sana güveniyorum, Brightblade. Gerçeği söylüyorsun.

"Bir adamın dürüst olması. Prensiplere karşı olan güvenidir," diye karşılık verdi Sturm.

Sevgili Kitiara ile bir pazarlık yaptım: Eğer Kitiara beni gnom'lara karşı savunursa, ona Krynn'e geri döndüğümüzde iki yıl boyunca eşlik edecektim.

Sturm kaşlarını çattı. "Hangi amaç için?"

Bilmiyorum. Ama onun Krynn'e ulaşmak uğruna seni ve arkadaşlarını terk etmek istemesi yeterince önemliydi.

"Şaka yapıyor olmalısın! Kitiara bunu yapmaz!"

Çok ciddiyim, Brightblade. Geminin işe yaramayacağı ortaya çıktığında. Kyrnn'e giderken onu da yanıma almam için bana baskı yaptı.

"Bana bunu neden anlatıyorsun?"

Onun hırsları beni endişelendiriyor. Yaşayan her şeyin bir aurası vardır; bunu duymuş muydun? Aura vücudun dışındaki hayat kıvılcımını ortaya çıkartır. Mesela seninki altın sarısı, güçlü, parlak, ve değişmez. Ama Kitiara'nınki ateş kırmızısı ve siyahla lekeli. Siyah onun içinde büyüyor.

Sturm umarsızca elini salladı. "Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorum. Kitiara inatçı ve acelecidir, hepsi bu."

Yanılıyorsun, benim erdemli dostum.

"Aşağı gel, ejderha, ve bize kurtulman için yardım et. Tek söyleyeceğim şey bu." Ardından da ilerledi.

Gnom'lar yapı iskelesinin en alt kısımını yapmışlardı. Sturm parlamaya başlayan güneşi hatırlatarak, "Güneş doğuyor," dedi. "En iyisi kule ateşler saçmadan içeri gelin."

Kafaların üstünde gökgürültüsü vardı. Güneş vadinin üzerindeydi ve ilk ışınları mermer kuleye vuruyordu.

Gürültüler derinleşti. İlk şimşek çatırtıları obeliskin tepesinden yayılıyordu. Bütün vadi güçle sallandı. Lunitari'de başka bir kısa gün daha başlamıştı.

Kuleyi bu şekilde sallamanız gerekmiyor! Size katılacağım.

Grup kahkahalara boğuldu. "Bize çok itibar gösteriyor, öyle değil mi?" dedi Kitiara. Yarım kalan yapı iskelesine doğru yürüdüler.

Stutts demir sülfat planını ayrıntılarıyla Cupelix'e açıkladı. Ejderha bundan umutlu değildi. Kulenin üstünü yok etmek konusuyla daha fazla ilgileniyordu, ama iskeleyi yüz elli metre yüksekliğe kaldıracak kadar tahtaları yoktu.

"Mağaraya gidemiyor olman çok kötü," dedi Wingover. "Orada güvende olurdun."

"Gidemeyeceğimi de kim söyledi?" diye cevap verdi ejderha.

"Yerdeki delikler senin geçmen için yeterince büyük değil."

"O halde onları da büyütelim. Şu sizin madde, mermeri aşındırıyor mu?"

"Ah, emin değiliz," dedi Stutts. "Simya ilmini daha yakından çalışmış olmayı dilerdim! O zaman sana söyleyebilirdim."

"Neden daha kesin bir yol izlemiyoruz? Hadi demir sülfatı yerdeki taşlara dökelim," diye önerdi Cupelix.

Uçan geminin eski çini süt testisi demir sülfat tası olarak değerlendirildi. Varili yardılar ve testiyi dolana kadar içine daldırdılar.

"Dikkat et!" dedi Stutts. Kitiara başını salladı, damlalar testinin ağzından damlayıp, zeminin üzerinde cızırdatıp, yerleri yakarken ağzını sımsıkı kapatmıştı.

Kitiara çok yavaş hareketlerle obeliske doğru yürüdü, gnom'lar etrafında hazır bulunuyorlar, faydasız ama iyi niyetli tavsiyeler vererek gevezelik ediyorlardı.

Cupelix deneye olabildiğince yakın olmak için en alt seviyeye inmişti. Testiyi kol uzunluğunda tutan Kitiara, Micone'lerin deliklerinden birine kalın bir demir sülfat peltesi damlattı. Aşındırıcı ıslığa benzer bir ses çıkmış, kötü bir sesle cızırdamıştı, birkaç dakika sonra kabarcıklar durdu.

"Öff!" dedi Kitiara. "Bu şey kötü kokuyor!"

Wingover demir sülfatla sulanmış alana narin bir madeni çekiçle hafifçe vurdu. "Taş kesinlikle çürümüş," diye duyurdu, "ama fazla değil. Bu kalın mermeri eritmek için tonlarca demir sülfatına ihtiyaç var."

"Sonsuz bir tedariğimiz yok," diye gnom'a hatırlattı Kitiara.

"190 litre, elimizde en fazla bu kadar var."

"O halde kazma ve çapalar," dedi Sturm. "El işi. Sonunda işin bizi terleteceğini ve ellerimizi kabartacağını biliyordum."

Gnom'lar iskeleyi obeliskin üç tarafına da yaymak için dışarıdaki çalışmalarına geri döndüler. Kitiara ve Sturm en büyük kazma aletlerini bulup çalışmaya koyuldular. Zor bir işti. Zemin sertti, aletler de çok küçük. Bir gnom için tamamıyla dolu bir kürek, insanların tek elinden biraz daha büyük bir miktara tekabül ediyordu.

Mermeri yontarlarken obeliskin içi çok ısınmıştı. Kitiara pelerinini ve zırhlı bluzunu çıkartmış, ince bluzuyla çalışmaya devam etmişti. Sturm de zırhını ve yorgana benzeyen tuniğini bir kenara koydu. Cupelix onların çalışmasını kolaylatmak için en iyi yapabileceği şeyi yaptı. Onları kanatlarıyla yelledi ve tozlarla, taş parçalarını yanlarından nefesiyle uzaklaştırdı. Okuduklarından aklında kalan aklı başında hikayeler anlattı.

Sturm, Cupelix'in elf ozanı Quivalen Soth'a düşkün olduğunu keşfetmişti. Ejderha '*Huma*'*nın Şarkısı*'nı bütün kalbiyle biliyordu. Daha da ilginci ejderha, Huma ve Gümüş Ejderha hakkında unutulup gitmiş bir sürü şarkıyı ezbere biliyordu. Kitiara, Huma'nın Gümüş Ejderha'ya olan aşkından habersizdi ve bundan çok etkilenmişti.

"Gerçek bir trajedi," dedi Cupelix, insanların üzerine derin bir nefes vererek. "Bir ejderha asil doğasından bir ölümlünün seviyesine insin. Hayret, çık, çık."

Sturm küçük kazmasını bir balyoz gibi kullanıyordu. Kazma yere Sturm'ün ellerine de yansıyan sert bir darbeyle vurdu.

"Ejderhaların insanlardan daha iyi olduklarını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Şüphesiz. Ejderhalar daha büyük, daha güçlü, daha fazla yeteneğe ve kudrete sahipler, daha uzun yaşıyorlar, daha fazla şey yapıyorlar ve insanlarla boy ölçülemeyecek kadar zihinsel güçleri var," dedi Cupelix. "İnsanlar ejderhaların yapamadığı neyi yapabilir ki?"

"Buradan dışarı yürürler," dedi Kitiara, kazmasının üzerine dayanarak. Yelpaze görevini gören kanatlar bir çırpışı kaçırmıştı, sonra tekrar devam ettiler.

"Bir insana dönüşememen çok kötü, bunda çok ciddiyim," dedi Sturm. "O zaman bütün bu kazma işlemlerine gerek kalmazdı."

"Kahretsin, şekil değiştirme hiçbir zaman tunç ejderhaların arasında görülen bir yetenek olmadı. Bu konu üzerine metinler var, bunların içinde en ünlüleri elf büyücüsü Dromondothalas'a ait. Ama benim kütüphanemde bu tür kitaplar epey eksik."

Kitiara gevşemiş geniş bir taş kütlesini tekmeledi. Taş deliğin içine kaydı. Birkaç saniye sonra uzaktan gelen bir gürültü taşın aşağıdaki mağaraya düştüğünü gösterdi. "Kitapların nereden geldi?" diye sordu Kitiara.

"Sahip olduğum kitaplar başlangıçtan beri var. Ben obeliski yaratının bu kitapları temin ettiğine inanıyorum, böylece Yeni Yaşamların Koruyucusu, Lunitari'nin ötesindeki dünyalar hakkında da bilgilere sahip olacaktı. Tarih, coğrafya, mektuplar, ilaçlar, simya– hakkında değerli kitaplar var."

"Ve büyü," dedi Sturm, çekicini aşağı sarkıtarak.

"Tomarların yarısı büyü hakkında," dedi Cupelix.

İki saatlik çalışmayla, insanlar deliği birkaç santim genişletmede başarılı olmuştu. Cupelix ilerlemeleri karşısında duyduğu tatmini ifade etti, ama Kitiara memnun değildi.

"Böyle ilerlersek deliği senin sığabileceğin kadar genişlettiğimizde aletleri kaldırmak için çok yaşlanmış olacağız," dedi Kitiara, ejderhaya.

"Sanırım en zor yoldan ilerliyoruz," dedi Sturm. Kolları ve sırtı ağrıyordu, üstelik başı ince havada bu kadar sıkı çalışmaktan büzülmüş gibiydi. "Kaledeki duvarcıların bu zemin kadar kalın taşları bir ya da iki vuruşla yardıklarını hatırlıyorum. Bana biraz soğuk su içmem için izin verin, ben de bu konu hakkında düşüneyim." Su şişesini Kitiara'dan aldı ve duvarın yanına çömeldi.

Kitiara dışarı çıktı. Gnom'ların iki metre yükseklikte, basmakalıp platformlarını obeliskin üç köşesine de doladıklarını gördüğünde şaşkınlığını gizleyemedi. Tahtalar, direkler, alet sapları, kirişler çivilenmiş ve mekanın elverdiği ölçüde birbirlerinin üzerine yığılmıştı.

"Nasıl gidiyor?" dedi Kitiara sırtını dönüp ve neredeyse Stutts'ın üzerine çökerek.

"Dişli çark mandalını düzenliyoruz," dedi Stutts. "Zeminde bir ilerleme kaydedebiliyor musunuz?"

"Korkarım ki çok az." Kitiara pazısını tuttu. "Bütün bu ekstra kas gücü boşa gidecek. Eğer çok kuvvetli sallarsam, sadece aleti kırarım."

"Anlıyorum." Stutts öğle güneşine yan gözle bakındı. "Sadece iki buçuk saat kaldı. Haydi gidip ilerlemenize bakalım."

İçeri girdiler ve Sturm'ü çömelmiş, su testisine bakarken buldular. Sonra Sturm gözlerini testiden çevirip, Kitiara ile yardıkları bölgeye baktı. Sonra bir kez daha su testisine baktı. Cupelix tüneğine sıçramıştı.

Ne yapıyorsun?" diye sordu Kitiara, Sturm'e.

"Nasıl yaptıklarını hatırlıyorum," diye karşılık verdi Sturm. Brightblade Kalesi'ndeki duvarcılar sadece dört adamla devasa granit bloklarını kırmayı başarırlardı."

"Bunu nasıl yaparlardı?" diye sordu Stutts.

"Blokların üzerinde delikler açar ve içeri kalın tahta çiviler sokarlardı. Sonra çivileri suyun içine batırırlardı. Kabaran tahta taşı çatlatırdı."

Stutts, Sturm'e baktı ve gözlerini kırptı. "Bu dahice."

Kitiara, "Ama mermerin içine delik açabilir miyiz?" diye sordu.

"Biraz çelik matkabımız var," dedi gnom. "Senin gücünle ve doğru mesafeyle– evet, kolaylıkla!"

Stutts uçan gemiden çıkarılan istiflenmiş eşyaların yanına koştu ve büyük bir matkap kolu ve matkapla geri geldi. Taşı delerken matkabı soğuk ve yağlı tutmanın ne kadar önemli olduğunu hızla açıklamıştı. Kitiara matkap kolunu döndürürken, Sturm de matkabın etrafına su akıtacaktı.

Hemen bunu denemeye başlamış ve otuz dakikada yerin içine elli santim uzunluğunda bir delik açmışlardı. Başarının verdiği güçle, ilk Micone deliğini yaklaşık üç buçuk metre ötedeki ikincisiyle bağlantılandıracak başka delikler açtılar. Bu hattı bu üçgenin tabanı olarak kullanan Sturm ve Kitiara, belli bir açıyla ana zemine yayılacak şekilde iskele oluşturdular. Üçgenin ikinci kolunu neredeyse halletmişlerdi ki güneş battı ve gnom'lar içeriye doluştu. Flash iskelenin tamamlandığını bildirmişti.

"O halde bir matkap bul ve sen de yap," dedi Kitiara. "Daha çok su, Sturm! Sap ısınıyor!"

Otuz altı deliğe ulaştıklarında gece yarısını geçmişti. Cupelix canlandırıcı yemek için çorba ve bir sürü ekmeği hazır etti. Dört matkap parçalamışlar ve Kitiara'nın elleri şişmişti.

Rainspot ona yumuşatıcı bir merhem önerdi, ancak Kitiara kabul etmedi. "Haydi devanı edelim," dedi. "Tahta çivileri alın."

Gnom'lar testi işini hallettiler. Kalan hurda tahtalardan çiviler kestiler ve Sturm bunları çaktı. Herkes açılmış deliklerle oluşturulmuş üçgen alandan çekildi. Kitiara kovayı suyla doldurup Sturm'e uzattı.

"Senin gururun," dedi. "Senin fikrin."

Sturm kovayı aldı. "Bu Brightblade Kalesi'nin iyi toprak sahibi için," dedi, tahtadan imal her çiviyi sırayla suladılar, kovayı tekrar tekrar doldurup her birini tekrar ıslattılar.

Hiçbir şey olmadı.

"Hmm?" dedi Kitiara, bir elini kalçasının üzerine götürerek.

"Biraz zaman alır," dedi Sturm. "Çiviler kabarmak zorunda. En iyisi biraz daha sulayalım."

Sturm üç kez daha çivilere su döktü. Çivilerin uçları zeminden yukarı kabardı, ama bundan başka da bir şey olmadı.

"Harika," dedi Kitiara iğneleyici bir şekilde. Dışarı koştu, saygısızca kahkahalar atıyordu. Sonra gnom'lar da teker teker vazgeçip dışarı çıktılar. Sturm başını salladı.

"Babamın duvarcılarının işine yaramıştı," dedi.

"Duvarcılık gizemli bir sanattır," dedi Cupelix. "Sırlarının deneyimsizler tarafından uyarlanması çok kolay değildir."

Derken zemin birden çatladı.

Sturm ve Kitiara'nın yorucu bir çalışmadan sonra genişlettikleri deliğin yanında oluşan bir çatlak ilk çividen deliğin diğer tarafındaki çiviye kadar uzanmıştı. Sturm omuzuna bir çekiç alarak çatlağın yanına koştu. Çatlayan taşa vurmak üzereyken, zigzag şeklinde bütün üçgen boyunca uzanan çatlağın sesini duydu. Sturm çekici kaldırdı.

"Hayır, bekle,"dedi büyülenmiş ejderha.

Micone deliklerinin arasındaki çizgi birbirlerinden ayrılırken Sturm kendini geri çekti. Elleriyle yerinden söktükleri taşlardan çok daha büyük bir kütle koptu ve aşağıdaki mağaraya düştü.

Bu kopuş diğerlerine de yol açtı, bütün üçgen hızla mağaranın içine çöküvermişti. Obelisk kilolarca mermerin otuz metre aşağıdaki zemine vururken çıkarttığı şok edici seslerle çınladı.

Kitiara telaşla içeri koştu, gnom'lar da arkasındaydı. "Büyük acı çeken tanrılar! Bu neydi?" diye bağırdı Kitiara.

Sturm ellerindeki tozu temizledi ve zemindeki boşluğu işaret etti. "Cupelix'in aşağı inmesi için gereken yol açık!" dedi.

Gnom'ların hepsi bu gece işlerine kaldıkları yerden devam etmek ve obeliski çökertmek niyetindeydiler, ama Sturm ile Kitiara tükenmişti, onlar da mecburen vazgeçti. Cupelix kule yıkılmadan önce yok olmadan kurtarmak istediği bazı

şeylerin olduğunu söyleyerek onlara destek oldu. Kutsal mekanına uçtu ve ölümlüleri rahat bıraktı.

Gnom'lar ilk başarıdan sonra çalışmayı bırakmışlardı. Bulutların Efendisi'nden çıkartılan eşyaların arasına girip uyudular. Teneke sesine benzeyen horultuları, iki kafalı kurbağalar ve cırcır böcekleri arasındaki savaşı andırıyordu. Sturm sandıklarla çevrilmiş bir battaniyenin üzerine uzandı. Gökyüzü her zamanki gibi çok aydınlıktı, şövalye uykusunu getirmek için yıldızları saymaya başladı.

Kitiara sandıkların arasında sallana sallana yürüyordu. "Uyudun mu?" diye sordu Sturm'e.

"Ha? Hayır, henüz değil."

Kitiara, Sturm'ün yanına çömelerek sırtını bir kutuya yasladı. "Bu bizim Lunitari'deki son gecemiz olabilir."

"Kulağa hoş geliyor."

"Bilirsin, burada ne kadar zamandır bulunduğumuzu hesaplamaya çalışıyorum. Yerel dönemlere göre kırk dört gün ve kırk beş gece gördük. Bu bizim zamanımıza göre ne kadar ediyor?"

"Bilmiyorum," dedi Sturm.

"Krynn'e geri döndüğümüzde yılların geçmiş olduğunu düşünsene."

Sturm neredeyse bu fikre kahkahalarla gülecekti, ama kendini tuttu. Adam kırmızı aydayken yılların geçmiş olacağını düşünmek istemiyordu.

"Elf krallıklarına giden ve geri döndüklerinde sadece birkaç ay geçtiğini düşünüp, çocuklarını büyümüş, dostlarını

yaşlılıktan ölmüş olarak bulmuş insanlara ait çok fazla eski öykü var," dedi Kitiara. Sturm onun sadece olasılıklar üzerine fikir yürüttüğünü düşünüyordu, ama sonra Kitiara'nın gerçekten endişelendiğinin farkına vardı.

"Neden korkuyorsun, Kit?" diye sordu kibarca.

"Beş sene sonraki buluşmamızdan. Onu kaçırmamam çok önemli."

"Ve Tanis'i?"

"Evet."

"Ona geri dönmeyi düşünüyor musun?"

Kitiara huzursuzca döndü. "Hayır, olay bu değil. İyi bir dönemde ayrılmadık ve ben bazı şeyleri onarmak istiyorum, şeyden önce–" Kitiara bir şey söylemeye başladı, fakat sonra durdu.

"Neden önce?" diye üsteledi Sturm.

"Cupelix'le olan seyahatlerimden önce."

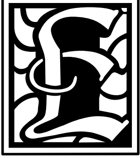
Böylece, Kitiara konuya giriyordu. "Babam ve onun halkını bulmaktan vaz mı geçiyorsun?"

"Babam her zaman ailesinin onu ve ona ait olanları sonsuza kadar tanımayacağını söylerdi," dedi Kitiara. "Kapılarına kadar gidip onların yüzüne tükürmeyi ne kadar çok isterdim, bir ejderhayla ortaklık çok heyecanlı olacağa benziyor." Kitiara omuzunu silkti. "Uth Matar'ların hepsinin canı cehenneme."

Uzun süren sessizlik Sturm'ün uykusunu getirdi. Tam uykuya dalmak üzereyken Kitiara, "Sturm, eğer Tanis'i

benden önce görürsen ona üzgün olduğumu ve onun haklı olduğunu düşündüğümü söyler misin?" dedi. Sturm, Kitiara'nın ne için üzgün olduğunu araştırmayacak kadar kibardı. Bir Brightblade olarak Kitiara'nın mesajını Tanis Yarımelf'e götürmeye onuru üzerine yemin etti.

- 29 -
Obeliskin Çöküşü

jderha seslenerek herkesi uykusundan uyandırmıştı. Gnom'lar zıplayarak ayağa kalktı, işlerinin başına dönmek için hevesliydiler. Sturm gözlerini ovuşturdu ve etrafa bakındı. Kitiara görünürlerde yoktu.

Sturm gerinerek su içmek için etrafını araştırdı. Soğuk su için yutkunurken Kitiara belirdi. El testeresini bir kenara fırlatıp, "Hayvan ne için bağırıp duruyor? Tam olarak anlayamadım."

"Yıkıma başlamak istiyor," dedi Sturm.

"Güzel. Ben hazırım."

Bütün cam ve porselen kavanozlar ve taslar, kurşun harcın üzerine demir sülfat dökmek için hazır tutuluyordu. Bütün gnom'lar askerler gibi sıralanmış, maşrapaları ve testileri kılıç gibi ellerinde tutuyorlardı. Kitiara onlara alaylı bir selam verdi ve zamanı kollamalarını söyledi.

Cupelix ise, ağırlığını bir bacağından diğerinin üzerine vererek huzursuzca zıplıyordu. "Bütün kitaplarım ve el yazmalarım güvende," dedi. "Micone'ler hepsini mağarada güvenli bir yere taşıdı." İşi uzatmak için ortada hiçbir neden yoktu. Cupelix üç parmaklı ayaklarını deliğin içine koydu ve kuyruğunu göğsüne doğru kıvırdı. Sıkı bir oturuş olacaktı.

"Kanatlarını içeri sok," dedi Sturm. "Daha çok yaklaştır! İşte oldu."

"Irkımın narin bir türü olmam iyi bir şey," dedi Cupelix. Devasa vücudu deliğin içindeydi. Sadece başı obeliskin içinden gözüküyordu. "Burayı özleyeceğimi biliyorum," dedi.

"Devam et!" diye bağırdı Kitiara. Cupelix'in başı da ortadan kaybolmuştu. Kanatlarını açmadan önce on iki metre aşağı düştü. Mağaranın zeminine bütün kuleyi yerinden sallayacak bir kuvvetle inmişti, ama ejderhaya göre bu ufak bir sallantıydı. Cupelix telepati yoluyla ölümlülere iyi olduğunu ve işlerine devam etmelerini bildirdi.

"Cupelix mağaraya sağ salim ulaştı," dedi Sturm, Stutts'la dışarı çıktıklarında.

Stutts iki parmağını ağzına koydu ve yüksek sesli bir ıslık çaldı. "Dökmeye başlayın!" diye bağırdı.

Obeliskin üç tarafına dizilmiş gnom'lar kurşuna demir sülfatı eklediler. Zararlı buhar demetleri duvarların üzerinde dolandı, Burunlar İçin Yakıcı Duman Filtreleri (Numara III)'ü icat etmiş olan Roperig ve Fitter hariç bütün gnom'lar öksürmeye başladı. Dikkatli gözlemciler bu filtrelerin eski bandanalar ve çorap askılarından yapılmış olduğunu farkederdi.

"Sağa! Şimdi üst seviyeyi temizleyin ve ikincinin üzerine dökün!" diye seslendi Stutts. Uygun demir sülfat deney şişeleri yapı iskelesinin altındaki platformlarına döküldü. Flash ince uzun direk ve kalaslardan aşağı indi. İkinci seviyeye ulaştı ve hızla deney şişesini tekmeledi. Demir

sülfat, tıpkı kurşunu tükettiği coşkuyla yapı iskelesinden aşağı akarak tahtayı ve ipi çürütmeye başladı.

"Dikkat et!" dedi Sturm. Flash'ın altındaki direkler sarktı ve ayrıldı. Gnom topukları üzerinde öne arkaya yalpaladı ve düştü.

Kitiara, gnom'un düşüşünü hesaplamış ve tam onun altında duruyordu. Kollarını uzatarak düşen gnom'u yakaladı.

"Çok teşekkür ederim," dedi Flash.

"Elbette," dedi Kitiara.

Obeliskin duvarları demir sülfatının dumanıyla buğulanmıştı. Kusursuz kırmızı mermerin üzerinde görülen siyahlıklar akan kurşunu gösteriyordu. Aşındırıcı sıvı taşın arasındaki eklemleri büyük bir çeviklikle tüketiyordu ve işe başladıktan bir buçuk saat sonra, gnom'lar yapı iskelelerinin üzerindeki dördüncü seviyeye kadar inmişlerdi.

"Sanki ağlıyormuş gibi gözüküyor," dedi Sturm, yapıyı inceleyerek. "Ama çok fazla zarar görmekten acı çektiğini düşünmüyorum."

"Etkinin gittikçe artması gerek," dedi Stutts. "Kurşun desteği olmadan her bölüm üstteki blokların ağırlığıyla ezilecek. Biz zemine geldiğimizde bütün yapı şakülün bir metre kadar dışına yaslanıyor olacak. Geriye kalan dördüncü duvar böyle bir dengesizliği destekleyemez, böylece de obelisk yıkılır."

Kırmızı-mor gökyüzü kırmızı şarap rengine dönmüştü. Sturm kaşlarını çattı. "Güneş doğuyor," dedi. "Şimşekler ilerlemeyi etkiler mi?"

"Nasıl etkilemesinler?" diye karşılık verdi Kitiara. "Bütün bu şeyi başımızdan aşağı indirirler." Yapı iskelesinin yanına gitti ve bağırdı, "Biraz hızlanın! Güneş doğmak üzere!"

Gnom'lar, gnom olmanın verdiği karakteristik refleksle ve güneşin biraz sonra doğacak olmasının verdiği telaşla birçok kazaya sebep olmuşlardı. Demir sülfat yanıkları, düşmeler ve ayak bileklerini burkmalar. Sonunda yıldızlar görünürden kayboldu. Alışılmış meteor yolları ufku baştan sona dolandı ve şiddetli durgunluk Sturm hissedemese de, Kitiara'nın hissedebildiği bir hareketle kırıldı.

"Acele edin!"

Gnom'lar iskelenin üzerinden tıpkı yangından kaçan fare telaşıyla tökezleyerek inmeye çalıştılar. Platform gıcırdadı ve demir sülfatın döküldüğü her yer kıvrıldı, obeliskin alttan üçüncü seviyesi gri buğuyla kaplanmıştı.

"Koşun!" dedi Sturm. "Koşabildiğiniz kadar hızlı koşun!"

Sturm yavaş olan Cutwood'u yakaladı ve onu ayaklarından sürüklemeye başladı. Kitiara iskelenin üzerindeki son ikili olan Roperig ve Flash'ı kaptı. Ve koştular. Bulutların Efendisi'ni geçtiler ve vadide gidebildikleri en uzak yere doğru ilerlediler. Korkunç bir öğütme sesi vadiyi doldurmuştu, bu ses sabahın ilk gök gürültüsünü bile yanında çok hafif bırakan bir sesti.

Flash, Kitiara'nın kolunun altından bakmak için arkasına döndü. "Bloklar çöküyor!" dedi neşeyle.

Öğütme sesi çılgın kaçışlarını durdurmuştu. Herkes durup döndü ve bakakaldı.

Obeliskin zirvesinden çıkan mavi şimşekler, vadiyi çevreleyen uzak tepelere değil, yapının otuz metre ötesindeki kırmızı toprağa vuruyordu. Obelisk kayda değer bir şekilde eğildi ve lekeli mermer blokları yere devrildi. Bir süre kule bu blokların kaybına karşı koyacakmış gibi gözüktü, ama üst taraftaki taşların ağırlığı çok fazlaydı. Yüz elli metrelik obelisk yavaşça, zarafetle eğildi. Taşlar dayanılmaz basıncın altında çatladı. Üst kısım ikiye ayrıldığında taşlar da yüzlerce parçaya bölünmüştü. Üç buçuk metre uzunluğunda, iki metre yüksekliğinde ve bir metre kalınlığındaki taş bloklar yere düşmüş, yumuşak toprağın içinde derin kraterler oluşturmuştu. Obelisk tıpkı düşen bir ağaç gibi yere yattı, birkaç ton gelen ağırlıklar kırılarak, çatlayarak birbirlerinden ayrıldı. Büyük piramit etrafında dans eden mavi ve beyaz parıltılarla çatırdadı. Kabaran tozdan çıkan dumanlar kaybolurken güçlü yapının yıkılışına sessizlik tanıklık etmişti.

Sessizlik vardı. Gümbürtüler sona ermişti.

"Aman," dedi Stutts ağırbaşlılıkla.

"İşe yaradı," dedi Wingover.

"Hiç yaramadığı olmuş muydu?" dedi Rainspot.

Birden Kitiara gürültülü bir zafer çığlığı attı. "*Yaaahaaah!*" diye bağırdı, havaya sıçrayarak. "Başardık! Başardık!"

Sturm kendini bir gnom'dan diğerine sırıtırken buldu, ama küçük grup yıkılan dev kuleye doğru ilerlerken ortalığa bir sessizlik hakim olmuştu. Büyük bloklar dimdik ayakta duruyordu, uzunluklarının bir kısmı yere gömülmüştü. Sturm bakmaya devam etti, hayretler içinde kalmıştı. Obeliskin şekli hâlâ ayırt edilebiliyordu.

Sturm eskiden obeliskin temeli olan yerin üzerine istiflenmiş blokların üzerine çıktı. Kulenin yıkılmasıyla oluşan toz havalanmış, gökyüzünde mat kırmızı bir halka yaratmıştı. Sturm'ün kafasında garip bir düşünce oluştu: Acaba Krynn'deki yıldız inceleyicileri bu toz bulutunu görebilirler miydi? Toz millerce yukarıdaydı ve topraktan çok daha koyuydu. Gökbilimcileri onu görür müydü, onun hakkında teoriler üretir, bunun nedeni hakkında nutuklar atarlar mıydı?

Herkes temelin etrafında toplanmıştı. Obeliskin zemini üzerine bloklar düşmüştü ve sadece küçük biri geriye kalan küçük açıklığın içinden geçebilirdi. Kitiara, Fitter'ı çağırdı.

"İçeri gir ve ejderhaya seslen," dedi Kitiara. "Nasıl olduğuna bak. Ben bunu yapamam."

"Tamam, bayan." Fitter taşın arasındaki boşluğa koştu, gnom'un bağırışlarına cevap olarak, herkes telepatik bir *Başarı!* Sözünü duymuştu.

"O sağ," dedi Stutts.

"Taşları temizlememiz gerekecek," dedi Sturm.

Önümden çekil, küçük Fitter. Dışarı çıkıyorum!

Fitter sürünerek dışarı çıktı ve ölümlüler geri çekildi. Blok kütleleri ayrıldığında Cupelix belirmişti. Büyük yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. Devasa dişleri, başını arkaya atıp, göğsünü genişlettiğinde parlıyordu.

"Sevinin, ölümlü dostlar! Ben özgürüm!" diye bağırdı.

"Bu blokları yerlerinden oynatmada hiçbir zorluk yaşamadın," dedi Kitiara.

"Hiçbirini, sevgili Kit. Yapı yıkıldığında bunu başarabildim, yoksa çok koruyucu bir büyüydü." Ejderha derin bir nefes almıştı, ejderhaya uygun boyuttaki ciğerlerine ılık havayı çekti. "Tatlı, değil mi, özgürlüğün ilk nefesi?"

Hiçkimse bir sonraki adım olarak ne yapacağını bilmiyordu.

"Sanırım," dedi Stutts düşünceyle, "gitmek için kendimizi hazırlamalıyız." Kollarını karnının üzerinde birleştirdi. "Bulutların Efendisi'nin sadece hafif havayla kalkabileceğini varsayarsak tabii."

"Ben kendimden eminim," dedi Kitiara. Sturm ona şüphe dolu bir bakış atmıştı. Kitiara da ona göz kırptı ve tıpkı eski Kitiara gibi gülümsedi, sonra arkasını dönerek yıkıntının sonuna doğru yürüdü.

Cupelix hiçbir uyarı yapmadan kanatlarını en büyük boylarına getirdi. Obeliskin kısıtlı alanı içinde hiçbir zaman kanatlarını bütün görkemiyle açamamıştı. Şimdi ise köseleye benzeyen kanatlarını açıp büyük bir mutlulukla inledi. Cupelix bir sıçrayışla kendini havaya fırlattı ve özgürce, rahatlıkla kanatlarını çırpmaya başladı. O kadar yükseğe uçmuştu ki, gökyüzünde bir altın noktaya dönüşmüştü: ve sonra o kadar vahşi bir hızla aşağı inmişti ki, sanki obeliskin yıkıntılarına çarpacak gibi gözüküyordu.

Sturm bakışlarını neşeli ejderhadan çevirdiğinde etrafındaki herkesin yanından gitmiş olduğunu gördü. Kitiara neredeyse yığınların zirvesine ulaşmıştı ve gnom'lar enkazın dışında durmuş ölçüyor, üzerine tartışıyor ve zaferlerinin keyfini sürüyorlardı.

Kitiara molozların arasında Cupelix'in özel mekanında gördüğü muhteşem duvar halılarını buldu.

Parçalanmışlardı, ama şekiller tanımlanabilir şekilde duruyordu. Cupelix bu halıları saklamaya zahmet etmemişti, Kitiara bunun nedenini merak etti. Tanrıların betimlendiği halıdan bir bölüm buldu, bunun üzerinde Karanlık Kraliçe'nin yüzü vardı. Dokuma ile betimlenen yüz neredeyse Kitiara'nın boyu kadardı, Kitiara parçayı katladı ve onu göğsünün etrafına bir kemer gibi doladı. Onu koruması gerekiyormuş gibi hissetmişti.

"Bir uçuşa ne dersin?" dedi Cupelix.

Kitiara başını kaldırdı. Ejderha onun üzerinde havada duruyordu, kanat çırpışları enkazın arasına tozlar gönderiyordu. Kitiara bir süre düşündü, sonra sakınarak, "Tamam. Ama akrobatik hareketler yok," dedi.

"Kesinlikle yok." Cupelix'in ağzı sinirlendirici gülüşlerinden birini taşıyordu.

Yere indi ve Kitiara ejderhanın boynuna bindi. Sıkıca tutundu ve hazırım," dedi.

Ejderha dümdüz yukarı sıçradığında Kitiara nefesinin vücudundan çekildiğini hissetti. Yavaş, aylak kanat çırpışlarıyla Cupelix enkazın ve uçan geminin etrafında dolaştı. Kitiara tekrar Bulutların Efendisi'ndeki ilk birkaç dakikada hissettiği neşeyi hissetmişti. Kısa saçlarını kamçılayan rüzgarla birlikte Kitiara, Sturm'ün şaşkın yüzüne sırıttı. "Hey, Sturm Brightblade! Hey-yoo." Tek elini Sturm'e sallıyordu. "Bunu denemelisin!"

Cupelix dik bir tırmanış gerçekleştirirken gnom'lar neşeyle coştular. Sturm ejderhanın Kitiara'yla birlikte uzaklara süzülmesini izledi. Garip bir huzursuzluk hissetti. Kit için

korkmuyordu. Onun içini soğutan, bir insanın ejderhanın sırtında gitmesiydi.

"Eğlenmelerine sevindim," dedi Sighter yüzünü ekşiterek. "Ama biz işimizin başına dönebilir miyiz?"

Sturm, Kitiara'ya el salladı ve aşağı gelmesi için ona seslendi. Molozların, gnom'ların ve Sturm'ün üzerine yapılan birkaç dalış hareketinden sonra Cupelix indi ve Kitiara da yere atladı.

"Teşekkürler, ejderha," dedi Kitiara. Yüzü kızarmıştı. Sturm'ün sırtına vurdu ve, "Peki, haydi başlayalım. Burada bütün gün durmanın bir anlamı yok," dedi.

* * * * *

İnsanlar ve gnom'lar uçan gemiye doğru zor bir yürüyüş yaptılar. Bir anlık hinoğlu hin bir yıkıcılık ruhuyla, Flash ve Birdcall işe yaramayan kanatları ve kuyruğu ayırmaya razı olmuşlardı, böylece gemi ciddi, kırpılmış bir görünüm almıştı. Kitiara gülüyor ve bir şarkı mırıldanıyordu.

"Ayaklarını topla, asker," dedi Kitiara, Sturm'ün koluna girerek.

"Neden bu kadar mutlusun?" dedi Sturm. "Gemi uçamayabilir."

"Uçacağımıza inan, ve uçacağız."

"Eğer işe yararsa sarhoşken düşüneceğim." Kadın savaşçı, Sturm'ün somurtkan tavrına gülmüştü.

Gemi tekrar gnom'ların topladığı yemek, su ve olağanüstü durumlar için kereste, aletler, çiviler ve benzeri şeylerle

doldurulmuştu. Sturm çömeldiğinde gemi omurgasının kırmızı toprağa iyice yerleştiğini görmüştü.

Gnom'lar rampayı doldurmuşlardı, Sturm ve Kitiara duruyordu, bir ayakları rampada diğeri ise kırmızı ayın toprağındaydı.

"Acaba birilerini burada olduğumuza inandırabilecek miyiz?" diye sordu Sturm, etrafındaki manzaraya bakarak. "Tıpkı vahşi bir rüyaymış gibi görünüyor."

"Ne fark eder?" diye karşılık verdi Kitiara. "Biz ne yapmış olduğumuzu ve nerede olduğumuzu biliyoruz; başka hiçbir ruha anlatmasak bile, biz bileceğiz."

Rampanın üzerinde yürüdüler ve onu arkalarında sürüklediler. Ambar ağzı emniyette olduğunda ise Sturm ana güverteye çıkmıştı. Kitiara da gemi ambarına girerek gözden kayboldu.

Cupelix kanatlarını güçle çırparak, nazikçe Bulutların Efendisi'nin yanına konmuştu. "Muhteşem, dostlarım! Yeniden doğdum– hayır, ilk kez doğdum! İçinde oturduğum sandukadan kurtuldum ve artık yeni bir ejderhayım. "Bundan böyle, ben Cupelix değilim. Uçuş ustası Pteriol'um ben!"

"Sizinle tanıştığıma sevindim, Pteriol," dedi Fitter.

"En iyisi devam edelim," diye lafa karıştı Sturm. "Hava hâlâ aydınlıkken."

"Evet, evet," dedi Stutts. "Dinleyin, hepiniz; her yoldaş geminin iplerinin yanında duracak. Ben söylediğimde düğümleri çözün ve havalanmamıza izin verin."

"Onlara ipleri içeri çekmelerini söyle. Sahip olduğumuz tek ip onlar," diye tembihledi Roperig.

"Ve ipleri içeri çekin!" dedi Stutts. "Herkes hazır mı?"

Gnom'lar hazır olduklarını söylediler. "Çok güzel. Bütün eller, ipleri çekin!"

Bütün ipleri aynı anda gevşetmeyi başardılarsa da, Rainspot'un düğümü oldukça sertti ve gnom diğerlerinden geri kalmıştı. Bu yüzden gemi iki yana sallandığında gövdenin kalasları ses çıkarttı.

"Çok ağırız!" diye bağırdı Wingover.

Çatlayan tahtaların net sesi ayaklarının altından duyulmuştu. Sancak tarafı havalanarak herkesi iskele tarafına gönderdi. Sturm başının arkasını güverte bölümüne çarptı. Sonra kulak tırmalayan bir çatırtıyla Bulutların Efendisi kendini doğrulttu ve havaya kalktı.

"Merhaba!" diye seslendi Pteriol. "Bir şey kaybettiniz!"

Sturm ve gnom'lar rampaya doluştu. Çok yavaşça havaya yükseliyorlardı, ama on beş metre yükseklikten yerin üzerinde duran koyu renk bir metal kütleyi görebiliyorlardı.

"Makine!" diye feryat etti Flash. Birdcall dehşete düştüğünü ifade eden bir şekilde atmacanınkine benzer bir ses çıkarttı. Merdivenden gemi ambarına doğru hızla indiler. Güvertenin kapağında Flash, Sturm'ün kolları arasına düştü. Kitiara bir Solace dans ritmi mırıldanıyordu.

"Acele et!" dedi heyecanlı gnom. "Makineyi kaybettik! Geri gidip onu almalıyız!"

Kitiara mırıldanmayı kesti. "Hayır," dedi.

"Hayır mı? Hayır mı?"

"Hava denizciliği hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama bu geminin yerden kalkmayacak kadar ağır olduğunu gerçekten biliyorum. Bu yüzden gereksiz ağırlıkların geride kalmasına karar verdim."

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Sturm.

"Geminin gövdesini makinenin etrafından testereyle kestim," dedi Kitiara.

"Bu adil değil! Bu doğru değil!" dedi Flash, gözlerini öfke dolu yaşların arasından kırparak. Birdcall da benzer sesler çıkartıyordu.

Sturm iki gnom'un sırtlarına hafifçe vurdu. "Bu adil olmayabilir, ama yapılacak tek şey buydu," dedi kibarca. "Sancrist'e geri döndüğünüzde istediğiniz zaman yeni bir makine yapabilirsiniz."

Stutts ve Wingover, Kitiara'nın yanından geçerek merdivenden inmeye başladılar. "En iyisi deliğe bir bakalım," dedi Stutts.

"Gövde ciddi bir biçimde zayıflamış olabilir. Cereyan olmasın da."

Cereyan ifadesi bu durum için hafif kalırdı. Yıldırımla beslenen makinenin yerinde şimdi, üç buçuğa iki buçuk metre büyüklüğünde bir delik vardı.

"Aman," dedi Sutts, boşluğu dikkatle inceleyerek. Neredeyse otuz metre yukarıdaydılar. "Bu çok enteresan. Geminin altına ilk başta bir pencere yapmalıymışız."

"Bunu aklında tut," dedi Sturm, kendini delikten sakınıyordu. "Bunu bir şekilde yamamalıyız. Her şey bir yana sırf aramızdan birilerinin buradan aşağı düşmemesi için."

Stutts, Kitiara'nın davranışı karşısında çok şaşırmamıştı. Bu Kitiara'nın tipik bir özelliğiydi; çabuk, kesin ve biraz acımasız olmak. Bununla birlikte, sonunda yerden yukarıdaydılar.

Geminin yanından geçerken. Pteriol'un tunç pulları parıldıyordu. Ejderha giderek büyüyen bir helezon çizerek dolandı, kanatlarını yavaşça çırpıyordu. Bulutların Efendisi batıya doğru çok yavaş hareket ediyordu.

Wingover topukları gövdenin kerestelerinin en ucuna gelene kadar öne ilerledi. Başını çevreleyen sargıları çözdü. Rahatsız edici siyah gözleri çok aşağıdaki bir şeyin üzerine odaklanmıştı.

"O ne?" diye sordu, aşağıdaki uzaklığı işaret ederek.

"Hiçbir şey göremiyorum," dedi Stutts.

"Orada biri yürüyor."

"Bir ağaç-adam mı?" dedi Sturm. "Güneş doğdu."

"Çok küçük. Değişik bir şekilde yürüyor, tıpkı–" Wingover küçük yumruklarıyla gözlerini ovaladı. "Hayır! Olamaz!"

"Ne, ne?"

"Bir gnom'a benziyor– Bellcrank gibi!"

Sturm kaşlarını çatmıştı. "Bellcrank öldü."

"Biliyorum! Biliyorum! Ama tıpkı ona benziyor. Kulakları onunki gibi komik bir şekle sahip." Wingover kulaklarını elleriyle fırçaladı. "Ama her tarafı kırmızıyla kaplı."

Üstteki güverteden bir çığlık geldi. Sighter yürüyen figürü küçük dürbünüyle belirlemişti. Sturm, Stutts ve Wingover hızla yukarı çıktılar. Gökbilimci gnom da figürü Bellcrank olarak nitelemişti.

Fitter ürperdi. "Bir hayalet mi?" diye sordu hüzünlü bir şekilde.

"Zor," diye karşılık verdi Sighter. "Sadece çimenin üzerinde tökezlemiş."

"O halde o yaşıyor!" dedi Cutwood. "Onu almak için geri dönmeliyiz!" Flash, Roperig ve Birdcall bu fikri onayladı. Stutts dikkat çekmek için boğazını temizledi.

"Geri gidemeyiz," dedi üzüntüyle. "Yön ya da rakım üzerinde hiçbir kontrolümüz yok." Rainspot burnunu çekmeye başlamıştı ve Cutwood gözlerini giysi koluna siliyordu.

"Yapabileceğimiz başka bir şey yok mu?" diye sordu Sturm.

Tam o anda, Pteriol geminin iskele tarafında belirdi, hava torbasının tam üzerinde yuvarlandı. Bulutların Efendisi'ndeki herkes ejderhanın mutluluğunu belli eden telepatik çığlıkları hissetti.

"Ejderha! Ejderha onu gidip getirebilir!" dedi Rainspot.

"Getirebilir," dedi Kitiara.

"Onun gözdesi sensin. Ondan sen iste," dedi Cutwood.

Tunç ejderha sancak tarafındaki rampanın yanından geçti, kanatlarının yarattığı akım gemide hissediliyordu. "Merhaba, ejderha, Cupelix! Acı çeken tanrılar. Pteriol demek istedim!" Kitiara bağırıyordu. Ejderha geminin kıç tarafının altına doğru süzüldü ve geminin altında uçmaya başladı.

"Beni duyamıyor," dedi Kitiara, hırçınca. "Koca, aptal hayvan!"

"Özgürlüğün sarhoşluğunu yaşıyor," dedi Sturm. "O obeliskte geçirdiği onca yüzyıldan sonra onu suçlayamazsın."

"Bellcrank'ı kaybediyoruz!" diye bağırdı Fitter, gemi vadinin tepeleri üzerinde süzülürken.

Küçük kırmızı figür Wingover'ın kuvvetli görüşünden de çıkmış ve kızıl arazinin içinde kaybolmuştu. Gnom'lar Bulutların Efendisi kayıp arkadaşlarından uzaklaşırken, tek bir söz bile söylemeden seyrettiler. Sessizce ağlayan Cutwood, oradan uzaklaştı ve alt güverteye gitti. Kısa bir süre sonra bir çekiç, bir testere ve bir çift kerpetenle geri geldi. Bu aletleri gemiden aşağı fırlattı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Sturm.

Cutwood yuvarlak pembe yüzünü uzun boylu adama çevirerek, "Bellcrank'ın aletlere ihtiyacı olacak," dedi.

Sighter, Stutts ve Wingover parmaklığı terk ettiler. Flash ve Birdcall bir müddet daha oyalandıktan sonra onlar da gitti. Roperig de Fitter'ı çekmişti. Rainspot ve Cutwood ise vadi arkalarında gittikçe uzaklaşırken kalıp seyrettiler.

"İnanması çok zor," dedi Rainspot. "Bellcrank ölmüştü. Onu gömdük."

"Belki de ejderhanın söylediğinde gerçeklik payı vardır," dedi Kitiara. Cutwood, Kitiara'nın ne demek istediğini sordu. "Ejderha, Lunitari'de hiçbir şeyin ölmediğini söylemişti."

"Aşağıdakinin Bellcrank değil de ona benzeyen bir şey olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Bilmiyorum, ben papaz ya da filozof değilim," dedi Kitiara. "Ölülerin. Krynn'de bile, yürüdükleri bilinir. Lunitari'ye yayılan büyüyle Bellcrank'ın geri dönmüş olmasını düşünmek garip değil."

Hiçkimse Kitiara'ya cevap veremedi. Kitiara pelerininin yakasını havaya kaldırdı ve Rainspot'la Cutwood'u parmaklıkta yalnız bırakarak aşağı kata indi.

* * * * *

Yürüyerek geçtikleri birçok yerin –gün ışığıyla canlanan taş topluluklarının ve maden cevheri bulunmayan tepe sıralarının– üzerinden uçtular. Yukarıdan kısa ömürlü ormanın huzursuz bir görüntüsü vardı. Bitkiler tıpkı rüzgarla boğuşan deniz dalgaları gibi kıvranıyor ve dalgalanıyordu. Bu manzara bir süre sonra sıkıcı olmaya başlamıştı. Sturm de geminin karnındaki delik konusunda neler olup bittiğini görmek için aşağı indi.

Gnom'ların yaptığı şeyi görünce neredeyse nefesi tutuldu. Cutwood ve Fitter boşluğun üzerine gerilmiş bir ağaç döşekte karınlarının üzerine yatmışlardı. Aşağı düşmelerini önleyen tek şey bir santimden de daha az kalınlığı olan bir

tahtaydı. Rainspot ve Flash onlara diğer küçük parça tahtalar uzattılar. Bu çileli ve tehlikeli yöntemle gnom'lar deliği onarıyorlardı.

Geminin kıç tarafında ise Kitiara aşağıdaki kırmızı aya bakıyordu. Üç saatlik bir uçuştan sonra ayın yüzeyi özelliklerini kaybetmişti. Kırmızı ay şimdi sadece kırmızı kadife bir kumaştı. Cupelix (Kitiara ejderhanın yeni ismiyle alay ettiği için) arkada ve onlardan biraz aşağıdaydı. Sürekli uçuş onu yormuştu ve artık gökyüzünde süzülüp dans etmiyordu. Artık yavaş, sabit kanat çırpışlarıyla uçma zamanıydı.

Nasıl yapıyorsun?

"Neyi nasıl yapıyorum?" dedi Kitiara.

Hiçbir çaba göstermeden gemide uçmayı.

"Hafif hava bizi yukarı kaldırıyor," dedi Kitiara. "Bildiğim tek şey bu. Sana bunu açıklaması için gidip Stutts'ı çağırayım mı?"

Hayır. Gnom açıklamaları başımı ağrıtıyor.

Kitiara gülümsedi. "Benim de." İnce bir maske gemiyle uçan ejderhanın arasına girdi. "Bulutlar," dedi Kitiara. "Oldukça yükselmişiz."

Göğsüm ağrıyor. Bu kadar çabaya alışık değilim.

"Krynn'e çok uzun bir yol var."

Ne kadar?

"Bu hızla gidersek, birçok gün. Belki de haftalar. Krynn'in ufkun üzerinde olduğunu mu düşünüyordun?"

Ses tonunda fazla sempati yok, tatlım.

"Artık kendi dünyanın efendisi değilsin. Bunu bir disiplin dersi olarak kabul et."

Sen zor bir kadınsın.

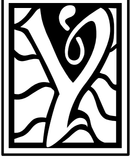
"Hayat zor," dedi Kitiara. Parmaklığa sırtını dönmüştü.

Hava gittikçe soğuyor ve inceliyordu, Kitiara eldivenlerini giymesi gerektiğini hissetti. Artık masasız ve taburesiz olan yemek odasına geçen kadın, çizmelerini de giymişti. Dizliklerini takmış ve baldırlarına doladığı ipi sıkılaştırmıştı. Eskiden yapmış olduğu düğüm bacaklarının etrafında döndü. Kitiara kilo vermişti. Önemli değil, diye düşündü; on adam gücü için dört kilo kaybetmişim.

Kitiara bacağındaki ipe yeni bir düğüm daha attı. Aklı başından gitmiş gibiydi, ipleri çok sıkı çekmişti ama hiçbiri kopmamış, sıkı bir düğüm oluşturmuştu. Sonuç karşısında çok şaşırmış, sersemlemişti– zira ipi bir örümcek ağı gibi parçalayamamıştı.

Etrafta kimse yoktu. Kitiara aşınmış ipek sicimi iki eliyle kavradı ve bütün gücüyle çekti. İp kopmuyordu.

- 30 -
Küçük Kırmızı Adam

ükseklerde hava bir elf kılıcı kadar berrak ve keskindi. Kanatların sürekli çırpışı sayılmazsa Bulutların Efendisi'nin içinde hiçbir hareket belirtisi yoktu. Hatta bunun aksine, sanki gemi gökyüzüne demir atmış da, güneş, yıldızlar ve Lunitari hareket ediyormuş gibiydi. Sadece dişli haznesinde bulunan saat zamanın geçtiğini gösteriyordu.

Havada beş saat geçirdikten sonra, Lunitari tekrar bir daire olarak gözükecek denli aşağılarda kalmıştı. Krynn'den ise hiçbir iz yoktu ve bu yolcuları endişelendirmişti. Ancak Sighter onları Lunitari gökyüzündeki eski haline döndüğünde vatanlarının tekrar gözükeceği konusunda rahatlattı.

"Krynn'e ulaşma şansından daha fazlası var elimizde," dedi gnom. "Gökyüzündeki en büyük kütle olarak Krynn, Lunitari'den daha fazla güneş ışığı çekiyor. Bununla birlikte, yine de tedbirli olmalıyız ve zamanı geldiğinde uygun miktarda hafif havayı serbest bırakmalıyız ki, eve doğru yönelelim."

Garip, hareketsiz uçuş Sturm'ün canını sıkmıştı, bu yüzden alt güvertede kalmaya devam ediyordu. Alt güvertede geminin gövdesi ve güverte normal bir geminin gıcırdaması gerektiği gibi gıcırdıyor, bu da Sturm'ü rahatlatıyordu.

Zaten şövalye her zaman denizde giden gemilerden hoşlanmıştı.

Gövdedeki deliğe yapılan yama bitmişti, ama bu gemi işçiliğinin en iyi örneklerinden biri olarak gösterilemezdi. Kalaslar ve tahta yığınları bulunabilen her yere çivilenmişti. Gnom'lar yamanın üzerinde aldırış etmeden dolaşıyorlardı, ama Sturm yamanın kendi ağırlığını taşıyabileceğinden şüpheliydi. Yamanın yanından geminin arkasına dek sessizce ilerledi. Oradaki gövde, donanımdan oluşmaktaydı ve bütün iç bölümler uzun süre önce yerlerinden sökülmüştü. Kirişler ve ağaç döşemeden başka hiçbir şey yoktu. Bu tıpkı büyük bir hayvanın iskeletinin içinde olmaya benziyordu, bütün kemikler yerindeydi ama hiç et yoktu.

Sturm dişli haznesine giden merdiveni tırmandı. İçeride hiç dişli yoktu, çünkü dişlilerle çevrilecek bir kuyruk kalmamıştı. Bütün iyi işçilik ürünü pirinç donanımlar gemiyi hafifletmek için sökülmüştü. Sadece Stutts'ın sandalyesi yerinde duruyordu, ama onun da dolgun kadife minderi gitmişti. Kitiara oradaydı, güvertenin üzerinde oturuyor, pencerelerden dışarı boş boş bakıyordu.

"Hasta mısın, Kit?"

"Hasta mı görünüyorum?"

"Hayır."

Kitiara onun karşısına oturdu. Kitiara dışarı baktı, dizlikleriyle oynuyordu. "Sturm, hâlâ hayaller görüyor musun?"

"Hayır, uzun süredir görmüyorum."

"Onları hatırlıyor musun?"

"Tabii ki hatırlıyorum."

"Birincisi hangisiydi?"

"Neden ki, o, hmm– şeyi gördüğüm–" Sturm'ün yüzünü şaşkın bir ifade kapladı. "Babam hakkında bir şey?" Gördüğü hayali hatırlamaya çalışırken geniş alnında çizgiler oluştu.

"Peki ya sonuncusu?" diye sordu Kitiara.

Sturm başını salladı. "Bir büyücü vardı– sanırım."

"Onu kaybettik," dedi Kitiara yumuşak bir ses tonuyla. "Lunitari'deki doğal büyünün üzerimizde olan etkisini. Sen hayallerinin içeriğini unuttun. Ben gücümü kaybediyorum. İşte, bak." Kitiara hançerini çıkarttı ve baş parmaklarını bıçağın sapına yerleştirdi. Kitiara yavaşça narin çelik bıçağı eğdi.

"Bana çok güçlü gözüküyorsun," dedi Sturm.

"Dün iki parmağımla bu bıçağı ortasından bükebiliyordum." Kitiara hançeri bir kenara fırlattı.

"Bu güçler olmadan çok daha iyiyiz," dedi Sturm.

"Senin için söylemesi kolay! Ben güçlü olmaktan hoşlanıyorum!"

"Kuvvetli savaşçılar bütün nesillerde yaşar ve ölürler, daha öncekiler şimdikiler tarafından unutulur, şimdikiler ise gelecektekilerin anılarında unutulmaya mahkumdur. Ne vahşilik ne de kurnazlık– bir savaşçıyı kahraman yapan erdemdir, Kit."

Kitiara öne doğru eğdiği omuzlarını düzleştirdi ve azimle, "Yanılıyorsun, Sturm. Sadece başarı hatırlanır. Başarı dışında hiçbir şey önemli değildir," dedi.

Sturm karşılık vermek için ağzını araladı, ama dişli haznesinin kapısı açıldı ve buz gibi bir hava içeri doldu. Pembe kel kafasının üstüne kadar fanila paçavraları ve yorganla sarınmış Cutwood, dramatik bir şekilde antrede durdu, kısa ve kalın kolu dışarı çıktı ve kıç tarafını işaret etti. "Ejderha!" dedi gnom. "Cupelix sendeliyor!"

Bütün mürettebat kıç tarafında toplanmıştı. Sturm ve Kitiara da onlara katılınca, burada toplanan ağırlık gemiyi keskin bir şekilde arkaya yatırdı.

Stutts, "Dağılın! Hepimiz a-a-aynı yerde duramayız!" dedi.

Wingover başını salladı. "Kekeledin," dedi.

"Şimdi bunu boşverin," dedi Kitiara.

Cupelix oldukça gerideydi ve Bulutların Efendisi'nin neredeyse on beş metre aşağısındaydı. Kanatlarını süzülür gibi tutuyor, birkaç saniyede sadece bir kere çırpıyordu. Uzun boynu yere eğilmiş, başı da alçalmıştı. Ejderhanın normalde uçarken sımsıkı karnında tuttuğu büyük arka ayakları gevşekçe sallanıyordu.

"Cupelix! Cupelix, beni duyabiliyor musun?" diye seslendi Kitiara ağzının etrafına koyduğu elleri arasından.

Evet, tatlım.

"Bunu başarabilirsin, hayvan. Beni duyuyor musun? Bunu yapabilirsin!"

Hayır. Bitti... çok zayıfım. Ejderhanın kuyruğu düşerken onu havanın içinde bocalatmıştı.

"Kanat çırp, lanet olası! Vazgeçme. Unutma, sen bir pirinç ejderhasın!" diye bağırdı Kitiara. "Bu senin şansın, Cupelix! Krynn'e gelme şansın."

Uçamıyorum... düşündüğüm gibi olmadı, sevgili Kit.

Sturm seslendi, "Yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Diğerlerine benim yaşadığımı söyleyin. Onlara Lunitari'*yi ziyaret etmelerini söyleyin.*

"Söyleyeceğiz," diye bağırdı Rainspot.

Kitaplar getirin. Filozoflar getirin. Getirin– Ejderhanın düşünceleri kaybolmuştu. Cupelix şimdi çok zayıf kanat çırpıyordu.

Kitiara, Wingover'ı yakasından yakaladı. "Neden uçamıyor? Neden aşağıya gitmeye devam ediyor?" diye sordu.

"Hava çok ince. Kanatları onu bu yükseklikte tutabilecek kadar büyük değil," dedi gözleri kocaman olmuş gnom. Sturm, gnom'u Kitiara'dan kurtardı ve onu tekrar yere koydu. Gnom derin bir nefes aldı. "Bulutların Efendisi havada kalabiliyor, çünkü bizi havada tutan iki kanat takımımız ve hafif havamız var. Ejderhada bunlardan ikisi de yok."

Elveda.

Kitiara kendini parmaklığa fırlattı. Kırmızı küre Lunitari bir yemek tabağından daha büyük gözükmüyordu. Açık renkli ayın üzerinde ejderhanın koyu renkteki cüssesi acı veren

bir siluet şeklinde hareket etmeye devam ediyordu. Cupelix, ya da kötü adıyla Pteriol, aşağı iniyordu.

Wingover arkadaşlarına ejderhanın düşüşü hakkındaki yorumlarını aktardı. Ejderhanın sırtındaki devasa kaslar yırtıcı kramplarla kıvranıyordu. Kanatları kasılmış, onu nefes kesen bir hızla aşağı düşürmekteydi. Ejderha büyük bir çaba ve acıyla, tekrar dengesini kazanmış ve düşüşünü yavaşlatmıştı. Arkasında ise, onun korkunç çabası sonucu yırtılan pulları rüzgarın içinde dalgalanıyordu.

"Cupelix! Beni terk etme! Pazarlığımız!" Kitiara umutsuzca bağırdı. "Gücüm yok oluyor, duyuyor musun? Sana ihtiyacım var– planlarımız–" Sturm, Kitiara'nın omuzlarını tuttu ve onu parmaklıktan geri çekti. Kitiara'nın parmakları pürüzsüz tahtayı umutsuzca tutuyordu.

Elveda, sevgili Kit, duydukları son sözcüktü ve ejderhanın gıdıklayıcı telepatik sesi yok oldu. Sighter parmaklığın üzerine tırmandı ve küçük dürbünüyle ayı taradı. Hiçbir şey göremiyordu.

"Güle güle, ejderha!" dedi. Sighter küçük dürbününü kapattı ve tekrar güverteye indi. Küçük adamlar sessizce dağıldılar.

Kitiara, Sturm'ün göğsünde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Üzgünüm," dedi Sturm, Kitiara'nın gözyaşları Sturm'ü Cupelix'in başarısızlığından daha fazla etkilemişti.

Kitiara aniden Sturm'ü iterek, "Aptal, hayvan! İkimizin bir anlaşması vardı! Planlarımız, büyük planlarımız vardı!" diye bağırmaya başladı. Sonra birden utandı, yanaklarındaki

yaşları sildi ve yüksek sesle burnunu çekti. "Herkes beni terk ediyor. Güvenebileceğim hiçkimse yok."

Sturm, Kit'e karşı olan sempatisinin akıp gittiğini hissetti. "Güvenebileceğin kimse yok?" dedi soğuk bir ses tonuyla. "Hiçkimse mi yok?" Kitiara cevap vermeyince, Sturm sırtını döndü ve Kitiara'yı yalnız bıraktı.

* * * * *

Fethetmek için sıçradığı yükseklikler tarafından alt edilen Cupelix, daha önceden ve her zaman evi olacak aya doğru süzüldü. Kanatları yorgunluktan tükenmişti ve üstteki havanın yarattığı soğukluktan kalbiyle ruhu uyuşmuştu. Tanıdık yerlerin üzerinde uçarken gece olmuştu. Sert inişi sonucu Cupelix'in başı kırmızı toprağın içine dalmıştı.

Ejderha başını kaldırarak hapşırdı. Bir ses, "Çok yaşa," dedi.

"Teşekkürler," diye karşılık verdi ejderha bitkinlikle. "Bir dakika– bunu kim söyledi?"

Gnom'ların arkalarında bıraktıkları eşyaların arkasından minik bir figür belirmişti. Bu bir gnom'a benziyordu, ama bir yumurta gibi tüysüzdü ve cildi, gözleri, giysileri, her şeyi kıpkırmızıydı.

"Ben söyledim," dedi küçük kırmızı yaratık. "Bu biri hapşırdığında söylenen genel bir dilektir."

"Bunu biliyorum," dedi ejderha hırçınca. Gnom oyunları oynayamayacak kadar yorgundu. "Sen kimsin?"

"Ben de senin bileceğini umut ediyordum," dedi küçük kırmızı arkadaş. "Bir gün önce kalktım ve o günden beri

dolanıyorum."

Cupelix kendini arka ayakları üzerinde kaldırarak dikkatle kanatlarını büktü. Eklemlerini hareket ettirmek ona korkunç bir acı vermişti ve yüz yılanın çıkarabileceği tıslamadan daha yüksek bir ses çıkarttı.

"Acıyor mu?" diye sordu kırmızı adam.

"Çok."

"Orada içinde romatizma merhemi olan bir şişe gördüm. Belki bu işe yarar." Küçük kırmızı bir el karanlığın içine uzandı. "Aslında romatizma merhemi olduğundan emin de değilim."

"Boşver, Küçük Kırmızı Adam," dedi Cupelix. "Gidip getir, eğer istersen."

"Bu benim adım mı?"

"Eğer hoşuna gittiyse, evet."

"Bana uyuyor, öyle değil mi?" Küçük Kırmızı Adam, Doktor Finger'ın Etkili Merhemi'ni bulmak için hemen fırlamıştı. Durdu ve seslendi, "Senin adın ne?"

"Cupelix," dedi ejderha. Burada kalmak zorundaydı, ama en azından konuşacak biri vardı. Her şey düşünüldüğünde durum o kadar da kötü sayılmazdı.

"Küçük Kırmızı Adam," diye seslendi Cupelix vadinin üzerine, "yiyecek bir şeyler ister misin?"

- 31 -
Highgold

ulutların Efendisi'nin ikinci seferi ilkinden çok farklıydı. Makinenin aralıksız dönüşü ve büyük kanatların sürüklenmesi gemidekilere bir yolculuk, bir hareket hissi veriyordu. Geminin şimdi sadece hafif havayla desteklenen sessiz sürüklenişi, daha öncekine benzemiyordu. Etrafa yayılan bezginlik gemideki herkesi esir almış gibiydi. Gemiyi idare etmek için yapılacak çok az şey vardı ve yapılacak iş ne kadar azsa, onu yapmak da o kadar az kişinin umurundaydı.

Gnom'lar aralarında atışmaya başlamıştı. Eskiden olsa alaylı ifadeler ve temkinli sarf edilmiş kelimelerle didişirler, on saniye sonra da kimse bunları hatırlamaz ya da umursamazdı. Şimdiyse, Bulutların Efendisi'nin çıplak gövdesi içine tıkılmış gnom'lar, alçakgönüllü doğal karakterlerini kaybetmiş gibiydiler. Roperig ve Fitter geriye kalan ipleri doğru şekilde depolamak konusunda ağız dalaşına girmişti. Cutwood normal duyma seviyesini ayarlamaya çalıştıkça sağırlığı arttığından, Flash da her defasında ona bağırmıştı. Sighter ise bağırıp durduğu için Flash'ı azarlıyordu. Wingover ve Birdcall aralarında birbirlerini tokatlama müsabakası düzenlemiş ve saatler sonra ikisinin de yüzünde kızarıklıklar oluşmuştu. Ve Rainspot, zavallı kibar Rainspot ise güvertede oturup sürekli ağlıyordu.

Stutts, Sturm'ü arıyordu. "Her şey g-gerçekten çok yanlış," dedi gnom. "A-arkadaşlarım tıpkı lağım cüceleri gibi davranıyorlar. S-sıkıldılar. Gerçekleştirecekleri bir görev yok, b-ben de obeliski yıkmaktan çok hoşlanmıştım."

"Bu konuda ne yapabilirim?" diye sordu Sturm.

"Onlara bir görev v-vermeliyiz, onların aklını y-yolculuğumuzun yavaşlığından u-uzak tutacak bir şey."

"Ne tür bir görev?"

Stutts, "B-Belki Sighter bütün yıldızları a-adlandırmak konusunda onların yardımına başvurabilir?"

"Sadece tartışırlar," diye karşılık verdi Sturm.

"Hmm, bir k-kek partisi v-verebiliriz."

"Hiç un yok," diye hatırlattı Sturm. "Bir daha dene."

"Peki, sen hasta o-olabilirsin."

"Oh, hayır, arkadaşların beni kesmek ve neyin yolunda gitmediğini öyle bulmak isteyeceklerdir. Bir daha dene."

Gnom'un omuzları yenilgiyle sarkmıştı. "Bu b-benim son fikrimdi."

Bu ciddi, diye düşündü Sturm. Daha önce kim fikri olmayan bir gnom duymuştu? "Bilirsin," dedi Sturm, bıyığını düzelterek, "belki bu gemiyi hızlandırmanın bir yolu vardır."

"Bir ma-makine olmadan mı?"

"Gemiler makineleri olmadan dünyayı dolaşıyor," dedi adam. "Bunu nasıl yapıyorlar?"

"Bir b-bakalım." Stutts parmaklarını birleştirdi ve iyice düşündü. "Kürekler, y-yelkenler, kıyıdan alınan hayvanlar, büyü–" Gnom'un solgun mavi gözlerinde bir ışık yandı. "Özür dilerim. Arkadaşlarıma d-danışmalıyım."

"Peki dostum," dedi Sturm. Gnom'un telaşla uzaklaşması ve neredeyse mutluluktan uçmasını seyrediyordu.

Stutts fikrini diğer gnom'lara açıkladığında aşağıdan bir tezahürat koptu. Yumruklar ve gıcırdamalar gnom'ların uyuşukluklarını üzerlerinden attıklarının habercisiydi. Sturm gülümsemişti. Ardından da Kitiara'yı aramaya gitti. Yemek odasında yoktu, bu yüzden aşağı indi. Gnom'lar ranzaların bulunduğu güvertenin arka odasında toplanmışlardı. Kapısız antrede durdu ve Flash'la Wingover'ın güverte kalasları üzerinde mangal kömürüyle çılgınca taslak oluşturduklarını gördü.

"Hayır, hayır," diyordu Sighter, "kavisin derecesini artırmalısınız, tekrar oranının açısına bağlı olmalı."

"Ne büyük saçmalık! Herhangi bir budala bile yatay yüzölçümünü azaltmamız gerektiğini bilir," diye itiraz etti Flash, yumruğunu güverteye vurarak.

"Evet, herhangi bir budala!"

Sturm geri çekilmişti. Gnom'lar tekrar mutluydu. Gemi ambarına giden merdivenden aşağı indi. Burası çok soğuktu, dayanıksız yama, rüzgarı dışarıda tutsa da soğuk havayı yoğun miktarda içeride barındırıyordu. Sturm. Kitiara'yı burada bulmuştu– kadın gövdenin kalın omurgalarından birinin üzerine tünemiş, su şişesinden yudumlanıyordu.

"Rahat gözüküyorsun," dedi Sturm.

"Oh, öyleyim. Biraz ister misin?" dedi Kitiara ve elindeki şişeyi Sturm'e uzattı.

Şişeyi havaya kaldırdığında bir yudum bile almadan hemen önce şarabın tatlı kokusunu duymuştu. Şişeyi indirdi, "Bunu nereden buldun?"

"Cupelix benim için yaptı. Ergoth şarabı."

Sturm küçük bir yudum aldı. Şarap çok tatlıydı, birkaç yudumu boğazından aşağı akarken, içinde güçlü ve etkileyici bir şekilde yandı. Sturm'ün yüzü kızarmış olmalıydı ki, Kitiara ona bakıp kahkaha attı.

"Aldatıcı, değil mi? Tadı ilk önce şurup gibi, sonra adamı arı sokmuş bir katıra çeviriyor."

Sturm şişeyi tekrar Kitiara'ya uzatırken, "Birayı tercih ettiğini sanıyordum," demişti.

Kitiara şişeden bir yudum daha içti. "Bira iyi zamanlar, güzel yemekler ve iyi bir sohbet için. Ergoth'un tatlı şarabı ise melankolik saatler, yalnızlar ve cenazeler için."

Sturm onun yanına çömelerek, "Melankolik olmamalısın," dedi. "Sonunda evimize giden yoldayız."

Kitiara sırtını omurgaya yasladı. "Bazen sabrına imreniyorum. Diğer zamanlardaysa beni çılgına çeviriyor." Kitiara gözlerini kapatmıştı. "Hiç hayatının tamamı nasıl olacak diye merak ettin mi? diye sordu Sturm'e.

"Sadece çok basit bir şekilde," diye karşılık verdi Sturm. "Şövalyeliğin bir parçası da tanrıların bize verdiği kaderi kabullenmektir."

"Ben hiçbir zaman bu şekilde düşünemedim. Onu ben yaratmak istiyorum. İşte bu yüzden kaybolan fırsatlar bu kadar canımı acıtıyor. Gücüm vardı ve o şimdi yok oluyor, müttefikim olarak bir

ejderha vardı ve şimdi o da gitti."

"Ve Tanis?"

Kitiara, Sturm'e soğuk bir bakış attı. "Evet, senin dürüstlüğüne lanet olsun. Tanis de gitti. Ve babam da." Kitiara şişeyi başına dikti. Neredeyse boşalmıştı. "Yorgunum," dedi Kitiara. "Bir karar vereceğim, Sturm, ve sen benim şahidim olabilirsin. Şu andan itibaren, düşüneceğim, planlayacağım ve hesaplayacağım; benim amacıma hizmet eden her şey iyi ve beni engelleyen her şey kötü olacak. Kendimden başka hiç kimseye güvenmeyeceğim; en sadık kader arkadaşlarımdan başka hiç kimseyle bir şeyimi paylaşmayacağım. Kendi krallığımın kraliçesi olacağım, ve," Kitiara dizine hafifçe vurdu, "ve başarısızlıktan başka hiçbir şeyden korkmayacağım." Kitiara oldukça kızarmış olan gözlerini Sturm'e çevirmişti. "Kararım hakkında ne düşünüyorsun?"

"Sanırım çok fazla şarap içmişsin." Sturm gitmek için ayağa kalktı, ama Kitiara durması için ona seslendi.

"Burası soğuk," diye sızlandı Kitiara.

"O halde yukarıya, ranza güvertesine gel."

Kitiara kollarını uzatarak ayağa kalkmaya çalıştı. Çok başarılı olamadan gövdenin omurgasına gömülmüştü. "En iyisi denemeyeyim," dedi. "Sen buraya gel."

Sturm onun yanına gelerek bekledi. Sonra kadının giysi kollarından sıkıca tuttu. Hâlâ oldukça kuvvetliydi. Ancak Kitiara kolayca Sturm'ü kendi seviyesine çekmişti. Sturm karşı koymaya çalıştı, ama Kitiara onu tahtaların arkasına itti ve ona yaslandı.

"Sadece biraz kal," dedi, gözleri kapandı, "beni ısıtmak için."

Böylece Sturm kendini sol kolunun altına yaslanmış Kitiara ile birlikte geminin en soğuk yerinde yatarken buldu. Kitiara'nın nefesi gittikçe yumuşamış ve düzene girmişti. Sturm, Kitiara'nın kürklü başlığının altındaki yüzünü inceledi. Kitiara'nın bronz teninin rengi geçen haftalarla açılmıştı, ama koyu kirpikleri ve bukleleri hâlâ eskisi gibiydi. Koyu renkli dudakları biraz aralanmıştı ve nefesi tatlı şarap kokuyordu.

* * * * *

Gnom'lar Bulutların Efendisi'nin hızını artırmak için yaptıkları büyük tasarımı birkaç saat içinde, daha önce yemek odası olarak kullanılan yerde sunmuşlardı. Birdcall bütün planı tebeşir ve mangal kömürüyle duvara çizmişti. Sturm yere oturup dikkatle dinledi. Kitiara birkaç santim uzaklıktaki duvara yaslanıyordu. Şarabın yarattığı yan etkilerle cebelleşiyordu.

"Görebildiğiniz gibi," diye söze başladı Wingover, "planımız Bulutların Efendisi'ni hafif hava torbasının her yanından yelkenle donatmak. Bu, ve gövdeyi pruvadaki fazla yükten arındırmak, hızımızı yaklaşık, hımm, ne kadar artıracağını öngörmüştün, Sighter?"

Gökbilimci gnom giysisinin kolundaki karalamaları inceledi. "Yüzde altmış ya da yaklaşık on iki deniz mili."

"Yelkenleri neden yapacaksınız?" diye sordu Sturm.

"Bulabildiğimiz bütün yedek giysilerden. Sen ve Bayan Kitiara da katkıda bulunmak zorunda kalacaksınız."

"Ehem, peki, eğer daha fazla soru yoksa–"

"Peki ya serenler, gemi direkleri ve donanım ne olacak?" dedi Sturm.

Cutwood farkedilebilmek için elini salladı. Wingover sözü ona verdi. "Bunun için bir cevap düşündüm," dedi gnom. "Keskiler ve rendelerle geminin kilerinden ve parmaklıklarından uzun dilimler kesebiliriz. Bunlar biraraya toplandığında seren olarak iş görecektir."

"Donanımdan bahsetmeme izin verin," dedi Roperig.

"Onu da biliyorum," diye homurdandı Cutwood.

"Roperig'in anlatmasına izin ver!" diye emretti Fitter. Cutwood suratını astı.

"Şimdiden bir çeşit ip deposuna sahibiz," dedi Roperig. "Ve kordon, sicim, iplik–"

"Devam et," dedi Wingover.

"Aptal hepsini biliyor," diye mırıldandı Cutwood.

"Bunlar ihtiyacımız olan kalınlıktaki bir ipe dönüştürülebilir." Roperig parmaklarını çıtlatarak oturdu. Sadece Fitter onun raporunu alkışlamıştı.

"Başlayabilir miyiz?" diye sordu Sturm, ayağa kalkmak için doğrulmuştu.

Yemek odasının zemininde Bulutların Efendisi dikiş çemberini oluşturdular. Giysilerden oluşan bir öbek merkezde büyüyordu. Ancak kolay bir işlem değildi. Sturm dikiş dikemiyordu ve Kitiara bu olaya kalkışmayı bile reddetmiş, bütün katkısını bir süre önce büktüğü hançeriyle giysi parçalarını keserek gösteriyordu. Gnom'lar içinde pek şaşırtıcı olmamakla beraber, Roperig ve Fitter yetenekli dikişçiler olarak sıyrılmışlardı. O kadar yetenekliydiler ki, üzerlerindeki giysileri bile yelkene diktiler, sonra bunlar tekrar kesilmek zorunda kalmıştı doğal olarak.

Yemek ve dinlenme için verilen moladan sonra iş kaldığı yerden devam etmişti. Birkaç saat sonra (sürekli karanlık gece atmosferi olunca zamanı kestirebilmek oldukça zordu) kılıksız, dayanıksız yelkenler tamamlanmıştı. Cutwood ile Flash da geçen bu zaman zarfında geminin en büyük kirişlerinden direkler oymuşlardı. Artık Bulutların Efendisi'ni havadaki yolculuğu için donatma zamanı gelmişti.

Direklerin ucunu hava torbasının donanımlarına bağladılar ve yelkenleri aralarına gerdiler. Yelkenler güverte parmaklığının birkaç santim üzerinde duran basit dikdörtgenler şeklindeydi. Yelkenler kurulduğunda uçan gemi yavaşça ama belirgin bir şekilde yeni bir yöne kayıvermişti.

"Bu şeyi nasıl kumanda ediyoruz?" diye sordu Kitiara. Sıradan gemilerin dümenleri olurdu. Bulutların Efendisi'nin ise bir tane bile yoktu.

"Bunu yelkenleri dengeleyerek başarmak zorunda kalacağız," dedi Sturm. Komik paçavra yelkenlerini dolduran rüzgarın görüntüsü onu neşelendirmişti.

Bütün bagajlarını öne taşımışlardı, böylece uçan gemi farkedilir bir coşkuyla ileri dalgalandı. Şimdi güvertede esen rüzgar hissedilebiliyordu ve gemi tıpkı salınan bir at gibi arkaya öne sallanıyordu. Kitiara'nın yüzü bu hareketlilikten dolayı biraz olsun yeşil renge çalmıştı. Donanım gıcırdıyor ve geriliyordu. Yıldızlar ve aylarsa artan hızla yön değiştirmekteydiler.

Önlerinde bulutlar belirdiğinde gemi onları hızla solladı. Sıcak buğu demetleri geminin üzerinden akmış, pencereleri ve üst güverteyi kaplayan buzları eritmişti. Bulutların içinde sadece kısa bir süre süzüldüler. Beyaz bulutların oluşturduğu duvarı aştıklarında görkemli bir manzara onları karşılamıştı.

Krynn'in muhteşem mavi küre şekli önlerinde duruyor, gümüş ve camdan oluşan bir dünyayı anımsatıyordu. Bu kadar yükseklikten dünya çok küçük ve kırılgan gözüküyordu, tıpkı bir çocuğun elinde tuttuğu mermer parçası gibiydi. Başka bulut parçaları da etraflarında belirmiş, ama Bulutların Efendisi'nin işbilir mürettebatı yelkenleri orsalayarak{9} gemiyi onlardan kurtarmıştı. Bulut kümelerinden bazıları şimşekle aydınlandı. Rainspot bunu uzun uzun seyretmişti. Aylar var ki, hiçbir doğal hava olayına tanıklık etmemişti. Gnom, Kitiara'nın aksine kırmızı ayın ona vermiş olduğu hediyeyi kaybetmekten mutluydu. Hiçkimse asla bir yağmur fırtınasının içinde yürümemeli gibi kesin bir karara çoktan varmıştı.

Dümeni fırtına ve bulutların labirenti içinde dikkatle kullanırlarken garip bir şey oldu. Gök gürültüsünün alışılmış sesleri gelmeye devam ederken, Sturm arada kaybolan gürültülerde başka bir şey daha duymuştu, uzaktan gelen bir meleme veya bir borazan sesine benzeyen bir şey.

"Bunu duydun mu?" dedi dirseğinin altındaki Flash'a.

"Hayır," dedi gnom. "Neydi?"

Ses tekrar duyuldu, bu kez daha yüksek ve daha yakındı.

"İşte bu!" dedi Sturm.

"Komik, tıpkı– Flash sözünü bitiremeden, yeşil ve altın rengi bir yaban ördeği üzerlerindeki yelkende belirmişti. "Bir ördek!" dedi Flash telaşla.

Yaban ördeği uygun boyutlarda bir kuştu ve dayanıksız yelkeni inceden inceye yırtmıştı, onu tutan direk sallanıyordu. Sonunda ördek ve direk dönerek Flash'ın ayağının hemen yanına düştü. "Hey! Bir ördek yakaladık!" diye bağırdı gnom.

"Ne dedi?" diye sordu Roperig.

"Bize eğilmemizi söyledi,"[10] diye karşılık verdi Fitter ve kendini hemen yüzüstü güverteye attı.

"Hayır, Reorx adına, bir ördek yakalamış!" diye bağırdı Wingover.

Flash yelkeni arkaya katladı ve yaban ördeğini dışarı çıkarttı. Hayvanın yuvarlak ve parlak siyah gözleri Bulutların Efendisi'nin mürettebatına saf bir düşmanlıkla baktı.

"Onun nereden geldiğini merak ediyorum," dedi Rainspot.

"Bir yumurtadan, salak kafa," dedi Cutwood.

"Sıkı tut," dedi Kitiara. "Ördekler lezzetlidir." Kitiara'nın gücünü kaybetmesi gibi, mızrak bitkiler de sihirli tatlarını Lunitari'den uzaklaştıkça kaybetmişlerdi.

"On bir kişi için et yok," dedi Sturm. "Keşke daha fazla olsaydı."

"Ördekler, aha!" diye bağırdı Roperig. Sancak tarafındaki parmaklıkların üstündeydi ve gri bulutlarda uçan siyah renkte büyük bir ördek sürüsünü işaret ediyordu.

"Bize yol açın!" diye bağırdı Sturm. "Eğer bize çarparlarsa mahvederler!"

Gnom'lar içeri koşuşturup iskele tarafındaki yelkenleri indirdiler. Gemi sürüden kurtulmak için bir sarkaç gibi hava torbasının altında salınıyordu. Yaban ördeklerinden birkaçı gemiye çarptı ve sıçradı. Birkaçı da güverteyi sıyırıp geçerken yüksek sesle öttüler. Yön değiştirerek panik içinde güverte bölümünün etrafında dolandılar. Şans eseri hiçbiri ne hava torbasına ne de yelkenlere vurmamıştı.

"Bu çılgınca," dedi Kitiara. "Ördekler evden bu kadar uzakta ne yapıyorlar?"

Flash parmaklığın yanından ayağa kalkmıştı. İlk ördeği hâlâ kolunun altında sımsıkı tutuyordu. "Belki de ördeklerin göç ettikleri zaman geldikleri yer burasıdır," dedi Flash.

"İlginç bir teori," dedi Sighter. "Üç ay boyunca orada burada uçuyorlar mı, yoksa gidecekleri yer belli mi?"

Kitiara ördeğin ayağını iple, kanatlarını da bir kordonla bağlarken, Fitter da kadınının her hareketini izlemişti.

Öfkelenen Kitiara, "Bunu çok yapar mısın?" dedi.

"Hayır, sadece onu incitmeni istemiyorum."

"Onu incitmek! Onu yemeyi planlıyorum."

"Oh, hayır! O çok özel. Bu yeşil ve altın tüyler–"

"Evet, ve şişin üzerinde çok daha güzel görünür," dedi Kitiara.

Güvertenin üzerinde hareketsiz yatan ördekler kalkmak için bu anı seçmişti, kanat çırpıp yüksek sesle vakladılar. Saniyeler içinde hepsi gitmişti, geride sadece Kitiara'nın sımsıkı bağladığı ördek kalmıştı. Ördek, arkadaşları uçup giderken terk edilmiş ve mutsuz bir şekilde ötmüştü.

Fitter ellerindeki yaban ördeğine dikkatle baktı. Gözlerinden düşen iki büyük yaşla onu Kitiara'ya uzattı. Kitiara'nın elleri ördeğin üzerine kapanırken Fitter'dan yüksek sesli bir hıçkırık duyulmuştu.

"Acı çeken tanrılar," diye haykırdı Kitiara. "Al onu. Fitter. Onunla kendin eğlen."

"Oh! Eğleneceğim!" Fitter güverte evinin kapısına koştu.

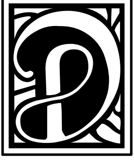
"Ona çoktan Highgold ismini verdim, çünkü çok yüksekte uçuyor ve altın gibi tüyleri var." Kapı gnom'un ardından hızla kapanmıştı.

"Böylece bir ördek yemeği yerine besleyecek bir boğazımız daha oldu," dedi Kitiara.

"Endişelenme," dedi Sturm. "Ördek bizlerden biri, o da çok yüksekte uçuyor ve evinden çok uzak."

- 32 -
Kayıp Gemi

eğişimin tam olarak ne zaman olduğunu söylemek zordu. Yavaşça, hiçbir salınım yapmadan ya da hiçbir uyarı vermeden oldu. Bulutların Efendisi beyaz bulutların içinde dalgalanırken, birden Krynn'in üzerinde ilerlemeyi durdurdu ve Krynn'e doğru düşmeye başladı. Sturm bunun nasıl olduğunu Sighter'a sordu, fakat gökbilimci, "*havaya bağlı madde yoğunluğu,*" türünden bir şeyler homurdanmaya başlamış ve cümlesini bu şekilde kesmişti. Sighter'ın sorunu kendisinin de anlayamadığı apaçık ortadaydı.

Bununla birlikte, Krynn'in mavi yüzü kafalarının üzerinden ayaklarının altına geçmişti. Anavatanlarına yaklaştıkça canlı rüzgarlar büyüdü ve daha da hızlı uçtular.

"Bana kalırsa yere inişimiz çok kısa sürmez," diye yorumda bulundu Kitiara. "Eğer daha fazla pembe mızrak yemek ve su içmek zorunda kalırsam kulağımdan zehirli mantarlar fışkıracak!"

Fitter da bunu duymuş ve Highgold'u Kitiara'nın görüş alanından uzak tutmaya başlamıştı.

Artık hava daha sıcak ve nemliydi. Sıcak hava herkes tarafından hoş karşılansa da, nemli hava Lunitari'nın ince havasına alışmış olmalarından sonra oldukça zor gelmişti. Havanın ağırlığı onları bunaltıyordu.

"Tanrılar aşkına," dedi Sturm, Cutwood ve Flash'ın yelkenleri alçaltmasına yardım ederken zor soluk alıyordu, "Tasslehoff orman cücelerinin gümüşlerinden bir miktar '*ödünç*' almasının ardından, Flint ve ben bu cücelerden tüydüğümüz zamandan beri bu kadar rüzgar yememiştim."

Gündüz ve gece tekrar düzenli ritmlerine geri dönmüş, günler geçtikçe Sturm de kendini daha uzun sürelerle ve huzurlu uyurken bulmuştu. Sighter, Bulutların Efendisi'nin on dokuz gündür havada olduğunu ve karanın görülmesi için iki günün daha geçeceğini bildirdi.

Gökyüzü siyahtan maviye dönüşmüş, ufuk bulutlarla dolmuştu. Kabarık bulutların arasındaki boşluklardan aşağıdaki ormanları, tarlaları, dağları ve denizleri görebiliyorlardı. Hâlâ yüksekteydiler, ama en azından altlarında sert toprağın olduğu hissine yeniden kavuşmuşlardı.

Havada geçirecekleri son günün sabahı bunaltıcı ve nemliydi. Yelkenler direklerinden sarkmış, güvertenin üzerinde çiy birikintileri oluşmuştu. Ayrıca yapışkan bir sis gemiyi kaplamış ve kimse parmaklığın üç metre ötesini görememişti.

Heeey!" diye bağırdı Wingover, "Heeey!"

"Hiçbir şey göremiyorum," diye belirtti Kitiara, görebilmek için oldukça fazla çaba sarf ettikten sonra.

"Ne kadar yüksekte olduğumuzu bile söyleyemem," dedi Sturm.

Bulutların Efendisi sanki bir kutunun içindeki koyun postu gibi akıntı ve rüzgarla sürükleniyor gibiydi. Stutts elinde

bir ip ve filika demiriyle belirdi.

"Bunu bir tarafa a-atmalıyız," dedi gnom. "Bir ağaca t-takılabilir ve bizim d-durmamızı sağlar."

Stutts filika demirini alçaltarak onu bağladı. Geminin içindekilere döndüğünde Kitiara ona ne zaman torbayı açıp hafif havayı salmaları gerektiğini sordu.

"Sadece y-yere ineceğimizden e-emin olduğumuzda."

Kitiara başının üzerinde dalgalanan torbaya gözünü dikip baktı. Kirli çadır bezi torbası ısındıkça genişlemişti. Şimdi ağ ipleri üzerinde asılı duruyor, tıpkı kafesten kaçmaya çalışan bir hayvan gibi sinsice salınıyordu. Kitiara çarpık hançerini parmaklarıyla yokladı. Daha fazla saçmalık yok, diye düşündü. Şartlar uygun gözüktüğünde torbayı kendim açacağım!"

Aniden hâlâ donanım bölümünde duran Wingover, pruvanın sancak tarafını işaret ederek, "Yangın!" diye bağırmıştı.

Sighter hemen teleskobunu yerinden çıkartıp, sisin içinden uzaktaki turuncu parlaklığa baktı. Ağzı bir süre açık kaldıktan sonra teleskobunu indirdi ve kapattı.

"Seni salak!" dedi Wingover'a. "Daha önce hiç gün doğumu görmedin mi?"

"Ne?"

"Gün doğumu?" dedi Kitiara. Gün doğumu, yani güneşin doğuşunu eskisi gibi bir ateş topu olarak görüyorlardı, bu da yere yakın olduklarını ifade ediyordu. Güneş artık kırmızı ay ve Krynn arasında gözüktüğü gibi bir disk şeklinde değildi.

Güneş gittikçe ısınmış ve parlamıştı, sis de dağıldı. Üç yüz metre aşağıda her gözün görebileceği yağlı yeşil deniz olan okyanus vardı. Güneş, suyu ısıttıkça denizden gelen tuz kokusu onları selamlamak için havaya ulaşıyordu.

Bir kuzey rüzgarı onları altı deniz mili boyunca sürükledi. Gün ilerledikçe nem de yükseldi ve kürklerle soğuk havaya karşı giyilen bütün kıyafetler çıkartıldı. Gnom'lar çorap askıları ve pantolonlarına kadar soyundular. Güverte dokuz çift pembe ayakla kaplanmıştı. Güneşten korunmak için Fitter onlara gömleklerinden bandanalar yaptı ve bir süre sonra gnom'lar yarı yarıya çekmiş korsanlar gibi görünüyorlardı.

Kitiara neşe içinde kalın giysilerini çıkartmış, sadece binicilik pantolonları ve deri yeleğiyle kalmıştı. Sturm ise, uzun kollu tuniğini ve çizmelerini çıkartmamıştı. Kitiara, adama göğsündeki ve kollarındaki koyu ter lekelerini gösterdiktan sonra; asalet *rahatsız edici bir yük olabilir*, dedi kendi kendine.

Yelkenlerin açılarını ayarlayarak, gemiyi denize daha yaklaştırabilmişlerdi. Filika demiri suya atılmıştı, ancak bir dalganın tepesinden diğerine sıçrayıp durdu, pek işe yaramamıştı.

Sighter usturlabıyla sıkı bir şekilde çalışarak mevkileri belirlemeye çalıştı. Pusula ve gerekli çizelgeler olmadan sadece kaba bir tahmin yapabilirdi, ama yine de denemişti. Dişli hanesinin kapısından kıç direğine kadar bütün güverte, gnom'un karalamalarıyla kaplanmıştı. Uğraşırken kalın kaşlarında terler toplanıyor ve burnunun ucundan aşağı damlayıp duruyordu.

Kitiara ve Sturm geniş hesaplamaları incelediler, ve sonunda Kit dayanamayarak sordu, "Evet?"

"Krynn'in üzerindeyiz," dedi Sighter. Kitiara içinden sessizce yirmiye kadar saydı. "En iyi tahminim, Sirrion Denizi'nde bir yerlerdeyiz, Sancrist'den altı yüz, bin iki yüz veya bin sekiz yüz kilometre uzaktayız."

"Altı yüz, bin iki yüz veya bin sekiz yüz mü?" diye tekrarladı Sturm.

"Bir pusula olmadan, tam olarak söylemek zor." Sighter burnunun üzerine yapışan bir ter damlasını sertçe silerek, "Altı yüzün katlarından biri olduğundan eminim."

Kitiara ellerini havaya kaldırmıştı. "Harika! Thalan Körfezi'ne dört günde gideriz ya da bin kilometre uzaklıktaki bir adaya ulaşmaya çalışırken açlıktan ölürüz."

"Açlıktan öleceğimizi sanmıyorum," dedi Wingover.

"Oh? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Orada bir gemi var," dedi gnom alçak sesle, elini denize doğru uzatarak.

Sighter'ın değerli çizimleri parmaklığa yapılan bir hücumla ayaklar altında ezildi. Sancak tarafında, ufukta dalgalanan gemi direkleri ve bembeyaz yelkenler gördüler. Teleskop tekrar yerinden çıktı. Kitiara hemen onu Sighter'ın elinden kapmıştı.

"Ne!" dedi gnom, ama Kitiara çoktan camı gözüne tutmuştu.

Gemi iki direkliydi. Üzerinde ne bir kabartma vardı ne de isim yazılıydı. Direklerin tepelerinde flama ya da bayrak da

yoktu, halbuki güverte temizdi ve parlıyordu.

"Nereden olduğunu çıkartabiliyor musun?" diye sordu Sturm.

"Hayır," dedi Kitiara. "Mürettebattan kimseyi göremiyorum."

"Donanıma bakmayı dene. Rüzgarla yol alıyorlar, bu yüzden yukarıda biri olmak zorunda."

"Baktım. Görünürde kimse yok."

Bulutların Efendisi havanın alçak tabakasına girince yavaşlamıştı. Yönü değişirken yama işi yelkenler isteksizce dalgalandı. Sturm ve dört gnom yelkenleri düzletmeye çalışırken, Kitiara da tanımlanmamış gemiyi incelemeyi sürdürdü.

"Korsanlar olabilir? Ya da kaçakçılar?" diye düşündü derin derin. Bir geminin ismini saklamak için ortada çok az sebep vardı.

"Sturm? Sturm?" diye seslendi Kitiara.

"Ne oldu?"

"Bu gemiyi yakalayıp, ona binebilir miyiz?"

Sturm güverte kamarasının ucuna kadar geldi ve Kitiara'ya bakmak için gözlerini güneşten gölgeledi. "Neden?"

"Yemekleri ve taze suları olabilir."

Bu fikir oldukça iyiydi. Zaten Sturm de hepsi gibi fasulyelerden ve Lunitari mantarından bıkmıştı. "Sanırım yapabiliriz," dedi. "Yakalama kancası hâlâ dışarıda. Ancak

donanımlarını dolaştırmamak ve yelkenlerini yırtmamak konusunda dikkatli olmamız gerekecek."

Meçhul gemi bütün yelkenleri açık, ilerlemeye devam ediyordu. Güvertede kimse yoktu ve Bulutların Efendisi geminin iskele tarafındaki kirişlerin etrafında uçarken, Kitiara geminin çarkının döndüğünü görebiliyordu. Kıç tarafındaki ışıklar ve bütün kapılar kapatılmıştı. Bunun gibi sıcak ve durgun bir günde orta güverteler oldukça boğucu olmalıdır, diye düşündü Kitiara.

"Şimdi bırakın," dedi Sturm. Birdcall ve Roperig yelkenleri açtı ve uçan gemi ileri doğru salındı. Sallanan filika demiri ana direğin desteklerinin zincirini yırtmış ve Bulutların Efendisi de hiç beklenmedik bir şekilde durmuştu. Böylece sürüklenmeye başladılar ve kendilerini rüzgarın içinde kuyruk önde uçarlarken buldular. Aşağıdaki ağır gemi tarafından çekiliyorlardı.

"Şimdi ne yapacağız?" dedi Wingover, parmaklığın üzerine eğilerek.

"Birinin aşağı inip bizi bağlaması gerekiyor," diye önerdi Sturm. "Ben giderdim, ama filika demirinin ipi benim için çok ince."

"Bana bakma," dedi Kitiara. "Bu yolculuk boyunca bütün tırmanma hakkımı saldım."

Gitmeye Fitter razı olmuştu, çünkü oldukça ufak tefek ve çevikti. İpten gemi direğine doğru indi. Kurcataların üzerinde durdu, arkadaşlarına el salladı.

"Daha dayanıklı bir yer bul ve bizi bağla!" diye bas bas bağırdı Sturm. Fitter da başını sallayarak donanımdan

geminin güvertesine kaydı. Pruva direğinin arkasında kalın bir halat dizisi vardı. Fitter bu yükü sırtladı ve tekrar Bulutların Efendisi'ne tırmandı.

"İşte benim çırağım," dedi Roperig gururla.

"Orada hiçbir yaşam belirtisi gördün mü?" diye sordu Kitiara.

Fitter halatı omuzundan indirirken. "Hayır, bayan. Her şey olabildiğince derli toplu, ama etrafta tek bir ruh bile yok."

Sturm güverte bölümüne giderek kılıcıyla birlikte geri döndü. Kemerini göğsünün üzerine örttü ve bir bacağını parmaklığın üzerine koydu. "Etrafa bakan ilk kişi ben olayım."

"Senin arkandan geleceğim," dedi Kitiara.

"Ben de," dedi Fitter. Diğer gnom'lar da teker teker gönüllü oldular.

"Birinin gemide kalması gerekiyor," dedi Sturm."Siz gnom'lar kendi aranızda karar verin, ama hepiniz gelmeyin."

Otuz metre uzunluğundaki bir ipten aşağı inmek oldukça zorluydu. Sıcaklık o kadar fazlaydı ki, Sturm yolun yarısında sersemlemiş ve gözlerindeki teri silmek için durmak zorunda kalmıştı. Bir taraftan da gerekirse yukarı tekrar nasıl tırmanacağım, diye merak ediyordu. Ayakları geminin koyu renk, verniklenmiş meşe seren cundasına dokununca bir rahatlama hissetmişti. Bu esnada Kitiara da çıplak bacaklarını halata dolamış, aşağı inmeye başlamıştı.

Güverte tıpkı Fitter'ın tarif ettiği gibiydi: tertipli ve düzenli. Sturm kötü bir hisse kapılmıştı. Denizciler böyle bir gemiyi iyi bir neden olmadıkça terk etmezlerdi.

Kitiara güverteye inerken çıkan sesten dolayı Sturm dönerek kılıcı yerinden çıkarmıştı.

"Sakin ol!" dedi Kitiara. "Ben senin tarafındayım, hatırladın mı?"

"Özür dilerim. Bu gemi beni ürküttü. Sancak tarafına ve pruvaya git. Ben de iskeleye bakacağım."

Az sonra Kitiara ve Sturm pruvada yeniden karşılaştılar. İkisi de olmayan mürettebat dışında hiçbir şey bulamamışlardı. Pruvada bir ambar kapağı vardı. Kitiara güvertenin altına gitmeyi önerdi.

"Şimdi değil," dedi Sturm. "Hadi kıç tarafına bakalım."

Sighter ve Stutts da güverteye gelmişti. Sighter bir marangoz gönyesi, Stutts da bir çekiç taşıyordu. Bunlar bulabildikleri tek silahlardı. Şimdi her zamankinden çok korsancıkları andırıyorlardı.

"Bir şey b-buldunuz mu?" dedi Stutts.

"Hiçbir şey."

Geminin çarkı sımsıkı bağlanmıştı. Rüzgar ve dalgalar dümene karşı gelirken, çark bir ya da dört santim sağa sola çatırdıyordu o kadar. Kitiara keskin bir nefes aldığında, Sturm çarkın nasıl ayarlandığını anlatmaya çalışıyordu.

"Şuraya bak," dedi Kitiara.

Kıç tarafın duvarına çakılmış bir karga vardı. Bu ölü karganın kuyruğu ve kanatları açılmıştı.

"Bunları daha önce de gördüm. Biri bu gemiye büyü yapmış, ve bu kötü büyüyü bozmak için biri bu kargayı buraya koymuş," dedi Kitiara. "Buradan çıkmalıyız!"

"Sakin ol!" dedi Sturm kısık sesle. "İşleyen hiçbir büyü görmedik. İçerilere girelim ve en azından bu gemiyi tanımlayabiliyor muyuz bir bakalım."

Pirinç menteşeli kapı arkaya doğru gıcırdadı. Kıç tarafı sıcak ve loştu. Işığın yarattığı gümüş tayf odada garip gölgeler yaratıyordu.

"Stutts, panjurları açar mısın?" denilince gnom sağ tarafındaki gölgelere doğru yürümüştü. Kapı mandalıyla güreşirken bir hışırtı duyuldu ve panjurlar açıldığında odayı ışıkla doldurdular.

"İşte, kaptan burada," dedi Kitiara yüzünü ekşiterek.

Geminin kaptanı hâlâ masasında oturuyor, fildişi göz oyuklarından görmeyerek bakıyordu. Kafatası temiz ve kuruydu, iskelet halindeki parmakları ise hâlâ birbirlerine kenetlenmiş şekilde masanın üzerinde duruyordu. Kaptan mavi kalın, süslü bir kumaştan yapılmış, altın püsküller ve kordonlarla işlenmiş pahalı bir palto giyiyordu. Gözlerine çarpan dokunaklı bir şey de, son yemeğinden arta kalan tabağının üzerindeki kemiklerdi.

Stutts küçük kemikleri elleyerek, "Tavuk," dedi gnom. "Ah–hmm, sanırım."

Sturm ölü adamın sağ elindeki kalay ve kurşun alaşımı kadehi kokladı. Boş bardakta hiçbir belirgin zehir izi yoktu.

Bardağı masaya koydu ve kemikli ellerin üzerinde narin bir gümüş yüzük farketti. Nazikçe iskeletin elini kaldırdı. Ama gösterdiği özene rağmen kemikler tek dokunuşuyla parçalara ayrıldı. Sturm yüzüğü ışığa tuttu, bir yazı ya da onu yapan kişinin işaretini bulmaya çalışıyordu. Sade, gümüş şeritle çevrili, hafif kirli bir yüzüktü. Herhangi bir yerde herhangi biri tarafından yapılmış olabilirdi.

Kitiara masanın altına baktığında, "Hı!" dedi. "Bu ne?" Ellerinin arasında ikinci bir kafatasıyla ayağa kalktı. "Bu kaptanın ayak kemikleri arasındaydı." Kafatasını çevirerek, "Biri bu arkadaşın kafasını uçurmuş. Şurada balta izini görebilirsiniz." Kitiara korkunç kafatasını masanın üzerine koydu ve tekrar eğildi. "Güzel çizmeler," dedi. "Gümüş tokalar, geyik derisi burunlar. Zengin birisiymiş."

"Kim olduğunu merak ediyorum," dedi Sturm.

"A-aman!" Stutts üzeri deri bir sandık bulup, onu açmıştı. Sandığın içi altın paralar ve mücevherlerle doluydu. Kitiara ıslık çaldı ve sandığın içinden çok güzel bir zümrüt parçasını eline aldı.

"Şimdi anlıyorum," dedi. "Bu bir korsan gemisi olmalı."

"O kadar emin misin?" dedi Sighter.

"Balık ve eşya ticareti yaparak böyle bir lüks içinde konamazsın!" Kitiara ikinci bir sandık açtı. Sandık ağzına kadar küçük tahta kutularla doluydu. Kutulardan birini aldı ve içinden ne çıkacağını merak ederek açtı.

Kitiara yüzünü buruşturdu ve yüksek sesle hapşırdı.

"A-afedersiniz," dedi Stutts, "içinde ne var?"

"Baharat– kara biber!" Kitiara hırıltıyla soluyarak kutunun kapağını kapattı. Sturm onun omuzunun üzerinden bakıyordu.

"Baharatlar altından daha az bulunur," dedi Sturm. "Bu sandık muhtemelen diğerinden daha değerli."

"Bölüştürme yaptığımızda, ben payıma düşeni altın ve mücevherlerden alacağım," dedi Kitiara.

"Bölüştürme mi? Lanet konusunda endişelendiğini sanıyordum."

"Cebimde yeterince altın varken, dünyadaki bütün lanetlerle yüzleşirim." Kitiara hareketlerini sözleriyle bağdaştırarak ceplerini mücevherler ve altınla doldurmaya başlamıştı.

O esnada odanın kapısı sonuna dek açılmış ve hepsi korkudan sıçramıştı. Gelen sadece Rainspot'tu. "Aşağı gelip sizi uyarmam gerektiğini düşündüm," dedi Rainspot. "Bir fırtına çıkacak. Güçlü bir kasırgaya benziyor."

"Sadece küçük bir mal kurtarma için yeterli zaman verin," dedi Kitiara. Hazine sandığına eğildi ve onu kapıya doğru itmeye çalıştı. Sandık iki santim kadar yerinden oynamıştı. "Orada dikilip durmayın, bana yardım edin!"

"Hazine için vaktimiz yok," dedi Sturm. "Bulutların Efendisi'ne geri dönmek zorundayız."

Kitiara sandığı itmeyi bırakarak ayağa kalktı. "Zorunda mıyız?" dedi.

"Neyin zorunda mıyız?"

"Uçan gemiye gitmek zorunda mıyız? Neden bu gemide kalmıyoruz?"

"Bu gemi hakkında hiçbir şey bilmiyoruz," diye itiraz etti Sturm. "Bildiğimiz tek şey karşılaşacağımız ilk fırtınada su alıp batacağımız."

"Bulutların Efendisi de öyle."

İki insan tartışırken Stutts yerinde duramıyordu. "L-lütfen! Ben ş-şimdi geri dönüyorum." Gnom hızla kapıya yönelmişti.

Sighter omuzunu silkti. "Kalıp bu gemiyi daha fazla araştırmak isterdim, ama benim yerim arkadaşlarımın yanı." Gnom eğilerek Rainspot'u da kendisiyle birlikte kapıdan dışarı çekti.

Kitiara'yla başbaşa kalan Sturm, "Geliyor musun, yoksa kalıyor musun?" dedi canından bıkmış bir şekilde.

Kitiara kollarını dik başlılıkla birleştirdi. "Kalıyorum."

"O halde tek başına kalıyorsun."

* * * * *

Sturm güverteye döndüğünde kuzeyden gelen soğuk bir rüzgar esiyordu ve gemi yelkenlerinin altında kuzeye doğru yönelmişti. Mor ve siyah bulutlar deniz seviyesine yaklaştığında rüzgar da iyice hareketlenmişti. Dakikalar içinde her iki gemi de yutulacaktı.

Sighter ve Stutts çok az bir külfetle ipten yukarı tırmandılar. Sturm ana direğin üstüne ulaştığında gnom'lar uçan geminin parmaklığını tırmanıyorlardı. Bulutların

Efendisi tıpkı oltanın ucundaki bir balık gibi çırpınıyordu, Sturm kaygıyla yerinde duramayan ipi biraz izledikten sonra ipe sarılmıştı.

Fırtınadan önce hafif ve sıcak bir yağmur geldi. Sturm yağmur yüzünden sallanıyordu. Gnom'lar Bulutların Efendisi'nin yelkenlerini indirmişlerdi, ancak hava torbası rüzgarı yakalamış, uçan gemiyi ardından sürüklüyordu. Sturm kendini bütün gücüyle salınan gemiye doğru çekiyor, otuz metre aşağısındaki büyük dalgaları düşünmemeye çalışıyordu.

İlk yağmur darbesi bir duvar gibi çarpmış ve birkaç saniyede Sturm'ü sırılsıklam etmişti. Sturm tırmanmaya devam ediyordu, fakat sanki o tırmandıkça Bulutların Efendisi uzaklaşıyor gibiydi.

"Heey, Sturm! Heey!"

"Wingover, sen misin?" diye bağırdı Sturm karşılık olarak.

"Sturm, beni duyabiliyor musun? İp ıslak ve senin ağırlığın altında geriliyor! Gerilim çok fazla!" diye bağırdı görünmeyen gnom.

"Geri gideceğim!"

Sturm, Bulutların Efendisi'nin gri cephesini çok zor görebiliyordu. "Sizin için geri gelmeye çalışacağız!" diye seslenen Wingover bulanık bir şekilde bağırarak eklemişti, "Reorx sizi korusun!"

Sturm halattan sallanan gemi direğine kaydı. Kaburgalarını sertçe kalın meşe serenine çarptı. Nefesi sıklaşmıştı ve ipi elinden kaçırdı. Yelkenlerin üzerine düştüğündeyse onları elinden geldiğince sıkı sıkı tuttu. Toz kadar yumuşak olan

yelken bezi onun tutuşuyla yavaşça güvertenin üzerine doğru yırtıldı. Sturm kör, ıslak ve nefessiz bir şekilde geminin ortasına düşmüştü.

O sırada da gnom'lar ipi kesmişlerdi. Böylece Bulutların Efendisi alçalan bulutların içine süzüldü ve gözden kayboldu.

Olayları izleyen Kitiara, Sturm'ü çevirmişti. "Ayağa kalkabilir misin? Yürüyebilir misin?" diye bağırdı uğuldayan rüzgarın içinden. Sturm sersemce başını salladı. Kitiara onu ayağa kaldırdı ve ikisi birlikte kıç tarafındaki bölüme doğru sendeleyerek ilerlediler. Sturm nefesini toplamak için kaptanın masasının yanındaki güvertenin üzerine çöktü. Kitiara ise odada dolaşarak panjurları kapattı.

"İyi misin?" diye sordu Sturm'e karanlığın içinden.

"Evet."

"Gnom'lar gitti mi?"

"Onlar– gemiyi korumak için ipi kesmek zorundaydılar." Sturm acı içinde öksürüyordu.

Kitiara ölü deniz kaptanının çakmaktaşını alarak masada bir mum yakmıştı. Titreyen alev ölü kaptanın kafatasında garip şekiller oluşturdu. Sturm de fularını çıkartarak onu kafatasının üzerine örttü.

"Sana dik dik bakıyormuş gibi geldi, öyle değil mi?" dedi kadın. Kendini rahatlatmak için bir eliyle kaptana dokunmuştu. Güverte su çarkının düzeniyle bir kalkıp bir iniyordu.

"Yelkenleri indirmek zorunda kalacağız," dedi Sturm. "Eğer fırtına bize vurursa alabora oluruz."

"Bu havada dışarı çıkıp hiçbir şey yapmıyorum ben," diye karşılık verdi Kitiara.

Sturm kılıcını çıkarttı. "Sen bir şey yapmak zorunda kalmayacaksın. Ben alçaktaki yelkenlerin bütün desteklerini keseceğim. Uzağa uçacaklar ve bu işe yarayacak." Sturm odanın kapısına gitti.

"Bekle," dedi Kitiara. Kaptanın dolabında bir boyacı ipi bulmuştu. "Kollarını kaldır." Sturm söylenileni yaptı, Kitiara da şövalyenin göğsünün etrafına ipi sıkıca bağladı. "Gittiğinde sakın etrafında dönmeye çalışma," dedi Kitiara.

Sturm kollarını indirirken, "Yapmamaya çalışacağım," dedi.

Adam kapıyı açtığında fırtınanın bütün gücünü hissetmişti. Ana direğe doğru yalpalayarak ilerledi ve ana yelkene giden bütün halatları kesti. Yırtılan yelken bezi canlı bir şey gibi çırpındı ve ana seren direğinden çatırdadı. Sturm onun altından eğilerek geçti ve ön taraftaki direğe ilerledi, aynı şekilde oradaki halatları da kesti. Yukarıdaki ve hareketli yelkenlerle gitmek daha kolay olmuştu. İşini bitiren Sturm, Kitiara'nın yanına geri dönmüştü.

"Daha sabitiz," dedi Kitiara.

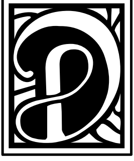
"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Sturm, elbiselerinden ve saçından sular damlıyordu.

"Haydi aşağıyı keşfedelim," diye önerdi Kitiara.

"Laneti unuttun mu?"

Kitiara'nın hevesi kursağında kaldı. "Unutmadım. Ama eğer bu gemide olan şeyse, çok fazla endişelenmiyorum." Kitiara kaptanın fularla örtülmüş kafatasına hafifçe vurdu. Baş boyun kemiklerinden ayrıldı ve masanın üzerine düştü. Artık gemisindeki davetsiz misafirlere dik dik bakıyordu.

- 33 -
Büyücünün Mührü

ar bir ambar kapağının altında geminin karanlık iç bölümlerine giden bir merdiven bulunuyordu. Kitiara karın üstü yatarak elindeki mumu deliğin içine uzattı. Durgun sıcak hava dışarı sürüklendi, görünürde hiçbir tehlike belirtisi yoktu. Kitiara merdivenden aşağı inerken Sturm de eli kılıcının kabzasının üzerinde onu takip etti.

Geminin kaptan kamarasından daha enteresan olmayan bir yere girdiler. Odada sadece ip, deniz kıyafetleri ve sandalyeler vardı. Kitiara etrafı inceledi, sanki bir hazine daha arıyordu. Ancak bulduğu tek şey ölü farelerdi. Gemideki ölü olan her şey gibi fareler de sadece kemiklerden ibaretti.

"Garip değil mi," diye fısıldadı Sturm, "bulduğumuz tek şey kemikler."

Hafif ahşap bir bölümden daha geniş bir yere, bir kargo bölümüne geçtiler. Burada Kitiara'nın mumu iplerden ve giysilerden daha uğursuz bir şeyin üzerinde parladı. Kılıçlar, mızraklar, tunç göğüs zırhları, zincirli giysiler, kurşun saçmalarla küçük bir orduyu donatacak kadar tıka basa doldurulmuş bir cephanelik bulmuşlardı.

"Bunlar cücelerin dövdüğü kalkanlar," dedi Sturm, topuğuyla yuvarlak küçük bir kalkanı kenara itip. "Bak,

üzerlerinde Thorbardin Zırh Yapımcıları Loncası'nın işareti var. Göğüs zırhları Zhaman Asilzadeleri'nin nişanını taşıyor." Sturm göğüs zırhını kaldırdı. Soğuk demir, cam kadar berrak bir gümüş gibi cilalanmıştı ve sadece yarım santim kalınlığında olmasına rağmen oldukça hafifti. "Bunlar birinci kalite silahlar. Neden korsanların bu kadar çok silaha ihtiyacı olsun ki?" dedi Sturm.

"Belki de ele geçirdikleri bir ganimettir."

"Belki de, ama bir geminin içindeki yer çok değerlidir. Sadece iyi parçaları kendi kullanımları için tutarlar, bu kadar fazlasını değil."

"Oranın içinde ne var?" dedi Kitiara, kısık sesle daha ilerisini işaret ederek.

"Baş kasara{11}. Tayfanın uyuduğu yer."

Kapının eşiğine ilerlediler ve korkunç bir manzarayla karşı karşıya kaldılar. Baş kasara da iskeletlerle doluydu. Beyaz kemikler geminin her iki yanında dizilmiş sıraların üzerinde duruyordu. Bazıları uzanmış, bazıları ölene kadar çektikleri acı yüzünden büzülmüşlerdi. Ayrıca bütün kemikler insanlara ait değildi. Şekillere ve boyutlara bakıldığında bazıları cüce iskeletleriydi. Daha küçük olan kemiklerse kenderlere ya da gnom'lara ait olabilirdi. Kemiklerde ortak tek bir nokta vardı: Hepsi ayak bileklerinden birbirlerine zincirlenmişlerdi.

"Bundan hoşlanmadım. Burada büyük bir kötülük varmış," diye mırıldandı Sturm. "Gel." Şövalye geriye doğru adım atmıştı.

"Peki bu odanın önünde ne var," diye meraklandı Kitiara.

"Burun direğinin çıktığı ve çapaların durduğu bölüm." Cephaneliğin tam ortasında büyük kare şeklinde bir kapak vardı. Sturm bunun gemi ambarına gittiğini söyledi. Kapağı kaldırmak kolay değildi. Biri kapağı bir düzine demir cıvatayla güverteye zımbalamıştı. Sturm onları ortadan kaldırmanın en uygun yolunu arıyordu, ancak Kitiara silahların arasından bir savaş baltası kaparak birkaç cıvatanın başını kesti.

"Dur!" dedi Sturm. "Hiç bu kapağın altındaki bir şeyi saklaması için kapatıldığını düşündün mü?"

Kitiara elindeki baltayı havada durdurdu. "Hayır," dedi ve baltayı bir sonraki cıvatanın üzerine indirdi. "Bana göre, bu zavallı şeytanlar vebadan ya da başka bir şeyden ölmüşler. Sen ve ben aylardır bu gemide yaşayan ilk canlı ruhlarız, belki, bu yüzden bulduğumuz her şeyi almak bizim hakkımız." Sonuncu cıvatanın da tepesini uçurmuştu. "Eğer bir pay istiyorsan, bana yardım etsen iyi olur."

Sturm istemeye istemeye parmaklarını kapağın altına soktu ve ikisi birlikte kapağı kaldırdılar. Meşe ağacı ve bakırdan yapılmış kalın kapak yana düşerek, bir silah yığının üzerine kapaklandı. Çıkarttığı çınlama sesi geminin içinde yankılanmıştı.

Kitiara mumunu açıklığa soktu. Dışarı soğuk bir hava çıktı, bu yüzden Kitiara eliyle mumun alevini korudu. Ardından da zayıf kehribar renkteki ışık, açılan ambarın üzerine düştü.

İçerisi boştu.

Aşağı inen geniş tahta basamaklar vardı. Kitiara bir adımını ilk basamağa uzattı.

"Sakın," diye uyardı Sturm.

"Senin neyin var?" Birkaç kafatası ve kemikten sonra kendi gölgenden bile korkar oldun. Nerede senin merakın? Nerede senin şövalye kahramanlığın?"

"Yaşıyor ve iyi, teşekkürler."

Kitiara içeri birkaç adım daha attı. "O halde geliyor musun?"

Sturm elini uzattı ve kalkanların yığıldığı yere uzandı. Cüce işi küçük bir kalkan bularak onu koluna geçirdi. Bunu yaptıktan sonra Kiitiara'yı takip etmeye başlamıştı.

"Burası çok karanlık," dedi Kitiara. Basamakların altında yağlı siyah bir tozla kaplanmış bir direk vardı. "İs mi?" dedi Kitiara.

"Hmm, evet." Sturm tek dizi üzerinde aşağı indi. Oda kömürleşmişti. "Burası bir yangın geçirmiş." Kirlenen parmaklarının uçlarını temizlerken, "Gemi denizde olduğu için şanslıymış." Yine de denizde çıkan bir yangın bir geminin karşılaşabileceği en kötü olaylardan biriydi.

"Buranın altında bir şey var mı?" diye sordu Kitiara.

"Sadece sintine[12]." Bir şey mum ışığını yakalamıştı. Sturm hemen Kitiara'ya seslendi. "Işığı buraya getir."

"Ne oldu?" Basamakların sağ tarafında yerde dört uzun çizik vardı, bunlar o kadar derinlerdi ki tahtanın kömürleşmiş yerinden alttaki yanmamış kısma kadar uzuyorlardı. Çizikler birbirlerinden yedi buçuk santim uzaklıkta ve neredeyse bir ayak kalınlığındaydılar.

"Buna ne diyorsun?" diye sordu Sturm.

Kitiara kılıcını çekti. "Pençe izleri," dedi yüzünü ekşiterek. Büyük bir yarı silindir pruvaya doğru tavandan sarkan perdeyle ikiye bölünüyordu. Gemi direğinin iki yanında kapılar vardı. Direğin sağ tarafındaki barikat bozulmamış, sol taraftaki ise parçalara ayrılmıştı.

"O her ne ise, buradan gelmiş," dedi Kitiara.

"Ne mi?"

Kitiara cevap vermedi, onun yerine paramparça edilmiş barikatın içinden dikkatle ilerideki ambara adım atmıştı. Sturm deliğin içine sığamıyordu, bu yüzden birkaç tahtayı daha kırdı. Kömürleşmiş keresteler yüksek sesle birbirlerinden ayrılmıştı.

İlerideki ambar kıç tarafındakinden daha soğuktu. Burada yangın sonucu oluşan isler yoktu. İkili burada kemikler, kırılmış kılıçlar, palalar ve ezilmiş miğferler buldu– bunlar vahşi bir kavganın kalıntılarıydı. Tam o sırada Kitiara başka bir figürün üzerine tökezledi, bu figürün üzerinde hâlâ kahverengi cübbesi duruyordu. Ayrıca kadının bu cübbeyi keşfettiği yerde bir altın parçası parıldıyordu.

"Bu bir papazmış," dedi Sturm. "Cübbe ve nazarlıklar kutsal bir adamın giyeceği türden." Sturm cübbenin ceplerini yokladığında bakırın içine sarılmış bir kolye çıkartmıştı. Kolyeyi mum ışığına tuttu. "Bir gül. Majere'in sembolü. En azından iyi bir tanrıya hizmet etmiş." Şövalye kolyeyi saygıyla loş kıyafetin üzerine bıraktı.

Kitiara ise öndeki duvara doğru ilerledi. Duvarda baş kasaraya giden bir merdiven vardı. Merdivenin yarısından sonraki basamaklar biri tarafından kesilmişti. Pruva direğinin kalın tabanı buradaki ambarın da içine kadar

girmişti ve onun yanında başka bir kapı vardı. Bu kapı bozulmamıştı.

"Sturm, buraya gel!" Sturm istemeden papazın kemiklerinin üzerine basmıştı.

Kitiara mumunu takoz kapıya uzattı. Yıpranmış kırmızı iplikler kapının ortasındaki düğümün etrafında toplanmıştı. Küçük bir balmumu damlası ipleri bir arada tutuyordu ve balmumu halka şeklindeki bir mührü anımsatıyordu.

"Okuyabiliyor musun?" diye sordu Kitiara.

Sturm mühre dikkatle baktı. "Majere bizi korusun" ve "Novantumus'un isteğine uyun." Sturm tekrar papazın kalıntılarına baktı. "O Novantumus olmalı."

Kitiara kılıcının ucunu balmumu mühre koydu. "Sen ne yaptığını zannediyorsun?" dedi Sturm.

"Kapının arkasında değerli bir şey var," dedi Kitiara. "Ne olduğunu görmek istiyorum."

"O, bu adamları öldüren şey olabilir."

Kitiara kapının üzerine hafifçe vurdu. "Merhaba, orada hiç canavar var mı?"

Gelen tek ses dışarıdaki fırtınanın sabit, sarsıcı gürlemesi ve geminin kerestelerinin gıcırtısıydı. "Gördün mü, tehlike yok."

Sturm, Kitiara'yı kabaca kenara çekti. "Onu kurcalamana izin vermeyeceğim!"

"Vermeyecek misin?" Kitiara kolunu Sturm'ün elinden kurtarmıştı. "Ne zamandan beri bana emir veriyorsun,

Sturm Brightblade?"

"O mührü kırmana izin vermeyeceğim. Ölümümüze neden olabilir."

Kitiara kılıcını kaldırdı. Sturm kalkanıyla bu vuruşu engelledi. Kitiara öfkeyle homurdandı. Elindeki mumu yere koydu ve kavga duruşuna geçti. "Yolumdan çekil!" dedi.

"Ne yaptığını düşünür müsün? Sadece kapıyı açmak için dövüşmek mi istiyorsun? Etrafına bak, Kit. Bu silahlı adamları vebanın öldürdüğünü mü sanıyorsun?"

"O halde hazine için kavga ederlerken birbirlerini öldürdüler. Yoldan çekil!"

Sturm cevap verecekti ki Kitiara ona saldırdı. Sturm gerilemişti, kılıcını kullanmak istemiyordu. Kalkanını havada tuttu, Kitiara'nın vuruşlarını karşılıyordu. Bu olay Kitiara'nın sabrı taşana dek devam etti. Sturm'e doğru yukarıdan aşağı bir hamle salladı. Kılıcı kalkana sert bir şekilde vurdu ve üzerinden kaydı. Vuruşunun açısı kapının üzerinde son buldu ve gevrek balmumu mührü paramparça etti.

"İşte yaptın," dedi Sturm, soluk soluğa.

Kitiara kapıyı iterken ve açmak için kapının üzerine yüklenirken Sturm şaşkınlık içinde onu izliyordu.

"Sonunda," dedi Kitiara. "Sonunda!"

Etrafa bir süre sessizlik hakim oldu, sonra ise korkunç bir çatırtı geldi. Kitiara geriye çekilirken kılıcı yere düştü ve büyük bir şıngırtıyla kemiklerin arasında durdu. Ortadaki tahta dışa doğru çıkmış ve çatlamıştı. Sturm kalkanı bir

tarafa fırlatarak Kitiara'nın kalkmasına yardım etti. İçeriden başka bir çatırtı daha geldi ve ilk tahtanın üzerindeki tahta esnedi.

"Bu ne?" diye haykırdı Kitiara.

"Bilmiyorum, ama oradan dışarı geliyor. Haydi gidelim!"

O kadar hızla oradan kaçmışlardı ki, mumu arkalarında unuttular. Kıç tarafındaki ambarın isli karanlığının içinden koştular ve cephaneliğe giden merdivenlerde tökezlediler. Kitiara ip dolabına doğru gittiğinde Sturm onu geri çağırmıştı.

"Kapağı kaldırmama yardım et!" dedi Sturm.

Ağır kapağı sürüklediler ve deliği kapattılar. Sonra ip dolabından merdivenle çıkıp kaptanın odasına gittiler. Kitiara merdiveni işlevsiz hale getirmek için birkaç ağır sandığı üzerine sürükledi. Yağmur üzerlerindeki pupa güvertesini yumrukluyor, rüzgar panjurların etrafında uğulduyordu. İkili karanlığın içinde birbirlerine yakın durdular, zor nefes alıyor ve sesleri dinliyorlardı.

Güverte ayakları altında titredi, kırılan tahta sesleri duydular. Şey, her ne ise, yolunu parçalayarak açıyordu.

"Kılıcımı kaybettim," dedi Kitiara, çok utanmıştı. O bir savaşçıydı ve iskeletlerin arasına düştüğünde tek silahını kaybetmişti.

"Önemli değil," dedi Sturm. "Kılıçlar bu geminin mürettebatını korumamış."

"Teşekkürler," dedi Kitiara ağzını çarpıtarak. "Müthiş bir rahatlatıcısın."

Metaller çınladı ve takırdadı. O cephanelikteydi. Sturm terli elini kılıcının sapı etrafında oynatmıştı. Şey silah deposunda öfkesini büyüttükçe aşağıdaki şamata da giderek kötüleşti. Çarpma ve çınlama seslerine bakılınca sanki cephanelikteki her şey yumruklanıyor, bükülüyor ve eziliyor gibiydi. Sonra aniden bütün ses bir anda kesildi.

"Bir şey duyabiliyor musun?" diye fısıldadı Sturm.

"Sadece seni. Hışşt." Herhangi bir ses duymak için kasıldılar.

Odanın kapısı büyük bir çarpma sesiyle açıldı. Yağmur içeri girmeye başlamıştı. Sturm kapıyı kapatmak için rüzgara karşı mücadele verdi. Kasırganın içinden yansıyan yeşilimsi gri renkten dolayı, Sturm ana ambar ağzının parçalanmış olduğunu anlamıştı.

"Güvertenin üzerine çıkmış!" diye bağırdı Sturm rüzgarın içinden. "Her yerde olabilir!"

"O kapağı kapatmalıyız," dedi Kitiara. "Yoksa gemi su alır, tamam mı?"

Sturm başını salladı. Kendini tükenmiş hissediyordu. O anda gnom'ların hangi salaklıklarla uğraştıklarını merak etmiş ve büyük bir coşkuyla onların yanında olmayı dilemişti.

"Hazır mısın?" dedi Kitiara. Kapının sürgüsünü arkaya attı, ve ikili fırtınayla sırılsıklam olmuş güverteye fırladı. Ancak henüz iki adım bile atmadan deniz suyuyla sırılsıklam olmuşlardı. Yeşil su tepeleri kalkıp iniyor ve ufuk göz seviyesinden neredeyse baştaki direğe çekilmişti. Sturm ve Kitiara el ele tutuşarak ana direğe doğru sendeleyerek

ilerlediler. Ambar kapağı sadece açılmamış, içe doğru delinmişti. Köpüren deniz üzerinde hızla ilerlerken Sturm iki kez dengesini kaybetmişti. Sonunda dizlerinin üzerinde ambar kapağını eski yerine getirmeyi başardılar.

Kabaran denizin gürültüsü üzerinden tiz bir ses kulaklarına geldi. Sturm sesin kaynağını bulmak için sağa sola bakındı: Kitiara ise yukarı aşağı. Kitiara şeyin başlarının üzerindeki donanımlara yapışmış olduğunu görmüştü.

Korkunç görünümlü bir '*şey*'di, berbat beyaz bir rengi vardı ve cılızdı. Anormal büyüklüğü dışında, açlıktan ölmek üzere olan soluk benizli bir adam da olabilirdi. Ama bu yaratık iki metre uzunluğundaydı. Çıkıntılı gözleri tıpkı yanan kömürlere benziyordu, elleri ise beş santim uzunluğunda gümüş tırnaklı pençelere sahipti. Kafası yuvarlak, saçsızdı, kulakları ise uzun ve sivriydi. Yaratık kafasını arkaya itmiş ve ulumuştu, ağzının içinden uzun sarı dişleriyle siyah dili gözüküyordu.

"Acı çeken tanrılar! Bu ne?"

"Bilmiyorum. Dikkat et!"

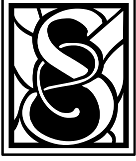
Yaratık donanımın üzerinden ön direkten sarkan desteklere sıçramıştı. Seren direğinin altına kaymış ve ayakları yardanın üzerinde olana kadar dönmüştü. Orada durarak yine insanlara uluyordu.

Sturm ve Kitiara kamçılayan yağmura ve kabaran denize aldırış etmeden tekrar ıslak kaptanın odasına çekildiler. Odanın içine girdiklerinde kapıyı çarparak kapadılar ve sürgülediler.

Kitiara birden geri döndü. Odanın arka tarafını garip beyaz bir parlaklık kaplamıştı. Orada da yalnız değillerdi.

- 34 -
Prythis'in Hikayesi

oğuk beyaz ışık iki metre uzunluğundaki bir adam şekline dönüşmüştü. Kitiara bükülmüş hançerini ona uzattı, ama Sturm silahı aşağı iteledi.

"Paladin'in ve bütün İyi Tanrıların adına, barış içinde buradan git, ruh," dedi Sturm.

Oda derin ve uzun bir iç çekmeyle doldu. "Keşke gidebilseydim," dedi kısık bir ses. "Çünkü o kadar yorgunum ki."

"Sen kimsin?" diye sordu Kitiara.

"Hayattayken bu geminin efendisiydim. Adım Prythis."

"Tehlikeli gibi durmuyor," diye mırıldandı Kitiara, Sturm'e, "ama şu dışarıdaki yaratıktan saklanacak daha güvenli bir yer bulalım."

"Gharm bu odaya giremez," dedi hayalet, "ben burada olduğum sürece." Dışarıda, şeytani şey ölü kaptanın sözlerini onaylar şekilde bir çığlık attı.

Gharm nedir?" diye sordu Sturm.

Hayal meyal seçilen figür yaklaşarak daha belirgin bir hâl aldı. Bacakları hareket etmiyor, kolları da iki yanında hareketsizce duruyordu. Hayalet, Sturm ile Kit onun derin, oyuk gözlerini ve yüzü gibi sarkmış açık ağzını görene

kadar öne doğru süzülerek yaklaştı. Ses hayalet dudaklarını hareket ettirmeden bu açık ağızdan çıkıyordu.

"O bir zamanlar benim arkadaşımdı, sonra üzerimize bir lanet geldi. O Gharm oldu, bense dolaşan bir ruh, ve Werival'ın mürettebatı da işkence çekerek öldü."

"Ruhlar iki neden için dolaşırlar: birincisi öcü alınmamış bir kötülük yüzünden, ve ikincisi de yaşayanları uyarmak için. Bunlardan hangisi, Kaptan? Neden bu ölümlü gemide kalıyorsun?" diye sordu Sturm.

Başka bir hüzünlü iç çekiş sesi duyulmuştu. "Bilin ki, dostlarım, ben kötülüğün güçleriyle pazarlık yaptım ve kaybettim."

Hayalet daha da yaklaşmıştı, Kitiara cesedin ölü beyaz gözlerini ve soluk bedenini oldukça net biçimde görebiliyordu.

"Ben tüccar bir kaptandım, cesur ve girişkendim. Hiçbir zaman kargoyu paraya dönüştürmezdim. Sirrion Denizi'nde düzenli seferler yapardım ve kuzey ve doğu mallarını Kan Denizi girdabına götürürdüm. Baharatlardan kölelere her türlü malı taşırdım."

Sturm kaşlarını çattı. "Perişanlık içinde ticaret yapmışsın," dedi.

"Evet, öyle. Tanrılarınıza minnettarım ki hâlâ yaşıyorsunuz ve yaptığınız şeytani eylemleri düzeltebiliyorsunuz! Ben şimdi geçmişi saklıyorum."

Üzerlerindeki pruva güvertesi ayak sessiyle gıcırdadı. Gharm tahtaların üzerinde dolaşırken Kitiara gergin bir şekilde hayaleti dinliyordu. "Bu şey nedir?" diye sordu.

"Bir zamanlar benim birinci adamım ve dostum, Drott'du. Ona bildiğim her şeyi öğretmiştim. Sandıklarımız gittikçe daha fazla altınla doluyordu ve ben de tıpkı seneleri gittikçe azalan adamlar gibi bununla tatmin oluyordum. Ama Drott gençti, hevesliydi ve her zaman en çok parayı kazandıracak görevi arıyordu, pullu savaşçılarla karşılaşması hayati önemi olan bir gündü."

Sturm, kaptanın demek istediğini anlamıştı. "Ejderanları mı ima ediyorsun?" diye sordu.

"Evet, kimileri onları böyle adlandırır." Pyrthis'in hayaleti Sturm'ün üzerine doğru süzüldü. Sevecen gözükmesine rağmen varlığı bunaltıcıydı ve Sturm de terlemeye başlamıştı.

"Ejder-adamların zengin bir önerisi vardı: biz onlar için bir gemi dolusu silah ve parayı Nordmaar'dan Coastlund'a taşıyacak ve orada kuzey denizlerinden gelen diğer ejder-adamlarla buluşacaktık. Drott üzerimize laneti getiren bu öneriyi ve onların paralarını kabul etmişti." Hayalet korkunç bir törpülü ses çıkarttı. "Çok halsizim..." Ölü adamın sol kolu omuzundan sarktı ve yavaşça yere düştü. Kitiara bu manzara karşısında geri çekildi, iğrenmekten çok şaşırmıştı. Parıldayan organı kaldırmak için yere çömeldi, ama eli kolun içinden geçti.

"Gemiye altı yüz kiloluk silah yükledik ve Coastlund'a gitmek için demir aldık. İyi bir rüzgarımız vardı ve sakin bir seyir sürüyorduk. Drott yolda kağıtlara bir şeyler karalamaya başlamıştı. Sonunda beni de planının içine çekmişti. Planı şuydu: Ejder-adamlar barbar ve akıncı olduklarına göre, neden alabildiğimiz kadar altın alana kadar onları dolandırmıyorduk? Kılıçları için iki ya da üç

misli para verirlerdi ve bizim de korkacak bir şeyimiz olmazdı. Kime şikayet edebilirlerdi ki? Amaçları bizimkinden daha kanunsuzdu."

"Ben de Drott'un planının içine isteksizce dahil olmuştum. Gerçekte ise, pullu katilleri küçümsüyor ve onlardan çok korkuyordum. Onları kandırmanın adil ve kazançlı olacağını düşünmüştüm."

Hayalet duraklamıştı ve odadaki sessizlik gittikçe uzadı. Sturm en sonunda, "Coastlund'a ulaştığınızda ne oldu?" dedi.

Derin bir soluk alınmıştı. "Orada bir ejder-gemisi vardı, bekliyordu. Ejder-adamların lideri silahların transferini gerçekleştirmek için gemimize gelmişti. Drott daha fazla para istediğini söyledi. Lider bu tip bir dalavere bekliyor olmalı ki, anlaşılmış olan miktarın yarısını daha ödemeyi önerdi. Drott iki misli üzerinde ısrar etti. Sürüngen bir süre direndi, ardından kabul etti. Gemisine gitti ve ikinci bir hazine sandığıyla geri döndü. Bu kez yanında bir insan vardı. Bu, yüzünde bir ejder maskesi taşıyan karanlık bir papazdı. Bu adam beni oldukça korkuttu. Hiçbir şey söylemeden gemide durdu, ve seyretti. Drott ikinci para kutusu güverteye gelince kahkahalarla gülüp, şakalar yaptı. Elde ettiği başarıyla sarhoş olmuştu, ve ben mürettebata kargoyu ejder-gemisine transfer etmelerini emrettiğimde, beni bir kenara çekti ve kulağıma başka bir şeytani fikir fısıldadı. "Kargonun bir kısmını kendimize saklamayalım mı?" dedi. "Bu cömert güvercinlerden biraz daha gümüş kırpmayalım mı?"

"Bu oldukça aptalcaymış," dedi Kitiara, "etrafta bir gemi dolusu ejderan varken."

"Onların gücünden korkmadık, çünkü mürettebatımız oldukça fazlaydı ve süvari kılıcı ve mızrak kullanmada ustaydılar. Korsanlarla dolu denizlerde yol alırken biz de hazırlıksız değildik," dedi.

"Ama karanlık papaz– işte o karşılaşmayı beklediğiniz biri değildi," dedi Sturm.

"Haklısın, ölümlü adam." Hayaletin sağ kolu düştü. Gerçek olmayan etin bir kısmı Sturm'ün çizmeli ayağına dokundu. Sturm hızla ayağını çekti ve titredi. Hayaletin dokunuşu Buz Duvarı rüzgarının dokunuşundan bile daha soğuktu.

"Yüz kilo silahı kendimize sakladık. Ejder-adamların lideri eksikliği farkederek bu durumdan yakındı. Drott güvertenin üzerinden onunla arsızca alay etti, yasal olmayan silahlara vergi uygulandığını ve ejder-halkının bunu ödemek zorunda olduğunu söyledi. Ejder-adam Werival'ı fırtınaya yakalatmak ve hepimizi öldürmekle tehdit etti. Tayfamız ellerinde silahlarla güverteyi doldurarak ejder-adamların söyledikleriyle alay etti. Bizim sayımızdan üç kez daha az olan ejder-adamlar silahlanmaya başladılar. Ben çapayı çekmek istedim, ama Drott kalıp savaşmamız gerektiğini söyledi. Pullu halkı öldürdükten sonra, bütün silahları alıp onlara tekrar satabileceğimizi söyledi."

"Bir savaş olmadı. Karanlık papaz olduğu yerden ejder-gemisinin kıç tarafına çıktı ve kollarını iki yana açarak. '*Git, açgözlü haşarat ve onursuz altınını da al. Seni ve senin olanları sonsuza dek lanetliyorum! Altına göz koyanlar yoldaşlarının etine de söz koyacaklar. Karanlık Kraliçe*'*nin hizmetkarlarıyla alay edenler onun öfkesini anlayacaklar! Onun alaylı kahkahasını sonsuza dek duyacaklar!*' dedi."

"Bu korkunç bir lanetti ve onun ağırlığı haftalarca üzerimizden düşmedi. Coastlund sahillerinden ayrılıp Sancrist'e doğru yola çıktık, ama orayı bir daha göremedik. Garip, dairesel rüzgarlar bizi karadan uzağa sürükledi durdu. Tayfa kahkahalar atan bir kadının sesini duymaya başlamıştı ve yavaş yavaş delirdiler. Geriye kalan birkaç sağlıklı denizci ise, delirenleri alttaki kamaraya zincirlemek zorunda kaldı. Yiyecek ve su gittikçe azaldı, elimizden gelen her şeyi denedik, fakat bir türlü Werival'ı tekrar sahile ulaştıramadık.

"Drott değişti. Her zaman kibirli, pratik zekasıyla gurur duyan bir adam olmuştu. Ama artık kendisiyle ilgilenmiyordu, sakalı uzuyor, kıyafetleri paçavraya dönüşüyordu. Eti kemiklerinden sarkmış ve cildi bembeyaz kesilmişti. Günler geçtikçe, birinci adamım ve dostum sefil vücudunu saran korkunç lanetle perişan oldu. Drott aşağıda sessizce dolaşıyor, fareleri elleriyle yakalıyor ve onları canlı canlı yiyordu. Bir süre sonra da fareler ona yetmemeye başladı. Sonunda da bir Gharm'a, insan etiyle beslenen kurt gibi aç bir hortlağa dönüştü."

"Onu neden öldürmediniz?" dedi Kitiara sivri diliyle. Üzerlerindeki ayak sesleri kesilmişti, ama hâlâ Gharm'ın parmaklıklardaki çılgın sıçramaları duyabiliyorlardı.

"Yapamadım, çünkü her ne kadar onun yeni biçiminden iğrensem de, tükenmiş dostuma acıyordum. Mürettebat, zavallı sefiller, ona delilikten ve açlıktan ölenlerin bedenlerini vererek bizden uzak tutma yolunu keşfettiler. Geride sadece beş sağlam adam kaldığında da Gharm'ın işini bitirmeyi kararlaştırdılar. Genç papazımız Novantumus geçici bir koruyucu büyü yapmıştı. Denizciler silahlanarak ateş ve kılıçlarıyla Gharm'ı geminin en ucuna kadar

itelediler. Novantumus iblisi çapa odasına hapsetmek istemişti ve odanın kapısına sihirli bir mühür yerleştirdi. Ancak Gharm adamlara vahşice saldırdı ve hepsini tek tek öldürdü. Kanı yerlere damlayan cesur Novantumus, Ghann'ı odanın içine sokmayı başarmıştı. Ben tek başıma hayatta kalmıştım, ancak burada, masamda açlık, susuzluk ve çaresizlik içinde öldüm."

Hayalet anlattığı öyküsüyle baştan aşağı sönmüş gibiydi, etrafa yaydığı soğuk parlaklık da bir mum alevinin titrek ışığına dönüşmüştü.

"Bir soru," dedi Kitiara. Kaptanın ayakları arasında duran kafatasını eline aldı. "Bu kim?"

"O Drott'un kafasıydı. Gharm onu öldürmeden denizcilerden biri kesmişti."

"Ama oradaki şeyin bir kafası var."

"Ondan sonra yenisi çıktı."

Sturm, "Gharm öldürülebilir mi?"

Hayalet narin bir beyaz sisin içine büzülmüştü. "Çelik, demir, ya da tunçla hayır," dedi hayalet, kısık, titrek bir sesle. "Sadece arıtıcı bir ateş bu gemiyi temizler." Bu son sözleriyle beraber hayalet gözden kaybolmuştu.

"Bu harika," dedi Kitiara yüzünü ekşiterek. "Bizi sudan koruyan gemiyi yakmadıkça öldüremediğimiz bir canavar!"

"Yapmamız gereken fırtına dinene kadar sağ kalmak," dedi Sturm. "Gnom'lar bizi arıyor olacaklar ve biz de bu lanetlenmiş gemiden kurtulabileceğiz–" Bir çatırdı Sturm'ün cümlesini yarıda kesmişti. Gharm kemikli, pençeli

kollarından birini kamara kapısının ince panosundan geçirmişti.

"Bu ses bana dokunulmazlığımızın sona erdiğini söylüyor," dedi Kitiara. Sturm masanın üzerinden atladı, zarif bir hareketle kılıcını çekti. Kapıyı kavrayan pençelere sivri kılıcını sertçe indirdi. Gharm acıyla inledi ve sol kolunun geri kalanını çekti.

"Acı çeken tanrılar!" Kitiara kolu bir yana tekmeledi. Organ hızla kemiğe, sonra da toza dönüşmüştü. Gharm nefret dolu gözlerinden birini açtığı deliğe dayadığında göz insanların üzerinde parladı. Sturm tekrar kılıcını kaldırınca canavar da geriye çekildi.

Kitiara kamaranın arka tarafına gidip kaptanın ranzasını parçalamaya başladı.

"Kit, ne yapıyorsun?" diye seslendi Sturm.

"Merak etme, sadece şu lanet olasıca şeyi bir dakika daha uzak tut!"

Sturm arkasında çatırdayan tahta sesleri duydu ve sonra ensesinde bir sıcaklık hissetti. Sturm döndüğünde Kitiara'nın ranza tahtaları ve birkaç kumaş parçasıyla bir ateş yakmış olduğunu görmüştü. Ateş, kaptanın lambasının yağıyla vahşice yanan bir aleve dönüşmüştü.

"Ha! Şimdi bir de bunu dene, hortlak!" diye bağırdı Kitiara, alevleri kapının önüne savurarak. Gharm ulumuş ve tıslamıştı, koca dişlerinden salyalar damlıyordu. "Sana çiğnemen için bir şey vereceğim." Kitiara kapıyı tekmeleyerek açtı. Yağmur neredeyse durmuştu, ama vahşi rüzgar hâlâ güvertenin üzerinde öfkeyle esiyordu. Kitiara

dışarı fırlayarak elindeki meşaleyi tıpkı bir kılıç gibi öne arkaya sallıyordu. Gharm parmaklık kadar ince kalçalarının üzerine çömelmişti, tükürüyor ve yılan gibi tıslıyordu.

"Kit, dikkatli ol!"

"Bu şeyin dışarı çıkması benim hatam. Onu öldüreceğim!"

Kitiara tekrar hortlağın üzerine yürüdü, onu gemi donanımına doğru geri çekilmeye zorluyordu. Canavar güvertenin yedi metre yukarısında asılı duruyor, kıkırdayarak gülüyordu. Kitiara onun altına doğru adım atarken meşaleyi parlak ve sıcak tutmak için sallıyordu.

Sturm, Kitiara'nın arkasına yaklaşarak, "Üzerine atlamasına izin verme," diye öğütledi.

"Eğer atlarsa, geldiğinden daha büyük bir hızla yukarı dönecektir."

Siyah bulutlardan oluşan tavan, gökyüzü mavi rengine tekrar kavuşurken kirli beyaz derelere dönüştü. Rüzgar hızını azaltmış ama durmamıştı. Kasırganın merkezindeydiler, kilometrelerce genişlikteki fırtınanın en sakin yerinde, Gharm sancak tarafındaki donanıma doğru kaymıştı. Kitiara onu güverteden takip ediyordu, iblisi gözleriyle izlemekte o kadar ısrarlıydı ki Sturm'ün kesmiş olduğu ana yelkenin ucunu görememişti. Ağır, uçuşan yelken bezi, yağmurla sırılsıklam olmuştu ve bir kenarı kıvrılıp, Kitiara'yı yakalamıştı. Kadın sırtüstü düştü ve meşale elinden uçtu. Yelken onu yakalayınca Gharm da harekete geçmişti.

"Hayır!" diye bağırdı Sturm. Büyük bir hızla iblisin sırtına atıldı, onun solgun, cılız derisini kesiyordu. Hortlak

pençelerini Kitiara'nın omuzuna derin bir şekilde geçirmişti, ama Sturm'ün saldırışıyla elini geri çekmek zorunda kaldı. Ölümlü bir düşmanı öldürecek darbeler kullanıyordu, ama Gharm yavaşlamamıştı bile. Sturm hortlağın kesilmiş kolunun yerine çoktan yenisinin gelmiş olduğunu farketmişti.

Kitiara kendini Sturm'le Gharm'ın düellosunun ortasından uzaklaştırdı. Yarası Bellcrank'ın demir sülfatı gibi yanıyordu. Güverteyi kömürleştiren meşalenin yanına gitti. Cebinde hâlâ kaptanın lambasının yağı bulunan bir teneke kutu vardı. Uygun zaman gelip Sturm, Gharm'ın önünü açık bıraktığında, Kitiara yağı meşaleyle birlikte hortlağa fırlatmıştı.

Sadece küçük bir teneke kadar yağ vardı, ama Gharm tahmin edilemeyecek bir acıya dayanamayarak bağırıyordu. Kendini güverteye fırlatmıştı, vücudunda yanan alevleri söndürmek için yuvarlanıyordu. Ancak bunda başarısız olunca havaya sıçradı ve ileri koştu. Ambar kapağını parçalayarak aşağı indi ve gözden kayboldu. Ardında pis bir duman öbeği bırakmıştı.

Sturm çömelerek kolunu Kitiara'nın omuzuna doladı. Kadının dişleri birbirine vuruyordu. Hortlağın pençeleriyle zehirlenmişti.

"Kit! Kit!" Kitiara'nın gözleri neredeyse bembeyazdı, üstelik alnına doğru yukarıya kaymışlardı. "Kit, beni dinle! Vazgeçme! Savaş onunla! Savaş onunla!"

Kitiara'nın eli titreyerek boğazına yükseldi. Orada, giysisinin altında Tirolan Ambrodel'in ona haftalar önce verdiği ok başlı ametist duruyordu. Gnom'larla karşılaşmadan önce rengi solan kristalin sihri, Lunitari'de

geçirdikleri günlerde gücünü tekrar toplamıştı. Taş şimdi koyu mor renkteydi. Ametist, Krynn'e dön dükten sonra gücünü kaybetmemişti.

Kitiara'nın parmakları ametisti kavrayamayacak kadar güçsüzdü artık. Çoktan katılamışlardı ve buz gibiydiler. Sturm nazikçe sihirli kristali kaldırdı. Taşın içinde Kit'ın hayatını koruyabilecek kadar güç var mıydı? Onun gibi büyüyü reddetmeye yemin etmiş biri, Kitiara'yı kurtarmak için onu kullanmaya cüret edecek miydi?

Kitiara'nın nefes alışları azaldı, ağır, törpülü bir şekilde soluk almaya başlamıştı. Ölüm Kitiara'yı avuçlarında tutuyordu. Tartışma için vakit yoktu. Sturm ametisti yumruğu içine aldı ve diğer elini Kitiara'nın yaralı omuzuna koydu. "Beni affet, baba," diye mırıldandı. "Bu onun hayatı için."

Taş sıcaktı, ama Sturm'ü yakmadı. Kitiara keskin bir çığlık attı ve Sturm'ün kolları arasında gevşedi. Sturm çok geç kaldığını, Kitiara'nın öldüğünü düşündü. Adam parmaklarını açtığında ametistin tekrar berraklaştığını görmüştü. Kit'in yarasının üzerindeki giysi parçasını kaldırdığında yaranın iyileşmiş olduğunu farketti.

Ambardan gelen duman kalınlaşıyordu. Sturm bir kolunu Kitiara'nın bacakları altına koydu ve sendeleyerek ayağa kalktı. Açık ambar ağzından gelen çığlıklar Gharm'ın henüz ateşi alt edemediğini gösteriyordu. Duman o kadar kötüleşmişti ki Sturm, Kitiara'yı da taşıyarak geminin pruvasına çekilmek zorunda kalmıştı. Rüzgar iskeleden sancak tarafına esiyor, geminin dumanlardan temizlenmesine asla izin vermiyordu. Ambar kapığından alevler ilk çıkmaya başladığında Sturm, gerçekten

korkmuştu. Gemi alev alırsa nasıl kaçacaklardı? Werival'ın hiçbir sandalı görünürlerde yoktu. Tam o anda, sancak tarafındaki yağmur duvarı aralandı ve Bulutların Efendisi'nin kahverengi gövdesi ortaya çıktı. Uçan gemi dalgaların üzerinde o kadar alçakta süzülüyordu ki, sürekli olarak birkaç büyük dalga geminin gövdesine çarpıyordu.

Sturm, gnom'ları pruvada, beyaz mendillerini sallarken gördü. Büyük bir zafer çığlığı geçti boğazından. "Kit, kalk!" diye bağırdı. "Kit, gnom'lar geliyor! Kurtulduk!"

Tam o anda alevler Gharm'la birlikte ambar ağzından yukarı fırladı. Baştan aşağı yanmakta olan dev hortlak lanetlenmiş yaşamını feryat ederek kaybediyordu. Ateşlere daha fazla dayanamayan hortlak kendini köpüren dalgaların içine attı.

Pruva yanıyordu ve ön direk neredeyse küle dönmek üzereydi. Bulutların Efendisi kıç tarafına yönelmişti. Sturm, Kitiara'yı yere bırakarak güvertede duran kayık kancalarından birini kaptı. Gnom gemisi yavaşça iskele tarafına süzülürken, Sturm kancayı taktı ve onu sıkıca lanetli gemiye çekti.

Sturm, Kitiara'yı omuzu üzerinde kaldırırken, gnom'lar Werival'ın etrafında dolaşıyorlardı. Sturm parmaklığa bütün gücüyle koştu ve sıçradı. Gnom'lar da gemiye yol verdiler ve Bulutların Efendisi denizin üzerine indi.

"Çok fazla ağırlık var!" diye bağırdı Wingover. "Taşıyabileceğinden fazla!" Geminin içindeki Sighter, Cutwood ve Birdcall kapıları, pencere camlarını ve diğer gevşek nesneleri dışarı fırlatmaktaydılar. Gemi tekrar alçak bulutların olduğu seviyeye yükselmişti.

"Gemiye h-hoşgeldiniz!" dedi Stutts içtenlikle.

"Burada olmaktan mutluyum," dedi Sturm büyük bir huzurla. Yayılarak güvertenin üzerine yattı.

"Aşağıda ne oldu?" diye sordu Wingover.

"Uzun bir hikaye."

"Bayan iyi mi? Bilincini kaybetmiş gözüküyor," dedi Sighter. Gnom, Kitiara'nın kollarından birini kaldırıp bıraktı.

"O iyi olacak," dedi Sturm.

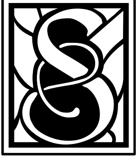
Bulutların Efendisi bulutların üzerine ulaşmıştı. Aşağıdaysa kasırganın uğultusu bütün görkemiyle sürüyordu. Gnom'lar yelkenleri açtılar ve batan güneşi arkalarına aldılar.

"Bir işaret ateşi yakmanız çok akıllıcaydı," dedi Wingover. "Ama ateş kontrolden çıktı, öyle değil mi? Demek istediğim, biz gelmeden bütün gemiyi yakabilirdiniz."

Sturm'ün içinde kahkahalarla gülmek için büyük bir arzu uyanmıştı. Bunun yerine. "Olaylar bu şekilde gelişmedi," dedi ve esnemek için durakladı.

"Gemide işe yarar bir şey buldunuz mu?" diye sordu Sighter, ama Sturm çoktan uykuya dalmıştı.

- 35 -
Garnet'a Giden Yol

turm toprağı kokladı: ıslak toprağı, çiçekleri ve diri tarlaları. Güneş gözlerindeydi. Doğruldu. Dişli haznesinde tek başınaydı. Tavanın çoğu gibi, pencereler ve kapılar da ortada yoktu. Güverteye gitti. Sighter pruvadan aşağıyı teleskobuyla inceliyordu. Arka tarafta Kitiara, Stutts, Fitter ve Rainspot oturuyordu. Kitiara hızla konuşuyor ve elleriyle vahşi hareketler yapıyordu.

"–ve sonra Sturm ileri adımını atarak canavarın kolunu kesti!" Gnom'ların hepsi bir '*Ohh*' sesi çıkartmışlardı, Kitiara kolunu gözlerinin önünde nasıl pörsüdüğünü anlatmaya geçmişti.

Derken Stutts, Sturm'ün yaklaştığını gördü. "Ah, Efendi Brightblade! Kalkmışsın. Biz de lanetlenmiş g-gemide başınıza gelen k-korkunç macerayı dinliyorduk."

Sturm anlaşılmayan bir şeyler homurdandı ve Kitiara'ya baktı. "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Olabildiğince iyi. Sen nasılsın?"

"Dinlenmiş," dedi Sturm. "Ne zamandır uyuyorum?"

"İ-iki gece ve bir gündür," dedi Stutts.

"İki gece mi!"

"Ve bir gün," diye ekledi Fitter.

"Ben de bir saat önce kalktım," dedi Kitiara. "Ölü bir kadın gibi uyudum, ama şimdi kendimi on yazdır hissettiğimden daha iyi hissediyorum."

"Neredeyse ölü bir kadındın." Sturm, Gharm'ın Kitiara'yı nasıl zehirlediğini ve elf taşının onun hayatını bir kez daha nasıl kurtardığını anlattı. Kitiara ametisti giysisinin içinden çıkarttı. Taş sadece beyaz değildi, aynı zamanda üzerinde yüzlerce çatlak vardı.

"Onu kullandığımı hatırlamıyorum," dedi Kitiara, şaşırmıştı.

"Kullanmadın. Ben kullandım," dedi Sturm. Kitiara'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Sturm döndü ve yemek odasına gitti. Orada duran su varili neredeyse boştu. Sturm ılık sudan bir kepçe aldı. Dışarıda Wingover, "Ben onun gibi adamların hiçbir şart altında büyüye başvurmayacağını düşünürdüm," dedi.

"Kullanmayacakları sanılır," dedi Kitiara. Kolyesini tekrar giysisinin içine tıkmaya başladı, ama bunu yaparken taş toz halinde ufalanıverdi. Kitiara tuniğinin üzerindeki kırıntılara üzüntüyle baktı, Tirolan Ambrodel'in hediyesi artık yoktu. Sonra üzerindeki taneleri silkeledi, ayağa kalktı ve gnom'lara, "İzninizle, yoldaşlar. Sturm'la biraz konuşmam gerek," dedi.

Kitiara, Sturm'ü iskele tarafındaki parmaklıklardan aşağıdaki yeşil karayı izlerken buldu.

"Kuzey Ergoth," dedi Kitiara. "Wingover bir deniz kırlangıcı sürüsü buldu ve onları takıp etti. Kuşlar onları karaya götürdü." Sturm bakmaya devam ediyordu, hiçbir şey

söylemedi. "Ben çok bilimsel olmadığını düşündüm, ama Wingover, '*İyi sonuçlar veren her şey bilimseldir*' diyor."

"Ben lekelendim," dedi Sturm kısık sesle.

"Nasıl?"

"Büyü kullandım. Böyle bir şey yasaktır. Artık nasıl bir şövalye olarak kalacağım?"

"Bu gülünç! Lunitari'de o hayalleri görürken de büyü kullandın," dedi Kitiara.

"Onlar bana zorla geldi, başka seçeneğim yoktu. Gemideyse mücevheri senin yaranı iyileştirmek için kullandım."

"Ben buna gerekli olanı yapmak derim! Benim ölmeme izin vermediğin için üzgün müsün?" diye sordu Kitiara alaylı bir şekilde.

"Tabii ki hayır."

"Ama bununla birlikte '*lekelendin*'?"

"Evet."

"O zaman sen bir aptalsın, Sturm Brightblade, sabit fikirli bir aptal! Gerçekten şövalyeliğe ait eski bir kurallar topluluğunun kader arkadaşının hayatından daha önemli olduğuna inanıyor musun? Benim hayatımdan?" Sturm cevap vermedi. "Bu tip bir düşüncede çarpık bir şeyler var. Sturm."

Sturm coşkuyla başını salladı. "Hayır, Kit. Seni kurtarmak için hayatımı feda ederdim, ama bana Ölçü'yü çiğneten kaderin bir cilvesi."

Kitiara'nın çenesi öfkeyle kenetlendi ve sertçe, "Arkadaşlığa verdiğin değerin ne kadar az olduğunu hiç farketmemişim. Benden tozlu, eski geleneklere inanmamı istiyorsun. Tıpkı Tanis gibi. O beni olmadığım bir şeklin içine sokmaya çalıştı. Beni kontrol edemedi, sen de edemiyorsun!" dedi. Bütün öfkesiyle ayağını güverteye sertçe vurdu.

Sturm ellerini birleştirerek onlara dikkatle baktı. "Erdem zor bir efendidir, Kit. Yemin ve Ölçü hiçbir zaman taşıması kolay yükler olmadı. Bir şövalye onları hantal taşlar gibi sırtında taşır ve onların ağırlığı şövalyeyi güçlü ve dürüst yapar." Sturm gözlerini Kitiara'nın gözleriyle buluşana dek kaldırdı. "Sen hiçbir zaman anlamayacaksın, çünkü hayattan istediğin tek şey üzerindeki yükü başkasına taşıtmak. Bir sevgiliye, bir hizmetkara, hatta tunç bir ejderhaya. Biri senin için onurun yüküne dayanabildiği sürece senin kendini suçlu hissetmen ya da hareketlerinin sonuçlarıyla yüzleşmen gerekmiyor."

Kitiara'nın yüzündeki renk çekilmişti. Hiçkimse onunla bu şekilde konuşmamıştı, Tanis bile. "O halde bu son," dedi Kitiara boğuk bir ses tonuyla. "Bu sabun köpüğü yere dokunduğu andan itibaren, ayrılıyoruz."

Kitiara, Sturm aşağıdaki ağaç topluluklarını izlerken onun yanından ayrıldı. Bir daha birbirleriyle konuşmadılar.

* * * * *

"Dikkatli! Dikkatli! Şu dallara dikkat edin!"

Bulutların Efendisi bir ormanın açıklığına doğru yol alıyordu. Karaağaç, dişbudak ve huş ağacı dalları gemiyi tırmalamaktaydı. Wingover güverte kamarasının tepesinde

durarak, inişi yönlendirmeye çalışıyordu. Flash ve Birdcall hafif hava torbasının ağzını açıp, gemiyi havaya kaldıran gücün bir kısmını serbest bırakmışlardı. Rüzgar uçan gemiyi aşağı taşımadan önce gemi birkaç çıplak tepenin üzerini sıyırmıştı.

Sturm pruvada durdu, lanetli gemide geçirdiği korkunç saatlerin sonunda elde ettiği tek hediye olan kancayla tehlikeli dalları savuşturdu. Kendilerini bir yere tutturacak çapa ya da filika demirleri yoktu, sadece hava torbasını zamanlayıp kontrol ediyorlardı.

Flash ve Birdcall yarı boş torbayı tutan ipe yapıştılar. Dallar güverteyi boylu boyunca sıyırdı, boş pencereler onları yakaladığında çatırdadılar. Gemi ağaçların tepesindeki evlerini rahatsız edince kuşlar oradan kaçarken cıvıldadılar.

"Açıklık ileride!" diye seslendi Sturm.

"Hazır olun!" diye bağırdı Wingover.

Ağaçlar yoldan çekildiğinde gemi bir kez daha öne eğildi. Geminin omurgası nazikçe çayırın çimenlerine dokundu, birkaç metre sürüklendi ve durdu. Sturm kancayı yere fırlattı ve parmaklığın üzerinde sallandı. İki ayağını birden Krynn'in toprağına basmıştı.

"Yüce Paladin!" dedi Sturm. "Sonunda sert toprak!"

Tahta rampa da indirildi ve yedi gnom dışarı fırladı. Flash ile Birdcall soru sorar şekilde cıvıldarken, Wingover derin nefes alıyor ve göğsüne hafifçe vuruyordu.

"Şimdi torbayı açabilir miyiz?" diye sordu Flash.

"Evet, evet. Yere indik!"

İki gnom zikzak dikişini gevşetti. Kükürtlü bir hava torbadan çıktı ve bitkin gemi sonunda yere indi.

Kitiara da rampadan aşağı inmiş ve bütün eşyalarını toprağın üzerine yığmıştı. Aralarında geçen tatsız münakaşaya rağmen, Sturm onu izlemekten kendini alamıyordu. Kitiara ona hiç aldırış etmeden, su şişesini ve deri kesesini farklı kalçalarına yerleştirerek eşyalarını dengeledi. Uyku tulumunu bir omuzu üzerine attı. Sturm konuşmak, uzlaştırıcı bir şeyler söylemek için çok hevesliydi, ama Kitiara'nın sert ifadesi ona engel oluyordu.

"Evet, Wingover, uzun ve garip bir yolcuk oldu," dedi Kitiara, küçük adamın elini sıktı. "Bunu hiç unutmayacağım."

"Bunu sensiz başaramazdık, bayan."

Kitiara ardından da Cutwood, Sighter, Bircall ve Flash'a doğru yöneldi. "Yeni fikirler düşünmeye devam edin," dedi canayakın bir şekilde. "Bu şekilde dünya hiç sıkıcı olmaz." Kadın, Roperig ve Fitter'a dönerek en küçük gnom'u çenesinden tuttu. "Buraya kadar, çocuklar. Birbirinize yapışın– iyi bir ikili oluşturuyorsunuz."

"Yapışacağız," dedi iki gnom bir ağızdan.

Kitiara en son Rainspot ve Stutts'ın yanına gitti. "Sen çok şanslı bir yoldaşsın, Stutts," dedi sıcakkanlılıkla. "Çok az kişi hayatının rüyasının senin kadar tamamıyla farkına varıyor. Uçmaya devam et, yaşlı dostum. Umarım daha çok maceraların olur."

"Ah," dedi Stutts. "Bu o-olacak gibi gözükmüyor. Yazılacak o kadar çok raporum ve verecek o kadar çok konferansım var

ki. Her şeye rağmen, Gnom Patent Ofisi yapmış olduklarımızdan tatmin olmalı." Stutts resmi bir şekilde eğildi. "Elveda, Bayan. Sen bir güç k-kulesiydin."

"Öyleydim, değil mi?"

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Wingover.

"Yol beni nereye götürürse," diye karşılık verdi Kitiara.

Kitiara'nın çarpık gülüşü yüzünde belirdi. Gökyüzüne baktı. Henüz öğlen değildi. Güneş yüzünü ısıttı.

Sturm onun gidiş vedalaşmasından uzakta kalmıştı. Kendi azminin ağırlığını hissetti, Kitiara'nın söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Ayrılmışlardı. Ve şimdi eski Kit'i, küstah, eğlence düşkünü arkadaşını özleyeceğini biliyordu.

Kitiara çevik hareketlerle sıcak çayırı geçerken arkasına bakmadı. Güneş ışığı, Kitiara uzun otları koparırken siyah buklelerini parlatıyordu. Sturm eşyalarını sırtlamak için eğildi. Tekrar doğrulduğunda Kitiara sık karaağaçlar ve huş ağaçları arasında gözden kaybolmuştu.

"Onun ardından gitmiyor musun?" diye sordu Fitter.

"Neden gideyim?" dedi Sturm. Uyku tulumunun etrafına bir ip bağladı ve onu kolunun altına tıktı. "O kendi başının çaresine bakabilir. Bu en iyi yaptığı şey."

"Anlamıyorum," dedi Fitter, burnunu kaşıyarak. "Siz ikinizin günün birinde evleneceğinizi düşünüyordum."

Sturm bu söz üzerine pişirme kaplarını yere düşürdü. Kil tencere topuklarının üzerine çarptı. "Hangi akla hizmet böyle bir fikre kapıldın sen?" diye sordu gnom'a, hayrete düşmüş bir şekilde.

"Hep insan erkeklerin ve kadınların nasıl dövüşüp, birbirlerine bağırdıklarını ve sonra evlendiklerini işittik, ve hmm, bilirsin–" Fitter'ın yüzü kızardı. "Bebekleri olduğunu."

Sturm dağılan eşyalarını yerden topladı. "Onun elini tutacak adamın benden çok daha varlıklı ve güçlü olması gerekir." Sturm çantasını boynunun etrafına doladı. "Kitiara Uth Matar'ı kazanan erkek, onu elinde tutmak için Paladin'in sabrına ve Majere'in aklına sahip olmalı."

Sturm son yerleştirmelerini yaparken gnom'lar onun etrafında toplandılar.

"Nereye gideceksin?" diye sordu Wingover.

"Solamniya, daha önce karar verdiğim gibi. Araştırmam gereken konular var. Kırmızı ayda gördüğüm hayaller hafızamdan silindi, ama babama ait izlerin atalarımın evinde. Brightblade Kalesi'nde başladığını biliyorum. Gideceğim yer orası."

Küçük eller şövalyenin sırtına hafifçe vurdu. "Sana bol şans diliyoruz, Efendi Brightblade," dedi Cutwood. "Sen bir insan için, çok akıllısın."

"Bu çok büyük bir iltifat," diye cevap verdi Sturm yüzünü çarpıtarak.

"Seni S-Solamniya'ya uçurmayı t-teklif ederdik," dedi Stutts, "ama şimdi biz de y-yayayız."

Bu Sturm'ün aklına gelmemişti. "Size Sancrist'e kadar eşlik etmemi ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır, hayır, seni yeterince geciktirdik," dedi Sighter. "Gwynned'e gideriz. Oradan Sancrist'e kalkan gemiler var."

"Seni özleyeceğim," dedi Rainspot. Küçük elini uzattı. Sturm büyük bir ciddiyetle Rainspot'un ve sırayla diğer gnom'ların ellerini sıktı. Sonra bütün eşyalarını topladı ve yola koyuldu.

Komik, diye düşündü; o kadar uzaklara gittik ama bir o kadar da az yürüdük. Ayakları şimdi Lunitari'ye gitmeden önceki zamandan daha körpeydi. Yürümek iyi bir ceza olacak, diye karar verdi. Büyünün lekesinin bir kısmını yürüyerek atabilir ve aştığı sınır üzerine düşünebilirdi. Belki Yemin ve Ölçü'yle yaşamaya çalışırken karşılaştığı zor kararları kavramayı başarabilecekti.

"Güle güle! Güle güle!" diye seslendi gnom'lar. Sturm düşüncelerinden silkinerek onlara el salladı. Gnom'lar gerçekten iyi yoldaşlardı. Başlarına daha fazla bela gelmemesini umdu, ama onların birer gnom olduğunu düşündüğünde bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu.

Nemli ormana girdi ve gittikçe sıklaşan yeşil yaprakların arasından ilerledi. Yeşil yapraklı asmalar ve çalılar, üzerlerine basınca kanamayan ya da bağırmayan bitkiler görmek onu neşelendirmişti. Lunitari hiç doğal olmayan bir dünyaydı.

Üç kilometrelik bir ormandan sonra berrak bir dere buldu ve şişesini suyla doldurdu. Su soğuktu ve içinde mineral tadı vardı. Haftalarca yağmur suyu içtikten sonra, bu su çok hoş karşılanan bir değişiklik olmuştu Sturm için. Şövalye derenin kıyısından kemerli bir taş köprüye gelene kadar altı kilometre daha yürüdü. Kıyıdan tırmanarak kuzeye ve güneye giden yola ulaştı. Yolun güney tarafında, '*Caergoth – 100 Kilometre*', kuzey tarafında ise '*Garnet – 30 Kilometre*' ibareleri vardı.

Sturm gözlerinden yaşlar gelene kadar kahkahalarla güldü. Gnom'lar Solamniya'ya inmişlerdi! Ve Sturm diğer sebepler için de güldü. Tekrar evde olduğu için, Krynn'de olduğu için değil (ki bu da çok güzeldi), Solamniya'da olduğu için. Kendini hafiflemiş ve özgür hissetti, etrafında endişeleneceği gnom'lar olmadan, bir dahaki sefere ne tür garipliklerin başına geleceğini düşünüp, endişe içinde yaşamadan– ve Kitiara'yla olan ilişkisinde neler olacağını merak etmeden, tek başınaydı artık. Kitiara ile olan ayrılıkları tıpkı ağrıyan bir dişi çektirmek gibiydi: insana rahatlama hissi veriyordu, ama bilinç altında yatan kaybetme duygusu, içinde bir boşluk yaratıyordu.

Sturm, Garnet'a giden yolu seçti. Bu vilayetteki yollar şehirle bir noktada birleşiyordu; bu yüzden en iyisi kuzey ovalarına doğru yönelmekti. Kendine iyi bir yürüyüş ritmi tutturdu. Hafif yükü ve bir araya toplayacağı kimseler olmadan bir sonraki günün sabahı Garnet'a varması gerektiğini düşündü. Yürürken anavatanının manzaralarını, seslerini ve kokularını tadıyordu. Maki çayırlar ve yuvarlak tepeler. Vadilerin içinde dolaşan köylüler sığırlarını güdüyor ve onları ağıllara sürüyorlardı. Bir zamanlar Brightblade ailesinin büyük bir sığır sürüsü vardı, ama ülkenin içindeki büyük şövalyelere ait mülkler düşürüldüğünde sığırlar da hızla bu karışıklığın içinde ortadan kaybolmuşlardı. Şimdi Sturm'ün tepelerin üzerinde gördüğü sıska, hasta görünümlü hayvanların Brightblade sürüsünün döllerinden meydana gelmiş olmadığını kim bilirdi?"

Sturm'ün Solamniya Şövalyeleri'nin yenilgisi hakkında canını sıkan sığırlar ya da toprak değildi. Bu tip şeyler gerçek Ölçü'ye inanan bir şövalyenin değer verdiği şeyler değildi. Onu rahatsız eden, yapılan haksızlıktı. Bütün halk

Afet'i ve şövalyelerin kibirli gururlarını suçladı, sanki Solamniya Şövalyeleri bütün dünyanın kulaklarını açabilir ve toprakların bölünmesini durdurabilirlermiş gibi!

Sturm durmuştu. Yumruklarını o kadar sıkmıştı ki, parmak kemikleri bembeyaz kesilmişti. Öfkesinin geçmesini bekledi ve yumruklarını açtı. Sabır, diye tembihledi kendi kendine. Bir şövalye kendini kontrol etmeli, yoksa bir barbardan farkı kalmaz.

* * * * *

Sturm taş köprünün üzerindeki yolu takip etmeye başlamasından bir sonraki günün öğleden sonrasına kadar yolda hiç kimseyi görmedi. Bu olay özellikle Garnet'a yaklaştığından dolayı ona çok uğursuz gözükmüştü. Sürü sahipleri ve ticaret kervanları her zaman kentten kente seyahat eder, yerel pazarların kurulduğu günleri kollarlardı. Bu durumda boş bir yol bir şeyin ya da birinin, yolcuları evlerinde tuttuğuna işaret ediyordu.

Yol yükseklik kazanır ve Garnet ovaları tepelere dönüşürken rüzgar esmeye başlamıştı. Sturm burada trafiğin izlerine rastladı: toynak izleri, tekerlek izleri ve belli belirsiz, çizmeli ayak izleri.

İzler küçük bir ordunun çok da fazla olmayan bir zaman önce yoldan geçtiğini gösterene kadar çoğaldı. Sturm şimdi dumanı koklayabiliyordu. Manzara yavaşça belirdi. Birkaç ağır yük arabası devrilmiş ve yolun üzerinde yanıyordu. Oluşan hasara bakılırsa, yangın saatler önce başlamış olmalıydı.

Kargalar ve diğer leş kuşları Sturm'ün gelişiyle hareketlendi. Sturm iki araba arasında cesetler bulmuştu.

Biri geniş göğüslü ve zengin giyimli bir tüccardı. Göğsüne iki ok yemişti. Yanında hâlâ elinde tuttuğu topuzla birlikte yatan daha genç biri vardı.

Bir inleme sesi Sturm'ün koşmasına sebep oldu. Birkaç metre ötede büyük, kaslı bir adam sırtını bir çam ağacına dayamıştı. Adam bir savaşçıydı. Vücudu sayısız yaradan akan kanlarla sulanmıştı ve adamın ayaklarının dibini altı ölü goblin süslüyordu.

"Su," diye inledi savaşçı. Sturm elini adamın başının arkasına koydu ve şişesini adamın çatlak dudaklarına kaldırdı.

"Burada ne oldu?" diye sordu Sturm.

"Haydutlar. Yük arabalarına saldırdılar. Dövüştük–" İri adam öksürmüştü. "Çok fazlaydılar."

Sturm savaşçının yaralarını inceledi. Adamın yolun sonuna geldiğini bilmek için bir şifacı olmak gerekmiyordu ve adam bir savaşçı olduğu için Sturm bunu ona söyledi.

"Sağol," dedi adam. Sturm onu daha rahat ettirebilmek için birşey yapıp yapamayacağını sordu. "Hayır, ama merhametin için Paladin seni kutsasın."

Çamın arkasında bir şey hışırdamıştı. Sturm elini kılıcına götürdü, sonra bir atın burnunun çalılara dokunduğunu gördü. Ölmek üzere olan savaşçı hayvanı ismiyle çağırdı. "Brumbar," dedi. "İyi yoldaş."

At makilerin içinden çıkmıştı. Çok büyük bir hayvandı ve bir kömür kadar karaydı. Brumbar efendisinin yüzünü burnuyla dürtmek için eğildi.

"Silahlı bir adam olduğunu görüyorum," dedi savaşçı Sturm'e, kesik kesik nefes alıyordu. "Sana Brumbar'ı atın olarak alman için yalvarıyorum."

"Alacağım," dedi Sturm kibarca. "Garnet'ta sizin başınıza gelenleri haber verebileceğim kimse var mı?"

Adam yavaşça gözlerini kapattı. "Kimse yok. Ama eğer hayatını önemsiyorsan, Garnet'a gitme." Adamın çenesi göğsüne düşmüştü.

"Ama neden?" diye sordu Sturm. "Neden şehre gitmemeliyim?"

"Göğüs zırhımı gevşet..."

Sturm bağları gevşetti ve çelik göğüs zırhını çıkarttı. Adam zırhının altında yorgana benzer bir gömlek giyiyordu. Kalbinin tam üzerinde nakışla işlenmiş küçük kırmızı bir gül motifi vardı. Sturm bakakaldı. Ölmek üzere olan adam birliğin en yüksek rütbelerinden birine sahip bir şövalyeydi. Gül Birliği! Sadece asil soydan gelen Solamniya Şövalyeleri bu yüce birliğe girebilirdi.

"Şövalyeleri yok eden güçler Garnet'ı kontrol altında tutuyorlar," dedi adam. Nefesi çok düzensiz hırıltılar şeklinde geliyordu. "Senin bizden biri olduğunu biliyorum. Orada işin kolay olmayacak... suikastçılar..."

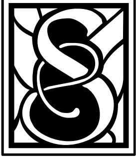
"Siz kimsiniz? Adınız nedir?" diye sordu Sturm çılgına dönmüş gibiydi, ama Gül Şövalyesi bir daha hiç konuşamamıştı.

Sturm cesur savaşçıya onurlu bir cenaze töreni düzenledi. İşini bitirdiği vakit günbatımını geçmişti. Brumbar'ı aldı ve atın sağrısına fırlatılmış heybelerin içini araştırdı. Bir

torbanın içinde kurutulmuş yiyecekler, diğerinde ise şaşırtıcı bir şekilde, her biri küçük bakırdan yüzlerce madeni para vardı. Sturm anlamıştı. Ölen şövalye Birlik'den kaynaklanan nefret yüzünden takma bir isimle yaşamını sürdürmüştü. Dış görünüşünde kiralık bir savaşçı gibi gözüküyor ve maaşını bakır parayla alıyordu. Hiçkimse bir Gül Şövalyesi'nin bu derece alçakgönüllü yaşamasından şüphelenmezdi.

Sturm, Garnet'a giden yoldan ayrılarak, tüccarlar ya da haydutlar (öyle olmasını umuyordu) tarafından fazla tercih edilmeyen dağlık bölgelere giden başka bir yolu seçti. Garnet'ı gece vakti geçmişti. Uzaktan kentin sokak lambalarının ışıklarını görmüştü. Brumbar'ı dizginleyerek sesleri dinledi. Rüzgar dağ geçitlerinde uğulduyordu. Uzaklardan da bir kurt ses duyulmuştu.

- 36 -
Solamniya

turm'ün yeni atı sakin, hantal bir hayvandı. Brumbar, Eski Cüce dilinde '*Kara Ayı*' anlamına geliyordu, at gerçekten de bir ayı gibi duygusuzdu. Sturm buna aldırış etmedi. Kolay heyecanlanan, kırılgan bir at yerine sakin bir hayvanla çok rahattı. Brumbar'ın o kadar geniş bir sırtı vardı ki, Strum ayaklarını hayvanın sallanan boynuna koyup, uyuyabileceğini hayal etti. Şövalyenin eşyalarıyla süslenmiş Brumbar'la bütün gün boyunca tıngırtılı bir yolculuk sürdürmüştü.

Lemish Ormanı'nın çimenli toprağının üzerinde büyüyen ince uzun çam ağaçları azalmıştı. Ova ise sıcak ve çok kuruydu. Dereler ve pınarlar azalmaya başladıkça Sturm de suyunu kısıtlı kullanmaya başlamıştı.

Yoldan ayrıldığında birkaç insan gördü. Garnet Dağları'yla Lemish ormanının arasında bulunan Solamniya Ovası'nın en güneyde kalan kısmı sığırlar ve çiftçilik için çok kuraktı. Çalınacak hiçbir şey olmadığından burada hırsızlar da yoktu.

Yalnız başına kalan Sturm, olaylar üzerine düşünecek zaman bulmuş oldu. O ve Kitiara haftalar önce Solace'ı terk ettiklerinden beri, Sturm evrendeki her yerde tehlikenin olduğunun farkına varmıştı. Ejderanlar olarak adlandırıldıklarını duyduğu garip sürüngenlere benzer yaratıklar liman kentlerinde görülmüşlerdi. Kaçak silahlar

el altından her tarafa dağılıyordu. Çok sayıda haydut kuzey ülkelerinin yollarını istila ediyordu. Kara büyü iş başındaydı. Goblin'ler ise, bir insan büyücü tarafından yönlendiriliyorlardı. Bütün bunların içindeki ortak tehdit nedir, diye merak ediyordu.

Savaş. İstila. Kötü büyü.

Sturm, Brumbar'ı dehlediğinde büyük at tırıs gitmeye başlamıştı. Belirsiz, izlenimlerin karmaşası ve üzeri örtülmüş anılar zihninde belirdi. Lunitari'de gördüğü hayallerin detayları kaybolmuştu, ama gölgeleri bulanık olsa da hâlâ duruyorlardı. Bunların içinden en kuvvetli olanı babasının bir yerlerde henüz yaşıyor olduğuydu. Eski kale hakkında da bir şeyler vardı ve her nedense Kitiara'nın görüntülerinde dolaşan ölümle ilgili şeylerdi.

Oh, Kit. Şimdi neredesin?

Günün parıldayan sıcaklığı sanki gökyüzünde siyah bulutlardan kuleler inşa etmişti. Şimşekler uzaklarda dans ediyor, şimşeklerin terk ettiği çimenli bölgelerin üzerinde ise, şimdi gök gürültüleri hüküm sürüyordu. Yağmurun kokusu Brumbar'ı fırtınaya doğru çekmişti, Sturm de atın gitmesine izin verdi. Zira o da susamıştı.

Ona yaklaşmaya çalıştıkça fırtına onlardan geri çekiliyormuş gibiydi. Brumbar yağmur suyuyla hızla koşarak küçük vadilerde sıçradı. Hava ıslak, bunaltıcıydı, ama yağmur Sturm yaklaştıkça geriledi. Şimşekler doğudaki bir çam topluluğu etrafında dolanıyordu. Sturm tehlikeli gösteriden uzaklaşmak istedi, ama Brumbar'ın başka fikirleri vardı. İyice kurumuş olan boğazından zorla nefes alan at, dosdoğru ağaçlara gitmeye başlamıştı.

Yağmurun hafif, buharlı taneleri üzerlerine düşmeye başladı.

Brumbar geniş aralıklı ağaçların içine doğru dörtnala gitti. Yağmur sertleşmeye başlarken, önlerindeki çam ağaçlarının arasında uçuşan koyu bir figür görünmüştü. Şövalye gözlerindeki suyu silerek tekrar baktı.

Bir atlının uçuşan pelerini ağaçların arasında dalgalanıyordu. Arada sırada soluk, oval yüz geriye dönüyor, sanki omuzunun üzerinden Sturm'e bakıyordu. Adam, Sturm'unkiler gibi uzun bıyıklara sahipmiş gibi görünmüştü bir ara.

Brumbar bir su birikintisinin yanında yavaşladı, ama Sturm atı mahmuzlamaya devam etmişti: diğer atlıyı merak ediyor ve onu yakalamak istiyordu.

"Merhaba!" diye seslendi Sturm. "Sizinle konuşabilir miyim?"

Köpüren gökten düşen bir yıldırım birkaç metre ötedeki toprağa çarptı ve çimenlerde dumanlı bir krater oluşturdu. Atlı, Sturm'ün çağrısına karşılık vermeden çam ağaçları arasında pelerinini dalgalandırmaya devam etti. Sturm atın boynunu tokatlamasının ardından Brumbar sarsıcı bir şekilde yeniden dört nala gitmeye başlamıştı. Yabancıya giderek yaklaşıyorlardı.

Atlının koyu saçları yağmurla sırılsıklam olmuştu. Gerçekten de Solamniya Şövalyeleri'nin sembolü olan uzun bir bıyığı vardı. Yabancının atı hafif ve atikti, ama hayvan uzun zamandır koşuyor olmalıydı. Brumbar hızla yaklaştı. Sadece aralarında duran bir ağaç Sturm'ün, adamın pelerinini yakalamasından onu alıkoyuyordu.

"Bekle!" diye bağırdı Sturm. "Durun, sizinle konuşmak istiyorum!"

Yabancının atı sert bir şekilde sola dönerek Sturm'ün etrafından dolandı. Adam yakındaki tepeden yukarı doğru gitti ve otuz metre ötede durdu. Brumbar ürpererek beliyordu. Rüzgar yağmuru Sturm'ün yüzüne çarpıyordu, bu yüzden Sturm atını etrafında döndürüyordu. Yabancı da onu bekliyordu.

"Sizi takip etme niyetinde değildim," diye seslendi Sturm, "ama–"

Sturm yabancıyla arasına düşen yıldırımı hiç duymamıştı– Aslında onu hissetmemişti bile. Tam konuşmaya başlamıştı ki, bir sonraki an çamurlu toprağın üzerine düşüverdi. Kollarıyla bacakları ağır ve zayıftı.

Üzerinde karanlık bir şekil belirdi. Bir an için korkmuştu. Orada yatıyordu, çaresizdi, bir hırsız ya da suikastçı için çok kolay bir avdı.

Hâlâ atının üzerinde duran yabancı ona doğru geldi. Gri göğe karşı gözlerindeki yağmurla, Sturm'ün tek görebildiği koyu renk saçlar, geniş bir alın ve uzun bıyıktı. Pelerin adamın geniş ve güçlü omuzlarını kaplıyordu.

Yabancı eyerin üzerinde oturup, Sturm'e bakıyor ve hiçbir şey söylemiyordu. Sturm soluk soluğa konuşmayı başardı, "Sen kimsin?"

Adam pelerinini aralayarak, büyük bir kılıcın kabzasını ortaya çıkardı. Sturm kılıcın topuzunu ve üzerindeki filigran işlemeleri tanımıştı. Bir ürperişle bu kılıcın kime ait olduğunu hatırladı: Babasının kılıcıydı bu.

"Merinsaard'dan sakın," dedi adam. Sturm'ün tanımadığı bir sesle.

Sturm müthiş bir çaba harcayarak dizlerinin üzerine kalktı. "Sen kimsin?" diyerek çamurlu elini yabancıya uzatmıştı. Adamın atının dizine dokunması gereken yerde, eli boşlukla karşılaştı. Atla yabancı binicisi sessizce ve tamamıyla ortadan kaybolmuşlardı.

Sturm sendeleyerek ayağa kalktı. Yağmur dinmişti. Güneş parçalanmış bulutların arasından çıkıyordu. Brumbar birkaç metre ötedeydi ve bir gölcükten su içiyordu. Hemen yanındaysa yıldırımla paramparça olmuş bir çam ağacı vardı.

Sturm yüzünü ellerinin arasına koydu. Düşündüğünü gördüğü şeyi mi görmüştü? Bu hayalet atlı kimdi? Ve Merinsaard neydi? Bir insan mı, yoksa bir yer mi?

Bitkinlikle Brumbar'a bindi. Büyük at Sturm'ün ağırlığıyla biraz çökmüş ve geniş toynakları çamurun içine batmıştı. Sturm etrafına bakındı. Brumbar'ın dışında görünürde hiçbir toynak ve nal izi yoktu.

* * * * *

Bir ova olarak nitelendirilse de Solamniya ülkesi tamamen düz değildi, Toz Ovaları denmesi daha uygun olabilirdi. Sırtlar ve küçük vadiler, kuru dere yatakları ve çimenli bozkırın ortasında adalar gibi büyüyen küçük ağaç toplulukları vardı.

Sturm yavaş adımlarla kuzeye doğru yol aldı, ağaçların yabani meyvelerinden yedi ve su şişesini çobanların kuyularından doldurdu. Bir süre sonra kendini küçük bir

sığır sürüsünün içinde dolaşırken bulmuştu. Sürü sert bakışlı, hırpalanmış köylüler tarafından korunuyordu. Köylüler hemen yanlarından geçen Sturm'ü oldukça dikkatli incelediler. Çapulcularla karşılaşmak onlar için olağandı ve Sturm daha büyük bir haydut çetesinin öncüsü olabilirdi. Aynı zamanda Birlik'e karşı çıkmış insanlar arasında Sturm'ün uzun bıyıklı olması ve bir Solamniya Şövalyesi'nin miğferini giymesi onu hiç de popüler yapmıyordu. Ancak Sturm aldırış etmemişti. Gururla ilerlemeye devam etti, kılıcı herhangi bir tehdide karşı hazırlıklı olduğunu göstermek istercesine dışarıya çevrilmişti. Gece olduğundaysa miğferini, çizmelerini ve kılıcını parlatmak için özel bir çaba harcadı.

Solanthus şehrinden uzak durmaya karar verdi. Darbeden sonra, Solanthus kendini özgür bir kent ilan etmişti ve kendi Lonca efendileri dışında hiç kimseye tabi olmadığını duyurmuştu. Sturm babasının birkaç şövalyesinin, dostunun ve yurttaşının Solanthus'da hapsedilip idam edildiğini duymuştu. Miras hakkını bütün ülkeye duyurmak isterken şehrin içine girip, başını ilmiğe geçirmek için ortada hiçbir neden göremiyordu.

Solanthus'un ötesindeki şehir, Vingaard Nehri'ne tatlı bir eğimle inen bir tepede kuruluydu. Burası zengin bir topraktı. Brumbar'ın demir nailinin ayaklarını çarparak sıçrattığı toprak parçaları kara ve humusluydu.

Sürüler Sturm nehre yaklaştıkça çoğalıyordu. Bütün günü Brumbar'ı paslı kahverengi kargaların ve sığırların arasından yönlendirerek geçirmişti. Isı ve toz o kadar kötüydü ki, miğferini tıpkı çobanların taktığı gibi bir bandanayla değiştirmişti.

Sığırlar, Kerdu Geçidi'nde toplandılar. Bu geçit Solamniya Şövalyeleri tarafından yüzyıllar önce oluşturulan yapay bir dar boğazdı (halkın unuttuğu bir başka hizmetleri olmuştu bu). Vingaard Nehri'ne fırlatılan binlerce küçük taşla sığ bir alan oluşturulmuştu. Nehir yavaşça taşları kendiyle birlikte taşıdıkça, yeni jenerasyon kendi topladığı taşlarla sığ alanı yenilemek zorundaydı. Taşları toplayıp nehre fırlatmak için bir çeşit kış festivali geliştirilmişti.

Bir süre sonra Sturm'ün ilerlemesi çok zorlaştığından atından inip, Brumbar'ı dizginlerinden tutarak ilerledi. Nehrin yanında gün batınımdan sonra sıcaklık hızla ortadan kaybolmuştu. Sturm yüzlerce kamp ateşinin yandığı nehir kıyısına doğru yürüdü.

Çobanlar gece için hazırlanıyorlardı. Sturm en yakın kampa ulaştığında yarım düzine bronzlaşmış yüz ona doğru döndü. Sturm avuçlarını kaldırdı ve, "Ellerim açık," dedi, bu çobanların geleneksel selamlaşmasıydı.

"Otur," dedi çobanların lideri, adam boynunun etrafına taktığı sırımda bulunan öküz boynuzuyla ayırt edilebiliyordu.

"Sturm," dedi, otururken.

"Onthar," dedi lider. Sırayla diğer adamları gösterdi. "Rorin, Frijje, Ostimar ve Belingen." Sturm her birine başıyla selam verdi.

"Çanağı paylaşır mısın?" dedi Onthar. Ateşin üzerinde siyah bir kazan duruyordu. Her adam ortak yemeği paylaşmak için bir parça yemek temin etmek zorundaydı. Çobanın Güveci– Krynn'in her yerinde '*her şeyden biraz*' anlamına gelen bir deyimdi.

Sturm torbasının kapağını kaldırdı ve son yemek parçalarını gördü: üç santim kalınlığında tuzlanmış domuz eti, iki havuç ve yarısı çavdar ununa bulanmış kabak. Sturm kazanın yanına çömeldi, bıçağını aldı, ve eti doğramaya başladı.

"İyi bir mevsim oldu mu?" diye sordu kibarca.

"Kurak," dedi Onthar. "Çok kurak. Aşağı ovadaki hayvan yemleri uçup gidiyor."

"Ama hastalık yok," dedi Frijje, saman rengi saçları iki saç örgüsü şeklinde uzanıyordu. "Toynak çatlatan veya mavi hummadan tek bir sığır bile kaybetmedik."

Gözlerinin önünden kızıl saçlarını ittiren, Rorin, "Bir sürü çapulcu," diyerek, baltasını düz gri bir taşın üzerinde biledi. "İnsanlar ve goblinler, aynı çetedeler."

"Onları ben de gördüm," dedi Sturm. "Caergoth'un güneyinde ve Garnet'da."

Onthar ona ince kahverengi kaşlarından birini kaldırarak baktı. "Sen buradan değilsin, öyle değil mi?"

Sturm tuzlanmış domuz etini bitirdi ve havuçları doğramaya başladı. "Solamniya'da doğdum, ama Solace'da büyüdüm."

"Duyduğuma göre orada çok domuz yetiştirilirmiş," dedi Ostimar. Sesi derindi ve çınlıyordu, kısa boyuyla, cılız vücuduna bir tezat oluşturuyordu.

"Evet, oldukça çok."

"Nereye gidiyorsun, Sturm?" diye sordu Onthar.

"Kuzeye."

"İş mi arıyorsun?"

Sturm.,neden olmasın, diye düşünerek kesmeyi durdurdu.

"Eğer bulabilirsem," dedi.

"Daha önce hiç sığır sürdün mü?"

"Hayır. Ama ata binebilirim."

Ostimar ve Belingen alaylı kahkahalar atmaya başladılar, ama Onthar, "İki hafta önce bir atlımızı goblin çapulcuları yüzünden kaybettik ve bu yüzden sürümüzde bir boşluk oluştu. Yapman gereken tek şey hayvanların ileri gitmelerini sağlamak. Yarın Vingaard'ı geçeceğiz, kaleye doğru gideceğiz."

"Kale mi? Ama orası senelerdir terk edilmiş," dedi Sturm.

"Orada alıcılar var."

"Kulağa hoş geliyor. Ödeme nasıl?"

"Günde dört bakır, bizden ayrıldığında ödenecek."

Sturm pazarlık etmesi gerektiğini biliyordu, bu yüzden, "Günde sekiz bakırdan aşağı olmaz," dedi.

"Sekiz!" diye bağırdı Frijje. "O bir gösteri atlısı!"

"Beş olabilir," dedi Onthar.

Sturm'ün tanelerini temizlemek için kabağı salladı. "Altı!"

Onthar sırıtırken birkaç dişi olmadığı ortaya çıktı. "Altı, tamamdır. Çok fazla una gerek yok– güveç pişiriyoruz, ekmek değil." Sturm elindeki bir avuç dolusu çavdar unuyla

kımıldadı. Rorin ona bakır bir çanak ve kaşık verdi. Güveç pişmişti, adamlar hızla ve sessiz bir şekilde yemeklerini yerken elden ele bir matara dolaştırdılar. Sturm büyük bir yudum almıştı. Neredeyse boğuluyordu: matarada güçlü, mayalı bir elma şarabı vardı. Şarabı yuttu ve matarayı diğer adama uzattı.

"Kaleden kim sığır alıyor?" dedi, herkes yiyip içtikten sonra.

"Bilmiyorum," dedi Ontlıar. "Haftalar boyunca Vingaard Kalesi'nden adamlar geliyor ve kalede iyi hayvanlar için en yüksek ücreti ödeyen bir alıcının olduğunu söylüyorlardı. Bu yüzden biz de kaleye gidiyoruz."

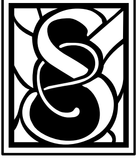
Ateş sönmüştü. Frijje elde yontulmuş bir flüt çıkarttı ve hareketli notalarla çalmaya başladı. Çobanlar battaniyelerinin içine kıvrılıp uykuya daldılar. Sturm ise, Brumbar'ın eyerini çıkartıp onu kaşağıladı. Su içmesi için onu nehrin kenarına götürdü ve sonra tekrar fidanlığa getirdi. Daha sonra da battaniyesi ve eyeriyle kendisine bir yatak yaptı.

Gökyüzü açıktı. Gümüş ay Lunitari başucuna tırmanırken güneyde alçakta duruyordu. Sturm uzaktaki kızıl küreye baktı. Gerçekten kırmızı toprağa ayak basmış mıydı? Gerçekten ağaç-adamlarla dövüşmüş müydü, dev karıncaları görüp onları sürmüş müydü ve kırmızı mermerden yapılmış bir obeliskten geveze bir ejderhayı kurtarmış mıydı? Burada, Krynn'de, basit, sade çobanların arasında bu tür anılar çılgın birer rüya gibiydi.

Genç şövalye uyumuştu, ve rüyasında Solace'ın içinde, babasının kılıcını taşıyan pelerinli adamı takip ettiğini gördü. Hiçbir zaman bu yabancıyı yakalayamadı. Vallen

ağaçları kızıl bir parlaklıkla yıkanırken, Sturm her tarafında bir kadının kahkahasıyla çınlayan soğuk havayı hissetmişti.

- 37 -
Kerdu Geçidi

turm henüz güneş doğmadan kabaca sarsılarak uyandırılmıştı. Nehrin güney kıyısı boylu boyunca atlarına yetersiz kumanyalarını yükleyen ve yeni günün ilerlemesi için hazırlanan heyecanlı çobanlarla doluydu. Sturm'ün bir kap su içmekten başka hiçbir şey yapacak zamanı yoktu. Frıjje, Sturm'ün eline bir parça kurutulmuş sığır eti sıkıştırdı ve ona atına binmesini söyledi.

Belingen, Sturm'e doğru dört nala geldi ve ona bronz yaprak şeklinde bir ucu olan hafif bir sırık fırlattı. Bu onun sığır gütme aletiydi. İnekler direndiklerinde ya da yanlış yöne saptıklarında, Sturm onları düzgün bir konuma getirmek için bu sopayı kullanacaktı.

"Ve derilerini kesersen vay haline," dedi Belingen. "Onthar sığırlarının üzerinde yara izleri olmamasıyla övünür." Belingen bütün kibriyle atını sürünün başına geri sürdü.

Dokuz yüz baştan da fazla olan sığır sürüsündeki hayvanlar, çevrelerindeki hareketlenmelerden yola çıkma anının geldiğini anlamıştı ve kaküllü atlılara karşı bir taraftan diğerine dalgalandılar. Diğer iki sürüye Onthar'ın sürüsü üzerinden geçiş hakkı tanındı, böylece adamlar iki sığır yığını önlerindeki dereyi geçerken zamanlarını iyi ayarlamak zorundaydılar.

Kerdu Geçidi dört yüz metre genişliğindeydi ve diğer kıyıyı geçmek sekiz yüz metreden daha fazla sürüyordu. Sığ geçidin uçları keskince alçalıyordu ve Ostimar, Sturm'ü yolunu taşlardan ayırmaması konusunda uyardı.

"Adamların ve atların uçurumdan düştüklerini ve hiç geri gelmediklerini gördüm," diye uyardı Sturm'ü. "Su üstünde yüzen sırıkları ve bandanaları dışında hiçbir şeyleri bulunamadı."

"Bunu aklımda tutacağım," diye karşılık verdi Sturm.

Sürü klasik olarak oval bir şekil almıştı. Sturm sırığını sol kolunun altına koydu. Sopası iki metreden uzundu ve Sturm, Brumbar'ın sırtında olsa bile yere onunla kolaylıkla dokunabiliyordu. Aslında Sturm'ün kendi boyunun uzunluğu da hesaba katılınca tüm grupta, Garnet'lı atın geniş sırtında duran Sturm kadar uzunu yoktu.

Sturm ileride inek kümelerinin tozlu postlarını ve sürekli hareket eden boynuzlarını görebiliyordu. Karşı kıyıdan bir boynuz sesi duyuldu, bu ilk sürünün nehri geçtiğini bildiriyordu. Onthar elinde dizginleriyle durdu ve üzerinde siyah bir flama olan sırığını öne arkaya salladı. Atlılar hayvanları ilerletmek için ıslık çalıp bağırdılar. Bir biftek duvarı Sturm'e doğru ilerlemeye başladı, ancak o bağırarak sırığını ineklerin önüne doğru salladı. Hayvanlar da öndekileri takip etmek için döndüler.

Nehre giden yol bir bataklıktı. Binlerce sığır ve at onu köpürterek, doğan güneşin altında çamurun pis kokusunu etrafa yaydı. Onthar ve öndeki atlılar boğa sürüleriyle birlikte Vingaard'a atladılar. Öküzler ve inekler arkadan izlemiş, atlılar ise en sonunda suya girmişlerdi. Kötü koku ve nehrin üzerinde üzerinde uçan sinekler korkunçtu.

Brumbar ağır ayaklarını suya daldırmıştı. Demir toynakları döşenmiş yollara uyum sağlamış, yuvarlak ve ıslak taşların üzerinde büyük bir sorun oluşturmamıştı. Sonra, muhtemelen nehrin yirminci metresinde Sturm'ün atı taşlı geçidin yanından kayıverdi.

Sular Sturm'ün başından aşağı boşaldı. Şövalye hemen elinden dizginleri bıraktı ve kendini yüzeye fırlattı. Başı havaya dikildiğinde derin bir nefes aldı. Brumbar derenin içinde, güney kıyıya doğru yüzüyordu.

Frijje dizginlerini çekerek bağırdı, "İyi misin, Sturm?"

"Evet, geri zekalı at sığ geçitten kaydı!" Sturm çobana doğru birkaç kulaç attı. Frijje sırığın ucunu yakalaması için Sturm'e uzatmıştı ve sırılsıklam olmuş şövalyeyi sığ geçidin eğimli ucundan çekmişti. Sturm ayağa kalktığında taşların üzerinde su sadece diz hizasında idi.

"Beni karşıya götürebilir misin, Frijje?" diye sordu.

"Sürüyü bırakamam," gelen cevaptı. "Sen yetişmek zorunda kalacaksın." Frijje ilerlemeye devam etti, uzun saç örgüleri arkasında salınıyordu. Sturm, Brumbar'ın tırmandığı ve şimdi sabah güneşiyle birlikte kuruduğu güney kıyısına doğru söylendi.

"Buraya gel, seni aptal hayvan," dedi Sturm, sonra gülümsedi. Brumbar cahil bir hayvan olabilirdi, ama at suda çektiği çileden sonra sessizce binicisinin zevkini bekliyordu. Sturm yeniden eyere asılırken Brumbar'ın başını çevirmişti. Onthar'ın sürüsü neredeyse diğer kıyıdaydı. Sturm sırığını kaybettiğinden dolayı neredeyse gururuna mağlup oluyordu, ama işi henüz bitmemişti.

"He-yah!" diye bağırdı, dizginleri Brumbar'ın boynuna vurarak. At hızlanmıştı, kocaman ayakları kıyının altını adeta dövüyordu, nehre doğru ilerlediler. Sığ geçidin ortasında Brumbar dört nala giderken arkasından muazzam bir köpük çıkartıyordu.

Sudaki son binici olan Rorin suyu terk ederken, Sturm'le atı da güneye yönelmişti.

"Yüzme iyi miydi?" diye sordu Rorin sırıtarak.

"Çok kötü değildi," diye karşılık verdi Sturm utangaççа. "Bana bir sırık verir misin? Yerime geri dönmem gerekiyor." Rorin atının sırtındaki heybeden fazla bir sopa çıkarttı ve onu Sturm'e fırlattığında, Sturm sopayı ustaca yakalamıştı.

Sığırlar Vingaard'ın güney kıyısındaki kumlu, pürüzsüz suyu köpürtüyordu. Burada, en sonunda Brumbar'ın kocaman nalları değerlerini ortaya koymuştu. Çobanların nalsız midillileri yavşak kumda çırpınırken. Sturm ve Brumbar bir önceki sürünün yanında tehlikeli alan hareketlerinden sakınmadan ilerlediler. Tıpkı canlı bir duvar halısı gibi, sürü ye atlılar sudan Güney Solamniya'nın çimenlerle kaplanmış ovasına tırmandılar. Nehirden geçtikten sonra, Onthar onları geniş bir vadiye yönlendirip, sürüyü durdurdu.

"Yerinde dur," dedi Sturm'e doğru ilerlerken. Onthar gruptan ayrı kalan var mı diye nehri inceliyordu. "Suya düştüğünü duydum," diye ekledi.

"Demir nallar ve ıslak taşlar pek güçlü bir kavrayış sağlamıyor," dedi Sturm.

"Ya, sorma. Sana verdiğim sırığı mı kaybettin?"

"Evet, Onthar," dedi Sturm. "Rorin bana başka bir tanesini ödünç verdi."

"Kayıp sırıklar iki bakır eder. Bunu parandan keseceğim."

Onthar etrafında döndü ve Rorin'le konuşmak için atını sürdü. Sturm ne kadar fazla düşündüyse, Onthar'a o kadar çok öfkelendi. Kayıp bir sırık için suçlanmak oldukça mantıksız görünüyordu. Ancak sonra Ölçü'nün öğretileri Sturm'e olayı Onthar'ın bakış açısından da görmesi gerektiğini hatırlattı. Belki de Brumbar'ın nallanmış olduğunu bilmiyorlardı. Ostimar onu sığ geçidin ucundan sakınması konusunda uyarmıştı. Onthar, Sturm'ün kaybettiği sırık için para ödemişti. Çobanlık gibi zor para kazanılan bir işte, kayıp bir sırık için istenen iki bakır önemsiz değildi. Bu kesinlikle gerekliydi.

Sturm ıslanan bandanasını çıkarttı ve sıktı. Giysileri güneşte kuruyacaktı ve gidilecek uzun bir yol vardı. Eyerin üzerinde kendini doğrulttuğunda kendini, bir savaş akınındaymış gibi hissetmişti. O sırada alarm verildi. Bu eski dostu Soren'in, Sturm'ün babasının kalesinde muhafızken geliştirdiği bir askerlik deyimiydi.

Onthar sürünün etrafını dolaşıyor ve her şeyin yolunda olup olmadığından emin olmaya çalışıyordu. Teftişini bitirince kafasını çevirdi ve yeniden ilerlemeye başlama işaretini verdi. Onthar bas bas bağıran sığırları ve inekleri yüz kilometre uzaklıktaki Vingaard Kalesi'ne doğru yöneltmeye başlamıştı bile.

* * * * *

Uzun ve zor bir gündü, zira çobanlar günün her dakikasını eyerleri üzerinde geçirmişlerdi. Sturm sürekli kendini uzun

mesafe biniciliğinde başarılı olarak görürdü, ama Onthar'ın adamlarıyla karşılaştırıldığında bir muhallebi çocuğu sayılırdı.

Öğleye doğru çobanlar pozisyonlarını değiştirdiler, sürünün etrafında yavaşça saat yönünün tersine hareket etmişlerdi. Öğle yemeği her zamanki gibiydi, öne ulaşan adamlar yemeklerini yiyorlardı. Eyerlerdeki yiyecekler kurutulmuş sığır eti, peynir, çiğ soğan ve acı elma şarabından oluşuyordu. Sonra ortada bakılacak inek kalmadı, zira ileride dümdüz arazi uzanıyordu.

Onthar mola verdiğinde güneş hâlâ tepedeydi. Sturm nehri geçtikten sonra yirmi kırk kilometre katettiklerini tahmin ediyordu. Frijje, Belingen ve Rorin sürüyü çimenliğin ortasındaki dar bir koyağa doğru sürdüler. Ezilmiş çimenlere ve baştan başa dolaşılmış toprağa bakılınca, bu çukurun daha önce güneye giden sürüler tarafından da kullanıldığı anlaşılıyordu. Ostimar ve Onthar, Sturm'ü çukurun etrafından dolaştırıp ona gece hayvanların kaçmaması için kullanılan çitin nasıl kurulacağını gösterdiler.

"Çit mi?" dedi Sturm. Hiç kimsenin çite benzer bir şey taşıdığını görmemişti.

Onthar altmış santim uzunluğunda ucu çatallı ve çadır beziyle kaplı tahta bir kazık çıkartarak toprağa çaktı. İpin ucunu çatala bağladı ve onu Ostimar'ın başka bir yere sapladığı kazığa doğru iki ya da iki buçuk metre kadar gerdi. Bu iş bütün sürü tek bir iple çevrilene kadar sürüp gitti.

"Peki bu ilkel bariyer onları içeride tutabilecek mi?" diye sordu Sturm.

"İnekler ve öküzler çok zeki değildir," diye açıkladı Ostimar. "İpin içinden geçemeyeceklerini düşünür ve bunu denemezler. Tabii eğer gerçek bir panik oluşursa taş bir duvar bile onları durduramaz."

"Onları bu derece ne korkutur?"

"Kurtlar," dedi Ostimar. "Ya da insanlar."

Çobanlar ise çukura bakan en yüksek tepede kamp kurdular. Rorin ve Frijje sığırların yemeği için uzun çimen demetleri tırpanladı, ancak sürü bir sonraki güne, Brantha Havuzu'na ulaşana kadar su içemeyecekti.

Onthar rüzgarla uçuşmuş ince dallar kullanarak bir ateş yakmıştı. Ateş diğer çobanları da oraya çekti. Ortak güğüm ortaya çıkarıldı ve alevlerin üzerindeki mandala asıldı. Her adam kazanın önünde durarak içine su, peynir, un, et parçaları, sebze ve meyve gibi şeyler ekledi. Frijje de ateşin yanına çömelerek kazanı karıştırmaya başladı.

"Kötü bir gün sayılmaz," dedi Rorin.

"Sıcak," dedi Ostimar. "Yağmur yağmalı."

"Bazılarımız çalışmak yerine yüzmeyi tercih ediyor anlaşılan," dedi Belingen. Sturm bir meydan okuma sezmişti.

"Bazılarımız sık sık ıslanmak zorunda," diye geçiştirdi Sturm. "Bu, ter kokusunu kesmeye yardımcı olur."

Frijje kazanı karıştırmayı kesmişti.

Çobanlar dikkatle Sturm'e baktılar. Belingen soğuklukla, "Sadece bir şehirli züppe, nallı bir atı nehrin sığ geçidine sürer," dedi.

"Oldukça doğru," dedi Sturm. "Bunu atın nallarını çıkartmayı akıl edene kadar kaç kere yaptın, Belingen?" Sturm, Estwilde'lının bir yumruğunu sıktığını görmüştü. Sturm bu kaba, basit adamların saygısını kazanmanın tek yolunun Belingen'in hakaretlerine hakaretle karşılık vermek olduğunu biliyordu. Eğer herhangi bir yumuşaklık gösterirse, Belingen'in Sturm'e istediği şekilde davranmasına izin vereceklerdi.

Sturm'ün bir sonraki farkettiği şey, Onthar'ın ayağa kalkıp bağırması oldu. "Kalkın! Kalkın, sizi aptallar! Çapulcular! Çapulcular, sürünün peşinde!" Bir sürü toynak gürlemesi ve çığlık Onthar'ın doğruyu söylediğini kanıtlamıştı.

"Kılıcımı alacağım," dedi Sturm, Brumbar'ı bulmak için koşarak.

Çobanlar kısa midillilerinin üstüne atladılar ve sırıklarını yerden aldılar. Sturm, Brumbar'ın üzerine tırmanıp kılıcını çekerek kader arkadaşlarının ardından gitti.

Alacakaranlıkta saldırganların Onthar ve adamlarından en az bir düzine fazla olduklarını görmüştü. Çapulcular parıldayan, boyalı gözler ve boynuzlara sahip, fildişi, gösterişli süslü boyalı, deri maskeler giyiyorlardı. Üstelik süvari kılıçları ve yaylarla silahlanmışlardı. Birkaç öküz çoktan öldürülmüş, üzerlerindeki oklarla yerde yığılmış yatıyordu.

Onthar bağrışan hırsızların ortasına ilerledi. Sırığı bir çapulcuyu göğsünden yakaladı, ama narin sopa çatırdamıştı. Sığır hırsızı göğsünde yetmiş beş santimlik bir sırıkla atından yuvarlandı. Onthar kendisine yeni bir silah fırlatması için Rorin'e bağırıyordu.

Sturm çapulcular çetesinin diğer tarafına yöneldi. Brumbar daha hafif hayvanlara sahip olan çapulcuların içine daldı ve içlerinden ikisini baş aşağı etti. Sturm ise elinde yay olan korkunç maskeli bir adamı biçmişti. Onun ardından sırayı bir diğeri aldığında, sivri kılıcı adamı vahşice kesti. Şövalye ince, bükülmüş kılıcı çevirerek dosdoğru çapulcunun boğazına sapladı. Hırsızın vücudu öne düşerken dizginlere takıldığından, dört nala koşan atının arkasında sürüklenmeye başladı.

Atlı hırsızlar, Sturm, yaya düşmanları da olduğunu farkedene kadar çok kötü durumdalarmış gibi gözüküyordu. Maskeli siluetler atlarından yere atlayıp, oklarla vurulmuş hayvanların üzerlerine üşüştü. Etraflarındaki kavga alevlenirken, öküzlerin derilerini hızla yüzüp, etlerini kestiler. Çapulcular hayvanların derilerini ve leşini geride bırakarak, bütün eti götürmüşlerdi. Frijje de birini mızraklayarak ve diğerini de atıyla ezerek iki hırsızın kaçmasını engellemişti.

Bu çok vahşi ve kötü bir savaştı. Sturm sırtında çok keskin bir vuruş hissetti. Brumbar'ı o yöne çevirdiğinde sırtına saplanmış küçük bir ok farketmişti. Bu oku atan çapulcuysa sadece birkaç metre ötedeydi. Deri maskenin üzerindeki patlak gözler, Sturm'ün yere düşmemiş olmasına duyulan şaşkınlığı gösteriyordu. Çapulcu Sturm'ün tuniğinin altına zırh giydiğini bilemezdi tabii.

Sturm atını bu okçuya doğru sürdü. Çapulcu kaçmak için dönmüştü, ancak Brumbar'ın uzun bacakları hırsızın kısa bacaklı midillisini birkaç hamlede yakaladı. İçindeki merhamet içgüdüsü Sturm'ün kılıcının ucunu değil de, kılıcın düz tarafını çapulcunun başına vurmasını sağlamıştı. Hırsız ellerini açarak midillisinden düştü.

Diğer çapulcular hızla oradan uzaklaşıyorlardı. Onthar'ın adamları da onları bir müddet takıp etti, ama sonra hızla sürünün geri kalanını korumak için geri döndüler.

Sturm atından inerek bilincini kaybetmiş çapulcuyu Brumbar'a doğru sürükledi. Hafif vücudu atın üzerine fırlattı ve Onthar'a doğru yöneldi.

"Pislik yiyicisi, domuz," dedi Onthar, tükürerek. "Dört tane haklamışlar. Hırsızlar bu gece güzel bir ziyafet çekecek."

"Hepsi değil," dedi Sturm. En azından dört çapulcu ölmüştü. "Birini yakaladım."

Çobanlar bir araya toplanmıştı. Frijje çapulcuyu karakteristik midilli kuyruğundan yakalayıp başını silkeledikten sonra boyalı maskesini çıkarttı.

"Ha! Bu bir kız!" diye hırladı.

Gerçekten de bu on beş ya da on altı yaşlarında bir kızdı. Sarı saçları yağlı ve dağınıktı, yüzü maskeden kaynaklanan boyayla lekelenmişti.

"Pöff!" dedi Rorin. "Kötü kokuyor!" Sturm farkına varmamıştı– ama çobanlar da keskin bir kokuya sahiplerdi.

"Boğazını kesin ve diğerlerinin bulması için onu bozkıra bırakın," diye önerdi Belingen. "Onthar'ın sürüsünden çalmamayı öğrenirler."

"Hayır," dedi Sturm, kendini bilinçsiz kızla diğerlerinin arasına atarak.

"O bir hırsız," diye itiraz etti Ostimar.

"O silahsız ve bilinçsiz," diye diretti Sturm.

"Sturm haklı," dedi Onthar. "Canlıyken daha çok işimize yarayabilir."

"Nasıl, Onthar?" diye sordu Rorin.

"Rehine. Belki çetesindekileri uzak tutar."

"Çok büyük bela," diye gürledi Belingen. "Ben onu hemen öldürüp, bu işi halledelim derim."

"Bunun kararı sana düşmez," dedi Onthar. "Onu Sturm yakaladı, o şimdi onun. Sturm onunla her istediğini yapabilir."

Sturm'ün yüzü Rorin ve Frijje kahkahalarla gülünce kızardı, ama, "Tavsiyene uyacağım, Onthar. Onu rehine olarak tutacağız."

Sürünün lideri başını salladı. "O halde kız senin problemin. Onun yaptığı her şeyden sen sorumlusun. Ve onun yediği her şey senin payından kesilecek."

Sturm bütün şartları kabul etti. "Anlaştık," dedi.

Kız inlediğinde, Rorin onu tüylü deri kasketinden yakaladı ve Brumbar'dan uzağa sürükledi. Sonra yakasından kaldırdı. Kız başını sallamış ve gözlerini açmıştı.

"*Ma'troya!*" diye bağırdı, kendisini tutsak alanları görünce. Koşmaya çalıştı, ama Rorin kızın ayaklarını yerden kaldırıverdi. Kız, Rorin onu bırakana kadar çobanın incik kemiğini tekmeledi.

Bu arada kızın eli beline gitmiş ve kısa, çift uçlu bir bıçakla geri dönmüştü. Sturm kuvvetli elini kızın elinin üzerine koyarak küçük bıçağını kaptı.

"*Ma'troya,*" diye tekrarladı kız çaresizce.

"Ne diyor?" diye sordu Sturm.

"Bu bir doğu lehçesi," dedi Onthar. "Ama bahse girerim ki bizim dilimizi de konuşuyordur. Öyle değil mi, kız?" Kızın koyu mavi gözleri birden parlamıştı. "Evet, öyle olduğunu görüyorum."

"*Tervy.*" Kız bu kelimeyi '*ch*' sesiyle telaffuz etmişti, *Tchair-vee* gibi.

"Evet, Tervy, sürüyle tahmin edeceğinden de çok birlikte olacaksın."

"Beni şimdi öldürün!"

"Hiç sanmıyorum," dedi Sturm.

"Beni öldürmek istiyorlar," dedi kız, oldukça zor soluk alıyordu. Gözleri etrafındaki çobanları dolaşıyordu.

"Sakin ol," dedi Sturm. "Eğer söyleneni yaparsan hiç kimse seni incitmeyecek."

Bu sırada Onthar da yediği oku Sturm'ün tuniğinden çıkartmış ve onu genç şövalyeye uzatmıştı. "Bir hediye," dedi.

Tervy oka şüpheyle baktı, sonra bakışlarını Sturm'e çevirdi. "Seni vurdum, kanamıyorsun, ölmedin. Neden böyle?"

Sturm tuniğini kaldırarak Tervy'ye kalça hizasına dek giydiği zırhını gösterdi. Tervy daha önce hiç zırh görmemişti. Metale dokunmak için aniden elini uzattı.

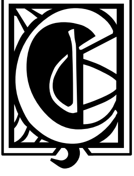
"Demirderi," dedi korku ve merakla karışık saygıyla.

"Evet, demir deri. Okları ve çoğu kılıcı durdurur. Şimdi seni esir aldım ve benimle birlikte kalacaksın. Eğer uslu durursan, seni besleyeceğim ve sana göz kulak olacağım. Eğer şeytanlaşırsan, ayaklarını bağlarım ve sen de sığırların arkasında yürümek zorunda kalırsın."

"Söylediğini yaparım, Demirderi."

Böylece, Sturm bir esir, bir rehine, bir hizmetçi– ve bir lakap elde etmişti. Bu olaydan sonra çobanlar da onu Demirderi olarak çağırmaya başlamışlardı.

- 38 -
Tervy ve Demirderi

obanlar çapulcuları püskürtüp geri döndüklerinde akşam yemeği buz gibi olmuştu. Ateşe çalı çırpı toplamak için oldukça karanlıktı, bu yüzden Onthar, Frijje'ye sığırların çukurundan biraz tezek toplamasını emretti.

"Off!" diye gürledi Frijje. "Bu pis bir iş. Ben biliyorum yapacağımı! Tezekleri kız toplasın." Onthar, Sturm'e dönmüştü.

"Kızın daha da pisleneceğinden korkuyorum," dedi Sturm. "Ben de onunla gideceğim."

Tervy, Sturm ona ne yapacağını açıkladığında hiçbir mutsuzluk belirtisi göstermedi. Kız sürünün içine daldı, sığır ve inekleri bir kenara itti. Bir bandanayı yeterince kuru birkaç tezek parçasıyla doldurup geri döndü. Parçaları Sturm'e gösterip, "Yeterli mi?" dedi.

"Yeterli. Onları Frijje'ye götür."

Kömürler kıpırdadı ve ateş tekrar yakıldı. Kazan boşalmıştı. Tervy umutla, dudaklarını yalayarak seyrediyordu. Sturm bir kase daha istedi.

"Yok," dedi Ostimar suratını asarak. "Pis çapulcular için bir şey yok."

Şövalye payına düşenin sadece bir kısmını yedikten sonra, geri kalanını Tervy'ye vermişti. Kız yemeğini bir kurt gibi, parçaları kirli parmaklarıyla kopartarak yedi. Çobanların en kirlisi olan Rorin bile bu durumdan iğrenmişti.

Yatma vakti geldiğinde, Sturm, "Biri çapulcuların geri dönmesine karşı uyanık kalmalı mı?" diye sordu.

"Geri gelmezler," diyerek Sturm'ü rahatlattı Onthar.

"Başka bir çete gelebilir."

"Gece değil," diye hırladı Rorin, battaniyesinin içine iyice kıvrılarak.

"Peki neden?"

"Çapulcular geceleri hareket etmezler," diye açıkladı Ostimar. "Çünkü karanlıkta onları kurtlar yakalar." At kılı battaniyesini çenesine kadar çekti ve bandanasını gözlerinin üzerine indirdi.

Kurtlar? Çobanlar kurtlardan endişeleniyormuş gibi gözükmüyorlardı. Sturm ayakta kalan son kişi olan Frijje'yle konuştu.

"Onthar'ın kurtlar üzerinde bir cazibesi var," dedi Frijje, "üç yıldır hiçbir hayvanını kurtlara kaptırmadı. İyi geceler."

Bir süre sonra kamp ateşinin etrafındaki daire yumuşak horultularla dolmuştu. Sturm, Tervy'nin dizlerini çenesine çekmiş şekilde, sönmek üzere olan ateşe gözünü dikip bakmasını izledi.

"Seni bağlamak zorunda mıyım?" dedi kıza. "Ya da itaat edecek misin?"

"Ben kaçmaz," diye karşılık verdi Tervy. "Orada *tyinsk* var. Kurtlar."

Sturm kıza gülümsedi. "Sen kaç yaşındasın, Tervy?"

"Ha?"

"Kaç sene yaşadın?"

Tervy omuzunun üzerinden arkaya baktı, anlayamamasından dolayı kaşları çatılmıştı.

"Ne zaman doğdun?" dedi Sturm.

"Bebek doğduğu zamanı bilmez." Belki de Tervy'nin halkı sayı saymayı bilmeyecek kadar ilkeldi. Ya da belki bu, o kadar da önemli bir şey değildi; muhtemelen çok azı orta yaşlarına kadar hayatta kalabiliyorlardı.

"Bir ailen var mı? Annen? Kız ya da erkek kardeşin?"

"Sadece amca. Orada öldü. Sen kestin, buradan buraya," dedi Tervy, parmağını boğazının üzerinde gezdirerek. Sturm bir utanç sancısı hissetmişti.

"Üzgünüm," dedi Sturm pişmanlıkla. "Bilmiyordum." Tervy kayıtsızca omuzunu silkti.

Sturm uyku tulumunu ateşe karşı yaydı. Tulumun üzerine uzandı. "Endişelenme, Tervy; sana ben göz kulak olacağım. Sen benim sorumluluğumdasın." Ama ne zamana kadar, diye de merak etti Sturm.

"Demirderi, Tervy'yi korur. Tervy kaçmaz."

Sturm başını kolunun üzerine koydu ve uykuya daldı. Saatler sonra bir kurtun keskin uluması onu uykusundan

uyandırmıştı. Doğrulmaya çalıştı, ama bir ağırlık onu bundan alıkoydu. Bu Tervy'di. Sturm'ün üzerine çömelmiş ve uykuya dalmıştı, kolları Sturm'ün üstünü örtüyordu.

Sturm kızı diğer tarafa doğru kaydırdı. Kız uykulu bir şekilde şu sözleri fısıldadı, "Eğer büyü bozulursa, kurtlar gelir, seni almadan önce beni almalılar. Koruma."

Sturm gülümseyerek eliyle kıza susmasını emretti. "Kendimi koruyabilirim," diye Tervy'yi rahatlattı. Tervy de Sturm'ün battaniyesinde kıvrılıp tekrar uykuya daldı.

* * * * *

Tervy sabahın yarısını Sturm ve Brumbar'ın yanında koşarak geçirmişti. Sturm ona ata binmesini önermiş, ama kız yürüme konusunda ısrar etmişti. Ama kuzey ovasının sıcak yaz güneşi gökteki yerini aldığında Tervy, Brumbar'ın üstüne zıplayarak Sturm'ün arkasına oturdu.

"Bu, dünyadaki en büyük at!" dedi Tervy.

Sturm ise güldü. "Hayır, pek sayılmaz." Aslında Brumbar'ın ovadaki midillilerden iki kat daha uzun ve ağır olduğu düşünülürse, kızın vardığı sonucu anlamak hiç de zor değildi.

Öğle vaktinde sürü Brantha Havuzu'nun rüzgarını yakalamıştı. Havuz 150 yıl önce başka bir Solamniya Şövalyesi olan Kallimar'lı Brantha tarafından inşa edilmişti. Havuz, kıyısı Vingaard Dağları'ndan gelen granitlerle döşenmiş yüz seksen metre çapında muhteşem bir daire şeklindeydi.

Susamış sığırlar adımlarını hızlandırmışlardı. Çobanlar hayvanlar birden dağılmasın diye önden ilerliyor ve kontrolü sağlıyorlardı. Sturm başlangıçta onların bu aceleci davranışlarından dolayı meraklanmıştı, ama Tervy havayı koklamış ve kendisinin de suyun kokusunu aldığını söyleyerek Sturm'ü bilgilendirmişti.

Bir saat içinde Brantha Havuzu'nun gümüş-mavi renkteki disk şekli belirdi. Onthar'ınkinden çok daha büyük olan bir sürü de oraya ilerletiliyordu. Atlar, yük arabaları, el arabaları havuzun kenarında birikmişti.

Sturm başka insanlarla da iletişim kurabileceği ihtimalini görünce ilgisi daha da artmıştı. Çobanlar iyi yoldaşlardı (eh, Belingen hariç), ama suskun ve olan sohbetleri de oldukça sıkıcıydı. Sturm gnom'ların çıldırtıcı konuşmalarını özlemeye başlamıştı bile.

Yolcular Onthar'ın sürüsünün çıkardığı sesleri duyduklarında havuzun kenarını terk etmişti. Sürü dağılarak kıyıyı doldurmuş, hayvanlar da soyulan pembe burunlarını suyun içine daldırmışlardı. Sturm, Brumbar'ın başını eğmişti. Tervy bir bacağını atın üzerinden atarak havuza doğru koşmaya başladı.

"Hey! Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Sturm. Şövalyenin gözleri önünde kız kıyafetlerini çıkartarak su içen bir ineğin sırtından ileriye doğru atlamıştı. Sonra da ayağa kalkarak iki hayvanın daha yanından geçmiş ve suyun içine dalmıştı. Sturm, Brunıbar'ı döşemelere doğru sürerken, kız havuzun ortasına doğru kısa ve hızlı kulaçlarla yüzüyordu, sonraysa gözden kayboldu.

Sturm suyun yeşil yüzeyini seyrediyordu. Hiç baloncuk yoktu. Su içen hayvanların yarattığından başka hiçbir hava

akımı da yoktu. Tam o sırada Tervy suyun içinden fırlamış ve orada bulunan ineklerin hepsinin ürkmesine neden olmuştu.

"El ver," dedi kız. Sturm da onu sudan çıkartmak için eğilmişti. "Şimdi kokmuyorum, ha!"

"Artık çok kokmuyorsun," diye itirafta bulunmuştu Sturm. Kızın giysilerini uzattığında utancını göstermemeye çalışmıştı. "Sana kokuyorsun dediğimiz için mi suya atladın?"

"Onların konuştukları umurumda değil," dedi Tervy, Onthar ve adamlarını işaret ederek. "Demirderi'nin beni kötü koklamasını istemiyorum."

Sturm kızın bu hareketi karşısında etkilenmişti. Brumbar'ı çevirerek havuzun doldurulmuş kıyısından dışarı sürdü. Atını Onthar'ın midillilerinin yanına bağladı ve çobanların sırt çantalarından çıkardıkları şeyleri yediklerini gördü. Tervy de açtı, zira Belingen'in çantasından kurutulmuş sığır eti aşırmıştı. Belingen kızı yakalamış ve kulaklarına vurmuştu. Tervy de aniden başparmağını çobanın gözüne soktuğunda, Belingen öfkeyle gürleyerek bıçağına yönelmişti.

"Bırak onu," dedi Sturm. Belingen kendini yaklaşık bir metrelik cilalanmış çeliğe bakarken buldu.

"O çapulcu neredeyse gözümü çıkartıyordu!" dedi.

"Onu bir güzel yumrukladın. Bu seni tatmin etmeli– yoksa şimdi de kızlarla mı dövüşeceksin?"

Sturm kızı erzak arabalarına götürmeye ve yiyecek olarak neler bulabileceğine bakmaya karar vermişti. Tervy'nin

atkuyruğu şeklindeki saçından akan sular, Sturm'ü takip ederken sırtına damlıyordu.

"Demirderi gerçekten parayla yemek mi alacak?" dedi kız, inanamayarak.

"Tabii ki, ben çalmam," dedi Sturm.

"O kadar paran var?"

"O kadar değil," dedi Sturm. "Zengin değilim."

"Bunu anladım. Zengin adam hep çalar," dedi Tervy. Sturm kızın bu pervasız demecine gülümsemek zorunda kalmıştı. Birden son zamanlarda ne kadar çok gülümsediğini farketti.

Sturm, Abanasinya topluluğunun Palanthas'a gittiğini öğrenmişti. Kiralanmış atlıların yanında paralı askerler, bir kadın falcı, yaşlıca bir deri işlemecisi ve onun çırağı vardı. Sturm bir süre onlarla Solace hikayelerini paylaşmıştı, sonra ipe dizilmiş kuru elmalar, bir miktar kuru üzüm ve üzerinde dumanlar tüten bir tavuk gelmişti. Bu güzel yiyecekler için Sturm, Gül Şövalyesi'nden kalan cüzdandan yirmi bakır çıkartıp vermişti. Bu bütün çobanların maaşlarının toplamından da fazlaydı.

Tervy, Sturm'ün etrafında yemeğe ulaşmak için adeta dansetmişti. Elmalar onu ilgilendirmiyordu, asıl istediği şey tavuktu.

Sturm kuru üzümlerin durduğu bezi açtı.

"Ne bu?" dedi Tervy, yüzüne tavuk yağı bulaşmıştı.

"Kuru üzüm," dedi Sturm. "Kurutulmuş üzümler. Biraz dene."

Tervy bir avuç dolusu kuru üzümü ağzına attı. "Hmm, tatlı."

Üzümleri etrafa saçarak, avucundakileri bitirdi. Ve bir avuç daha almak için uzandı. "Hepsini yiyor musun?" dedi, gözlerini açarak.

"Hayır," dedi Sturm. "Eğer medeni bir tavırda yersen hepsini alabilirsin. Bunun gibi." Sturm dört tane kuru üzüm aldı, onları sol elinin içine koydu ve üzümleri sadece sağ eliyle yedi. Ağzı merakla açılmış olan Tervy, Sturm'ün hareketlerini dikkatle izledi, ama iş kuru üzümleri elinden ağzına götürmeye geldiğinde bundan pek hoşlanmamıştı.

"Çok yavaş!" derken, kız üzümlerin hepsini bir anda ağzına tıkıvermişti.

Sturm kızın bileğini aşağı çekti. "Böyle davranmayı bıraktığında, insanlar da sana bir vahşi gibi davranmayı bırakırlar," dedi. "Şimdi sana gösterdiğim şekilde yap." Bu sefer kız tamamen doğru bir şekilde yaptı.

"Sen her zaman böyle mi yersin," dedi Tervy.

"Öyle," dedi Sturm.

"Ah," diye bağırdı bilmişce. "Sen büyük adam. Kimse senin yemeği çalmaz. Ben küçük, kimse benim yemeği çalmasın diye hızlı yer."

"Burada kimse yemeğini elinden almaz. Acele etme ve keyfini çıkar." Yemeklerini bitirdiklerinde, çoban kampına geri döndüler. Tervy, Sturm'e korku ve eğlenceyle karışık bir bakış attı.

Onthar, Vingaard Kalesi'ne varmaya sadece iki gün kaldığını duyurmuştu. Sığırlar satıldığında her adamın

maaşı ödenecek ve eğer isterse başka bir sürü nakli için anlaşma yapılacaktı.

Bunu reddeden bir tek Sturm olmuştu. "Kuzeyde yapacak başka işlerim var," diye açıklama yaparken, Frijje ona işlerinin ne olduğunu sordu. "Babamı arıyorum."

"Oh? Adı ne?" diye sordu Onthar.

"Angriff Brightblade." Çobanlardan hiçbiri bu açıklama karşısında konuşmadı. Bir ara Sturm'ün arkasında duran Belingen konuşmak için ağzını açtıysa da, son anda söylemekten vazgeçmişti.

"Umarım onu bulursun," dedi Onthar. "Sığırları gütme ve kılıç kullanmada iyisin. Ancak bizler yontulmuş sırıktan başka kılıç bilmeyiz."

"Teşekkür ederim, Onthar," dedi Sturm. "Yol arkadaşları yolculuğu kısaltıyor."

Tervy, Sturm'ün yanında kollarını bacaklarının üstünde kavuşturmuş bir şekilde otururken, Frijje'nin flütüyle çıkarttığı neşeli melodiler onu büyük bir şaşkınlığa uğratmıştı. Onun bu ilgisini gören Frijje flütünü kıza uzattı. Tervy de Frijje'nin yaptığı gibi son delikleri tutarak çalmaya başladı, ama çıkarttığı tek ses belirsiz ve melodik olmayan hırıltılardı. Flütü tekrar Frijje'ye uzattı.

"Büyü," dedi Tervy.

"Hayır, kızım. Sadece beceri." Çoban flütün ağzındaki tozu sildi ve hızlı ama hüzünlü bir şarkı çalmaya başladı.

"Parmaklarını zeki bir adam gibi hareket ettiriyorsun," diye belirtti kız.

"İstediğine inan." Frijje sırtüstü yattı ve yavaş ritimli bir türkü çalmaya başladı.

Sturm başını yere koydu, ancak Tervy, Frijje'yi seyretmeye devam ediyordu.

Bunu takip eden günlerde, Tervy'nin lisanı dramatik bir şekilde gelişmişti. Sturm'e halkı arasında hiç kimsenin reislerinden izin almadan konuşamadığını, bu yüzden de herkesin kesik, kısa cümleler kurduğunu söyledi. Kız, Ortak Lisan'ı da bir gözcü olmak için öğrenmişti. Tervy'nin çapulcu çetesi Onthar'ın sürüsüne saldırmadan önce onları sekiz saat boyunca gizlice izlemişti.

"Senin kılıcın olduğunu bilmiyorduk," dedi Tervy. "Eğer bilsek– bilmiş olsaydık, başka bir plan uygulardık."

"Mesela?"

Kız sırıttı. "İlk önce sana saldırırdık."

Bu konuşmalar Sturm sürüyü ilerletip. Tervy de onun arkasından atla giderken geçmişti. Esnek Tervy bütün gün sert eyer üzerinde oturmaktan hiç yıpranmıyordu. Ve akşam olup ortak kazan çıkartıldığında, Sturm'ün çizmelerini, kılıcını ve kılıç kuşağını temizleyip parlatarak onun yemeğinin bir kısmını hak etmiş oluyordu.

"Bir asilzade seçmişsin," dedi Belingen, kız Sturm'ün çizmelerini koyun derisiyle ovarken.

"Umh, ve bir ya da iki sene sonra soğuk gecelerde iyi bir yoldaş olacak," diye ekledi Ostimar sırıtarak.

"Neden bu kadar beklesin ki?" dedi Rorin. Çobanlar vahşice kahkahalar attılar.

"Ne demek istiyorlar?" diye soru Tervy.

"Boşver," dedi Sturm. Bütün o kabalığına karşı, Tervy tamamıyla masumdu ve Sturm de onun değişmesi için ortada hiçbir neden görmüyordu.

- 39 -
Vingaard Kalesi

ingaard Kalesi'nin kuvvetlendirilmiş keşif erleri ovaya yukarıdan bakan tepesinde belirmişti. Onthar sürüyü su taşkınıyla yolu kesilmiş vadiden çıkartmıştı, bu arada kaleden hâlâ kilometrelerce uzakta olmalarına rağmen kale bir dağ zirvesiymiş gibi görünüyordu. Sturm en önde ilerlemekteydi ve eski şövalyelerin kalesini görmek onu heyecanla ve özlemle doldurmuştu. Vingaard'dan Brightblade Kalesi'ne gitmek at sırtında sadece bir gün sürüyordu.

"İnsanlar neden bu tip yerler inşa ediyorlar?" diye sormuştu Tervy, Sturm'ün arkasından.

"Kale, içinde yaşanılan ve saldırılara karşı duran bir yerdir."

"Diğer demirderililerin yaşadığı yer."

"Evet, ve onların ailelerinin."

"Demirderililerin aileleri var mı?"

"Oh, tabii ki, küçük demirden– şövalyelerin nereden geldiklerini sanıyorsun?" diye sordu Sturm, şaşırarak.

Şimdi bir yıkıntıdan biraz daha sağlam sayılabilecek eski kaleden bir sis yayılıyordu. Afet'ten sonra yağmacılar kaleyi yakmışlardı. Duvarları hâlâ ayaktaydı, ama kulenin yerinde yeller esiyordu.

Yaklaştıkça bu sisin aslında, orada gezinen ayaklardan ve yakılan kamp ateşlerinden kaynaklanan toz ve duman olduğu anlaşılmıştı. Oldukça büyük bir birlik, dış duvarın etrafına kamp kurmuştu. Ortalıkta uçuşan bir sancak olmadığından dolayı Sturm bu birliklerin kime ait olduğunu söyleyemezdi, ama onların varlığı büyük sayıda sığıra ihtiyaçları olduğu yönündeydi. Zira böyle bir ordunun devasa miktarda yemeğe ihtiyacı olurdu.

Atlılar her iki tarafa da yayılıp, yaklaşmakta olan sürüyü incelediler. Sturm de karşılık olarak onları gözlemliyordu. Adamların zırhları basitti, köken ya da yaşa göre değişmiyordu. Süvarilerin miğferlerinde sürgülü siperlikler vardı ve uzun mızraklar taşıyorlardı. Vücut oranları insanlarınki gibiydi, ama o kadar uzak duruyorlardı ki, tam olarak ne olduklarını söylemek mümkün değildi.

Tervy aldanmıştı. "Daha çok demirderi," dedi derin bir nefes alarak.

Sturm onu düzeltmişti. "Her zırhlı adam şövalye değildir," dedi. "Onların yanında çok dikkatli olacaksın. Kötü olabilirler."

Sturm kızın küçük ellerinin belinin üzerine daha sıkı kenetlendiğini hissetti. Eğitimindeki aksaklıklara rağmen Tervy kötünün ne olduğunu biliyordu.

Gün ilerledikçe kale gittikçe büyüdü ve sürünün etrafındaki adamlar çoğaldı. Sturm, Onthar'ın yanına doğru giderek, "Bu adamlara ne diyorsun?" diye sordu Sturm.

"Süvariler," dedi Onthar. Uzun bir çimen sapı çiğniyordu. "Onları görmek sevindirici. Onlar buradayken etrafta hiç çapulcu olmaz."

Onthar adamlarına birkaç şey söylemek için öğle vakti bir mola verdi. "Konuşmayı ve anlaşmayı ben yapıyorum. Görüşmelerde herhangi bir adam konuşmaya kalkışırsa kafasını kesilmiş bilsin. Bu adamlar bildiğimiz süvariler mi, yoksa bir lordun yeni ordusu mu bilemiyorum, ama herhangi bir aksilik istemiyorum. Bu yüzden ağızlarınızı kapalı, ellerinizi de boş tutun."

Kaleden sekiz yüz metre önce, bir atlı birliği sürüyü karşılamak için dört nala gelmeye başladı. Sturm o zaman oluşumun sağ kenarındaydı ve adamların yaklaştıklarını gördü. Onthar onları karşılamış, sürü de durup yerdeki otları kemirmeye başlamıştı.

Sturm neler konuşulduğunu duyamıyordu, ama Tervy bir şeyler mırıldandı. Sturm, "Ne dedin?" dedi.

"Konuştuklarını yakalıyorum," diye karşılık verdi Tervy.

"Ne yapıyorsun?"

"Konuştuklarını yakalıyorum. Eğer ağızlarının hareketlerini izlersen, onları duymak için çok uzak olsan da, konuştukları kelimeleri sen de yakalayabilirsin."

Sturm sertçe ona döndü. "Benimle alay ediyorsun!"

"Eğer yalan söylüyorsam kalbimi yerinden sök, Demirderi. Adam, Onthar, büyük bir lordun sığırları çok yüksek fiyata satın aldığını duyduğu için hayvanlarını getirdiğini söyledi. Ve demir şapkalı adam '*evet*' dedi, ve alabildikleri kadar taze eti kullanabileceklerini söyledi."

"Gerçekten neler konuştuklarını söyleyebiliyor musun?"

"Eğer bakmama izin verirsen, söyleyebilirim." Sturm kızın en iyi bakış açısını yakalaması için Brumbar'ı çevirmişti.

"Onthar büyük lordla kendisinin pazarlık edeceğini söylüyor. Demir şapka, '*Ufak şeyler hakkında büyük lordla ben konuşurum,*' diyor. '*Beni dinle,*' diyor Onthar, '*benim sürüm ufak bir şey değil. Ya büyük lord benimle konuşur ya da sürüyü dağlardan Palanthas*'*a götürürüm, orada biftekler her zaman yüksek fiyata satılır.*' Demir şapka sinirli, ama, '*Gidip büyük lordla konuşacağım; bekle, ondan gelen haberlerle döneceğim,*' diyor." Tervy, Sturm'e gülümsüyordu. "Bu nasıldı?"

Süvari subayı gerçekten atını çevirip kaleye doğru dört nala gitmeye başlamıştı. Sturm, kıza, "Bu hileyi nereden öğrendin?' diye sordu.

"Çetemizde bulunan yaşlı bir adam bu sanatı geliştirmişti. Ovadaki en iyi gözcüydü. Çok uzakta konuşulan sözcükleri bile yakalayabiliyordu. Ölmeden önce bunu bana öğretti."

"O bunu nereden öğrenmiş?"

"Bir kenderden, demişti."

Süvari geri dönene kadar kavurucu sıcağın altında beklediler. Süvarinin güzel atı, Onthar'ın kısa ve kalın midillisinin üzerinde kendini adeta salarak oturduğu yere, tıpkı havada uçarak gelmişti. Tervy manzaraya dikkatle baktı ve uzakta konuşulan sözcükleri tekrar yakaladı.

"Sürüyü avtuya götürmesini söylüyor, yani şeye– avlu?"

"Avlu," dedi Sturm. "Kalenin içindeki bahçe."

"Evet, ve '*büyük lord seninle bizzat görüşecek*' dedi. Onthar da kabul etti."

Bir sürü ıslık ve sırık dürtmesiyle çobanlar sürüyü tekrar hareket ettirdiler. Dokuz yüz hayvan kalenin girişine doğru yöneldi. Hayvanlar avluya kolayca sığmıştı. Son sığırlar da bas bas bağırarak içeri sokulduğunda askerler sürgüleri çektiler.

Dış duvarların etrafında çadır yığınları duruyordu. Onthar ve adamları atlarını bağladı ve tombul bir askeri çadır çizgisi boyunca takip ettiler.

"Adamlarının hepsi bu kadar mı?" dedi asker. Yüzü siperliğiyle kapanmıştı. "Böyle büyük bir sürünün daha fazla adama ihtiyacı olacağını düşünmüştüm."

"Eğer adamlar iyiyse gerekmez."

Sturm çadırları sayıyordu. Bir çadıra dört adam, altmış çadır, şövalyeyi bu konuda huzursuzluğa düşürmeye başlamıştı.

Büyük, mavi kalın kumaşlarla ve altın saçaklarla süslenmiş bir çadırın önüne geldiler. Muhafızlar adamların gelişiyle hazırola geçerek süngülerini çattılar. Siperlikli asker onlara Onthar'ı ve arkadaşlarını tanıtmak üzere konuştu. Muhafızlar normal pozisyonlarına geri dönerken subay elini uzattı ve çobanlar içeriye yalnız girdiler.

İçerisi çok şaşaalıydı. Yerlere halılar döşenmişti, duvarlardan sarkanları ise binaya masif bir hava katıyordu. Diğerleri yapının zenginliğine aval aval bakarken, Sturm yerdeki ve duvardaki halıların üzerindeki desenleri inceliyordu. Hepsinde bir pençesiyle mızrak demetleri,

diğeriyle de bir taç tutan kırmızı bir ejderha figürü betimlenmişti.

"Demirderi," dedi Tervy, çok yüksek bir sesle.

"Şimdi sırası değil."

Parlak kırmızı boncuklardan oluşan bir perde koridoru kapatıyordu. Onthar aldırış etmeden perdeyi bir kenara itti. Sturm bu kırmızı '*boncukların*' yakuta çok benzediğini düşündü.

İki süngü Onthar'ın ilerleyişini durdurmak üzere inerek önüne dikildi. Onthar, süngüleri tutan muhafızlara sanki böyle yaratıkları çok fazla görmüş ve sıkılmışcasına baktı.

Muhafızların arkasında üzeri altın bir örtüyle kaplı, üç ayaklı bir masada oturan güçlü, kuvvetli bir adam vardı. Adam cilalanmış kırmızı ve mavi pullu bir zırh giyiyordu, masasının üzerinde de korkunç görünümlü bir miğfer duruyordu. Adam başını kaldırıp bakmıştı. Pek yaşlı olmasa da, alnından omuzlarının üstüne dökülen bembeyaz saçları vardı. Cildi de solgundu.

"İçeri gir. Sen çoban Onthar'sın, öyle değil mi?" dedi adam.

"Evet, lordum. Size nasıl hitap edebileceğimi sorabilir miyim?"

"Ben Bayarn'ın Efendisi Merinsaard'ım."

Sturm birden yumruklarını sıktı. Merinsaard! Bu isim Sturm'ün fırtınada gördüğü hayalet tarafından söylenmişti! Şövalye sert yüze ve uzun beyaz saçlara konsantre oldu. Tehlike bu adamın yüzünden akıyordu. Sturm, Onthar'ın bakışlarını yakalamaya çalıştı, ama başarılı olamadı.

Onthar ve adamları için etrafta hiç sandalye yoktu. Demek ki sıradan halk topluluğu büyük lordun huzuruna kabul edilmiyordu. Merinsaard dikkatle bakarak, "Buraya güzel bir sürü getirmenize sevindim. Taze et stoğumuz haftalar önce bitmişti. Kaç baş getirdiniz?"

"Dokuz yüz kadar. Altı yüz öküz, iki yüz inek ve yüz sığır yavrusu. Yanımızda getirdiğimiz boğaları beraberimizde geri götüreceğiz," dedi Onthar. Ellerini göğsü üzerinde kavuşturmuş, çok heyecanlıymış gibi gözükmüyordu.

Lord büyük bir defter çıkartarak açtı. Sivri bir kuş tüyü kalemle bazı rakamlar yazdı. "Peki ne kadar istiyorsunuz, Bay Onthar?"

"Dana başına on iki bakır, öküzler için on beş ve ineklerin her biri için de bir gümüş," dedi Onthar.

"Yüksek bir fiyat, ama hayvanlarının kalitesini göz önünde bulundurursak uygun." Onthar memnuniyetle gülümsedi.

Merinsaard parmaklarını şıklattığında iki asker daha masanın arkasındaki kapıdan içeri girdi. Odanın içine bir sandık taşıdılar ve onu yere koydular.

"Ücretin," dedi büyük lord.

Onthar ellerini uzattı. Bu bir şanstı! Ev halkı bu cömertliği günlerce kutlayacaktı. Onthar kapağı kaldırdı. Sandık boştu.

"Ne?" dedi Onthar. Sturm kılıcını çıkarttı.

"Yakalayın onları!" diye gürledi Merinsaard. Askerler iki taraftan da odayı sardı.

"İhanet! İhanet!" diyerek dağıldı çobanlar etrafa. Sturm, Tervy'yi kendine doğru çekti.

"Arkamda dur!" dedi. O arada bir asker kılıcını Sturm'e doğrulttu, ama şövalye ağır silahı savuşturmayı başardı. Dayanıksız sırıklarıyla çobanlar hızla askerler tarafından ele geçirilmişlerdi.

"Demirderi!" diye bağırdı Tervy. "Arkanda!"

Sturm hemen dönerek diğer bir kılıç darbesini atlatarak, kendi kılıcını adamın göğüs zırhından içeri geçirdi. Adam kanlar içinde yere yuvalanmıştı. Tervy adamı çevirdi ve kemerindeki küçük baltayı aldı.

"*Hai! Tirima!*" diye bağırdı.

"Tervy, hayır!" Ama çok geçti, Sturm kızın çarpışan adamların yanına koştuğunu gördü, Tervy, Merinsaard'ın altın masasına sıçramıştı. Paladin aşkına, kız cesurmuş! Tervy onu nacakla korkuturken büyük lord geri çekilmişti. Lord miğferini başına geçirerek ellerini başının üstüne kaldırdı.

Sturm, Tervy'ye dışarı çıkmasını söyledi, ama kız bunu yapmadı. Onun yerine kolunu arkaya savurup küçük baltayı büyük lorda fırlattı.

Ufak cüsseli silah lordun zırhlı göğsüne çarptı ve geri sekti. Merinsaard'ın sesi çadırı büyülü bir uğultuyla kaplamıştı. Sturm'ün etrafındaki hava adeta katılaşmış, el ve ayakları hareket edemez olmuştu. Sonra ani bir patlamayla beyaz bir ışık onu tamamıyla sersemletti. Sturm dizlerinin üzerine çökerken, kılıcı elinden alındı ve düşman askerleri etrafını kuşattı.

* * * * *

Biri inliyordu.

Sturm gözlerini açtığında hiçbir şey göremediğini farketmişti. Başının etrafında bir göz bandı yoktu, ama sersemletici ışık büyüsü devam ediyordu.

"Oh, körüm!" diye gürledi biri.

"Kapat çeneni," dedi Sturm. "Sessiz olun, hepiniz. Kimler burada?"

"Onthar burada," dedi çoban lider.

"Ve Frijje."

"Ben de buradayım."

Sturm '*ben*'in kim olduğunu sordu. Gelen cevap, "Ostimar,"dı. Tervy hariç herkes oradaydı.

Hepsi bir daire şeklinde oturuyordu, elleri arkalarında bağlanmıştı.

Frijje, "Kız lorda baltayla vurdu," dedi.

"Gerçekten mi?" diye sordu Rorin.

"Evet, tam lades kemiğine. Ancak sıyrık bile almadı."

"Sessiz olun," dedi Sturm. "Işık büyüsü azalmaya başlıyor. Bacaklarımı görebiliyorum."

Birkaç dakika içinde herkes tekrar görebiliyordu. Onthar onları bu belanın içine soktuğu için kendi tarzında özür diledi.

"Senin suçun değil," dedi Sturm. "Merinsaard, kalede zengin bir alıcı olduğu hakkındaki söylentilerini yaydıktan sonra diğer sürü sahiplerini de büyülemiş olmalı."

"Bu kadar sığırı ne için istiyor?" diye sordu Frijje. "İki yüzden fazla adamı yok."

"O sadece bir sığır hırsızı değil," dedi Sturm. "Daha büyük bir ordu için yiyecek topladığını düşünüyorum."

"Hangi ordu?" diye sordu Onthar.

"Hmm, sanırım–" Kapı açılmış ve korkunç bir ejderha miğferi giyen Merinsaard içeriye girmişti. Miğfer tam istediği etkiyi yarattı.

"Lütfen, bizi öldürmeyin!" diye haykırdı Belingen. "Biz zavallı adamlarız! Ödeyecek fidyemiz yok!"

"Sessiz ol!" Fildişi suratı odayı dolaşıyor, her adamı sırayla inceliyordu. "Kızın Demirderi dediği hanginiz?"

Hiçkimse bir şey söylemedi. Merinsaard bir hançer çıkarttı ve ucunu avucuna hafifçe vurdu. Sonra etrafı dolaşarak Belingen'in yanında durdu. Hançerinin ucunu Belingen'in göğsüne tuttu. "Aranızdan hanginizin zırh giydiğini anlamanın basit bir yolu var," dedi.

"Bu hançeri her birinizin göğsüne saplayacağım." Merinsaard hançere doğru eğildi. Belingen derin bir iç geçirdi.

"Hayır! Yapma! Söyleyeceğim!"

"Kapat çeneni, aptal!" diye bağırdı Onthar. Merinsaard bu kez de sürünün liderinin yanına gitti ve hançerinin sapıyla çobanın başına vurdu. Onthar ileri sendeledi.

"Konuşan ilk adam ölür," dedi Merinsaard. "Sen hariç, dostum." Belingen terler içinde gülümsemeyi başardı.

"O, bıyıklı olan. Evet, o!" Sturm yere bakakaldı. Merinsaard'ın uyluk yüksekliğindeki çizmeleri görüş alanına girmişti.

Lord muhafızlarını çağırdı ve adamlardan biri Sturm'ün ellerindeki ipleri çözdü.

"Şu adamı da," dedi Merinsaard, Belingen'i göstererek. Muhafızlar Sturm ve Belingen'i avlunun içinden çıkarmışlardı.

"Tervy nerede?" diye sordu Sturm sonunda.

"O güvende," dedi büyük lord. "Ona zarar vermedim."

"Onu öldürebilirsiniz, lordum: o sadece bir çapulcu yumurcak," dedi Belingen. Sturm çobana korkunç bir bakış attı.

Merinsaard ona bakmadan, "Dikkate değer bir espri anlayışı ve cesareti var," dedi.

Bir süre önce lordun adamlarıyla dövüştükleri odaya tekrar girdiler. Tervy masanın önündeki halının üzerinde oturuyordu. Sturm'ü görünce ayağa sıçramıştı. Ancak çıkan bir şakırtı sesi kızın masanın ayağına bağlı olduğunu ortaya çıkardı.

"Demirderi! Benim için geleceğini biliyordum!" dedi.

"Olaylar bu kadar basit değil," dedi Merinsaard. Muhafızlar Sturm ve Belingen'i lordun altınla donatılmış masasının önünde çömelmeye zorladılar. Askerler elinde kılıçlarıyla

adamların arkalarında durdu ve Merinsaard da koltuğuna oturdu.

"Bir sorun var," dedi, ejderha maskesini çıkartarak. "Basit çobanlar arasında genç, güçlü, kılıç kullanan, zırh giyen ve Garnet'da büyütülmüş bir savaş atı kullanan bir savaşçı buluyorum. Şimdi soruyorum, neden böyle bir adam inekleri gütsün?"

"Bu bir yaşam tarzı," dedi Sturm hemen.

"Onun kim olduğunu biliyorum, efendim," dedi Belingen.

Merinsaard dirsekleri üzerinde öne eğildi. "Evet?"

"Adı Sturm Brightblade. O bir şövalye."

Büyük lord gözlerini kırpmadı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Adının Brightblade olduğunu söylediğini duydum. Ve bu adı genç yaşlarımda babasının kalesindeki çuvalların taşınmasına yardım ederken duymuştum."

Sturm ayağa sıçradı. "Sen ne yaptın?" Bir muhafız Sturm'ün dizlerinin arkasına vurduğunda Sturm halının üzerine yıkılmıştı.

"Anlıyorum. Bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı?"

"Babasını arıyor, ama babası öldü. Ben iç kaleyi kuşatan çetedeydim. Kaleyi ateşe verdik ve bütün şövalyeler savaşmak yerine kendilerini ateşten kurtarmak için kaçtılar." Sturm'ün yüzü bembeyaz kesilmişti, Belingen sırıttı. "Küçük bir ateşten korkmuşlardı."

"Teşekkürler, ah, adın ne senin?"

"Belingen, efendim. Sadık kölenizim."

"Evet." Merinsaard başını salladı ve Belingen'in arkasında duran asker küçük baltasını havaya kaldırdı. Baltanın aşağı inmesiyle, Belingen'in şaşkın kafası yere düştü. Kellesi Tervy'nin ayaklarına yuvarlandı ve kız da başa tükürerek, ayağıyla tekmeledi.

"*Chu'yest!*" Sturm'ün bir tercümeye ihtiyacı yoktu. Kesik başa pişmanlık ve nefretle bakıyordu. Belingen değersiz bir budala olabilirdi, ama aynı zamanda Sturm'ün babası hakkında daha fazla bilgiye de sahip olabilirdi.

"Enkazı kaldırın," diye emretti Merinsaard. İki asker cesedi ayaklarından sürükleyerek çıkardılar. "Arkadaşlarına bu kadar kolay ihanet eden bir adam hiçbir işe yaramaz," dedi Merinsaard. Ayağa kalktı. "Demek sen Brightblade Hanesi'nden, Sturm Brightblade'sin?"

"Öyleyim," dedi Sturm cüretkarca.

Merinsaard tekrar bir işaret verdiğinde Stunn'ün oturması için bir tabure getirilmişti. "Senin gibi genç ve yetenekli bir savaşçıyı kullanabilirim. Elimde olan adamların çoğu demin kafasını koparttığım budaladan daha iyi değiller." Lord ellerini düz karnı üzerine koydu ve Sturm'ün gözlerinin içine baktı. "Çok kısa bir zaman içinde, ücretli ya da piyade askerlerden oluşan kendi birliğine sahip olabilirsin. Ne dersin?"

Yerdeki kan hâlâ taptazeydi, bu yüzden Sturm vereceği cevabı iyice düşünüp taşındı. "Daha önce hiç paralı asker olarak çalışmadım," dedi kaçamak bir cevap vererek. Tervy'yi göstererek, "Kızı serbest bırakacak mısın?" dedi.

"Eğer itaat ederse," dedi Merinsard ve masanın üzerine bir anahtar koydu. Sturm anahtarı aldı ve Tervy'nin narin ayak bileğini masaya bağlayan prangayı açtı.

"Kendimi teslim etmeden önce, bir soru sorabilir miyim?" dedi Sturm. Merinsaard olumlu bir şekilde başını öne eğdi. "Bu orduda, kime karşı sorumlu olacağım."

"Sadece bana."

"Peki sen emirlerini kimden alıyorsun?"

"Ben en büyüğüm," diye gürledi Merinsaard.

Sturm, Tervy'ye baktı. Zincir kızın ayağının yanındaydı. Tervy zalimce dövülmüş demir prangaya elini uzattı.

"Sana inanmıyorum," dedi Sturm, soğukkanlılıkla.

Merinsaard ayağa kalktı. "Beni sorguluyor musun?" diye gürledi.

"Yüce kumandanlar yalnız kalelerde oturup, kafatası korsanları gibi sığırlara el koymazlar," dedi Sturm.

Öfke büyük lordun yüzünün mor bir renge bürünmesine yetmişti. Sturm de çok ileri gidip gitmediğini merak ediyordu. Bir sonraki nefesinde Merinsaard ikisinin de kafalarının kesilmesini mi emredecekti? Hayır, mor renk lordun yüzünü yavaşça terk etmiş ve Merinsaard masanın üzerine yaslanmıştı.

"Genç bir adam için oldukça zekisin," dedi lord en sonunda. "Yakında kuzey Ansalon'a akın edecek devasa bir ordu için yemek ve silah toplamakla görevlendirildim. Bu büyük bir sadakatle üzerime aldığım bir görev. Liderime göre, o–" Merinsaard durakladı, önemli bir noktayı açığa vurmak

üzere olduğunun farkındaydı, "–o bütün sıradan işlerin yürütülmesini bana verdi."

"Anlıyorum," dedi Sturm. Şimdi ne olacak? "Ah, hizmetimin şartları ne olacak?"

"Şartlar mı? Eğer bahsettiğin buysa, sana bir sözleşme öneremem. Ama şunu bil, Efendi Brightblade, bize katıl ve güçle görkemin tümü senin olsun. Emir verip, fethedeceksin. Adamların arasında bir kral olacaksın."

Merinsaard oturmuştu. Sturm, Tervy'ye baktığında göz göze geldiler. Tervy hafifçe başını salladı.

Merinsaard beklenti içinde bakıyordu, bu yüzden Sturm şöyle dedi, "Cevabım..." Büyük lord öne doğru eğildi. "Hemen!"

Tervy ayağa kalktı ve zinciri elinden geldiğince sertçe çekti. Masanın ayağı ileri geri hareket etmiş ve masanın ağır üst tarafı Merinsaard'ın bacaklarının üzerine düşmüştü. Sturm ayağa sıçrayarak Merinsaard'ı yere devirmiş, lordun ellerini kımıldayamaz hale getirmişti. Bu sefer hiçbir körletme büyüsü olmayacaktı.

Tervy parlak miğferi yerden aldı ve boğuşan adamların arkasına koştu. Elindeki miğferle Merinsaard'ın kafasına vurduğunda koca adam Sturm'ün onu sıkı tutan elleri arasında inlemişti. Tervy, lorda tekrar tekrar vurdu.

"Bu kadar yeter," dedi Sturm. "Etkisiz."

"Onu öldürecek miyiz?" dedi Tervy.

"Tanrılar aşkına, sen kana susamış bir çocuksun! Hayır, onu öldürmeyeceğiz. Biz katil değiliz." Merinsaard'ın bilinçsizce

yatan bedeni Sturm'e tehlikeli bir fikir vermişti. "Onun zırhını çıkartmamama yardım et."

"Oh, onun derisini soymak istiyorsun!" dedi Tervy. Sturm gözlerini döndürdü ve lordun zırhının bağlarını çözmeye koyuldu.

* * * * *

Büyük lord Merinsaard duvardaki perdeyi arkaya ittiğinde koridordaki muhafızlar hazırol duruşuna geçtiler. Korkunç Ejderha Yücelord maskesi onlara doğru dönmüştü.

"Brightblade'i kımıldayamaz hale getirdim," dedi. "Ben dönene kadar burada kalacak. Hiç kimse benden önce o odaya girmeyecek, anladınız mı? Eğer içeri biri girerse felç büyüsü bozulur. Bu anlaşıldı mı?"

"Evet, lordum!" diye bağırdı muhafızlar bir ağızdan.

"Çok güzel." Merinsaard, Tervy'ye el etti. "Benimle gel kız."

Tervy üzüntülü görünerek, lorda doğru yürüdü. Ayakları arasında zincir sürükleniyordu. Ağır demir pranga yüzünden topallıyordu.

"Bağlılığını ispatladığında, onları serbest bırakacağım," dedi Merinsaard kibirle.

"Oh, teşekkür ederim, yüce lord!" diye karşılık verdi Tervy.

Maskeli adam yanında kızla birlikte yürümeye başlamıştı. Koridorda muhafızların onları duyamayacakları bir yerde, Sturm yavaşça, "İyi iş çıkarttın," dedi.

"Oh, teşekkür ederim, yüce lord!"

"Şimdi bunu kesebilirsin."

İpek koridorların oluşturduğu labirentte, Sturm, Onthar ve adamlarının tutulduğu yeri örten yere açılan perdeyi bularak içeri daldı. Ostimar aşağı sarkan başını kaldırıp ejderha maskesini gördüğünde yüzündeki ifade korkudan nefrete dönüşmüştü.

"Şimdi ne var?" dedi Onthar.

"Gitmenize izin vereceğim," dedi Sturm. Merinsaard'ın hançerini Tervy'ye uzattı, kız da şaşkın çobanları serbest bırakmaya başladı.

"Sturm ve Belingen nerede?" dedi Frijje.

Sturm, "Belingen grubuna ihanet etti ve bunun için öldü," diyerek başındaki miğferi çıkarttı. "Sturm ise sizinle."

Sturm'ün yapabildiği tek şey çobanları bağırmaktan alıkoymak olmuştu. Normalde az konuşan Onthar bile sırıtarak Sturm'ün sırtına hafifçe vurdu.

"Kutlama için vakit yok," dedi Sturm hızla. "Atlarınızı alıp buradan çıkmalısınız."

Rorin, "Sen bizimle gelmiyor musun?" diye sordu.

"Gelemem. Benim kaderim daha kuzeyde yatıyor. Bunun yanında, eğer Merinsaard benden öç almak isterse siz yoldaşların sahip olduğu tek şans bu, çünkü sizi yeniden yakalamak için peşinize düşmez."

Onthar, Sturm'ün kollarını kavradı. "Eğer demek istediğin buysa, Takhisis'in adamlarıyla karşı karşıya geliriz, Demirderi."

"Bu ihtimal de söz konusu," dedi Sturm yüzünü ekşiterek. "O halde gidin. Bütün halkını Merinsaard konusunda uyar. Ona hiç kimsenin sığır, koyun ya da diğer erzakları getirmeyeceğinden emin ol. Size gösterilen davranışların aynısıyla karşılaşacaklar."

"Bunu bütün ovalara yayacağım," diye and içti Onthar. "Bir keklik bile Merinsaard'ın stoklarına girmeyecek."

Çobanlar eşyalarını topladılar ve çıkmaya başladılar. Sturm ekledi, "Bir şey daha var."

"Ne?" diye sordu Onthar.

Sturm durdu. "Tervy'yi de yanınızda götürmenizi istiyorum."

"Hayır!" dedi Tervy yüksek sesle. "Ben seninle kalıyorum!"

"Bunu yapamazsın. Hızlı ve hafif bir şekilde seyahat etmem gerekiyor, senin benimle kalman çok tehlikeli olur," dedi Sturm ağırbaşlılıkla.

"Ben masayı yuvarlayıp onun kafasına vurduğumda Merinsaard'ın odası o kadar tehlikeli değildi."

Sturm elini kızın omuzuna koydu. "Sen on adamdan daha cesursun, Tervy, ama üzerime kılıçlar ve oklardan daha fazlası geliyor olacak. Ülkenin her yerinde kötü büyü var ve bunun ağırlığı gelecek günlerde üzerimize çökebilir."

Tervy'nin dudakları kıvrıldı. "Umurumda değil."

"Ama benim umurumda. Sen iyi bir kızsın, Tervy. Uzun ve güzel bir hayatı hak ediyorsun."

Sturm, Frijje'ye doğru döndü. "Ona sen göz kulak olacaksın, öyle değil mi?"

Kızın Merinsaard'ı etkisiz hale getirdiğini duyarak şaşıran çoban, "Sanırım en sonunda o bana göz kulak olacak!" diye cevap verdi.

En sonunda gözyaşları arasında da olsa bir karara varılmıştı. Sturm kısa bir süreliğine tereddüt ettikten sonra, Tervy'yi kirli alnından öptü ve onu çobanlarla birlikte gönderdi. Pişmanlığın verdiği acı taze bir yara gibiydi, ancak Sturm gelecek günlerde verdiği bu kararın yararına olduğunu çok daha fazla farkedecekti.

Onthar ve adamları görününce muhafızlar gerilemişti. Sturm maskesini tekrar takmış ve askerlere çobanların geçmelerine izin vermelerini emretmişti. "Bu adamlar daha çok yiyecekle geri dönecekler."

Çobanların midillileri getirildi ve adamlar atlarına bindiler. Frijje. Tervy'yi arkasına aldı. "Diğer sürüyü de aynı yere getireceksiniz," dedi Sturm yüksek sesle.

"Evet, lordum," diye karşılık verdi Onthar. "Bin baş, söz veriyorum."

Onthar midillisini güneye doğru çevirerek hayvanın sağrısına vurdu. Arkasındaki diğer adamlarla dört nala gitmeye başladı. Frijje ve Tervy en arkadaydı. Kız görünürden kaybolana kadar arkasına baktı. Sağ yumruğunu göğsünün üzerinde tuttu; elveda için el sallamak zordu.

Sturm ellerini arkasında birleştirerek, teftişteki bir general edasıyla orta geçide doğru ilerledi. İstediği şeyi bulana

kadar birkaç odanın içine bakması gerekmişti: Merinsaard'ın elbise dolabı.

Hızla üzerindeki zırhı çıkarttı. Merinsaard göğüs ve bel olarak Sturm'den daha kalındı, ama diğer ölçülerde benzer yapıdaydılar. Sturm yünlü bir tunik, atkı ve eldiven giydi. Zira ova sıcak olmasına karşın, gece daha yüksek kısımlar soğuk olurdu. Sturm maskeyi de eline alarak ayak bileklerine kadar uzanan pelerini omuzları üzerine attı. Başlık koyu renk saçlarını gizliyordu. Kendisinden alınan kılıcı arayacak vakti yoktu, bu yüzden Merinsaard'ın kılıcını da '*ödünç*' olarak aldı. Tas onunla gurur duyacaktı, diye düşündü Sturm pişmanlıkla. Basit kabzalı silah cam gibi gümüşle kaplanmıştı, kını da siyah deriydi. Sturm silahı da pelerinin altındaki kılıç kuşağına yerleştirdi.

Büyük çadırın girişinde bağırdı, "Atım!" Bir asker çitlere doğru koşturdu ve muhteşem beyaz bir süvari atıyla geri döndü.

"Eczacı, lapanın Mai-tat'ın toynağını iyileştirdiğini bildirdi," dedi asker hızlı, ağır soluklu bir sesle." Adam onu serbest bırakmanız için merhametinize sığınıyor."

Neden olmasın? "Hayatını bağışlıyorum," dedi Sturm, bunun ikna edici bir kibir olmasını umut ediyordu. Sturm ayağını üzengiye koydu ve Mai-tat'a bindi. Hareketli at dönerek aşağıda duran askerin geri çekilmesine sebep olmuştu.

Sturm gidiş nedenini açıklamak için ağzını açtı, sonra birden Merinsaard'ın böyle bir şeyi asla yapmayacağını farketti. "Sabah olmadan dönerim," dedi.

"Her zamanki muhafız devriyesi mi kalıyor?" dedi atı getiren asker.

"Evet." Sturm sinirli hayvanı yatıştırmak için dizginleri sıktı. "Her şey yolunda gitsin, yoksa bunu başlarınızla ödersiniz!" dedi.

Sturm atı hafifçe mahmuzladı ve kuzeye, Brightblade Kalesi'ne doğru dört nala yola koyuldu. Sturm eski kalenin içinden sığırları çıkartacak vakit bulamadığı için pişmanlık duyuyordu.

Ama bunnn için vakti yoktu; gerçek Merinsaard kalkıp, kendini bağlarından kurtardığında, Sturm Brightblade'in kellesi için vahşi bir av başlayacaktı.

- 40 -
Brightblade Kalesi'nin Sırrı

ai-tat hızlı olduğu kadar güzeldi de ve kısa bir zaman içinde Vingaard Kalesi'nin karanlık görüntüsü güney ufkunda çöken akşamla birlikte kaybolmuştu. Ona yol gösterecek yıldızlarla Sturm kuzeybatıya ilerledi. Vingaard Nehri'nden çıkan bir kol kuzeye doğru uzanıyor, Verkhas Tepeleri de batıya gidiyordu. Bu iki bereketli toprağın ortasında Brightblade Kalesi yatıyordu.

Beyaz atın toynakları ovanın üzerinde tek başına bir şarkı çalmaktaydı. Birkaç kez Sturm atını onu takip edenlerin sesi var mı yok mu diye durdurdu. Uzun çimenlerin arasında duyulan cırcır böceği sesleri haricinde ova sessizdi.

Şafaktan birkaç saat önce gölgeli kalıntıya yaklaştıklarında Sturm, Mai-tat'ı yavaşlattı. Burası şimdilerde tahrip olmuş eski bir baraka ve yer belirleyicisiydi. İşaretin gövdesinde hâlâ isim levhasının yarısı duruyordu. Bir gülün en alt yaprakları ve bunun altında da bir güneş ve bir kılıç figürü vardı. Parlak Kılıç. Bright Blade. Sturm atalarına ait toprakların güney sınırlarına gelmişti. Dilini dişlerinin arasında gezdirdi ve atını öne sürdü. Sturm'ün işaretin ötesinde bereketli bostanlar olarak hatırladığı topraklar şimdi uzamış ve birbirlerinin içine geçmişlerdi. Elma ve armut ağaçlarından oluşan alan şimdi bir çalılıktan başka bir şey değildi.

Meyvelik bir dereyle kesiliyordu, diye hatırladı Sturm. Hâlâ da öyleydi. Mai-tat'ı derenin içine sürdü. Dere yaklaşık sekiz yüz metre sonra Brightblade Kalesi'nin alt duvarlarına ulaşıyordu.

Gri duvarlar ağaçların tepelerinde belirmeye başladığında doğu yönü kehribar renginde aydınlandı. Burç duvarları ve kulelerini görmek boğazını düğümlemişti. Ama kale eskiden hatırladığı gibi değildi; kuşlar kalın hasırlı duvarlara tırmanmış, büyük taş blokları düşmüş ve gökyüzüne uzanan kuleleri seneler önce yanan damları nedeniyle çıplak kalmışlardı.

"Haydi," dedi Sturm ata, topuklarıyla sağrısına hafifçe vurarak. Mai-tat derenin içinde hızla ilerlemeye başladı, her adımında suyu kabartıyordu. Batı tarafındaki kıyıya tırmanarak çitlerin içinden geçti. Kalenin batı yüzünde ana giriş kapısı bulunuyordu.

Sturm girişe giden çimenli, parke taş döşeli yolu izledi. Doğan güneşle gölgelenen duvarlar simsiyah gözüküyordu. Dar hendek şimdi çamurla doluydu; dereyi saptıracak set artık olmadığı için bir daha hiçbir zaman suyu barındıramayacaktı.

Köprüye geldiklerinde Sturm, Mai-tat'ı durdurdu. Belingen'in şövalyelerin hendeğe atladıkları hakkında söylediği zalim sözler Sturm'ün zihninde yankılanmaktaydı. Hendek şimdi karanlık bir bataklıktan başka bir şey değildi.

Geçit yok olmuştu. Geriye sadece taş duvarlara otuz santimlik demir çivilerle tutturulmuş, kararmış menteşeler kalmıştı. Avlunun üzerini kahverengi yapraklar ve kömürleşmiş odunlar kaplamıştı. Sturm önünde yükselen burca baktı. Burcun üzerindeki pencerelerin yerleri boştu,

eşiklerinde ise yangının geçtikten sonra geride bıraktığı isler duruyordu. Sturm seslenmek, *Baba, Baba! Eve döndüm!* diye bağırmak istiyordu.

Ama hiç kimse onu duyamazdı. Hayaletlerden başka hiçkimse.

Anlaşıldığı kadarıyla avlu son zamanlarda hayvanların barınması için kullanılmıştı. Sturm sığır eti parçalarını bulmuş, böylece işgalcilerin erzaklarını depoladıkları yerin sadece Merinsaard'ın Vingaard Kalesi'ndeki kampı olmadığını farketmişti. Brightblade Kalesi'nin de böyle aşağılık bir amaç için kullanıldığını düşününce içini büyük bir öfke kapladı.

Burcun kenarını dönerek güney bölümündeki avluya girdi. Orada Sturm'ün babasını en son gördüğü günde, annesiyle birlikte kaçtığı bir yan kapı bulunuyordu. Tekrar kar yağarken, babasının annesini kucakladığını gördü. Leydi Illys Brightblade hiçbir zaman bu ayrılığın soğukluğunu üzerinden atamamıştı. Hayatının sonuna kadar soğuk, sert ve ketum bir kadın olarak yaşamıştı.

Derken Sturm bir vücut gördü. Atından indi ve Mai-tat'ı dizginlerinden tutarak ilerletti. Yaprakların üzerinde yüzüstü yatan vücudun yanına ilerleyerek yüzünü kendisine çevirdi. Bu bir adamdı, bir ya da iki gün önce ölmüş olmalıydı. Sırtını boydan boya kesen bir kılıç yarası izi vardı. Ceset yumruğunun arasında bir kese tutuyordu. Sturm adamın elini açtığında kesenin içinde gümüş paralar, ham mücevherler ve bir miktar yarı değerli taşlar buldu. Adamı öldüren her kimse bunu onu soymak için yapmamıştı. Hatta kemerine asılı bir hançer ve bir

maymuncukla ölen adamın kendisi bir hırsızmış gibi gözüküyordu.

Sturm yürümeye devam etti. Kamp ateşinin kalıntılarını ve tümü dağıtılmış birkaç yatak buldu. Mavi, at kılından yapılmış bir battaniyenin altında başka bir cesetle daha karşılaşmıştı. Bu adam da kılıçla öldürülmüştü. Kamp malzemeleri etrafa saçılmıştı. Bakır tava, teneke tencereler, mataralar arasında gümüş paralar, hatta iyi cins ipek kumaşlara da rastlanıyordu. Haydutlar kendi kazdıkları kuyunun içine mi düşmüşlerdi? Ama eğer öyleyse neden kazanan her şeyi alıp gitmemişti?

Yakında boş bir antre vardı. Mutfaklara giden yol, diye düşündü Sturm. Bir çadır direğini kazık olarak kulandı ve Mai-tat'ı bağladı. Güneş ışığı paramparça olmuş burcun içini doldurmuştu, ama birçok hol hâlâ kapkaraydı. Sturm hırsızların darmadağın olmuş kampına geri dönerek bir değnek ve birkaç paçavra parçasıyla kendine bir meşale yaptı. Tam işini bitirmişti ki, antrede bir ses duydu. Elini kılıcında tutarak döndü. Görünürde hiçbir şey yoktu.

Cesetler Sturm'ün kaleye olan algısını değiştirmişlerdi. Sturm eski evinde hüzünlü bir gezinti yapmayı ve babasının kaderini anlayabilmek için bir arama yapmayı amaçlıyordu. Şimdi ise taşlara daha uğursuzca bir şey yapışmıştı. Hiçbir yer kötülüğün parmaklarının kendisine dokunmasından kaçamamıştı.

Mutfaklar tertemizdi, yani çok zaman önce yağma edilmişlerdi, tuğla fırınları ve ocakların demir ayaklıkları bile yerlerinden sökülüp alınmıştı. Ayrıca bütün kirişleri ve antreyi örümcek ağları kaplamıştı.

Ardından Sturm büyük salona geldi, babası burada Gunthar Uth Wistan, Dorman Hammerhand ve Garnet'li Drustan Sparfeld gibi büyük lordlarla sık sık yemek yerdi. Büyük meşe masa yok olmuştu. Duvardaki tunç kandiller yerlerinden sökülmüştü. Üzerinde Gül Birliği motifinin kazılı olduğu şömine kasıtlı olarak tahrip edilmişti.

Birden tekrar o sesi duydu! Sturm bunun ayak sesleri olduğundan emindi. "Kimsin sen? Dışarı çık ve kendini göster!" Sturm elindeki meşaleyi kemerli tavana doğru salladı. Taş kemerler yarasalarla kaplanmıştı. Sturm iğrenerek salondan merdivenlere yöneldi. Merdivenlerin bir bölümü özel odalara çıkıyor, bir bölümü de mahzenlere iniyordu. Sturm adımını yükselen merdivenlerden birine attı.

"Merhaba..," diye fısıldadı bir ses.

Sturm donakalmıştı. Başlığının altında saçları diken diken oldu. "Kim var orada?" diye seslendi.

"Bu taraftan..." Ses aşağıdan geliyordu. Sturm sağ elinde kılıcı, sol elinde meşalesiyle merdivenlerden aşağı indi. Aşağısı oldukça soğuktu. Meşalenin alevi esintiyle titredi. Koridorun ilerisi Brighblade Kalesi'nin üzerine inşa edildiği çok eski bir kalenin temeline doğru kıvrılıyordu.

"Hangi yoldan?" diye seslendi Sturm cesurca.

"Bu taraftan..," diye fısıldadı ses. Ölmek üzere olan birinin son nefesini anımsatan ses oldukça tanıdık geliyordu. Sturm sol tarafa doğru yönelerek sesi takip etti.

Bir diğer cesede takılıp tökezlemeden önce yaklaşık elli metre ilerlemişti. Bu adam farklıydı, bir haydut değildi.

Daha yaşlıydı, sakalı kesilmemiş, yüzü de rüzgar ve güneşle kavrulmuştu. Cesedin kaburgaları arasında bir hançer duruyordu. Adamın sağ kolu garip bir şekilde bükülmüş, kafasının üzerinde duruyor ve bir parmağı aşağıyı işaret ediyordu. Sturm yüzü inceledi. Tanıdıktı– sonra Sturm aniden bu adamın babasının eski uşaklarından Bren olduğunu farketti. Eğer uşağı buradaysa Sturm'ün babası uzaklarda olabilir miydi?

"Neyi işaret ediyorsun, eski yoldaş?" diye sordu Sturm ölü adama. Sturm babasına ait herhangi bir ipucu taşıyor mu, diye adamın ceketinin önünü açtı. Bunu yaptığında ölü adamın sağ kolu kaydı ve duvarın yukarısını işaret etmeye başladı. Sturm meşaleyi kaldırdı. Yukarıda demirden bir duvar şamdanından başka bir şey yoktu– ki o da eğrilmişti. Sturm daha yakından baktı ve duvar bloğunun üzerine işlenmiş belirsiz bir işaret gördü. Duvar şamdanı bu işarete değerek kendi etrafında dönebiliyordu Sturm şamdanın alt kısmını kavrayıp itti. Demir şamdan duvarın içindeki önceden kazılmış yolun içinde ilerleyerek döndü.

Yer titremiş ve korkunç bir gıcırtı tüneli doldurmuştu. Sturm önündeki döşemenin bir kısmının aşağıdaki karanlık boşluğa açıldığını ortaya çıkarttı. Sturm kalede geçen günleri boyunca bu gizli odadan hiç haberdar olmamıştı.

"Aşağı git... Aşağı git..," dedi hayaletin sesi. Sturm ilk kez sese kulak vermeye kendini hazır hissetmişti. Keskin bir dönüş yaptığında da hayaletle karşılaştı. Bu, kürke benzeyen bir şeyler giymiş, bulanık kırmızı bir figürdü. Sturm elindeki meşaleyle öne doğru ilerlemeye devam etti. Yüzü tam olarak göremiyordu, ama koyu, uzun bir bıyığı farketmişti. Fırtınada gördüğü adam.

"Hey sen, yaklaş!" diye bağırdı ve meşaleyi hayaletin yüzüne doğru tuttu. Yüz kendisine aitti. Sturm heyecandan elindeki sopayı düşürmüştü.

"Yüce Paladin!" diye kekeleyerek geri çekildi. Ayakları yukarıdaki gizli odanın girişine doğru kaydı. "Bu ne demek oluyor?"

"Aşağı git..," diye tekrarladı hayalet Sturm. Dudakları hareket etmemişti, ama ses netti. "Git..."

"Neden buradasın?" dedi Sturm. Titreyen elleriyle meşaleye uzandı. "Nereden geldin?"

"Uzaktan..."

Sturm'ün gözleri büyümüştü. Hayalet sürekli ona aşağı inmesini tekrarlıyordu.

"İneceğim," diyerek hayaleti rahatlattı Sturm. "İneceğim." O anda da kırmızı figür gözden kaybolmuştu.

Sturm basamaklara doğru döndü, ancak meşalenin yaydığı ışığın ötesinde hiçbir şey göremiyordu. Derin bir nefes aldı ve aşağı indi.

Gizli oda oldukça soğuktu ve Sturm, Merinsaard'ın kalın tuniğini giydiği için oldukça mutluydu. Basamakların altında iki cesetle daha karşılaştı. Üzerlerinde herhangi bir yara izi yoktu, ama yüzleri nasıl bir sonla karşılaştıklarını oldukça net bir şekilde dışa vuruyordu. Tuzaklı kapı bu adamları içeriye hapsetmiş ve geçen uzun saatler sonunda boğulmuşlardı.

Sturm ölü haydutları geride bıraktı. O anda meşalesi metalik bir şeyin üzerinde parlamıştı. Kadife tondaki

karanlığın içine doğru yürüdü, nefesi kendinden hızlı hareket ediyordu. Bu esnada meşalesinin ışığı bir zırhın üzerine düştü.

Sturm zor nefes alıyordu, boğazının düğümlenmesine engel olmaya çalıştı. Titreyen elini üzeri tozlanmış çeliği temizlemek için uzatmıştı. Oydu. Onundu. Sturm babasının zırhını bulmuştu.

Göğüs ve sırt zırhı, silahlar, miğfer ve diğer parçalar. Çok kaliteli olan savaş zırhı gül motifiyle tamamlanmıştı. Miğferinse alın tarafında uzun boynuzlar vardı, bunun yanında Sturm'ün Rapaldo'nun kılıcıyla içeri göçen başlığındaki boynuzlar ucuz bir imitasyon gibi kalıyordu.

Zırh ahşap bir çerçevenin üzerine asılmıştı. Sturm ellerini kutsal saydığı zırhın üzerinde gezdirirken, göğüs zırhının altındaki zincir örgülü giysinin yumuşak ve soğuk halkalarını hissetti. Ve zırhın belinin üzerinde kırmızı bir kurdeleden sarkan sarı bir parşömen duruyordu. Parşömenin üzerinde Angriff Brightblade'in güçlü ellerinden çıkan bir yazı vardı. *Oğlum İçin*.

Sturm o anda kendini o kadar mutlu hissetti ki, bir an için nefes bile alamadı. Bir adamın ölümlü vücudu zayıf düşüp ölebilirdi, ama onu insanlar için bir lider, bir Solamniya Şövalyesi yapan erdemleri ölümsüz, metalin içinde somutlaştırılmıştı. Sturm'ün yaşamının henüz yarısı tamamlanmıştı. Babasının yazgısını bilmek için geriye kalanlarsa sadece bunlardı.

Sturm, Merinsaard'ın giysilerini çıkartıp attı ve paslı olsa da babasının zırhını giymeye başladı. Zırh üzerine tam oturmuş, hatta mükemmelen uymuştu. Sırt kısımları biraz genişti, ama Sturm onun ölçülerine zamanla uyacaktı.

Çizmelerinin iplerini bağlama işini bitirmeye çalıştıktan sonra göğüs zırhını yukarı kaldırdı. Zırhın altında kılıcı asılıydı.

Kabza zarif bir açıyla bükülmüştü, kılıç da demirhaneden daha yeni çıkmış gibi parlak ve temizdi. Uzun sapı düşman kanlarıyla sırılsıklam olduğundan dolayı kılıcın sıkıca tutulmasını garantilemek için kaba bir tel sarılmıştı. Badem şeklindeki kılıç başı sert pirinçtendi ve üzerine gül motifi işlenmişti.

Sturm buna daha fazla dayanamadı. Gözyaşlarının yanaklarının üzerine düştüğünü hissediyor, onları silmek için herhangi bir çaba harcamıyordu. On iki sene önce babasını kalede bırakıp gittiğinden beri bu kadar ağlamamıştı.

Kılıcı yavaşça yerinden çıktı. Dengesi mükemmeldi, kılıcın kabzası da sanki onun elleri için yapılmış gibiydi. Merinsaard'ın gümüş saplı kılıcını çekerek onu bir kenara fırlattı. Sturm babasının kılıcını siyah kının içine koyarken, hızla göğüs ve sırt zırhını da üzerine geçirdi. Garip bir vızıltı duyduğunda hâlâ kollarının altındaki kelepçeleri kapatıyordu.

Merinsaard'ın kılıcı parıldıyordu. Uğultu ondan geliyordu. Sturm parıldayan kılıcı ittirdiğinde, kılıç Sturm'ün hayret dolu bakışları arasında havaya yükseldi. Merinsaard'ın kılıcı basamakların üzerinde sürüklenirken Sturm hızla babasının miğferini kapıp onu takip etmeye koyuldu. Gümüş kılıç yükselerek kemerin dışına çıkmıştı.

Havada süzülen kılıç dümdüz büyük salonun içinden geçerek mutfaktan çıktı ve dışarı ulaştı. Dışarıda Mai-tat hiç hareket etmeden, tıpkı bir kaymak taşı gibi duruyordu.

Sinirli aygır hiçbir zaman bu kadar sessiz olmamıştı. Kılıç atın üzerine doğru ilerlemeye devam ediyordu. Hayvanın etrafını dolaştı, ucu Mai-tat'ın boynuna hafifçe dokunuyordu. Parlaklık atı içine çekmek için uzanmıştı. Süvari atı kıvranmaya ve beyaz aurasının içinde büzülmeye başlamıştı. Hayvanı bir an önce öldürerek acısına son vermek için öne adım attı, ama kılıçtan yayılan korkunç sıcaklık bunu yapmasına engel oldu. Parlaklık büyük bir ısıya ulaşmıştı.

Gözleri kör eden bir ışık oldu ve büyük bir gökgürültüsü duyulduktan sonra Sturm duvara çarpılmış, nefesi kesilmişti. Derinden gelen bir kahkaha avluyu doldurdu. Sturm'ün ensesindeki saçlar diken diken havaya kalktı. Sturm öksürerek gözlerini ovuşturdu. Biraz önce Mai-tat'ın olduğu yerde şimdi Merinsaard duruyordu, zırhı ve bütün öfkesiyle.

"Evet, Brightblade! O kadar yolculuk yapıp bulduğun hazine bu demek! Peki uğrunda ölmeye değer mi?" diye gürledi Merinsaard.

Sturm geriye doğru bir adım attı, kafası Merinsaard'ı görmekten duyduğu şaşkınlıkla zonkluyordu. Sturm yine de sesini tekrar bularak cevap verdi. "Asil bir geçmişin kalıntıları her zaman değerlidir. Ama henüz ölmeyi düşünmüyorum."

Sturm Brightblade kılıcını kaldırarak, önünde tuttu. Merinsaard kendi kılıcıyla havada büyük daireler çiziyor, ancak nedense dövüşmek için ilerlemiyordu. Sonra birden gümüş kılıcını havaya kaldırdı ve, "Kampımdan alıp yanında dikkatsizce taşıdığın şeyin ne olduğunu biliyor musun, küstah budala? Bu kılıç bütün negatif yüzeylerin

anahtarıdır. O Thresholder, güce giden yol! Kaçmana izin verdim, solucan; beni bağlayıp, ağzımı tıkadıktan beş saniye sonra kendimi kurtarmıştım ve seni gizlice takip ettim. Benim yerime geçmen ve benim üzerimde buraya kadar gelmen hep işime gelmişti."

Doğal olmayan bir rüzgar Sturm'ün yüzünde sıcak sıcak esmeye başladı. "Bir at olarak kalmaman yazık!" dedi Sturm cesurca. "O haldeyken en azından yararlı bir yaratıktın."

Thresholder'ın ucundan gümüş bir ateş topu fırladı. Burcun çatısının etrafında döndü ve orada patlayarak kiremitleri paramparça etti. Sturm taşlar üzerine yağmaya başlarken mutfağın içine dalmıştı.

Merinsaard kahkahalarla güldü. "Kaç, küçük adam! Asıl şimdi kiminle aşık attığını farkediyorsun!"

Merinsaard duvarı tek hamlede paramparça etmişti. Gümüş kılıcını arkaya öne hareket ettirerek, arkasında çatırdayan sıcak ışık parçaları bırakıyordu. Sturm büyük salona atladı. Merinsaard onunla oynuyordu. Eğer isteseydi bütün kaleyi Sturm'ün başından aşağı indirebilirdi.

Sturm ayakta durup savaşmak istiyordu, ancak kendi seçtiği bir yerde. Açık alanda yapılan dövüşler arkalarında daha az yıkıntı bırakırlardı, bu yüzden Sturm çılgın lordu ikinci kata, eskiden Sturm'ün yatak odasının bulunduğu dar koridora doğru çekti.

Merinsaard geldiğinde Sturm koridorun sonuna ulaşmıştı. Savaşçı büyücü boş holün içine de beyaz bir ateş topu göndermişti. Sturm yeniden koşmaya başladı, üçüncü ve dördüncü katlardan geçerek çatıya doğru gitti.

"Geri dön, genç Brightblade! Sonsuza dek saklanamazsın!" diyerek Sturm'e sataştı Merinsaard. Öfke ve kötülükten oluşan pis ve zehirli bir is bütün kalenin üzerine yerleşmişti. Sturm tahta kaplamaların yanmış olduğu bir duvar bölümüne geldi. Kömürleşmiş kirişlerden düşecek gibi olduğunda da, daha ağır olan Merinsaard'ın onu burada takip edemeyeceğini düşündü, sonra da düşmüş olan bir kulenin molozları arkasına çömelerek bir saldırı planlamaya koyuldu.

Yanmış olan bölüme geldiğinde, Merinsaard kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi ve antik, gırtlakla konuşulan bir dilde bir büyü mırıldanmaya başladı. Tahta perdenin etrafında kara bulutlar toplanmaya başladığında, Merinsaard da buharın üzerinde kahkahalar atarak yürüyordu. Sturm büyücünün gelişini engellemek için umutsuzca da olsa çatlamış bir duvar bölümünü itekledi.

Thresholder ileri geri hareket etmeye başlayarak kocaman taş bloklarını küçük çakıl taşlarına çevirdi. "Bir dahaki sefere nereye gideceksin?" diyerek bir kahkaha attı Merinsaard. "Kaleden kaçıyorsun, Brightblade. Baban gibi olamaman ne büyük bir hayal kırıklığı. O gerçek bir savaşçıydı, senin olabileceğinin on katıydı. Adamlarım kaleyi ele geçirdikten sonra onu aylarca kovaladılar. O hepsinden kurtuldu, Leereach'ın İz Sürücüleri'nden bile."

"O sana ne yaptı?" diye bağırdı Sturm. "Neden onun ölümünü istedin?"

"O bir şövalye ve savaş lorduydu. Hanımım fetih planlarımız genişleyerek ilerlerken onun yaşamasına izin veremezdi." Gümüş kılıçtan çıkan bir ateş topu hırpalanmış kulenin tepesini kopartmıştı. "Onun zırhını giyerek ölecek olman ne

büyük bir ironi. Karanlık Kraliçem için ne kadar büyük bir an!"

O haklı, diye düşündü Sturm. Kaleden kaçtım ve babam gibi bir adam değilim. Önünde bir duvar belirdi. Sturm yukarı baktı. Aşağıdan başka gidecek bir yer yoktu.

Küçük ateş parçaları Sturm'ün ayakları etrafında dolandı. Şövalye yan tarafa sıçradığında duvarın kenarına çok yakındı. "Atla, ufaklık. İntikamımı kursağımda bırak, neden yapmıyorsun? Senin için düşündüğüm ölümden çok daha kolay olur," dedi Merinsaard, beş metre öteden. Sturm aşağı baktı. Bu çok uzun bir düşüş olacaktı.

"Adımını at. Atla. Senin için son, çok çabuk gelecek," dedi büyücü.

Hiç umut yoktu. Bu sondu. Sturm ne bir daha arkadaşlarını görebilecek, ne de babasına ait sırları çözecekti. Onun için sadece ölümler arasında bir seçim yapma seçeneği vardı. Tek bir adım ve unutulma. Zamanı geldiğinde her insan kolay bir ölüm istemez miydi? *Ama sen herhangi bir insan değilsin!* diye bağırdı Sturm'ün zihni. *Sen Solamniya Şövalyeleri'nin torunu ve oğlusun!* Diye bağırmaya da devam etti. Bu bilgi kalbini ele geçiren buzlu korkunun erimesine yardımcı olmuştu.

Sturm omuzlarını kaldırdı ve Merinsaard'la yüzleşti. Brightblade kılıcının ucu lordun kalbini gösterdi. "Senin kötü emirlerini yerine getirmiyorum," dedi Sturm. "Eğer bir savaşçı ve bir lord olduğunu iddia ediyorsan, kılıcının benimkini denemesine izin ver ve kim kendini onuruyla aklıyor görelim."

"Gördüğün gibi," dedi Merinsaard, "ben onurlu bir adam değilim." Merinsaard, kılıcı Thresholder'ı son, ölümcül bir darbe için kaldırdı, gözleri büyüdü ve beyazlaştı. Sturm babasının kılıcını havaya kaldırmak için çabalıyordu.

Birden Merinsaard bir acı sesi çıkarttı ve mazgallı siperin üzerine tökezledi. Sturm, Merinsaard'ın sırtına saplanmış bir ok görünce oldukça şaşırdı. Biraz ötede elinde bir yayla bir siluet duruyordu.

Sturm ayağa kalkmıştı. Merinsaard mazgallı siperi zırhlı eldivenli elleriyle tutmaya çabaladı, ancak demir bağlantılar sıkıca kavranmaya elverişli değildi ve savaşçı-büyücü aşağıdaki avluya düştü. Bir çığlık, büyük bir gümbürtüden sonra sessizlik hakimdi.

Sturm hızla basamaklara yöneldi. Esrarengiz okçu hiçbir yerde görünmüyordu. Sturm, Merinsaard'ı ölü olarak bulmuştu, artık görme gücü olmayan gözleri yosunlu taşlara bakıyordu. Thresholder cansız parmaklarının hemen yanında duruyordu. Sturm'ün gözleri önünde kılıç birden alev aldı ve gürültülü bir çatırtıyla gözden kayboldu. Kılıcın üzerinde durduğu taşlar bile kavrulmuştu.

Sturm durakladı ve kendini burç duvarına dayadı. Neler olup bittiğini anlamaya çalışırken, başka bir ok ayaklarının yanına saplandı. Uzun siyah okun üzerinde gri bir kaz tüyü bulunuyordu.

Sturm etrafa bakındı ve esrarengiz okçunun dış duvarların üzerinde olduğunu gördü. Okçu, Sturm'ü selamlamak için elini kaldırdı, sonra da boş izleme kulesinin içine dalıp gitti.

Sturm oku incelemek için çömeldi. Oka bağlanmış bir kâğıt parçası vardı. Sturm kağıdı çıkarttı ve okudu:

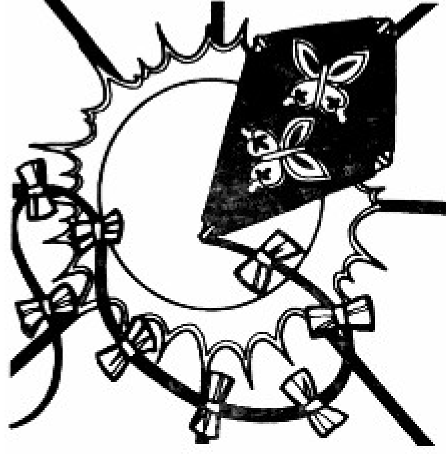
Sevgili S

Buraya geleceğini biliyordum ve burada seni bir büyücüyle yaptığın dövüşü kaybederken buldum. Yeni arkadaşlarım adaletten yana değiller, ama ben geçmişteki dostluğumuzun anısı adına olasılıkları düzeltmeye karar verdim. Bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabilirsin!

K

Not: *Sihirli kılıcın ucunu sana doğrultmasına izin verdiğin için tam bir enayisin.*

"Kitiara!" diye bağırdı Sturm gökyüzüne ve taşlara doğru. "Kitiara, neredesin?" Ama Sturm onun gittiğini ve onu bir daha hiçbir zaman görünmeyeceğini biliyordu.

- 41 -
Palanthas

iraz zaman almıştı, ancak Sturm tarafından Palanthas'dan Sancrist'e gönderilen mesaja cevap gelmişti. Pratik (pekala, çoğu zaman pratik) uçan geminin mucidi Stutts, Sturm'e arkalı önlü on altı büyük dosya kağıdı boyutunda bir cevap göndermişti. Görünüşe göre Wingover, Sighter ve diğerleri sonunda Bulutların Efendisi'nin gövdesini geleneksel suda yüzen bir gemi olarak kullanarak Boşver Dağı'na varmışlardı. Gnom Teknolojisinin Büyük Meclisi'nin maceralarıyla ilgili verdiği karar otuz cildi kaplıyordu.

İroni şu ki," diye yazmıştı Stutts, Sturm'e, "Lunitari'de geçirdiğimiz zaman boyunca aya ait hiçbir toprak, kaya ya da bitki parçası getirmeyi başaramadık. Bütün değerli örnek koleksiyonlarımızı gemiyi hafifletmeye çalışırken

geride bıraktık. Elimizde sadece tuttuğumuz notlar olduğu için, Büyük Meclis 'Kanıtlanamadı' hükmünü verdi. Sighter çılgına döndü, ama ben o kadar rahatsız olmadım. Ben bunları yazarken. Bulutların Efendisi Numara II, Boşver Dağı'nın yamaçlarında şeklini alıyor. Bu seferki geminin dört kanat takımı, iki hafif hava torbası ve...

Sturm mektubu bir gülümsemeyle çevirdi. Geriye kalan bütün sayfalar, gnom'ların bir sonraki yolculuklarında yanlarına neler alacaklarından bahsediyordu. Mektubun sadece son satırları ilgi çekiciydi:

Eğer siz ve Bayan Kitiara bize tekrar eşlik etmek isterseniz lütfen on gün içinde, kışın gündönümü gelmeden Sancrist'e gelin. O zaman Lunitari'ye gidiyor olacağız. Cutwood, Solinari'ye gitmek istiyordu, ama bu fikri reddedildi. Hâlâ Lunitari hakkında öğrenecek çok şeyimiz var. Bunun yanı sıra da hâlâ Bellcrank'a ait kanıtlar bulma şansımız da mevcut...

Mektup Stutts'ın gnom adının yazılı olduğu birkaç satırla imzalanmıştı.

Sturm sayfaları bir kenara koydu. "İyi yolculuklar," dedi yüksek sesle.

Palanthas'da kaldığı hanın hizmetçisi onu duymuş ve masasına gelmişti. "İstediğiniz bir şey mi var?" diye sordu. Kızın adı Zerla'ydı, kıvırcık sarı saçlı ve sıcak gülüşüyle

güzel bir kızdı. Sturm'e Tika'yı anımsatıyordu, ama Tika'dan yaklaşık on yaş daha büyüktü.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Sturm.

"Uzun zamandır Palanthas'da mısınız?" diye sordu kız.

"Birkaç haftadır."

"Burada kalmayı düşünüyor musunuz?"

"Aslında şu sıra gitmeyi düşünüyordum."

Zerla etkileyici bir şekilde kaşlarını çattı. "Umarım benim yüzümden değildir!"

"Hayır. Güneyde yapılacak işlerim var," dedi Sturm.

"Bir kız mı?"

Aklına Tervy geldi, ama Sturm'ün en önemli görevi babasının izlerini takip etmekti. Bu da Yüce Ermiş Kulesi'ne gitmek demek oluyordu. Merinsaard'la karşılaştıktan sonra biraz dinlenip, kafasını toplamak için Palanthas'a gelmişti. Burada ise bazı şövalyelerin gizli bir toplantı amacıyla Yüce Ermiş Kulesi'nde toplandıkları söylentilerini duymuştu. Babasına ait izleri orada bulabileceğinden emindi.

Sturm daldığı gündüz düşünden uyandığında Zerla onunla konuşuyordu. "Yakışıklı olanlar genellikle kapılmıştır," diyordu Zerla. Hizmetçi tatlı elma şarabının durduğu kadehi kaldırarak masayı sildi. "Evli misiniz?"

"Ne? Hayır, değilim."

Hizmetçinin yüzü parladı. "Nerelisiniz?"

"Solamniya," dedi Sturm.

"Ben de öyle düşünmüştüm! Miğferinizi ve bıyığınızı farkettim. Siz bir şövalyesiniz, öyle değil mi?" Sturm öyle olduğunu itiraf etti. "Büyükbabam bana, şövalyelerin ülkeye göz kulak oldukları ve adaleti sağladıkları eski günlere ait hikayeler anlatırdı. Keşke daha önce yaşasaydım. Şövalyeleri güzel atları üzerinde, parlatılmış zırhlarıyla, insanlara iyilik yaptıkları günleri görmek isterdim." Zerla'nın yüzü kızardı. "Özür dilerim. Çok fazla konuşuyorum."

"Önemli değil," dedi Sturm. "Söylediklerin beni mutlu ediyor. Halkın çoğunun Tarikat'ı unuttuğunu ya da ondan nefret ettiğini düşünüyordum." Sturm elma şarabını bitirip masanın üzerine iki Solace gümüş parası koydu. "Bozukluk senin için," dedi.

"Teşekkürler!" Zerla kadehi kaldırdı ve paraları masadan aldı.

Sturm handan ayrılarak öğleden sonra güneşinin altına çıktı. Şehirde oyalandığı günlerde deniz yoluyla başka haberler de gelmişti. Diğer krallıklardaki garip yağmacıların hikayeleri gittikçe çoğalıyordu. Sturm, Yüce Ermiş'e gittiğinde diğer şövalyelere anlatacak çok fazla şeyi olmayacaktı.

Ama burada, Palanthas'da tehdit oldukça uzaktaymış gibi görünüyordu. Çocuklar sokaklarda oynuyor, yük ve el arabaları iskeleden getirdikleri malları dükkanlara ve pazarlara taşıyorlardı. Şehrin sakinleri iyi besleniyor ve iyi giyiniyorlardı. Evet, savaşın tehdidinin Palanthas'daki halkın çoğunun hayatında etkili bir yeri yoktu.

Sturm yüksekteki sokaktan rıhtımı dolduran beyaz yelkenlileri görebiliyordu. Gnom'lar orada mıydı, diye

merak etti. Yüksek Zirve adındaki parlak beyaz bir elf gemisi burunun açıklarına demirlemiş miydi? Sturm bunu öğrenecek kadar uzun kalamayacaktı. Diğer olaylarla uğraşarak zaten çok fazla vakit kaybetmişti. Şövalye isminin sorumluluğunu yüklenme zamanı gelmişti. Görevinin sorumluluğu da Sturm'ün giydiği zırh kadar ağırdı. Babasının zırhı ve Brightblade kılıcı yanındaydı. Sturm sağ elini eyerin üzerine koyarken gözlerinin iyice parlatılmış zırhı üzerinde oyalanmasına izin verdi. Derin bir nefes alarak sokaktan aşağı yürüdü.

Yüce Ermiş'e giden yol güneydeydi. Tanis'e, Flint'e ve Solace'daki tüm dostlarına veda edeli neredeyse bir yıl olmuştu.

Ve Tervy.

Ve tekrar güney. Abanasinya ve Solace. Zamanı geldiğinde, eski dostları Son Yuva Hanı'nda toplanıyor olacaklardı. Ona ve Kitiara'ya ne olduğunu duymak isteyeceklerdi. Onlara nasıl söyleyebilirdi? Tanis'e nasıl açıklayabilirdi? Peki ya kardeşlerine? Sturm'ün bile anlayamadığı bir şeyi onlar anlayabilirler miydi? Bir sürü soru Palanthas'ın güneşli sokaklarını yürürken Sturm'ü iyice bunalttı.

Bir bulut güneşin önüne geçtiğinde Sturm yukarıya baktı. O buluttan daha koyu bulutlar geliyordu. Sturm çatıların üzerinden bağırabilirdi, ama Palanthas ona kulak asmayacaktı. Hayat güzeldi, neden savaş için endişelenilsindi ki? Dağlar yüksek değil miydi? Rıhtımda silahlı ve hazır kadırgalarla devriye gezilmiyor muydu? Palanthas güvendeydi, kesinlikle.

Ama dağlar ve savaş gemileri kötülük için engel değildi. Sinsi gücün tohumu her kalpte, her hırsta ve nefrette

yatıyordu. Kara ve deniz yalnızca üzerinde ticaret rüzgarları gibi fikirlerin uçuştuğu yollardı. Ve şimdi gökyüzü de açıktı. Gnom'lar bunu kanıtlamıştı.

Bulut hareket etmeye devam etti. Sturm gözlerini güneşin parlaklığından korumak için eliyle gölgeledi ve çarpan kanatların sesini duymak için etrafı dinledi.

Sözlük...

Roman içinde geçen bazı terimler Türk okuruna yabancı olduğu için bunları burada açıklama gereğini duyduk.

Abyss (Cehennem) - Dipsiz Kuyu, Sonsuz Uçurum. Kötülüğün hüküm sürdüğü kaotik bir alt boyut. Altı yüz altmış altı kattan oluştuğu tahmin edilmektedir, rivayete göre sonsuz sayıda kayıp katmanı da vardır. Her katman kendi içinde sonsuz genişliktedir. Her boyutun şekli ve coğrafyası değişik olabilir. Ancak Ansalon'da, ölümlüler arasında, her zaman yanan ölümün kol gezdiği kötü ruhlu kişilerin ölünce gideceği, ve sonsuz işkence çekeceği habis bir yer olarak tasvir edilir. (Açıklama: *Anthelas*)

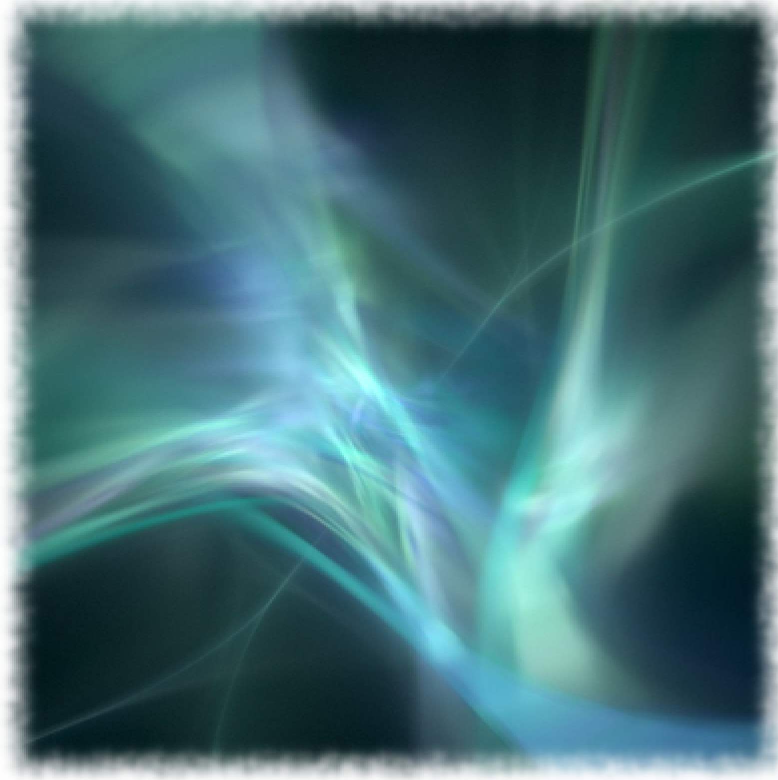
Aghar (Lağım Cüceleri) - Aghar, ya da Lağım Cüceleri Krynn ırkları arasındaki en pasaklı ırk olarak sayılmaktadır. Lağım cüceleri, gerçek cücelerin uzaktan akrabaları olmasına karşın, Thorbardin'deki Asilzadeler Konseyi'nde bir sözcüleri vardır. Liderleri, Yücebulp, diğerlerine en çok yağ çeken Aghar'dır. Herhangi bir tehdit karşısında ne yapacaklarını bilemeden kaçan Lağım Cüceleri, kalın kafalı ve aptaldırlar (bütün üç lağım cücesi kabilesinde sadece Bupu –Rastlin Majere'in büyülediği arkadaşı– ve Raf –Tika Waylan Majere'in, Son Yuva Hanı'ndaki yardımcısı– üçe kadar saymayı becerebilmektedir).

Elf - Kyrnn dünyasında en uzun süreden beri var olan, iyilik timsali, uzun ömürlü bir ırktır. Narin yapılı, badem gözlü ve sivri kulaklıdırlar. Gizemli ormanlarında insanlardan ve diğer ırklardan ayrı yaşarlar.

Ether - Ruhani, elemental bir boyuttur. Bu boyut görünebilen maddi boyutun aksine gözle görülemez, fakat Ether boyutunun içinde iken maddi boyut bulanık da olsa görülebilir. Bu boyut hayaletlerin ve ruhani varlıkların bulunduğu bir boyuttur. Boyut sislerle kaplı bir görünüme sahiptir. Yüksek büyücüler bu boyut içinde yolculuk edebilmenin yollarını keşfetmişlerdir.

GNOM - Sancrist adasında bulunan Boşver Dağı'nda yaşayan, cüce ve kenderlerle uzaktan akraba olan bir ırktır. Gnom'lar, Krynn'in çılgın mucitleridirler; hayal edilebilen herhangi bir makineyi dizayn edebilirler. Gnom'lar, taş ile yapabilecekleri her aleti ya ihtiyaçları olduğu için ya da meraktan yapmaya çalışırlar. Gnom'lar yaklaşık 350 sene yaşarlar.

Goblin - Kötü ırkların en çelimsizidir Çok çirkindirler. Çirkin suratlı ve gri derilidirler. Boyları 1.20-1.50 arası değişir. Kaba silahlar kullanırlar Kötülük ordularının piyade taburlarını oluştururlar.

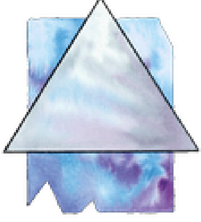

Hobgoblin - Goblinlerin yapılı kuzenleridirler. İri yapılarını, kuvvetli silahlar ve pis vücut kokularıyla desteklerler. Kötülük ordularında çavuşluk görevi yaparlar.

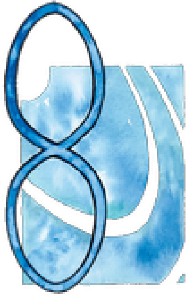

Krynn Tanrıları

I. Işığın Tanrıları

Paladin (Ejderhaların Lordu): Paladin, İyiliğin Babası ve Adaletin Ustası'dır. Tüm iyilik tanrıların yöneticisidir ve en yücesidir. Dünya üzerinde tarikat olarak Solamniya Şövalyeleri'nin, özellikle de Gül Tarikatı'nın tanrısıdır. Kontrolü altındaki alanlar arasında düzen, umut, ışık, yöneticilik ve koruyuculuk vardır. Sembolleri gümüş üçgen, çam ağacı (Silvanesti) ya da örs (Thorbardin) tür. Renkleri gümüş ve beyazdır. Takımyıldızı, Platin Ejderha takımyıldızıdır. Paladin'in avatarları Muhteşem Fizban ve bir platin ejderhadır. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Draco Paladin (Ergoth), Gökyüzübıçağı (Goodlund), Ejderhalordu (Mithas), E'li (Silvanesti), Çekiç Thak (Thorbardin), Bah'Mut (İstar), Büyük Ejderha (Solamniya), Fizban (Kenderyurdu).

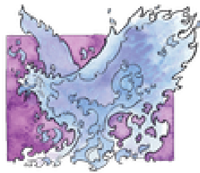
Mishakal (Şifalı El): Mishakal, Krynn üzerinde "Şifacı" adıyla tanınır. Paladin'in eşi ve Habbakuk, Kiri-Jolith ve Solinari'nin annesidir. Kontrolü altındaki alanlar arasında şifa, bilgi, verimlilik, yaşam, güzellik ve kutsama vardır. Sembolü, mavi sonsuzluk işaretidir. Rengi, mavinin herhangi bir tonudur. Takımyıldızı, sonsuzluk işareti takımyıldızıdır. Mishakal'ın avatarları arasında en çok kullandığı, eşsiz bir sağlığa ve fiziksel kondisyona sahip güzel bir kadındır. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Ka-Mel-Sha, Yuvadaki Şifacı (Kharolis/Tarsis), Mesalax (Thorbardin), Meshal (Buzduvarı), Mishas (Ergoth), Quenesti Pah (Silvanesti), Quen Illumini (Qualinesti), Gökyüzühanımı (Goodlund), Mavi Leydi (Balifor, Hylo), İmparatoriçe (Mithas), Işığın Kaynağı, Işık Getirici (Solamniya).

Majere (Zihnin Efendisi): Majere, organizasyonların ve endüstrinin tanrısıdır. Kontrolü altındaki alanlar arasında meditasyon, kontrol, düşünce, güven, merhamet ve ilham vardır. Sembolleri bakır örümcek, bir tek gül (Qualinesti, Silvanesti) ya da peygamberdevesi (Solamniya) dir. Renkleri, bakır rengi ve kırmızıdır. Takımyıldızı, Gül takımyıldızıdır. Majere dünya üzerinde ya öğüt veren güzel, kör bir bayan ya da kel, kambur ama kadim olan bir adam şeklinde görünür. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Manthus (Ergoth), Gül'ün Peygamberdevesi (Qualinesti), Mantheri (Silvanesti), Rüyagönderici Nadir (Mithas).

Kiri-Jolith (Adaletin Kılıcı): Kiri-Jolith zafer, şeref, itaat, adalet ve adaletli savaşımın tanrısıdır. Solamniya Şövalyeleri arasındaki Kılıç Tarikatı'nın tanrısıdır. Kontrolü altındaki alanlar arasında savaş, cesaret ve kahramanlık vardır. Sembolleri, bizonun boynuzları ya da boynuzlu savaş baltası (Thorbardin, Kharolis) dır. Renkleri kahverengi ve beyazdır. Takımyıldızı, bir bizon kafası şeklindedir. Avatarı büyük bir savaş baltasına sahip dev gibi bir minotordur. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Corij (Ergoth), Bıçak Kijo (Thorbardin), Jolith (Kharolis/Tarsis), Savaşçı Qu'an (Uigan), İmparator (Mithas).

Habbakuk (Balıkçı Kral): Habbakuk, Kiri-Jolith'in genç ikizidir ve deniz ve toprak üzerindeki tüm hayatı yaratan ve yöneten tanrıdır. Özellikle orman koruyucuları ve denizciler tarafından sevilir. Kontrolü altındaki alanlar arasında hayvan yaşamı, deniz, yaratım ve hırs vardır. Sembolleri mavi kuş ya da mavi zümrüdüanka (Ergoth) dır. Renkleri deniz mavisi ve beyazdır. Takımyıldızı bir zümrüdüanka şeklindedir. Avatarları çok çeşitlidir; karada büyük mavi bir kuş ya da mavi ateşlerle parlayan bir zümrüdüanka, denizdeyse dev, mavi bir yunustur. Diğer isimleriyse, bölgelerine göre şunlardır: Mavi Zümrüdüanka (Ergoth, Silvanesti, Qualinesti), Gökyüzülordu (Balifor, Goodlund), Deniz Lordu (Mithas).

Branchala (Yaşamın Şarkısı): Ozan Kralı Branchala, Krynn'de yaşayan yaratıklarının ruhlarını, kendi ölümsüz ruhunun özü olan müziğin yardımıyla oluşturan bir tanrıdır. Kontrolü altındaki alanlar arasında elfler, kenderler, müzik, ormanlar ve güzellik vardır. Sembolleri ozan harbı ya da flüt (Goodlund, Qualinesti, Silvanesti) tür. Renkleri sarı ve yeşildir. Takımyıldızı bir harp şeklindedir. Avatarları bulundukları bölgenin insanlarına benzerler ve halkın arasına karışmışlardır. Genellikle bir oduncu, orman koruyucusu, bir ozan, hatta bir dinsiz (yalancı) rahip bile olabilir. Diğer isimleriyse, bölgelerine göre şunlardır: Müzikefendisi (Goodlund), Astra (Qualinesti), Astarin (Silvanesti), Bran (Ergoth), Bahçıvan (Mithas), Bardilun (Thorbardin).

Solinari (Güçlü El): Paladin ve Mishakal'ın üçüncü oğlu olan Solinari, Beyaz Cübbeliler'in ve iyi büyünün tanrısıdır. Krynn'i oldukça fazla sevmesinden dolayı, onu iyi büyüyle ödüllendirmiştir. Kontrolü altındaki tek alan İyi Büyü'dür. Sembolleri beyaz daire ya da beyaz küredir. Takımyıldızı yoktur fakat dünyaya ay olarak görünür – Beyaz ay Solinari olarak. Krynn'e diğer tanrılara göre daha yakın olmasına karşın (ayının yakın olmasından dolayı) çok nadiren dünya üzerinde avatar şeklinde görünür. Diğer isimleriyse, bölgelerine göre şunlardır: Solin (Ergoth), Beyaz-göz (Goodlund, Balifor), Tanrı'nın Gözü (Thorbardin), Fildişi Disk (Hylo), Deniz Feneri (Mithas).

II. Karanlığın Tanrıları

Kraliçe Takhisis (Karanlıklar Kraliçesi): Takhisis kötülüğün somutlaştırılmış şeklidir. Sadece ahmaklar ve çocuklar onun adını açıkça söyleyebilirler. Adı karanlığı, yıkımı ve ölümü çağrıştırır. Takhisis Şövalyeleri ve tüm diğer kötü oluşumların başıdır. Kontrolü altındaki alanlar arasında gece, kötü ejderhalar, nefret, entrika ve kaos vardır. Sembolü siyah hilaldir. Renkleri siyah ya da parlak siyahtır. Takımyıldızı, Beş Kafalı Ejderha takımyıldızıdır. Takhisis'in en sevdiği iki avatar şekli vardır; biri beş kafalı bir kromatik ejderha, diğeriyse güzelliğiyle cezbeden bir kadındır. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Ejderha Kraliçe (Ergoth, Silvanesti), Tii'Mhut (İstar), Birçok Yüzün Tanrısı (Hylo), Mai-tat (Tarsis), Fesat Nilat (Buzduvarı, Bozkırlı), Sahte Metal Tamex (Thorbardin), Hem Bütün Reklerin Hem de Hiçbirinin Kraliçesi (Solamniya), Leydi Kaos (Mithas), Karanlıkleydi (Ogre), Mwarg (Hobgoblin).

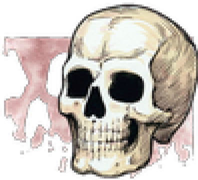

Sargonnas (Karanlık İntikam): Takhisis'in eşi olan Sargonnas hakkında pek fazla şey bilinmemektedir. Sargonnas çabuk öfkelenen ve hain bir tanrıdır. Sinirlendiğinde yolundaki her şeyi yok ederek ilerler ya da müritlerine bu işi yaptırır. Kendisine yapılan bir şeyin intikamını yüzyıllar geçse de almaya çabalar. Kontrolü altındaki alanlar arasında intikam, yıkım, entrika, volkanlar, ateş ve çöller vardır. Sembolleri bir kırmızı akbaba ya da bir kırmızı yumruk (Thorbardin, İstar) dır. Renkleri kırmızı ve kükreyen bir sese sahip lavdan oluşma bir ateş elementalidir. Diğer isimleriyse

bölgelerine göre şunlardır: Argon (İstar, Ergoth), Ateşgetirici (Hylo), Misal-Lasim (Tarsis), Arzulu Gonnas (Buzduvarı), Bükümcü Sargonax (Thorbardin), Kinthalas (Silvanesti), Kinis (Qualinesti), Yokedici (Mithas).

Morgion (Kara Rüzgar): Morgion, hastalık ve çürümüşlüğün tanrısıdır. Tüm diğer tanrıların eşliğini kabul etmemiş ve onlarla planlarını tartışmamıştır. Düşüncelerini sadece sadık müritleriyle paylaşır. Gizlilik Morgion'un yoludur. Kontrolü altındaki alanlar arasında hastalık, çürüme, salgın, zayıflık ve suikast vardır. Sembolleri iki kırmızı gözlü bir kukuleta, baş aşağı duran bir balta (Thorbardin) ya da bir sıçan pençesi (Hylo) dir. Renkleri koyu kahverengi ve siyahtır. Takımyıldızı taçlı, örtülü bir kafa görüntüsü üzerinde kırmızı iki gözü şeklindedir. En çok kullandığı avatarları, kırmızı iki gözü olan yoğun, kara bir bulut ve siyah kapüşonlu ya da peçeli bir rahibe ya da cellattır. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: H'rar (Ergoth, İstar), Gormion (Tarsis), Morgi (Buzduvarı), Paslordu Morgax (Thorbardin), Veba (Mithas), Keçilordu Anthrax (Hobgoblin).

Chemosh (Ölümün Lordu): Chemosh, Krynn üzerindeki tüm namevtlerin tanrısıdır. Chemosh ele geçirmek istediklerini "sonsuz yaşam" ile kandırır ve daha sonra da o kişileri namevt ordusuna katar. Kontrolü altındaki alanlar arasında tüm namevtler, yağmalayıcılar ve düşmanlar vardır. Sembolü sarı bir kurukafadır. Renkleri siyah ve soluk sarıdır. Takımyıldızı bir kurukafa şeklindedir. Avatar olarak dolaştığında siyah cübbeler içinde çok yakışıklı bir adam ya da üzeri değerli takılarla kaplı bir lich görünür. Diğer

isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Aeleth (Ergoth), Derinlerin Dron'u (Tarsis), Chemos Joton (Buzduvarı), Khemax (Thorbardin), Yaşamfelaketi (Mithas), Orkrust (Hobgoblin).

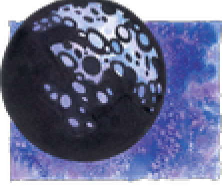

Zeboim (Karanlık Deniz): Zeboim, Takhisis ve Sargonnas'ın kızı ve Denizlerin Kraliçesi'dir. Oldukça az sayıda rahibi olan Zeboim'in nasıl davranacağı belli olmadığından ölümcül bir düşman ve tehlikeli bir dosttur. En büyük düşmanı Habbakuk'tur, çünkü denizlerin tek hakimi olmak istemektedir. Cücelerin kendisi hakkında çok az şey bilmelerinden dolayı, onları su üzerinde doğrudan dibe batmakla lanetlemiştir. Kontrolü altındaki alanlar arasında denizler, fırtınalar, kasırgalar, hava olayları, namevt deniz yaratıkları ve kıskançlık vardır. Sembolü bir deniz kaplumbağası kabuğunun kabartmasıdır. Renkleri yeşil ve kırmızıdır. Takımyıldızı bir deniz kaplumbağası şeklindedir. Avatar olarak insan şeklindedir, fakat en sevdiği hali güzel bir bayan suratına sahip dev bir deniz kaplumbağasıdır. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Rann (Ergoth), Zyr (Tarsis), Zebir Jotun (Buzduvarı), Bhezomiax (Thorbardin), Girdap (Mithas).

Hiddukel (Yalanlar Prensi): Hiddukel, haksız kazancın, bahislerin ve yalanın tanrısıdır. Hiddukel yaşayan ruhların ticaretini yapar. Girdiği bir bahis sonucu Gritaş'ın yapılmasını sağlamıştır. Kontrolü altındaki alanlar arasında iş uygulamaları, lanetli ruhlar, aç gözlülük, kölelik ve ihanet vardır. Sembolü kırık çift kefeli bir esnaf terazisidir. Renkleri kırmızı ve kemik rengidir. Takımyıldızı kırık bir terazi görünümündedir. Avatar olarak kendisine çok şişman

olan, soğuk bakışlı, boncuk gözlü ve yağcı bir gülümsemeye sahip bir insan seçer. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: İhanetçi (Mithas), Usk-Do (Hobgoblin), Kusurlu Hitax (Thorbardin), M'Fistos (İstar).

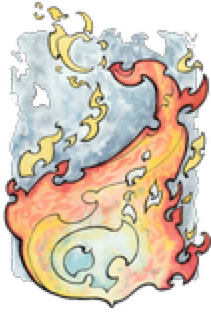

Nuitari (İç Kemirici Karanlık): Nuitari, kara büyünün tanrısıdır ve büyüsüne duyduğu aşk yüzünden diğer kötülük tanrıları kadar kötülükle kararmamıştır. Diğer büyü tanrıları gibi, kendi aleminden ayrılmış ve Ölümlü Krynn'e yakın bir yer kendisine seçmiştir. Bu kara ay sadece kendi müritleri tarafından görülebilir. Kara Cübbeliler'in tanrısıdır. Kontrolü altındaki alan sadece karanlık büyüdür. Sembolü siyah daire ya da küredir. Rengi siyahtır. Takımyıldızı yoktur, sadece siyah ay şeklinde Krynn'in gökyüzünde görünür. Avatar olarak kendisine siyah cübbeler içinde kabarık siyah saçlı, sessiz, güçlü bir genç adam seçtiği gibi bir yaramaz ve kötü bir çocuk da seçebilir. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Geceyağmacısı (Mithas), Karanlık (Elian), Siyah El (Balifor), Tanrı Olmayan (Thorbardin).

III. Tarafsızlık Tanrıları

Gilean (Boşluk): Gilean, Tarafsızlık Tanrıları'nın aile reisidir ve içinde tüm bilgilerin ve gerçek isimlerin saklı olduğu Tobril kitabını koruyan tanrıdır. Sadece Tobril'i korumakla görevli olmayan Gilean ayrıca İyi ve Kötü Tanrılar arasındaki dengeyi korumakla da görevlidir. Bunu yaparken diğer Tarafsızlık Tanrıları'ndan da yardım alır. Kontrolü altındaki tek alan, her türlü bilgi alanıdır. Sembolü açık duran bir kitaptır. Rengi gridir. Takımyıldızı bir açık kitap şeklindedir ve gökyüzünde Paladin ile Takhisis'in arasında durur. Gilean avatar olarak kendisine orta yaşlı, herhangi bir ırka mensup ya da cinsiyete sahip olan bir kütüphane görevlisidir. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Kitap Gilean, Gri Yolcu, Bilge, Ruhların Geçidi.

Sirrion (Akan Alev): Sirrion, doğal güçlerin ve ateşin tanrısıdır. Parlayan güneşten, küçük bir ışık kaynağına kadar bütün ateşler onun kontrolü altındadırlar. Bir ormanda bulunan yaşlı ağaçların yerini yeni ağaçların alması için orman yangını da çıkartabilir, ateşle oynayan bir çocuğun ateşe saygı göstermesi için elinin yanmasını da sağlayabilir. Kontrolü altındaki alanlar arasında alev, doğal güçler, değişim ve dönüşüm vardır. Sembolü, çok renkli bir ateştir. Renkleri parlak kırmızılar ve sarılardır. Takımyıldızı yoktur; gökyüzünde sadece kırmızı-sarı renkte parlayan bir yıldız olarak görünür. Sirrion genellikle alevlerin içinde yüzünü gösterir, ama ateşin değişik renklerinde görünen bir cübbeye sahip insan şeklinde de görünebilir. Diğer isimleriyse bölgelerine göre

şunlardır: Ateşefendisi, Simyacı, Büyücü (Mithas).

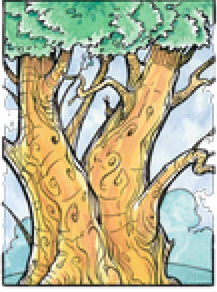

Reorx (Demirci): Reorx, cücelerin ve onların endüstrilerinin (demircilik) tanrısıdır. Ayrıca çekiciyle Kaos'dan bir parça kopartarak Krynn'in ve gökyüzündeki yıldızların oluşmasını sağlamıştır. Hiddukel'in oyununa gelerek Gritaş'ı yapmıştır. Kontrolü altındaki alanlar arasında cüceler, silahlar ve teknoloji vardır. Sembolleri, döven bir çekiç ya da cüce yapımı bir çekiç (Thorbardin) dir. Renkleri arduvaz grisi ve kırmızıdır. Takımyıldızı yoktur; gökyüzünde bir alev parçası gibi kıpkırmızı parlayan ve Sargonnas'ın takımyıldızının yanında duran bir yıldız olarak görünür. Reorx avatar olarak genellikle sarhoş ve kumarbaz olan Dougan Redhammer adlı bir cüceyi kendisine seçer. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Örs (Elian), Silahustası (Mithas), Usta Reorx (Gnom), Zanaatkâr Reorx (Kender).

Chislev (Hayvan): Chislev doğanın kendisidir; korkusu sonbaharı, umutsuzluğu kışı, umudu baharı ve eğlenme isteği de yazı yaratmıştır. Müritleri gibi, tüm hayvan ve bitkiler de ona şükran borçludurlar; sabahleyin çiçekler güneşe doğru dönerlerken aynı zamanda Chislev'e doğru da dönmüş olurlar, onu her sabah selamlarlar. Kontrolü altındaki alanlar arasında doğa, yabanıl hayat ve hayvanlar vardır. Sembolü kahverengi, sarı ve yeşil renkli bir tüydür. Renkleri kahverengi, sarı ve yeşildir. Takımyıldızı yoktur; Mishakal'ın takımyıldızı ve Zivilyn'in yıldızına yakın duran ve sarı renginde parlayan bir yıldızı vardır. Chislev, avatar olarak kendisine genellikle güzel bir insan ya da elf kadını seçer.

Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Vahşi Kişi (Mithas), Issız Yer.

Zivilyn (Hayat Ağacı): Tüm bilgeliklerin tanrısı olan Zivilyn'in kendisi kutsal Hayat Ağacı'dır. Gilean bütün bilgileri kendinde tutarken, Zivilyn de bilgelikleri kendisinde tutmaktadır. Bilgelik olmadan bilginin, bilgi olmadan da bilgeliğin bir işe yaramadığını bilen bu iki tanrı hep birlikte hareket etmektedirler. Chislev'in eşidir. Kontrolü altındaki tek alan bilgeliktir. Sembolü yeşil ve altın renklerinde dev gibi bir ağaç ya da bir vallen ağacıdır. Renkleri yeşil ve altın rengidir. Takımyıldızı yoktur; Mishakal'ın takımyıldızı ve Chislev'in yıldızı arasında parlayan bir yıldızı vardır. Zivilyn, avatar olarak kendisine herhangi birisini seçebilir fakat genellikle yaşlı, bilge bir adam kimliğiyle görünür. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Dünya Ağacı, Hayat Ağacı (Qualinesti, Silvanesti), Bilge Kişi (Mithas).

Shinare (Kanatlı Zafer): Shinare, zenginlik, endüstri ve ticaret tanrısıdır. Tüccarlar, esnaf halk ve benzeri kesimlerden kendi takipçilerini oluşturmuştur. Tembelliğe tolerans gösteremez; tembel tembel dolaşan biri ona, gözleri önünde hızla ölüyor görünür. Ayrıca Sirrion'un eşidir. Kontrolü altındaki alanlar arasında zenginlik, endüstri, özgürlük ve güç vardır. Sembolü bir grifon kanadıdır. Renkleri altın rengi, gümüş rengi ve kahverengidir. Takımyıldızı yoktur, Habbakuk ve Branchala'nın takımyıldızlarının yakınında gümüş rengi bir yıldızı bulunur. Shinare, avatar olarak kendisine zengin, saygıdeğer bir kişi ya da aynı özelliklere sahip bir tüccar seçer. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Kanatlı

Kişi (Silvanesti, Qualinesti), Gümüş Efendi (Thorbardin), Yürüyen Özgürlük (Ergoth), Denge (Mithas), Terazi (Mithas).

Lunitari (Peçeli Bakire): Lunitari, Tarafsız büyünün ve illüzyonların tanrısıdır. Büyü aşkı sayesinde Kırmızı Cübbeliler tarikatı kurulmuştur. Birçok büyücü onun tarikatı altında büyü çalışmak ister, çünkü büyüde pek bir kısıtlama getirmez. Solinari'yle uzun zamandan beri dostturlar ve çoğu zaman birlikte çalışırlar. Kontrolü altında tarafsız büyü ve illüzyon alanları vardır. Sembolü, kırmızı bir daire ya da küredir. Rengi kırmızı ya da macenta gridir. Takımyıldızı yoktur fakat gökyüzünde kırmızı ay formunda görünür. Lunitari avatar olarak kendisine baştan aşağı kırmızı cübbeler içinde duran kızıl saçlı, güzel bir insan kadını seçer. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Luin (Ergoth), Kırmızı-Göz (Goodlund), Gece Mumu (Thorbardin), İllüzyon Bakiresi (Mithas).

Kaynak: http://frpnet.net

Ejderha Mızrağı serisi okuma sırası

- Güz Alacakaranlığının Ejderhaları (***Tarihçeler üçlemesi***)
- Cüce Derinlikleri Ejderhaları (***Kayıp Tarihçeler üçlemesi***)
- Kış Gecesi Ejderhaları (***Tarihçeler üçlemesi***)
- Yüceefendi Gökleri Ejderhaları (***Kayıp Tarihçeler üçlemesi***)
- İlkbahar Şafağı Ejderhaları (***Tarihçeler üçlemesi***)
- Kum Saati Büyücü Ejderhaları (***Kayıp Tarihçeler üçlemesi***)

- İkizlerin Zamanı (***Efsaneler üçlemesi***)
- İkizlerin Savaşı (***Efsaneler üçlemesi***)
- İkizlerin Sınavı (***Efsaneler üçlemesi***)

- Ruhdöveni (***Raistlin Tarihçeleri serisi***)
- Silah Kardeşliği (***Raistlin Tarihçeleri serisi***)
- Majere Kardeşler (***Başlangıçlar serisi***)

- İkinci Nesil

- Yaz Alevi Ejderhaları

- Yeni Bir Çağın Doğuşu (***Yeni Çağın Ejderhaları üçlemesi***)
- Kasırganın Günü (***Yeni Çağın Ejderhaları üçlemesi***)
- Kargaşanın Arefesi (***Yeni Çağın Ejderhaları üçlemesi***)

- Düşüş (***Dhamon Efsanesi üçlemesi***)
- İhanet (***Dhamon Efsanesi üçlemesi***)
- Kurtuluş (***Dhamon Efsanesi üçlemesi***)

- Batan Güneşin Ejderhaları (***Ruhlar Savaşı üçlemesi***)
- Kayıp Yıldızın Ejderhaları (***Ruhlar Savaşı üçlemesi***)
- Yitik Ayın Ejderhaları (***Ruhlar Savaşı üçlemesi***)

- Amber ve Küller (***Karanlık Havari üçlemesi***)
- Amber ve Demir (***Karanlık Havari üçlemesi***)
- Amber ve Kan (***Karanlık Havari üçlemesi***)

Yan seriler (isteğe bağlı):

- Sonuncu Şef (***Kaos Savaşı serisi***)
- Gece Göğünün Gözyaşları (***Kaos Savaşı serisi***)
- Kukla Kral (***Kaos Savaşı serisi***)
- Kan Denizi Yağmacıları (***Kaos Savaşı serisi***)
- Boşver Dağı Kuşatması (***Kaos Savaşı serisi***)

- Kıyamet Tugayı (***Kang'ın Alayı serisi***)
- Ejderan Kuralları (***Kang'ın Alayı serisi***)

- Karanlık ve Işık (***Başlangıçlar serisi***)
- Kender Yurdu (***Başlangıçlar serisi***)

- Eş Ruhlar (***Tanışmalar serisi***)
- Yol Tutkusu (***Tanışmalar serisi***)
- Kara Yürek (***Tanışmalar serisi***)
- Yemin ve Ölçü (***Tanışmalar serisi***)

- Vinas Solamnus (***Kayıp Efsaneler serisi***)
- Fistandantilus: Yeniden Doğuş (***Kayıp Efsaneler serisi***)

- Haberci (***Buzduvarı üçlemesi***)

- Altın Küre (***Buzduvarı üçlemesi***)
- Kışyurdu (***Buzduvarı üçlemesi***)

- Sır Halkası (***Kesişen Yollar serisi***)
- Hırsızlar Loncası (***Kesişen Yollar serisi***)
- Ejderhanın Blöfü (***Kesişen Yollar serisi***)
- Ejderha Adaları (***Kesişen Yollar serisi***)
- Hiçbir Yerin Ortasında (***Kesişen Yollar serisi***)

- İlkdoğan (***Elf Ulusları üçlemesi***)
- Soykıyımı Savaşları (***Elf Ulusları üçlemesi***)
- Qualinesti (***Elf Ulusları üçlemesi –*** *Türkçe'ye çevrilmedi*)

- Huma Destanı
- Kara Dalamar (***Klasikler serisi***)

Kronolojik Okuma Sırası

Burada vereceğimiz sıralama Ejderha Mızrağı (Dragonlance) serisinin tüm kitaplarını kapsamaktadır. Serinin tüm kitapları Türkçe'ye çevrilmediğinden dolayı çevrilmeyen kitaplar Orijinal isimleriyle yer almaktadırlar.

Afet Öncesi (Pre-Cataclysm = PC):

8500 PC

- The Dragons (***Lost Histories series***)

6320 PC

- The Irda (***Lost Histories series***)

4017 PC

- Children of the Plains (***Barbarians series***)

3995 PC

- Brother of the Dragon (***Barbarians series***)
- Sister of the Sword (***Barbarians series***)

3811 PC

- The Kagonesti (***Lost Histories series***)

2750 PC

- The Forest King (***The Anvil of Time series***)

2692 PC

- Covenant of the Forge (***Dwarven Nations series***)

2596 PC

- Hammer and Axe (***Dwarven Nations series***)

2421 PC

- A Warrior's Journey (***The Ergoth trilogy***)

2401 PC

- The Wizard's Fate (***The Ergoth trilogy***)

2395 PC

- A Hero's Justice (***The Ergoth trilogy***)

2308 PC

- İlkdoğan (***Elf Ulusları üçlemesi***)

2230 PC

- The Swordsweath Scroll (***Dwarven Nations series***)

2192 PC

- Soykıyımı Savaşları (***Elf Ulusları üçlemesi***)

2072 PC

- The Qualinesti (***Elven Nations trilogy***)

1817 PC

- Vinas Solamnus (***Kayıp Efsaneler serisi***)

1793 PC

- The Dargonesti (***Lost Histories series***)

1020 PC

- Huma Destanı (***Kahramanlar serisi***)

1013 PC

- Kaz the Minotaur (***Heroes series***)

1010 PC

- Land of the Minotaurs (***Lost Histories series***)

553 PC

- Haberci (***Buzduvarı üçlemesi***)

545 PC

- Altın Küre (***Buzduvarı üçlemesi***)
- Kışdiyarı (***Buzduvarı üçlemesi***)

181 PC

- Knights of the Crown (***Warriors series***)

171 PC

- Knights of the Sword (***Warriors series***)

161 PC

- Knights of the Rose (***Warriors series***)

159 PC

- The Wayward Knights (***Warriors series***)

40 PC

- Chosen of the Gods (***Kingpriest trilogy***)

20 PC

- Divine Hammer (***Kingpriest trilogy***)

5 PC

- The Dark Queen (***Villains series***)

1 PC

- Fistandantilus: Yeniden Doğuş (***Kayıp Efsaneler serisi***)
- Sacred Fire (***Kingpriest trilogy***)
- The Reign of Istar (***Tales series***)
- Lord Soth (***Warriors series***)

Afet Sonrası (After-Cataclysm = AC):

---

1 AC

- The Survivors (***The Anvil of Time series***)
- The Cataclysm (***Tales series***)

39 AC

- İkizlerin Savaşı (***Efsaneler üçlemesi***)

228 AC

- Weasel's Luck (***Heroes series***)

231 AC

- Galen Beknighted (***Heroes series***)

248 AC

- The Inheritance (***Classics series***)

249 AC

- Eş Ruhlar (***Tanışmalar serisi***)

292 AC

- Hederick: The Theocrat (***Villains series***)

313 AC

- Before the Mask (***Villains series***)

324 AC

- Theros Ironfeld (***Warriors series***)

325 AC

- The Black Wing (***Villains series***)

- Kara Yürek (***Tanışmalar serisi***)

331 AC

- Ruhdöveni (***Raistlin Tarihçeleri serisi***)

332 AC

- Emperor of Ansalon (***Villains series***)

334 AC

- Yol Tutkusu (***Tanışmalar serisi***)

338 AC

- Tales of Uncle Trapspringer (***Adventures in Krynn***)

339 AC

- Night of the Eye (***Defenders of Magic series***)
- Yemin ve Ölçü (***Tanışmalar serisi***)
- The Gates of Thorbardin (***Heroes series***)

343 AC

- Steel and Stone (***Meetings sextet***)

344 AC

- Maquesta Kar-Thon (***Warriors series***)

345 AC

- The Medusa Plague (***Defenders of Magic series***)
- The Companions (***Meetings sextet***)

346 AC

- Karanlık ve Işık (***Başlangıçlar serisi***)

- Kender Yurdu (***Başlangıçlar serisi***)
- Silah Kardeşliği (***Raistlin Tarihçeleri serisi***)
- Love and War (***Tales series***)
- Flint: The King (***Preludes series***)
- Tanis: The Shadow Years (***Preludes series***)

348 AC

- Stormblade (***Heroes series***)
- Majere Kardeşler (***Başlangıçlar serisi***)
- The Seventh Sentinel (***Defenders of Magic series***)

349 AC

- Kara Dalamar (***Klasikler serisi***)

350 AC

- Riverwind: The Plainsman (***Preludes series***)

351 AC

- Güz Alacakaranlığının Ejderhaları (***Tarihçeler üçlemesi***)
- Bir Ejderha Söylentisi (***Genç Yetişkin serisi***)
- Cüce Derinlikleri Ejderhaları (***Kayıp Tarihçeler üçlemesi***)

352 AC

- Kış Gecesi Ejderhaları (***Tarihçeler üçlemesi***)
- The Nightmare Lands (***Young Reader series***)

- Yüceefendi Gökleri Ejderhaları (***Kayıp Tarihçeler üçlemesi***)
- İlkbahar Şafağı Ejderhaları (***Tarihçeler üçlemesi***)
- Kum Saati Büyücü Ejderhaları (***Kayıp Tarihçeler üçlemesi***)
- To the Gates of Palanthas (***Young Reader series***)
- Hope's Flame (***Young Reader series***)
- The Gully Dwarves (***Lost Histories series***)
- Lord Toede (***Villains series***)
- A Dawn of Dragons (***Young Reader series***)

353 AC

- Temple of the Dragonslayer (***The New Adventures series***)
- The Dying Kingdom (***The New Adventures series***)
- The Dragon Well (***The New Adventures series***)
- The Citadel (***Classics series***)

354 AC

- Return of the Sorceress (***The New Adventures series***)
- Dragon Sword (***The New Adventures series***)
- Dragon Day (***The New Adventures series***)
- Dragon Knight (***The New Adventures series***)

355 AC

- Crown of Thieves (***Elidor trilogy***)

- Wizard's Curse (***Trinistyr series***)
- Wizard's Betrayal (***Trinistyr series***)
- The Crystal Chalice (***Elidor trilogy***)
- Wizard's Return (***Trinistyr series***)
- City of Fortune (***Elidor trilogy***)
- Dragon Spell (***The New Adventures series***)

356 AC

- The Wayward Wizard (***Suncatcher trilogy***)
- Pillar of Flame (***Elements series***)
- Warrior's Heart (***Goodlund trilogy***)
- İkizlerin Zamanı (***Efsaneler üçlemesi***)
- The Ebony Eye (***Suncatcher trilogy***)
- Warrior's Blood (***Goodlund trilogy***)
- Queen of the Sea (***Elements series***)
- Tempest's Vow (***Elements series***)
- The Stolen Sun (***Suncatcher trilogy***)
- Warrior's Bone (***Goodlund trilogy***)

357 AC

- The Sellsword (***The Anvil of Time series***)
- İkizlerin Sınavı (***Efsaneler üçlemesi***)

363 AC

- The War of the Lance (***Tales series***)

371 AC

- Murder in Tarsis (***Classics series***)

378 AC

- İkinci Nesil

381 AC

- The Magic of Krynn (***Tales series***)
- Kender, Gully Dwarves, and Gnomes (***Tales series***)

382 AC

- Kukla Kral (***Kaos Savaşı serisi***)

383 AC

- Kıyamet Tugayı (***Kang'ın Alayı serisi***)
- Sonuncu Şef (***Kaos Savaşı serisi***)
- Yaz Alevi Ejderhaları
- Gece Göğünün Gözyaşları (***Kaos Savaşı serisi***)
- Kan Denizi Yağmacıları (***Kaos Savaşı serisi***)
- Boşver Dağı Kuşatması (***Kaos Savaşı serisi***)

İkinci Afet (Second Cataclysm = SC):

---

384 AC (1 SC)

- Yeni Bir Çağın Doğuşu (***Yeni Çağın Ejderhaları üçlemesi***)
- Ejderan Kuralları (***Kang'ın Alayı serisi***)

385 AC (2 SC)

- Spirit of the Wind (***Bridges of Time series***)

387 AC (4 SC)

- Legacy of Steel (***Bridges of Time series***)

391 AC (8 SC)

- The Silver Stair (***Bridges of Time series***)

392 AC (9 SC)

- The Rose and the Skull (***Bridges of Time series***)

393 AC (10 SC)

- Relics and Omens (***Tales of Fifth Age series***)
- Bertrem's Guide to the Age of Mortals
- Dezra's Quest (***Bridges of Time series***)

394 AC (11 SC)

- The Odyssey of Gilthanas (***Reader's Companion series***)

414 AC (31 SC)

- Kasırganın Günü (***Yeni Çağın Ejderhaları üçlemesi***)

- Kargaşanın Arefesi (***Yeni Çağın Ejderhaları üçlemesi***)

417 AC (34 SC)

- Düşüş (***Dhamon Efsanesi üçlemesi***)
- Hırsızlar Loncası (***Kesişen Yollar serisi***)

418 AC (35 SC)

- Night of Blood (***The Minotaur Wars series***)
- İhanet (***Dhamon Efsanesi üçlemesi***)
- Kurtuluş (***Dhamon Efsanesi üçlemesi***)

419 AC (36 SC)

- Sır Halkası (***Kesişen Yollar serisi***)
- The Lioness (***Age of Mortals series***)
- Ejderha Blöfü (***Kesişen Yollar serisi***)
- Ejderha Adaları (***Kesişen Yollar serisi***)

420 AC (37 SC)

- Conundrum (***Age of Mortals series***)

421 AC (38 SC)

- Batan Güneşin Ejderhaları (***Ruhlar Savaşı üçlemesi***)
- The Players of Gilean (***Anthologies***)
- The Search for Magic (***War of Souls Anthologies***)
- City of the Lost (***The Linsha trilogy***)
- Tides of Blood (***The Minotaur Wars series***)
- Bertrem's Guide to the War of Souls, Volume 1

- Kayıp Yıldızın Ejderhaları (***Ruhlar Savaşı üçlemesi***)
- Flight of the Fallen (***The Linsha trilogy***)
- The Search for Power (***War of Souls Anthologies***)
- Yitik Ayın Ejderhaları (***Ruhlar Savaşı üçlemesi***)
- Dark Thane (***Age of Mortals series***)
- Bertrem's Guide to the War of Souls, Volume 2
- Return of the Exile (***The Linsha trilogy***)
- Empire of Blood (***The Minotaur Wars series***)
- Prisoner of Haven (***Age of Mortals series***)

422 AC (39 SC)

- Amber ve Küller (***Karanlık Havari üçlemesi***)
- Saving Solace (***The Champions series***)
- Amber ve Demir (***Karanlık Havari üçlemesi***)
- Amber ve Kan (***Karanlık Havari üçlemesi***)
- Wizard's Conclave (***Age of Mortals series***)
- Hiçbir Yerin Ortasında (***Kesişen Yollar serisi***)
- The Lake of Death (***Age of Mortals series***)

423 AC (40 SC)

- The Black Talon (***Ogre Titans series***)

424 AC (41 SC)

- Blades of the Tiger (***The Taladas Chronicles***)
- The Fire Rose (***Ogre Titans series***)

- Trail of the Black Wyrm (***The Taladas Chronicles***)

425 AC (42 SC)

- Lord of the Rose (***Rise of Solamnia series***)
- Shadow of the Flame (***The Taladas Chronicles***)

426 AC (43 SC)

- Sanctuary (***Elven Exiles series***)
- Alliances (***Elven Exiles series***)
- Destiny (***Elven Exiles series***)

427 AC (44 SC)

- The Crown and the Sword (***Rise of Solamnia series***)
- The Great White Wyrm (***The Champions series***)

429 AC (46 SC)

- The Measure and the Truth (***Rise of Solamnia series***)
- Protecting Palanthas (***The Champions series***)

433 AC (50 SC)

- The Secret of Pax Tharkas (***Dwarf Home series***)
- The Rebellion (***The Stonetellers series***)
- Death March (***The Stonetellers series***)
- The Heir of Kayolin (***Dwarf Home series***)
- Goblin Nation (***The Stonetellers series***)

[1] *Ergothic*: Ergoth yöresine özgü.

[2] *Diren*: Genellikle harmanda sapları yaymaya yarayan demirden, çatallı bir tarım araç,

[3] *Lombar*: Gemi yanlarına açılan dörtgen biçiminde delik.

[4] *Pruva*: Geminin veya sandalın ön tarafı, baş bölümü.

[5] *Matafyon*: Yelkenlere ve teknelere açılan delik.

[6] *Karina Etmek*: Gemiyi gövdesi ortaya çıkacak biçimde bir yanı üzerine yatırmak.

[7] Buradan ejderha yumurtalarının çeşitli yerlerde saklandığını anlıyoruz. Tarihçeler üçlemesinde anlatılan Karanlıklar Kraliçesi'nin ele geçirdiği yumurtalar, Raistlin Tarihçeleri'nin 2. kitabı olan Silah Kardeşliği kitabında anlatılan Umudun Sonu şehrindeki yumurtalar, ve de bu kitapta anlatılan Lunitari'deki yumurtalar. (*spiderh*)

[8] Burada anlatılan hikaye ile Margaret Weis'in bu kitaptan çok sonraları çıkan "*Raistlin Tarihçeleri – 2. Kitap – Silah Kardeşliği*" kitabında anlatılan hikaye birbiriyle çelişiyor. O kitapta Kitiara, Sturm'le olan macerasından sonra kırmızı bir ejderhayı Karanlık Kraliçe'nin hizmetine çağırmak üzere görevlendiriliyor ve hayatında hiç ejderha görmemiş ve onlara inanmayan Kitiara'nın yaşadığı şaşkınlıktan ve büyük korkudan bahsediliyor. (*spiderh*)

[9] *Orsalamak*: Rüzgar alan tarafa doğru döndürmek.

[10] Romanın orijinalinde bir kelime oyunuyla bir espri yakalanmıştır. "*Duck*" sözcüğü İngilizce'de hem "*ördek*" anlamına gelmekte, hem de "*eğil*" emrini ifade etmektedir. (Y.H.N.)

[11] *Kasara*: Geminin baş ve kıç tarafında, asıl güverteden yüksek olan kısa güverte.

[12] *Sintine*: Geminin içindeki en alt bölüm.